

Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ

Christie Craig

Lý dị - Tuyệt vọng
và
Đẽ thương

Divorced, Desperate and Delicious

Table of Contents

Lời giới thiệu

Giới thiệu tác giả

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Lời giới thiệu

Một món quà ấm áp dành cho những trái tim từng tan nát vì sự phản bội và đau đớn vì hạnh phúc hôn nhân đổ vỡ.

Kể từ khi nữ nhiếp ảnh Lacy Maguire bắt được chồng cũ chơi trò Ép Cô Thư Ký vào Vách Thang Máy, cô hài lòng với chú chó Fabio, ba con mèo và một lời thề độc thân. Nhưng tất cả chuyện đó thay đổi khi chú chó Fabio lòi vào nhà một chàng cảnh sát đang trúng đạn và chạy trốn. Lần đầu tiên trong suốt cả một thời gian dài, Lacy xem xét lại lời thề của mình. Vì quý ông Chase Kelly quyết tâm, đang bị tổn thương, sẽ có thể là một cách khá thú vị để phá vỡ những nỗi sợ hãi trong quá khứ của cô. Trong khi Lacy đang có một trái tim đau khổ cần phải cứu chữa, một đồng nghiệp Giáng sinh cần phải hoàn tất, và một người mẹ từng có sáu lần ly dị luôn giục giã cô cải thiện cuộc sống tình dục của mình. Giờ, nếu cô có thể giữ cho hai người họ còn sống và anh ta thoát khỏi việc tù tội... thì việc Chase trở thành tù nhân của cô sau này và mãi mãi cũng không phải là ước mơ xa vời.

Giới thiệu tác giả

Christie Craig, sinh ra và lớn lên ở Alabama, là một nhà văn đạt giải thưởng, có sách xuất bản hàng triệu bản, một diễn giả đầy sức thuyết phục, đồng thời là một giáo viên dạy viết văn. Các bài báo và ảnh chụp của bà xuất hiện trên gần ba ngàn tạp chí lưu hành khắp nước. Là người đã lọt vào vòng chung kết giải Golden Heart, cũng như là người lọt vào vòng chung kết trong các cuộc thi do RWA tài trợ, bà có được sự công nhận trong dòng văn học lãng mạn, với văn phong hài hước dí dỏm, pha trộn giữa các tình huống kỳ hồ i hộp và gợi tình.

Nhận giải *Holt Medallion Award of Merit* dành cho thể loại *Best Romantic Comedy Romance Novel* năm 2009.

Bà hiện sống ở Texas cùng chồng, con trai, với một chú chó và ba con mèo.

Sách Christie Craig do Chibooks xuất bản trong năm 2011-2012:

1. *Shut up and Kiss Me*
2. *Gotcha!*
3. *Wedding Can Be Murder!*
4. *Divorced, Desperate and Delicious*
6. *Divorced, Desperate and Deceived*
7. *Divorced, Desperate and Dating*

Chương 1

Thanh tra viên Chase Kelly trợn mắt ngó chằm chằm vào nòng súng ngắm bán tự động 45, đầu óc quay cuồng tìm lối thoát. “Có ai từng bảo cho anh hay rằng anh là chúa giận quá mất khôn không hả?”

Nếu đây là một tên tội phạm mặt rệp đang đặt ngón tay lên cò súng, thì tình thế hẳn sẽ dễ xử lý hơn nhiều. Nhưng đây không phải là một tên tội phạm. Anh cố ép giọng mình cho bình tĩnh dù trong lòng chẳng thấy bình tĩnh gì. “Anh nên đi gặp bác sĩ trị liệu tâm lý đi.”

Zeke Duncun, cộng sự của anh trong hai tháng qua, ấn súng vào Chase. Anh ngã dúi vào thành cửa bằng thép. Tận hơn mười hai mét dưới kia, mặt hồ lăn tăn gợn gợn xô vào bờ. Anh ngó trên về phía chiếc Bellaire Chevy đời 61 đã đưa anh đến cửa tử này. Chiếc xe đậu trên phố cách đó nửa dặm nhà, nhạc Hip-hop chói tai phát ra từ dàn stereo được gia công suấ t trong chiếc Chevy. Bruno Bé, tay tài xế, tên bán lẻ ma túy khét tiếng với vô số thành tích bất hảo, đang nhảy nhót bên ngoài chiếc xe, chân chuyển quanh theo nhịp trống, đầu thò ra thụt vào như con rùa.

Chase hít đầu về phía Bruno, hy vọng có thể câu giờ thêm được vài phút nhằm nghĩ cách tự cứu mạng mình. “Nhảy đẹp thế mà hấn lại phí đời đi bán ma túy. Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?”

“Cuôn số khôn kiếp đâu rồi?” Zeke hỏi, ánh nắng phản chiếu óng ánh lên mái tóc đang hói dần của hấn.

Sở nào nhỉ? Chase lưu mảnh thông tin ấy vào tâm trí để sau này xem xét. “Giờ anh lại đang nghiên rằng kia. Đây là một dấu hiệu

khác của chúng cuồn ngộn đầy.”

Nòng súng lạnh lùng dí sát thái dương Chase. Con hoảng loạn lộn cả ruột gan, đạt lên đến 10 độ rích-te và gây ra cảm xúc bất loạn cùng cực. Anh chẳng có thời gian phân tích chuyện này. Lại càng không thể để cho Zeke có được cảm giác khoái trá khi trông thấy nỗi sợ hãi của anh.

Hai cánh mũi Zeke phập phồng. “Mày muốn chết là một chuyện, có điều mày làm tao thất vọng đấy. Tao tưởng ít nhất là mày có quan tâm đến thằng cóm chiến hữu của mày, thằng Stokes chứ. Chỉ cần mỗi một viên đạn thôi là xong nhá.”

“Tuần trước hấn chén mất cái bánh vòng nhân anh đào của tôi.” Chase nhún vai, bề ngoài có vẻ ra bình tĩnh, nhưng bên trong thì... Nếu Stokes thực đã chết rồi, thì anh ấy có hai thằng con nhỏ, mà nhờ ơn phước của Zeke, phải lớn lên mà không có bố. “Mà anh biết tôi thích mấy cái bánh vòng ấy đến nhường nào rồi đấy.” Chase phải cố kiềm chế hết mực để không phải chộp lấy cổ Zeke, lôi dây thanh quản của hấn ra mà thắt thành nơ buộc quanh cái cổ chó chết kia. Chase ráng tự chủ vì anh biết Zeke chỉ muốn anh mất bình tĩnh mà hành động ngu xuẩn để hấn có thể vin vào đấy mà bóp cò.

Mặt khác, Chase chỉ cần vài giây tinh táo để bảo đảm rằng cử động của mình không ngu xuẩn. Anh cần một kế hoạch mà trong đó hồ nước dưới kia, một viên đạn, và thêm một cuộc đối đầu với gã Bruno đang nhảy nhót kia được loại trừ. Lúc này gã hộ pháp ấy đã tương Chase vài cú trời giáng vào mạng sườn khi ép anh vào trong xe. Điều Chase cần là thò tay được tới khẩu súng mà Bruno đã bỏ sót, khẩu súng được đeo vào thắt lưng của anh.

Zeke nhếch mép cười. “Mày biết người ta sẽ nói gì, phải không nào? Chỉ là thêm một tên cóm Houston nữa biến chất. Mất vợ và mất cả khái niệm về công đạo. Và chính tao sẽ hạ mày sau khi chứng kiến mày giết chết Stokes. Tất nhiên, tao sẽ phải ra tay thật triệt để.”

“Tôi ngủ anh cũng nghiên rằng luôn, phải không nào?” A xít thiêu quận dạ dày Chase. “Vậy là không tốt cho hàm trên đâu.”

Zeke dí họng súng vào bên má Chase. “Mày nghĩ mày lém góm nhi? Thích thì cứ cười đi, nhưng tao đã dàn xếp hết rồi. Sau cú điện thoại nặc danh tiết lộ manh mối, đồn trường sẽ tìm ra chỗ ma túy bị mất giấu dưới gầm giường mày. Bên IA() lệnh cho tao bắt mày. Tiếc là mày đã quay sang tấn công tao nên tao phải bóp cò.”

Miệng Zeke mím chặt thành một đường trắng bệch. “Tao có thể xử cho nhẹ nhàng hay đau đớn. Mày muốn sao? Tao xử thẳng Stokes gọn lăm. Một phát ngay tim là xong bég.”

Chase giơ hai tay lên, hy vọng cơn thịnh nộ không làm hai tay run rẩy. “Cho tôi một giây nhé? Tôi thì ghét đưa ra quyết định trong tình thế cấp bách lăm.”

Một tia hiểm ác tột độ lóe lên trong mắt tên cộng sự của anh. Hết giờ rồi.

Chase hất tay Zeke sang phải. Khẩu súng cướp cò, viên đạn lạc bay trúng một bên đèn pha của chiếc Chevy. Điều nhảy của Bruno ngưng bật. “Xe tôi!” Cả thân hình tên đàn ông gần hai trăm ký chạy lạch bạch về phía họ. Ôn trời, Bruno nhảy giỏi hơn là chạy. Tên này chạy như một con voi xỉn.

Chase nắm cổ tay Zeke đập mạnh vào lan can cầu thang thép. Trông thấy khẩu súng văng xuống vỉa hè làm anh thoáng nhẹ cả

người, nhưng rồi Chase nhắc thầy Bruno thọc tay vào quần. Tên này, hoặc đang ngứa dái hoặc có súng, mà Chase thì thiên về khả năng già này có súng hơn.

Chẳng kịp có thời gian với lấy súng của mình, Chase đẩy Zeke ngã xuống và chọn cách giải thoát duy nhất. Cũng chẳng phải phương án mà anh đặc biệt thích lắm. Khi anh vừa nhảy ra khỏi cầu, một con dao nóng cháy bùng xuyên qua vai và viên đạn ghim vào anh bồng rập trước khi anh đập xuống mặt nước.

Chương 2

“Mẹ, con đang đứng đây trên người chỉ có mỗi khăn tắm và không muốn thảo luận về đời sống tình dục của con với mẹ đâu!” Nắm tay Lacy Maguire trên chiếc ô nghe màu tím siết chặt hơn. Sao mình lại nhấc máy cơ chứ? Lẽ ra nàng vẫn có thể ngâm mình trong bồn nước đầy bọt hương hoa nhài đến tận cằm, nhón chìm mọi sự khó chịu, theo dõi cảnh nàng tiên cá nhìn trộm hoàng tử Eric từ màn hình DVD trên bồn tắm có phải hơn không.

“Chúng ta có thảo luận về đời sống tình dục của con đâu. Con làm gì mà có đời sống tình dục chứ,” mẹ nàng bảo, giọng bà nửa khôi hài nửa châm chọc.

“Con sẽ chẳng nói về chuyện này.” Lacy liếc sang màn hình phẳng sáu mươi inch giờ thành phương tiện giải trí cho chú mèo cưng. Trong khi TV vẫn ở chế độ câm, một cô phóng viên đưa tin đứng trước đèn cảnh sát địa phương và một tấm ảnh của một người đàn ông, gương mặt chẳng lấy gì vui vẻ cho lắm, choán hết nửa màn hình. Dòng chữ Có vũ khí và Rất nguy hiểm? xuất hiện bên dưới tấm ảnh ấy. Lacy vừa định bật tiếng lên thì nghe tiếng chó sủa rống riết ngoài sân sau.

“Chẳng bình thường gì cả!” mẹ nàng chưa chịu buông đề tài.

Nói chuyện về sex với mẹ cũng chẳng có bình thường gì đâu. “Con mới nhận tấm bưu thiếp từ Mimi.” Lacy thử đổi chiều câu chuyện. Đoạn nhét khăn tắm cao hơn quanh ngực, nàng nhòm qua cửa sổ nhìn ra trời tháng Hai u ám. Dàn âm thanh trong nhà đang phát bản “Tuần lộc đè lên người bà.”

Dí mũi vào cửa kính lạnh cóng, nàng phát hiện chú chó xù lai chó săn nhà mình đang chạy vòng vòng quanh nhà kho. “Mẹ ơi, con Fabio đang chạy nháo nhào ngoài sân sau. Con phải ra xem nó đang đuổi con gì đây. Có thể là một con chó n hoang bị đại mất.”

“Chắc lại mèo hoang thôi. Mà này, con không thể rước thêm con nào nữa đâu nhé. Con biết người ta nói sao về phụ nữ nuôi quá ba con mèo rồi chứ gì?”

“Họ nói gì cơ?” Lacy mừng hóm vì đề tài câu chuyện thay đổi. Giật thử cánh cửa, nàng lằm bằm vì then khóa chết bị cài còn chìa khóa thì lại để trong ví. Quỳ hai tay hai chân xuống đất, nàng vồ vồ mở cánh cửa nhỏ dành cho chó. “Fabio, vào đây nào!”

Giọng nói the thé của mẹ nàng vang cả trong ống nghe. “Bất cứ cô nào nuôi quá ba con mèo đều mang phận gái già. Cái chuyện con đặt tên cho con chó xù lai ấy là ‘Fabio’ là bằng chứng cho thấy con cần đàn ông trong đời đấy.”

“Con chẳng thể nào là gái già được. Con ly dị mà.” Giọng như mẹ thôi. Giọng như con đã thề ả, nhất định không bao giờ bỏ chó n. Lacy âm thầm bấm nút xóa suy nghĩ ả ra khỏi đầu và chui đầu qua cửa dành cho chó. Một cơn gió lạnh mang theo mùi mưa thổi bạt tóc vào mắt nàng. “Fabio, về với mẹ đi con!” Chú chó, cùng cặp sừng tuần lộc sũng nước đeo trên đầu, liếc ngoảnh qua Lacy nhưng lại tiếp tục vừa tru lên vừa chạy quanh. Dù nó có tìm thấy gì đi nữa, vẻ tự hào âm vang trong tiếng sủa của nó.

Lacy lại áp sát ống nghe vào tai vừa kịp nghe mẹ nàng bảo, “Dĩ nhiên là mẹ nhớ. Thế con tưởng sao mẹ lại gọi cho con nào? Mẹ biết nghĩ đến ngày kỷ niệm đám cưới là đau khổ thế nào mà.”

Lacy bắt đầu dỗi lại, ước gì mình có thể quay ngược thời gian. Nếu là năm phút trước nàng sẽ không bao giờ nhắc máy trả lời cái

cuộc gọi chế t tiết này. Nếu là năm ngày trước nàng đã không bao giờ nhận lời mời chụp ảnh lên bưu thiếp Giáng sinh cho tạp chí Pet Magazine Group. Còn nếu là năm năm trước nàng sẽ không đời nào lấy Peter làm chồng.

Rốt cuộc nàng cũng rút đầu khỏi cửa chó và ngã ngổ i xuống, nên gỗ cứng lạnh cóng trên phần hông trần của nàng. “Mẹ, hay để con gọi lại sau nhé?” Có lẽ là, sau khoảng hai ba năm nữa nhé, mẹ?

Mẹ nàng vẫn thao thao bất tuyệt. “Thường mẹ mất cả tháng mới lấy lại cân bằng. Mà tốt nhất là...”

“Vây với sáu lần kỷ niệm ngày cũ, vị chi là mẹ buồn cả nửa năm. Sao lại phải thế, chừng ấy vừa đủ thời gian cho mẹ sẵn lòng nặn nhân kế tiếp. Ý con là kiếm chồng khác đây ạ.” Lacy cau mày, nàng biết lời ấy sẽ mang lại phản ứng dội. Cái “kỷ lục ly dị” của mẹ nàng đã được dán đầy mác đề tài nhạy cảm. Nhưng mà đời sống không tình dục của nàng cũng thế thôi.

“Đừng giờ thôi đành hanh với mẹ nha Lace! Nhạc Giáng sinh đây à? Phải con đang chụp ảnh Giáng sinh cho tạp chí không? Đám phở này có lập dị không? Đừng nói năm nay con lại không có cây thông Noel nữa nhé. Sao con chẳng thể nào làm gì đó cho bình thường được nhỉ? Con gái của Martha làm cho siêu thị Wal-Mart mà vẫn có cuộc sống tình dục đây nhé.”

“Để mai con sửa lại đơn xin việc, mẹ ạ. Sex là một phúc lợi hay ho mà công ty cần có.” Lacy liếc xuống hành lang nơi sự phản chiếu từ ánh đèn màu của cây thông Noel nhảy múa trên tường. Đây là điểm tựa tinh thần. Và nhạc và nên, ôi... làm nàng thấy phần chán. “Thế gặp ai mẹ cũng hỏi chuyện sex của người ta à?”

“Đâu có! Tình cờ con bé ấy vừa có bầu thôi.” Tiếng mẹ nàng lẫn với một loạt tràng sữa tới-xem-tôi-bắt-được-gì-này rồi rít khác.

“Mẹ này, Fabio cần con. Con phải đi đây. Hôn mẹ nhé. Chụt chụt.” Nàng nhái lại giọng mẹ mình.

“Đừng có mà gác máy với mẹ nha Lace! Mẹ không phải...”

Nàng cúp máy, mẹ giận cũng đành chịu. Bà Karina Callahan, mẹ một con, sáu lần ly dị và còn tiêp nữa, luôn coi việc cúp máy cắt ngang cuộc gọi là tội ác ở cấp độ liên bang. Mẹ nàng đã bỏ vài ông chồng cũng chỉ vì thế. Chẳng ngờ gì nữa, sau này Lacy thế nào cũng trả giá cho tội ác này, nhưng giờ đây nàng đang có một tình huống với chú chó, hai móng trăn của nàng lại đang truyên hơi lạnh lên khắp cơ thể, và hôm nay là ngày kỷ niệm ngày cưới thứ năm của nàng. Hay đúng hơn lẽ ra là đã thế, nếu mười tám tháng trước Peter đã không quyết định chơi trò đẽ cô nàng thư ký trẻ vào vách thang máy.

Loạng choạng đứng dậy, Lacy ném điện thoại vào chiếc ghế tựa màu xanh. Chiếc ghế, được trang bị kèm máy mát-xa, túi chườm nóng, và tủ lạnh mini, đã là thứ duy nhất nàng và Peter giành nhau trước tòa. Lacy nhất quyết giữ nó cho bằng được, chẳng phải vì nàng thích nó, mà vì cả ba con Leonardo, Samantha và Sweetie Pie đều thích ghế này.

Peter cũng thích, nhưng giờ anh ta đã có cô thư ký sẵn sàng vừa mát-xa vừa làm nóng cho mình rồi.

Nàng liếc lên vừa lúc Leonardo, con mèo mướp lông hung đỏ của nàng, khệnh khạng đi vào phòng. Chiếc mũ ông già Noel rũ xuống một bên tai nó nhắc Lacy nhớ phải chụp cho xong hình. Đáng lẽ nàng đã chụp xong từ lâu nếu Samantha không đành công không chịu làm mẫu và cứ trốn tiệt dưới gầm giường khiến Lacy phải giấu đi con bực bội vào bồn tắm.

Leonardo đứng trên hai chân sau khiên quả bóng bông trắng trên chóp mũi đỏ nhọn đung đưa quanh bộ ria cứng như dây kìm. Con mèo đưa mắt nhìn cái điện thoại trên ghế bành của nó, rồi nguyệt dài ánh mắt xanh lục về buộc tội sang phía nàng.

“Xin lỗi mày nhé.” Lacy mò lấy điện thoại và gãi nhẹ dưới cằm chú mèo.

Tiếng Fabio sủa chói tai lại lôi kéo lấy sự chú ý của nàng. Nàng vội quăng cả khăn tắm lẫn điện thoại sang chiếc ghế khác. Trăn nhò ng nhộng, nàng vụt qua bàn nước, mở túi đựng quà tặng chứa cái áo thun ngoại cỡ màu hồng – một món quà lễ Tình nhân từ Sue, bạn nàng.

Sau khi khoác lên người tấm áo màu hoa anh đào, nàng tìm chìa khóa, mở cửa, phóng ra sân giải cứu nạn nhân mới nhất của Fabio. Chả c lại một con gián to khổng tượng. Fabio hãnh diện về tài diệt gián mà. Với những con to cỡ ấy, nó có quyền tự hào chứ.

Bruno Béỏ thờ hào hển. “Ông không nghĩ là tôi giết hẳn chứ, phải không nào?”

Zeke nghiến chặt răng nhìn trừng trừng lên bờ hồ. Bọn chúng đã đi bộ cả tiếng đồng hồ mà chẳng tìm thấy gì cả. Bruno, tay ôm lấy một bên sườn, khò khè hỏn hển. Làm sao mà thằ ng Bruno này nhảy hàng giờ liền không sao, vậy mà mới đi bộ hơn một ki lô mét lại đã thờ không nổi thế kia? Zeke nắm chặt tay thành nắm đấm, những muố n choảng thứ gì đó. Muố n choảng lấy Chase Kelly.

“Tôi rõ quyề t tâm là không muố n tiêu đời vì tội giết cóm. Tôi đã có” – Bruno hít vào, thật sâu – “kế hoạch rồi, ông biế t đầ y. Một cuộc thi phát hiện tài năng tuầ n tới sẽ diễn ra ở Houston cho chương trình truyề n hình thực tế mới ấy. Tôi đã đăng ký một suất diễn rồi. Nếu thằ ng cuộc thi này, tôi sẽ... lên truyề n hình

này, đủ thứ hết. Tôi sẽ lên như diều gặp gió. Không còn ba cái vụ phạm pháp nữa. Thế ...”

“Im mồm!” Zeke quay ngoắt sang. “Mà thôi đừng có thờ như thế nữa!”

“Phong cách chút nào, ông anh,” Bruno nói, gạt mồ hôi nhỏ giọt từ hàng lông mày sậm.

Trời lạnh âm 1 độ C mà thắng này lại toát mồ hôi. Zeke sắp hết kiên nhẫn. Trong vài tháng nữa thôi, hắ n hẳn sẽ thoát ra rô i. Nghi hưu trong danh dự, và gắ n như có đủ tiền để cho công sức hai mươi năm qua là xứng đáng. Nhưng không! Mọi việc phải bị phá thố i lên. Gắ chỉ điểm con hoang á y cứ phải chỗ mũi loăng quăng. Và hắ n đã trao cho Kelly đủ bắ ng chứng làm hư bột hư đường hết cả.

“Hắ n không có ở đây.” Bruno nhặt hòn đá ném ra xa làm nước văng tung tóe. “Tôi cá là cú ngã đã giết chết hắ n. Có lẽ là đập đầu vào tảng đá. Tôi không nghĩ phát bắ n của tôi lại giết chết hắ n. Tôi đã nói với ông rô i, tôi không ngán đả thương ai cả, bẻ gãy chân gãy tay gì đắ y, nhưng tôi không giết người ta. Đặc biệt cóm lại càng không.”

“Nế u vậy thì cái xác thúi của hắ n đâu, hử?” Zeke khạc ra.

“Chắ c là kẹt dưới đáy hồ rô i.”

Zeke lùa tay vào mớ tóc thừa. Hai bàn tay hắ n run lên vì tức tồ i. “Không!” Hắ n co chân đá vào má y viên đá hớ hênh. “Thắ ng Chase Kelly là cái thắ ng chó đẻ may mắ n. Nó sống ra ngoài mà vẫn còn số ng và mẹ kiế p nế u như mà hắ n không có thoát đi.”

“Nhưng hắ n nào có đây,” Bruno rề n rì. “Vả lại hắ n dính đạn. Hắ n đi xa được đế n đâu chứ?”

Zeke hể t nhìn xuố ng bờ bên này lại ngó bờ bên kia. Chase Kelly có khả năng làm hắ n toi đời. Hắ n không thể để điề u đó xảy ra. “Tao với mày phải tìm cho ra nó. Nó phải chề t và phải chề t ngay hôm nay.”

“Fabio, ra đây con.”

Chase nghe tiế ng người và biể t mình nên vùng chạy. Ngặt là đau quá không thể nhúc nhích nổi. Thở cũng đau. Sô ng cũng đau. Nhưng anh đã chọn lấ y lựa chọn á y, phải không nào? Anh đã chọn tiế p tục sô ng.

Ồ , anh đã chồ i bỏ điề u á y trong mỗi bận khám sức khỏe tâm thầ n bắ t buộc của mình trong hai năm qua. Đã chồ i bỏ điề u á y với Jason, cựu cộng sự của anh, anh này cũng phát sợ vì Chase cứ lao đầ u vào nguy hiểm.

Sâu trong tâm khảm, Chase không định để mình bị giế t. Cũng không thể nói là nế u thời cơ á y đế n gõ cửa thì anh sẽ không mời nó vào nhà uố ng bìa bàn thảo. Tuy nhiên lúc Thầ n Chề t nhìn thẳng mặt, anh lại tìm thấ y một điề u gì đó trong anh tưởng chừng như đã chề t theo Sarah: ý chí đượ sô ng.

“Fabio!” cô chủ chú chó lại gọi lớn.

Chase nhậ hòn đá, ném về phía con chó to mô m. Con cún lai xấ u xí này giố ng nhân vật Yoda trong phim Chiế n tranh giữa các vì sao, chỉ thêm cặp sừng tuầ n lộc và bộ lông thẳm hại.

Nhắ nướ, Chase đứng lên. Điề u cuồ i cùng anh câ n là phải trầ n tình với một thường dân. Nế u đúng như Zeke nói lúc nấ y, bây giờ bản tin địa phương hắ n đã phát ảnh của Chase trên mọi màn hình TV khắ p Texas rồ i.

Hít một hơi thật sâu vào lá phổi bầm dập, anh biết mình cần phải liên lạc với ai đó, nhưng ai sẽ tin là Zeke, với thâm niên hai mươi năm phục vụ Phòng Cảnh sát thành phố Houston, đã biến chất chứ? Quý thần ạ, ngay chính Chase còn bàng hoàng tin không nổi nữa là.

Anh nhìn bao quát khu nhà. Một nhà kho nằm trên khu hơi quang quẻ giữa bụi thông đi bọc vào sau nhà chính trông khá hứa hẹn. Anh cần một nơi dừng chân thở lấy hơi – một nơi anh có thể suy nghĩ thấu đáo tránh cơn gió lạnh cắt da. Anh còn phải nghĩ cho ra Zeke đang tìm cuộc trốn sỏ khi gió nào.

Chase đưa mắt nhìn chiếc áo sơ mi vấy máu. Viên đạn chỉ sượt qua vai anh. Dù vết thương đau như quỷ, nhưng máu không còn chảy nữa. Dù vậy, có được một viên giảm đau cũng đỡ lắm. Toàn thân anh còn giằng giật nhức nhối sau cú nhảy khỏi cây cầu ấy. Hay là tại cả năm đâm của Bruno nhỉ? Anh cho tay chạy dọc khung xương sườn, không nghĩ là có cái nào gãy, nhưng chắc chắn là chúng đã long ra lắm rồi.

“Chài.” Anh sém chút tự vấp chân mà ngã. Gần một tuấn qua năm vùng, anh đã chẳng thể nào chộp mắt được. Rồi trong một giờ đồng hồ vừa qua anh đã ép mình căng hơn, hoạt động nhờ vào kho adrenaline vừa mới cạn kiệt.

Nghe tiếng bước chân đến gần, anh bắt đầu di chuyển. Vết thương đã đau lại càng đau thêm. Loạng choạng sau nhà kho, tay lăm lăm súng, anh đổ gục tựa vào vách ván ọp ẹp của căn nhà nhỏ bé.

“Gì thế hả Fabio? Đừng làm bản bộ cánh.”

Gió rét căm căm thổi vào bộ quần áo ướt sũng nước hồ của Chase. Vừa lắng nghe anh vừa thẳm phác họa hình ảnh người làm chủ con chó lai quái dị này, rồi lại còn đeo sừng tuấn lộc cho nó vào

tháng Hai. Cho Giáng sinh, thì còn có thể, nhưng mà cho tháng Hai ư?

“Fabio, tao không cần thêm con gián nào vào bộ sưu tập đâu.” Giọng nói và tiếng bước chân nghe hết sức trẻ trung không thuộc về một bà già tóc bạc phơ như anh đã hình dung trong trí.

Hai đầu gối Chase khụy xuống. Cái lạnh găm nhấm xương cốt anh. Anh thì hẩn người lên vách gỗ của căn nhà kho. Giờ không phải lúc thích hợp để lả đi. Người chủ con chó chắc chắn sẽ gọi xe cứu thương và cảnh sát. Người ta sẽ khâu vết thương rồi tống anh vào tù trước khi anh kịp hạ họng.

Không, trước khi đổ mồ hôi mặt đờng nghiệp, anh cần nghĩ cách chứng minh mình vô tội. Hoặc hay hơn nữa là chứng minh Zeke có tội. Zeke sẽ không hạ được anh mà không phải trả giá vi tróc vảy đâu.

“Fabio!” giọng nói kêu lên. “Chân mẹ lạnh cả rồi này. Đừng có nói đến những chỗ khác luôn nhé.”

Con chó lòng vòng quanh nhà kho, nhảy chồm chồm miệng sủa không ngớt, cặp sừng trên đầu nó lũng thõng. Tiếng bước chân tiến đến gần hơn. Chase tự trấn an. Mẹ kiếp, anh không muốn làm thế này. Động đến dân thường rầy rà lắm.

“Trời ạ, thôi đi nào. Nào cùng...” Miệng cô gái tóc nâu há hốc. Đôi mắt xanh lơ giờ mở lớn tròn tròn.

Chase ghi nhận đường nét của nàng. Mái tóc đen ẩm ướt lòa xòa thành từng lọn dài chằm vai. Ánh mắt anh đưa xuống thấp hơn. Mặc dù có chiều cao trung bình, chẳng có thứ gì khác trên người nàng có thể được gọi là trung bình cả. Áo thun thùng thình, nhưng xoắn lại cũng đủ để cho anh áng chừng mọi thứ bên dưới. Ngực ngà, thân mình, đường cong. Từ gấu áo trở xuống là cặp chân xinh đẹp.

Khi cô gái lò cò trên hai bàn chân trắ n, gắ u áo đung đưa từ bên này sang bên kia. Chase nuố t khan, mức độ thích thú tăng vọt. Và lý do khiế n anh không ngắ t xiu giờ lại hoàn toàn khác hẳn.

Mắ t anh vẫn chăm chú vào gắ u áo. Nàng có không mặc gì bên dưới không nhi? – Cô nàng vừa kêu thét vừa kéo gắ u áo xuố ng giữa đùi. Với vải áo bị kéo căng, anh có thể đọc dòng chữ in bắ ng chữ lớn màu đen ngang ngực áo: Ly dị, Tuyệt Vọng, và Dễ thương.

Chase chớp mắ t. Anh dính đạn, ướt, lạnh, và bắ m dập tả tơi, nhưng anh chưa chề t, và khi nhìn thắ y dễ thương là anh nhận ra ngay.

Chương 3

“Ôi trời ơi!” Cô gái tóc nâu lom lom nhìn khẩu súng trong tay anh. Nàng quỳ sụp xuống, kéo con chó lại gần. “Đừng bắn! Nó không cắn đâu.”

Chase nhận ra súng mình đúng là đã chĩa vào con chó và bây giờ thì chĩa thẳng vào cô gái đang quỳ, tay ghì chặt con chó trông giống quái nhân Yoda vào ngực. Anh hạ súng, đẩy mình ra khỏi tường. “Tôi không định bắn đâu mà. Tôi cần cô giúp.”

Cô gái nhìn trân trân vào vai anh, chiếc áo thun màu nâu sáng giờ sẫm lại vì máu khô. Đoạn nàng chuyển qua chăm chú nhìn thẳng mặt anh. “Ôi trời ơi!” nàng lặp lại, mặt cắt không còn hột máu.

Cái câu “Ôi trời” thứ hai mách cho Chase biết rằng cô ta nhận ra anh. Phải mà, bản mặt anh đã được phát đi khắp các bản tin thời sự trên toàn bang Texas rồi. Mẹ kiếp.

“Cô ở nhà một mình à?” Con đau lấy bầy trong giọng nói của anh.

“Không! Chờng tôi nữa chứ.” Mắt cô gái lại mở lớn, sau đó liếc sang trái khi cô vén tóc ra sau tai trái.

Chase đọc lại từ “Ly dị” trên ngực áo cô nàng. Vôn là cảnh sát chìm, anh trân trọng khả năng nói dối kém cỏi của người ta – điều này giúp cho công việc của anh dễ dàng hơn gấp bội. “Đứng dậy đi!”

Cô gái đứng lên, tay vẫn ôm chặt con chó đang run rẩy. “Hay tôi nhắm mắt, quay mặt đi, rồi anh bắn mất nhé? Sau đó, tôi sẽ vờ như chưa bao giờ thấy anh.”

“Có thực cô sẽ làm thế?” Anh nhìn nàng chăm chú, bụng cũng muốm tin lời hứa vừa rồi.

Cô gái lại tròn mắt liếc sang trái. “Thực chứ sao không.”

Nếu không bị mười kiểu cơn đau hòa nhau hành hạ, chắc chắn anh đã cười phá lên vào cái khả năng không biết nói dối của cô nàng. Còn nữa, nếu không vì đau, anh sẽ không muốm dời chân đi. Ánh mắt anh lại quét qua người cô lần nữa. Ít nhất anh đã ghi nhận hết M.O.() của nàng – đã ly dị chồng, vừa xinh, vừa ngô ngồ, gằn như là khi khai thì khai thật – hay đúng ra là khi nói dối thì nói dối rất kém.

“Ta cứ vào nhà đi đã.” Quên là tay vẫn cầm súng, anh ra dấu bảo cô đi trước.

“Xin anh, anh đi ngay cho.” Giọng cô gái run rẩy.

Ráng hít thở sâu, anh đã định làm theo lời nàng van nài. Nhưng bước chân tiếp đến đã quăng anh ngược lại bức tường thực tại. Chắc chắn anh chưa đi hết dãy nhà này, cảnh sát sẽ ập đến. Như thế thì anh chẳng làm quái thế nào mà còn cơ hội chứng minh mình không dính dáng đến vụ hạ sát Stokes, hoặc chứng minh anh không lấy chỗ ma túy có được từ vụ khám nhà do anh và Zeke cùng làm thàng trước. Khi thật, sao lúc trước anh chẳng khi nào nghi Zeke lấy chỗ cocaine ấy nhỉ?

“Tôi không thể đi,” anh bảo. “Nghe này, tôi biết cô sợ và không tin tôi. Cô có mà điên mới tin tôi. Nhưng tôi không làm hại cô đâu. Thiên hạ nói gì cũng mặc. Sự thật là tôi bị gài bẫy, với lại... Mẹ kiếp, tôi vô tội.”

Cần cổ mảnh mai của nàng động đậy như thể Lacy cố nuốt sự thật khó tin ấy. Nhìn thoáng cặp mắt mở tròn chứa chấ t kính

hoàng của nàng, Chase biết cô gái chưa thể tin anh ngay được.

“Nào vào nhà đi đã.” Lần này anh ngoảnh bàn tay thay vì ngoảnh khẩu súng. “Cô sẽ an toàn khi ở cùng tôi, thế đấy.”

Cô gái lùi lại, loạng choạng, suýt ngã. Bình thường, Chase sẽ không bỏ lỡ cơ hội nhào tới đỡ một cô gái như nàng trong vòng tay. Nhưng sau khi bị đánh toi bời, bị trúng đạn, và nhảy liêu tu từ trên cây xuống hồ, việc nhào tới này dường như là không thể. Chờ nàng đứng vững trở lại, anh há t đầu về phía nhà chính. “Đi thôi.”

Ánh mắt nàng liếc qua cái áo đẫm máu của anh như thể đang suy tính xem mình có được bao nhiêu cơ hội để áp đảo anh.

Bản thân cũng lo mình tạo điều kiện cho nàng làm thế, nên anh uốn thẳng hai vai. Con đau xoắn xít xuống tận ruột gan. Anh nhất định không nao núng. “Đi mau.” Anh định làm bộ dữ dằn, nhưng lập tức hốt hoảng khi thấy vẻ hoảng sợ bao trùm gương mặt cô gái.

Nàng ngẩng cao đầu bước đi. Anh đi kèm sát bên, đề phòng nàng làm bậy. Khi nàng mở cửa sau, anh ngáng một chân ngay mép cửa. Nàng vấp chân anh khi định lặn cuống cùng lao nhanh vào trong khóa cửa chốt anh ở ngoài. Quên phớt khung xương sườn bằm dập, anh dang tay đỡ nàng. Con đau tấ tở làm Chase quặn hơi từ bụng để thốt lên tiếng gầm. Con chó đáp lại bằng tiếng ăng giận dữ khi Chase tóm lấy khuỷu tay nàng. Không muốn thêm vài vết răng chó cắn vào bản liệt kê các vết thương hiện có, anh buông cô gái ra.

Quay ngoảnh người, nàng trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt nàng mở lớn. Lửa thịnh nộ bùng ngút trong cặp mắt biếc xanh. Trước khi để cho cơn giận kịp biến thành hành động, anh nhanh tay lôi nàng vào trong. Tiếp theo, anh đóng sập cửa, mắt không rời nàng một giây. Cho đến khi anh thuyết phục được nàng rằng mình không có ý

định hại nàng hay con chó kỳ quặc kia, thì nàng sẽ không chịu làm con tin ngoan ngoãn tự nguyện bao giờ.

“Ngồi xuống đây.” Anh chỉ tay vào ghế sofa bằng da màu trắng. Trong khi nàng ngồi xuống, anh xem xét căn phòng. Ghế sofa, ghế tựa... từ khóe mắt anh thoáng thấy có cái gì động đậy. Chase vặn người lao đến chỉ để đối mặt với con mèo mập mạp lông hung đỏ đốm... mũ ông già Noel. Tuy con hoẵng hốt của anh với hẳn, cảm giác tò mò lại tăng gấp bội.

Anh chớp mắt nhìn lại cho kỹ. Con mèo Noel đứng đĩnh nhìn lại khắp lượt anh, rồi như thể thấy anh chán ngắt, nó quay lại ngủ tiếp. Giờ anh mới để ý tiếng nhạc trong phòng, bản “Tiếng Chuông Ngân.” Anh ngửi thấy mùi bánh gừng và mùi canh thông – mùi Giáng sinh.

Chase vuốt mắt, tiếp tục xem xét xung quanh. Màn hình tivi cực lớn, kiểu dáng hiện đại đang cắm lạng mở trong một góc phòng, trong khi chiếc đồng hồ lên giây cót kiểu cổ đang đều đặn gõ nhịp thời gian trong góc phòng bên kia.

Đến bên chiếc ghế có máy mát-xa hiện đại, anh dựa vào nó đứng cho vững. Chase chưa bao giờ thấy một kiểu kết hợp vật dụng phong phú đến vậy. Chiếc ghế sofa trông đắt tiền và kiểu dáng hiện đại, nhưng cái ghế tựa màu xanh nhạt trông cũ kỹ, bọt bọt làm sao, và cần được lợp lại lớp bọc.

Đầu gối anh vô ý đụng mạnh chiếc ghế mát-xa đặt không hợp chỗ khiến nó hoạt động, rung bần bật và kêu ro ro. Chase bật ngửa. Con mèo Noel ngóc đầu lên, kêu meo meo ra ý khen ngợi rồi thoải mái rúc vào lòng ghế. Tiếng nhạc Giáng sinh vang vang. “Chuông giáo đường ngân vang...”

Chase nhướn mày nhìn cô gái. Con chó ngó i trong lòng cô lắ c lư cái đầ u to cộ và suýt nữa thì làm rơi cặp sừng tuầ n lộc.

“Cô có biế t là bây giờ không phải mùa Giáng sinh chứ?” anh hỏi.

Không thềm trả lời, nàng kéo gắ u áo xuố ng và quay mặt ra hành lang, trông theo một con mèo khác vừa bước vào. Con mèo mướp nhưng lông trá ng này đang mặc trang phục yêu tinh, lắ c lư làm dáng trước khi nhảy lên ghé ́ tựa cùng con mèo hung đỏ đội mũ ông già Noel.

“Được rô i, chuyện này lạ lũng thật đây,” Chase bảo và đưa mắ t dò xét cô gái.

Nàng vẫn không trả lời. Thành linh, một giọng nói từ phòng bên vọng sang, “Ăn cá ngư đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa.”

Chase quay ngoắ t người, giương súng lên theo bản năng. Anh phóng đé n lô i vào bê p, mắ t đảo qua đảo lại từ cô gái sang hướng phát ra tiế ng nói.

Nàng rúm người trên sofa. “Anh định bắ n tủ lạnh nhà tôi đầ y à?”

Súng vẫn lắ m lắ m trong tay, anh trợn mắ t ngó nàng. “Tủ lạnh biế t nói ư?”

Nàng gậ đầ u, nhét gắ u áo chèn giữa hai đùi để trá n.

Á n tượng mạnh mẽ nàng gây cho anh chuyển sang một câ p bậc mới. Tá t nhiên, nàng vẫn giữ nguyên điể m mười trên nắ c thang sắ c vóc. Anh cỡ nào cũng cá rằ ng kỹ năng nói đồ i của nàng chưa hề tiế n triển, nhưng điể ng nghĩa của anh rằ ng nàng hơi ngồ ́ ngồ ́ đã không còn hợp nữa. Cô nàng này, cùng chó mèo mặc quầ n áo Giáng sinh của mình, cùng ghé ́ mát-xa phát rung và tủ lạnh biế t

nói, đã nâng định nghĩa của điên khùng lên một cấp bậc hoàn toàn mới.

Anh rướn người ngó qua món vật dụng lạ đời. Tủ màu bạc từ trên xuống dưới, kiểu dáng trông như vừa được rinh từ phim khoa học viễn tưởng. Anh liếc lại nàng. “Còn đồ dùng nào biết nói nữa không?”

Nàng tỉnh bơ, làm như câu hỏi đó chẳng có gì lạ lẫm. “Còn lò vi ba và thùng rác. Cả con cá treo trên tường kia. Nó biết hát đấy.”

Chase chớp mắt, cố tiêu hóa thông tin kỳ cục ấy. “Thế cô tên gì vậy?” Có lẽ là anh đã chết dưới lòng sông và đây là Địa ngục... hay là Lò luyện ngục cũng nên, anh cho là thế, vì dưới Địa ngục không thể có người đẹp nhường kia.

“Lacy.” Nàng do dự. “Thế anh tên gì?” nàng hỏi thêm như thể đã hỏi tâm chuyên ý.

Anh quay sang tivi. “Chẳng phải họ thông báo rồi ư?”

“Tôi tắt tiếng. Tôi chỉ thấy ảnh của anh thôi.”

Ít nhất về điểm này, cô gái không nói dối. Anh lướt đến bên chiếc ghế cũ và ngồi ngay xuống trước khi ngã quy. “Chase Kelly,” anh đáp. Thấy cô mồm cộp sau lưng, anh quơ tay ra sau lưng ra một chiếc khăn tắm ướt nhẹp và điện thoại màu tía.

“Anh đã làm gì?” Nàng vuốt ve con chó ngộ nghĩnh, mắt dán vào chiếc điện thoại. “Nếu anh... không ngại tôi hỏi.”

Anh nghe thấy vẻ ngẩn ngừ trong lời nàng như thể nàng không rõ liệu mình có thực sự muốn biết hay không. Dù nỗi hoảng sợ vẫn còn nhuộm mắt nàng, nhưng giờ trong ấy lại sục sôi thêm vẻ giận dữ.

“Tôi là cảnh sát trong đội phòng chống ma túy,” Chase đáp. “Một đồng sự gài bẫy vu cho tôi là có vấn đề. Tôi đã chẳng làm gì cả.” Bỏ khăn tắm và điện thoại xuống nên nhà lát ván gỗ, anh cố nén tiếng rên khi ngã người tựa vào lưng ghế.

Con chó ve vẩy đuôi trong lòng nàng. Lacy không hề nhúc nhích. “Anh bị... gán tội gì?”

Dù có thể nói dối, anh không thấy có lý do gì cần phải làm thế. “Tôi nghĩ là họ buộc tội tôi lấy trộm ma túy và có lẽ là giết hại một đồng sự khác. Tôi bị gài bẫy.”

“Thế ư?”

“Cô không tin chứ gì?”

Nàng bặm môi dưới vào, môi dưới bật ra, ươn ướt, hồng hơn môi trên một chút. “Tin chứ.” Nàng cọ cằm vào vai trái.

“Không, cô chẳng tin,” Chase bóc mẽ. Mắt nàng mở to và anh giao tay trần tĩnh. “Không sao đâu. Cũng không trách cô được. Nếu ở địa vị cô, tôi cũng không tin lời mình.” Anh gục đầu vào lòng bàn tay và day day thái dương. Sao tên Zeke lại làm thế này? Tại sao?

“Anh nên đi ngay trước khi chống tôi về,” nàng nói.

Anh nhìn quanh căn phòng. Trên kệ lò, bên trên lò sưởi, bày một dãy ảnh lồng khung kính. Đa phần ảnh chụp mèo và con chó lạ lùng, duy chỉ một bức chụp hình người phụ nữ đứng tuổi. Một tấm khác là hình cưới trắng đen. Người phụ nữ trong hình tóc màu đen, nhưng không phải Lacy.

Anh lại quay sang nhìn nàng. “Cô đang nói dối.”

“Đâu có. Chắ c chắ n ông xấ tôi đi mua... sữa.” Nàng há t đầ u về hướng bắ p. “Thế anh không nghe tú lạnh vừa nhắ c à? Tụi tôi hế t sữa rô i.” Mặt nàng tái nhợt, mắ t chớp lia lịa.

Anh tin lời tú lạnh chứ không tin nàng. Anh đứng lên, đi sang chỗ nàng. Mỗi bước đi mở ra một cơn đau mới. “Cho tôi xem tay trái của cô.”

Nàng liề c xuồ ng nơi năm ngón tay mình đang giấ u trong lớp lông chó xoắn xoắn. “Tôi... tôi không đeo nhẫn cưới.”

“Thế cái áo thun thì sao?”

Nàng nhìn xuồ ng áo và hai má ửng màu. “Áo này cũ rô i. Trước tôi có ly dị nhưng sau lại tái hôn mà. Người ta ai mà chẳng ly dị rô i tái hôn. Lắ m lầ n.”

“Vậy thì cô chẳng còn tuyệt vọng hay dễ thương gì nữa phải không?” Anh hớ i hận vì trót cợt nhả ngay khi vẻ hoảng loạn bùng lên trong mắ t nàng. “Xin lỗi. Tôi không có ý đó... Tôi sẽ không làm hại cô đâu.”

Anh nhìn quanh phòng, phát hiện thêm nế n thơm mùi ngày lễ đang cháy bập bùng. “Nghe này. Tôi câ n nơi để ẩn mình một thời gian. Ngay khi nào lắ y lại sức, tôi sẽ đi khuấ t mắ t cô ngay. Tuy nhiên, từ nay tới đó, cô nên thành thật với tôi. Ngoài cô ra, còn ai số ng ở đây nữa không?”

Nàng nhìn hai con mèo nép bên nhau trên ghế mát-xa đang rung. Đoạn nàng chậm rãi quay sang anh. “Tôi số ng một mình, nhưng bạn tôi hay ghé lắ m.” Lầ n này, nàng không chớp mắ t.

“Thế chồ c nữa đây cô có chờ ai đế n không, ngày hôm nay hay là tô i nay á y?” Anh nhận thắ y bản nhạc đang chơi là bài “Ông già

Noel đến rồi.”

Lacy chớp mắt. “Có.”

“Đừng có dối.” Anh ngồi xuống cạnh nàng khiến mặt ghế sofa kẹt lên dưới sức nặng của anh. “Tôi sẽ không làm hại cô hay đám chó mèo Noel nhà cô đâu.”

“Tôi không phải loại người hẹp hòi đến người ta phải hẹn trước khi ghé thăm.”

“Tôi chưa bao giờ bảo là cô hẹp hòi.” Có lẽ, kỳ cục thì đúng hơn. Dựa lưng lên ghế sofa mềm mại, anh nhắm mắt cô quên cơn đau khủng khiếp đang giằng giật trong người mình. Cô thả lỏng cơ bắp, anh lắng nghe tiếng nhạc bài “Chú tuần lộc Rudolph mũi đỏ,” và đặt súng trên lòng mình. Hệ thống sưởi trong nhà khiến không khí hết lạnh, chiếc đồng hồ quả lắc tích tắc, nhạc tiếp tục chuyển sang bài khác. Cô gái cựa quậy. Chiếc sofa lún xuống. Chase mở bừng mắt. “Cô định đi đâu thế?”

“Đi vệ sinh.” Cô gái lại tái mặt, ngồi thẳng lại.

“Nhà vệ sinh ở đâu?” anh hỏi. Khi nàng chỉ tay về phía bên, anh đứng dậy. “Nào thì đi.”

“Thôi khỏi.” Nàng lại lợt thỏm xuống sofa.

“Tôi sẽ không nhìn chừng đâu, nếu đó là điều cô ngại.” Anh chống tay lên lưng ghế để đứng vững. Động tác này làm còng sống tám còn giắt bên thắt lưng anh kêu lẳng xằng. Cho tay vào túi quần sau, anh lần tìm chìa khóa. Khi chạm tay vào nó anh thở phào nhẹ nhõm. Vẫn biết cô gái sẽ phản đối, nhưng trước khi thuyết phục được cô tin anh, Chase không còn lựa chọn nào khác. Anh tháo còng khỏi thắt lưng.

Nàng trợn mắt nhìn chiếc còng. “Tôi không có bí để n mức đó đâu.”

“Thôi nào.” Anh ra hiệu cho nàng đứng dậy.

Nàng đẩy con chó đang ngò i trên lòng xuống và đi nhanh ra bếp.

“Đừng có nhanh thế chứ.” Anh nắm cánh tay nàng.

Lacy tái mặt nhìn vào vai anh. “Anh đang chảy máu kia kìa.”

Anh liếc xuống, trông thấy máu tươi lấm tấ m trên áo. “Đi vệ sinh ngay đi Lacy. Tôi không có thời gian giỡn chơi đâu.”

Chuông điện thoại reo làm anh im bật. Niềm hy vọng rạng rỡ trong đôi mắt xanh của nàng. “Nếu tôi không nghe máy, người gọi sẽ báo cảnh sát cho xem.”

“Phải phải, và nếu cô nghe máy, cô sẽ nói điê u gì đấ y gợi ý mách họ. Thôi, ra phòng vệ sinh đi.”

Chợt máy ghi âm tự động phát tiế ng. “Xin chào, bạn vừa gọi đế n Dịch vụ nhiế p ảnh Lacy Maguire. Chấ c là hiện tôi đang ở trong studio dán má t vào ó ng kính, cho nên cứ để lại lời nhấ n và tôi sẽ gọi lại ngay.”

“Lace!” tiế ng phụ nữ mô n một gào lên từ đầ u dây bên kia. “Mẹ thấ t vọng về con quá! Con cũng biế t mẹ cảm thấ y thế nào khi người ta cúp ngang mẹ mà. Giờ thì mẹ đã thấ y chuyện đời số ng tình dục của con không phải là chuyện của mẹ, nhưng mẹ là mẹ của con. Nếu con không tâm sự với mẹ về chuyện này thì con có thể nói với ai cơ chứ?”

Mắt Chase mở lớn nhìn biểu hiện trên mặt Lacy Maguire. Giọng nói trong máy ghi âm lại tiếp. “Bởi vì mẹ biết ngày hôm nay với con khó khăn thế nào, nên mẹ sẽ tha thứ cho. Nhưng chớ có tái phạm đấy! Mà cũng đừng để ngày hôm nay làm con buồn. Chào nhé con yêu. Chụt. Chụt.”

Máy ghi âm tắt ngấm. Lacy quay qua anh, ngọn lửa trong mắt nàng bùng lên dữ dội hơn. “Đừng có trông khoái trá như thế.”

“Về mặt này không phải là đang khoái trá gì đâu. Mà là đau đấy. Tôi đang đau muốn chết đây. Đi vệ sinh ngay đi.”

“Đi cùng anh thì tôi sẽ không đi đâu.” Hai vai nàng đành lại, dáng đứng kiên cường cho anh thấy rõ thêm về tính cách của nàng. Cô này à, không phải là thứ chết nhất.

“Vậy thì để tôi kiểm tra đã,” anh nói.

“Anh tưởng tôi giấu súng trong toilet hả?”

“Không. Nhưng biết đâu cô có lối thoát hiểm ra công lớn hoặc đường truyền Internet tốc độ cao nối với toilet thì sao.”

Anh chen qua nàng để liếc vào trong nhà tắm không bồn tắm. Nhìn chung, mọi thứ đều có vẻ bình thường. Chỉ có điều, nắp bồn cầu sơn hình cá bơi tung tăng.

Anh bước ra ngoài, ra hiệu cho nàng vào và quay lưng lại. “Đừng có đóng cửa.”

Anh đứng dựa vào máy giặt và máy sấy kê thành hàng ngang sát tường chờ đợi.

Anh quay lại khi nghe tiếng giặt nước. Khi nàng xuất hiện, có một vẻ lạnh lùng trong mắt nàng làm anh không ưa. Chắc anh phải

cồng tay nàng vào đầu đó trước khi lục tủ thuốc tìm kháng sinh và thuốc giảm đau. Tuy không đói nhưng Chase sực nhớ suốt ba mươi sáu tiếng đồng hồ qua mình chưa ăn uống gì cả, anh quyết định xem xem cái tủ lạnh biệt nói kia đang chứa những gì. Anh trộm nghĩ không biệt nó có trả lời khi anh hỏi hay không đây.

“Cô có thứ gì cho tôi ăn được không?” Anh đẩy nàng tới trước. “Bánh mì hay sữa gì đây?”

“Lúc này anh không nghe à? Nhà tôi hết sữa rồi.” Nàng chỉ tay vào ổ bánh mì trên bàn bếp. “Tôi đâu có chờ khách nào tới. Nhưng anh cứ tự nhiên dùng bánh mì.”

“Cô có muốn ăn gì không?” anh hỏi.

“Sao tự nhiên miệng tôi đắng nghét.” Nàng mĩa mai sâu cay.

Anh kéo ghế tựa ra giữa phòng. “Ngồi xuống đây và cố thật hết sức vào mà tin tôi.” Thây trên quầy bếp có dao, anh kéo ghế ra xa tầm tay với.

Mắt vẫn cảnh giác theo dõi nàng, anh lục lọi tủ lạnh. Anh tìm thấy trong tủ có mấy bát đồ ăn còn từ bữa trước, nhưng Chase chọn lấy lọ mứt. Anh lôi từ trong máy rửa chén cửa mở toang ra một chiếc thìa, anh phết từng lum mứt dâu tây lên lát bánh mì. Anh gập đôi lát bánh và cắn ngập răng vào miếng sandwich mềm mềm. “Cảm ơn nhé.”

“Ăn cá nù đi. Nhớ mua thêm ba lít sữa,” chiếc tủ lạnh đay nghiến và Chase chán nản lắc đầu.

Chuông điện thoại lại vang lên. Máy ghi âm lại trả lời và một giọng nữ vang lên bên đầu dây. “Ê nhỏ. Tớ nghĩ giờ này cậu đã lật coi qua chủ đề Kathy chọn cho tớ mai rồi. Cậu mở email ra xem chưa?”

Nếu chưa thì xem ngay đi. Tớ thôi cô nàng chỉ còn thiếu vài cọng khoai tây chiên thôi là thành một suất Happy Meal ngay. Nhưng phải nói là, cô ấy mà chọn đề tài thì buổi thảo luận của nhóm mình không bao giờ trễ nhạt. À mà này, tớ vẫn nói là đề tài Chiến tranh thế giới thứ hai tuấn trước của cậu chán ngắt.”

Chase nhét nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng.

Giọng nói tiếp tục. “Mà thôi. Nhớ gọi cho tớ. Hôm qua sao cậu lạ thế? Có chuyện gì à? Ngoài chuyện đang thèm sương ấy?” Người gọi tắc lưỡi. “Tớ đang nóng lòng nghe cậu giải thích đây. Đọc xong bài sưu tầm thông tin về cực khoái liên hoàn của cậu, Kathy ngậy cả người.”

Miếng bánh phết mứt nghẹn ngay yết hầu của Chase làm anh phải cố vươn cổ nuốt ba lần nó mới chịu xuống. Anh tủm tủm cười liếc Lacy. Mặt nàng đỏ đén ba sắc. Hóa ra con tin xinh đẹp nhưng ngộ nghĩnh của anh lại đang hứng tình đậy hử? Lại còn hiểu biết đôi điếu về cực khoái liên hoàn nữa chứ. Nếu trong hoàn cảnh khác, anh sẵn lòng giúp nàng chứng minh... phạm trù ấy và cùng nàng nghiên cứu sâu hơn.

“Anh nghĩ buồn cười lắm à?” Cặp mắt xanh lơ của nàng nheo nheo nhìn anh. “Nào là dọa bấn chết tôi, bấn cả chó của tôi. Rồi ngang nhiên vào nhà tôi, xâm phạm sự riêng tư của tôi, ăn đồ ăn của tôi. Giờ anh còn dám nhạo báng tôi nữa.”

“Xin lỗi nhé.” Nụ cười của anh tắt lịm vì anh biết đề cập kiểu gì đén cái vụ cực khoái liên hoàn này chắc chắn cũng sẽ làm nàng tin là anh định làm cái điếu mà anh thực sự không định làm ấy. “Tôi không có đe dọa bấn cô. Đi thôi nào.”

“Đi đâu?” Nàng đứng lên kéo gấu áo xuống.

“Vào phòng ngủ.”

“Đừng hòng.”

“Tôi đã bảo rồi là tôi không hề có ý định làm hại cô. Tôi biết cô không tin tôi. Nhưng khi tôi đi rồi, cô sẽ hiểu ra và tự nhủ, ‘Khi thật, anh ta đã nói thật.’ Mà thôi nào.” Anh giắt súng lục vào cặp quần đoạn nắm lấy khuỷu tay nàng.

Lacy cố giả ng ra nhưng Chase không chịu rời, ngoài mặt cố tỏ ra không đau đớn gì. Anh ra lại lộ qua phòng khách, đi xuống hành lang đúng lúc dàn âm thanh nổi lên bài “Tuần lộc đè lên người bà.” “Cô thích Giáng sinh quá nhỉ?”

Cứ mỗi bước đi cơ thể anh lại đón nhận một cơn đau mới. Anh phân vân tự hỏi lý do khiến Lacy sống biệt lập trong khu nhà này, tách biệt khỏi hàng xóm láng giềng xung quanh.

Anh còn băn khoăn một chuyện nữa, tại sao người xinh đẹp như nàng lại phải thêm muộn húng tình. Cho dù nàng có đồ đặc biệt nói và mang nỗi đam mê ám ảnh về Giáng sinh đi nữa, thì đàn ông cứ vẫn xếp hàng lớp lớp trước cửa nhà nàng mà.

Bàn tay hấn nắm lấy cánh tay nàng. Không quá chặt khiến nàng đau đớn, nhưng đủ chặt để đánh động tâm can. Chấn trả lại hấn đi! Giọng nói trong thâm tâm nàng gào thét. Nhưng nàng cũng đã từng nghe rằng không thể làm liều. Nàng cần vũ khí. Đèn bàn trong phòng ngủ. Cây gậy bóng chày trong gara. Tuyệt vọng, nàng đưa mắt nhìn tới con cá biết hát treo trên tường hành lang.

Đến cửa studio, hấn ta dừng lại ngó nghiêng. Trong phòng có cây thông Noel treo đèn nhấp nháy nơi góc phòng và máy ảnh gắn trên chân máy. Nhìn chán, người đàn ông quay sang ngó nàng như thể nàng là bệnh nhân tâm thần. Fabio, với cặp sừng tuần lộc lung

lẳng hai bên mình, luồn qua chân hai người đến vị trí của nó trước cây thông rục rờ.

“Tôi nghĩ tôi hiểu ra rồi. Cô là nhiếp ảnh gia,” hắn ta nói. “Cô đang chụp hình thú cảnh. Như là cho lịch Giáng sinh hay gì đó.”

Nàng gật đầu, mắt mãi tìm vũ khí. Fabio chạy ngang qua họ, lanh chanh chui sang phòng ngủ. Phòng ngủ... tên đàn ông này, với còng số tám và súng trong tay, đang dẫn nàng đi đâu vậy nhỉ?

Lo sợ quặn thắt ruột gan Lacy. Chính xác là hắn đang nghĩ gì? Mỗi khi hắn nhúc nhích, chiếc còng số tám lại kêu leng keng.

“Hôm nay là ngày gì?” Hắn huých nàng đi sâu xuống hành lang. Khi nàng không trả lời, hắn bóp nhẹ tay nàng. “Nhìn tôi đây này. Tôi sẽ không làm hại cô. Tôi cần cô giúp. Bình tĩnh nào. Nói chuyện với tôi đi rồi cô sẽ thấy tôi không phải kẻ xấu. Hôm nay là ngày gì?”

Nàng liếc nhìn lên, đầu óc quay cuồng suy tính. “Ý anh là gì?”

Hắn đẩy cửa phòng làm việc mở ra, thò đầu vào, rồi giục nàng đi tiếp. “Nghe mẹ cô nói rằng cô trầm cảm là do ngày hôm nay. Tôi đoán là có lẽ đây là ngày...”

“Không phải chuyện của anh!” Không đời nào nàng lại nói chuyện với hắn về đời tư của mình. Không đời nào nàng sẽ để cho hắn giết nàng – để rồi xác mình được tìm thấy cứng đờ, khoác cái áo thun ly dị, tuyệt vọng và dễ thương này.

Hắn ta nhún vai. “Thế phải là sinh nhật cô không? Hôm nay cô tròn ba mươi chứ gì?”

Ba mươi á? Đầu Lacy giật lên. “Trông tôi mà giống ba mươi hử?”

“Đâu có. Tôi... tôi...” Hắn ta liếc xuống hành lang.

Niêm thôi thúc muốn kháng cự và kháng cự một cách bí ối chiếm lĩnh nàng. Với tay ra sau, nàng giật con cá biết hát trên tường và vung lên. Lúc tên này mất cảnh giác, nàng vụt mạnh vào đầu hắn.

Hắn khụy xuống đúng lúc con cá véo von, “Hãy đem tôi xuống sông...”

Nắm chặt cái thủy ngư khí trong tay, nàng phóng dọc hàng lang. Nàng chạy băng qua chiếc đồng hồ quả lắc, qua ghế mát-xa, suýt chút nữa chạm vào tay nắm cửa thì hắn túm được áo nàng. Nàng cố thêm được hai bước nữa, nhưng rồi lại bật ngược tông vào hắn như sợi dây cao su bị kéo căng. Không chịu thua dễ dàng, nàng bất ngờ đổi hướng quay người đâm đá túi bụi bằng hết sức bình sinh của mình.

Chương 4

“Giờ đi đâu nữa đây?” Bruno hỏi.

Zeke dăm dăm nhìn khung cảnh ngoài kính chắn gió của chiếc Chevy và ấn nắ m đắ m lên đui cho đé n khi đau nhói. Suố t hai mươi năm hắ n lao tâm khổ tứ phục vụ trong ngành cảnh sát. Hắ n ăn kẹo đờ ng hai lầ n, bị đâm bắ ng dao một lầ n, vợ con bỏ hắ n vì hắ n chỉ chăm chắ m lo cho công việc. Và bây giờ người ta muố n tặng hắ n một chiếc đờ ng hồ` vàng cùng khoản tiề n hưu nhám nhí.

“Về` chỗ đỗ xe của tao đi.”

Suố t năm năm qua, Zeke đã gom góp lưng vớ n kha khá cho quỹ tiề n hưu. Hai tháng trước, khi đờ ng sự sau cùng của hắ n đã về` vườn thật êm thắ m, Zeke đã lo lắ ng về` việc tuyển đờ ng sự cho mình. Nhưng thiên hạ đờ n rắ ng, Kelly là một tay điên khùng cảm tử, người cả đời đã vào sinh ra tử, chỉ thích lao đầ u vào chỗ ché t. Zeke tưởng chọn Chase Kelly làm đờ ng sự sẽ là một chiêu dễ dàng. Nế u không qua mặt được anh ta, thì hắ n chỉ việc hồ` i lộ, mua đứt Chase là xong.

“Chúng ta sẽ phải làm gì nế u hắ n tô` cáo chúng ta đây?” Giọng Bruno mệ t mỏi hơn là sợ sệt.

“Để tao lo vụ đó. Người ta nghĩ hắ n là cảnh sát biế n chắ t từ lâu rồi.” Zeke đắ m mạnh bắ ng điề u khiển. Chuyện thiên hạ đờ n về` Kelly là sai tuố t tuột. Rõ là tay này có vẻ muố n ché t thật, nhưng hình như có bùa hắ c ám nào đó giúp anh ta số ng nhon nhon. Cứ sau mỗi lầ n lao đầ u vào một mớ i nguy hiểm ngu xuẩn nào đó, anh ta vênh vênh thoát hiểm. Còn cứ khi nào Zeke gợi ý kiế m thêm chút

đình, Kelly lại gạt ngay đi như thể hắ n chỉ nói giỡn. Thắ ng này chẳng có tư chấ t ăn hó i lộ gì cả. Zeke biế t vậy, nhưng lại đi tin lời những kẻ không biế t điề u ấy.

“Khô n nạn!” Zeke vắ ng tục. “Tao đầ u có muố n ra cơ sự này. Đáng lẽ hắ n phải chề t. Đáng lẽ tao phải biế t chắ c là hắ n chề t rô i hay chưa! Có thể giờ này hắ n đắ ng trồ n đầ u đó mà câu giờ. Hắ n bị bắ n cơ mà, chó má thật! Quanh đầ y chỉ có khoắ ng muoi lắ m nóc nhà cho hắ n trồ n là cùng. Tao sẽ đế n gõ cửa tầ ng nhà trong vù ng cho xem.” Zeke bẻ khóp ngón tay rồ m rồ p để giải tỏa căng thắ ng. “Mày sẽ phải quay lại đầ y, lù ng sục khu này cho tới khi...”

“Chắ c hắ n chề t rô i đầ y.” Bruno nổ má y xe rô i gài sồ . “Vói lại, sáu giờ chiề u nay tôi phải ra sà n nhắ y. Đầ hẹn cô bô ...”

Zeke giắ t sù ng khỏ i bao, dí vào giữa hai mắ t Bruno. “Tao bảo gì, mày làm nắ y. Nế u mày làm hỏ ng việ c của tao, mày sẽ chề t không nhắ m mắ t cho xem.”

Bruno đắ p mạnh chầ n phanh. Chiề c xe giắ t nắ y. Ngón tay Zeke trượt đi.

Khắ u sù ng cướp cò.

Lacy vự t con cá tới tắ p, hế t sang trái lại sang phải. Anh ta có né nhưng không đắ ng lại. Tậ n sầ u trong tâm trí, nằ ng chộ t nhớ anh ta có sù ng, còn vũ khí của nằ ng chỉ là con cá này đầ y.

Ý nghĩ đó khiề n nằ ng chỉ khao khát vù ng bỏ chạy. Nằ ng quay ngoắ t người, đắ ng lao ra cửa, nhưng bàn chầ n trầ n vắ p phải khắ n lông vườ ng trên nề n nhà. Chẳng có nơi bám, chầ n nằ ng trượt dài, nằ ng té đắ p đầ u vào mép rườ ng mình dùng làm bàn nướ c. Cú ngã quá mạnh khiề n bàn tay đắ ng nắ m chắ t thủy nư khí bị nớ i ra và món vũ khí vắ ng ken két ra xa.

Tiếng anh ta vang vang bên tai nàng. “Trời đất! Cô không sao chứ?”

Anh ta nhẹ nhàng lăn nàng ngửa ra. Đầu nàng nhúc nhủi. Con cá lại véo von. “Đưa tôi xuống bờ sông...” Lời hát “Em chớ có khóc. Em chớ có mê u máu...” () văng lên khắp nhà. Nàng nhắm mắt khi những ca từ lẫn lộn vào nhau. Nàng sẽ không khóc. Cũng không muốn xuống sông. Nhưng nàng có thể mê u máu thật hung ngay bây giờ!

Mấy ngón tay đàn ông lằn trên trán nàng. Có tiếng gừ gừ khe khẽ sát bên tai nàng rồi đến mấy cọng râu mèo cọ vào má nàng.

“Lacy? Cô có sao không vậy?” Giọng anh ta hào hển và lo lắng.

Nàng mở mắt rồi kéo gấu áo xuống. Chú mèo mướp Leonardo quăn quýt một bên người nàng, trong khi bên kia là kẻ bắt cóc đang lo âu cúi xuống nhìn chăm chú. Anh ta ghé mặt gần đến nỗi hơi thở nồng ấm của anh mơn man má nàng, và một phần ảo tưởng nào đấy trong trí óc cùng quần của nàng ghi nhận lại đôi mắt anh màu xanh lục bảo cùng một màu sống động giống hệt mắt Leonardo. Cái sắc xanh sống động ấy dường như đang ôm ấp vỗ về nàng thật dịu dàng hệt như những ngón tay đang vuốt tóc nàng.

“Da không bị rách nhưng thế nào đầu cũng sưng to như trứng ngỗng cho xem. Để tôi đi lấy nước đá.” Anh ta bỏ đi.

Nàng lại nhắm mắt, cố tập trung suy nghĩ. Anh ta đang bị thương ở vai, nàng còn lấy con cá hát ông ông đập không tiếc tay vào đầu anh ta, vậy mà giờ anh ấy đang đi lấy nước đá chườm cho nàng. Đúng là đầu nàng có đau nhức thật, nhưng vết thương của anh ấy còn đau hơn nhiều.

Gượng ngồ`i dậy, nàng dựa lưng vào chiế`c rương bằ`ng gỗ thông. Nàng nghe tiế`ng tú lạnh nhả` đá: lạnh canh, lạnh canh. Được một lát, tú lại nhắ`c. “ Ăn cá ngư đi...”

Nàng chưa thắ`y mắ`t ai xanh nhường a`y. Đúng thật là xanh gầ`n như màu mắ`t Leonardo. Thố`t nhiên nàng nhìn ra cửa sau. Thực tại ùa về`. Ma quỷ nào xui khiế`n nàng ngoan ngoãn ngồ`i im chờ nước đá và thắ`m khen màu mắ`t hắ`n trong lúc nàng nên chạy trố`n cơ chứ?

Vừa định đứng dậy, nàng đã nghe thắ`y tiế`ng bước chân anh vào phòng. Một tay câ`m khăn lau bát đĩa, anh tiế`n sát đế`n, rên ri quý xuô`ng áp khăn bọc nước đá lên đầ`u nàng.

“Tôi không việc gì cả.” Nàng đẩy tay anh ra.

Anh khắ`ng khắ`ng, “Cô chườm đá vào chỗ đau đi.”

Nàng trừng mắ`t nhìn anh, giật bọc đá vứt xuô`ng đầ`t. Fabio sửa a`m lên. Người đàn ông liế`c sang con chó đứng ngoài hàng lang rồ`i từ từ đứng dậy.

“Quý tha ma bắ`t!” Anh ta ra hành lang, rời xa khỏi nàng.

Lầ`n này thì không còn mê mụ gì nữa! Nàng vùng dậy chạy gầ`n đế`n cửa thì nghe tiế`ng anh bảo, “Đừng làm thế`! Tôi xin đắ`y. Tôi câ`n cô giúp. Tôi rắ`t, rắ`t câ`n cô giúp.”

Nàng hình dung ra anh với khẩu súng đang chĩa thẳng lưng mình. Nghẹt thở, hai đầ`u gồ`i nàng cứng đờ. Phản xạ có điề`u kiện được thiế`t lập sau khi mê mẩn xem loạt phim hành động Những thiên thầ`n của Charlie khiế`n nàng còn định giơ tay hàng. May nàng kịp nhớ sự thiế`u vải bên dưới áo thun. “Đừng bắ`n tôi.” Nàng quay lại nhìn anh.

Anh đứng đó, hai chân hơi dang ra và trố mắt nhìn nàng. Thay vì căm sừng, tay anh ẵm con Fabio. Con chó nghiêng đầu âu yếm liếm cằm anh. Trong lúc cái lưỡi hồng hồng của Fabio liếm láp quai hàm mình, ánh mắt người đàn ông không rời khỏi nàng.

“Tôi trót dẫm lên Fabio lúc đuổi theo cô. Cô thử kiểm tra xem chân nó có sao không. Theo như tôi thấy thì chắc xương không gãy đâu.” Anh loạng choạng dựa vào khung cửa như thể đang bị choáng. “Còn nữa, tôi sẽ không bắt cô đâu.”

Đầu tiên là đá chườm, giờ lại đến lo lắng cho Fabio. Nàng tiến đến gần hơn, tim đập thành thịch, bế lấy con chó từ tay anh. Fabio, rõ là không hề há n gì, bắt đầu liếm cổ nàng. Mặc Fabio hôn theo kiểu của chó, nàng vuốt thử bốn chân nó. Không thấy nó kêu đau, nàng đặt nó xuống. Con chó tập tễnh trên chân phải phía sau, nhưng sau hai ba bước nó bắt đầu đi lại bình thường.

“Nó không sao.” Nàng liếc xéo lên anh.

“Xin lỗi nhé.” Anh day day thái dương. “Tôi không hề có ý định làm hại cô, làm hại chó mèo hay cái tủ lạnh biết nói nhà cô gì cả. Tôi chỉ cần ít thời gian, rồi sẽ đi ngay.”

Nàng nhìn kỹ anh. Cao, da rám nắng, và... Mái tóc thẳng màu nâu của anh, chắc tại quá hạn cắt đến mấy tuần, nên đã dài chắm gáy. Anh có vóc dáng chuẩn của vận động viên bóng chày, không cuộn cuộn cơ bắp, nhưng không hề gầy chút nào. Máu đỏ tươi thắm lấm tấm trên áo anh.

“Tôi đây chẳng phải người xấu.” Giọng anh vang lên về chân thật và mệt mỏi.

Nhưng lời vang vọng vẫn có thể là lời nói dối. Nàng nhìn vào mặt anh, thòm đánh giá: hàm vuông vức, mũi không có gì nổi bật rất

hợp với khuôn mặt, cặp môi đầy đặn, sắc nét. Không phải gương mặt của kẻ sát nhân. Nhưng mà này, làm sao mà nàng biết chứ? Nàng chưa từng gặp một kẻ sát nhân cơ mà.

Tim đập mạnh sợ hãi, hai bàn tay rịn mồ hôi, nhưng đầu đó sâu trong nàng một chút xíu hoài nghi bất đầu chấp chơi. Có thể nào anh ta nói thật thì sao? “Anh chứng minh đi. Gọi cảnh sát xem nào.”

“Tôi sẽ gọi chứ... sau này ày. Nhưng trước hết tôi cần phải lý giải chuyện này.” Anh tựa đầu vào khung cửa.

“Lý giải chuyện gì?”

“Mọi chuyện. Giờ thì tôi mệt quá chẳng nghĩ được gì.” Anh đứng thẳng lên. “Nhặt bọc nước đá rồi đi theo tôi.”

Nàng lại để ý thấy súng thò ra khỏi cặp quần và còng số tám lủng lẳng bên thắt lưng quần jean của anh. Tim nàng đập dồn hơn. Lacy nhặt nước đá bọc trong tấm khăn. Fabio quần quýt quanh chân anh còn anh thì lùi lại như thể không muốn dẫm lên nó lần nữa. Có tên giết người máu lạnh nào lại dè chừng từng bước chân mình để khỏi làm đau một con chó?

“Coi nào, chườm đá lên đầu đi,” anh lại bảo.

Nàng áp bọc nước đá lên cục u. Lúc hai người đi dọc hàng lang, chuông điện thoại lại reo. Máy ghi âm tự động nhận cuộc gọi.

Khi cả hai đi đến phòng ngủ thì hệ thống âm thanh chuyển bài “Ông già Noel đang đến” sang chế độ chờ khi giọng nói Sue được phát ra. “Gọi ngay vào di động cho tớ nhé. Chào.”

Anh nhìn quanh phòng ngủ. Đến bên giường ngủ bừa bộn chăn mền chưa gấp, anh nhặt chiếc quần len màu xám phủ trên mặt

giường mà ném về phía nàng. “Đây. Mặc cái này vào.” Chiếc quần lót lụa đỏ in chữ “Bong rầy” khấp mặt trước vương vào chân anh.

Nàng bắt lấy quần len, đặt bọc nước đá lên bàn trang điểm, cẩn thận cố gắng không phò thêm chút da thịt nào, nàng xỏ chân vào hai ống quần. Khi nàng ngược lên, anh vẫn chăm chú nghiên cứu chiếc quần lót. Tim nàng giật thót khi anh nhìn lên.

“Tôi sẽ không làm hại cô. Tin như thế cô sẽ thấy thoải mái hơn. Và tôi cũng thế.” Anh sờ đầu. “Con cá của cô dữ quá.” Anh cười toe, nhưng đau đớn lại hằn lên trên nét mặt.

Anh quay sang màn hình tivi LCD treo trên tường sát trần nhà. “Bật tivi lên nhé? Với lại, ta tạm tắt nhạc Giáng sinh được không?”

Nàng với lên tường chạm tay vào một công tắc. Nhạc tắt ngấm. Kê đến, nàng bật remote lên. Đoạn quảng cáo băng vệ sinh lấp lóe trên màn hình. Con mèo tên Sweetie Pie, mặc đồ yêu tinh màu đỏ ló đầu vào cửa trước khi đứng đỉnh vào, nhảy phóc lên giường đòi chỗ bên cạnh Fabio.

Thấy chó mèo yên vị, anh nhẹ bước đến gần nàng hơn. Nghe tiếng đế giày anh rít lên ken két trên sàn nhà, con sợ hãi cũng cọt két trong đầu nàng.

“Đưa hai tay cho tôi,” anh bảo.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi sẽ còng tay cô.”

“Và anh mong tôi phải tin là anh không có ý định làm hại tôi ư?” Ánh mắt nàng từ anh chuyển nhanh sang chiếc đèn ngủ khi nàng nghĩ đến vũ khí.

“Thế tôi đã làm gì cô chưa? Cứ ngỡ ấy không phải do tôi.”

Loáng cái, anh đã bập cồng vào cổ tay phải nàng, rồi cồng vào bên kia thành giường. Lacy thử giằng. Vòng kim loại cứa vào cọc giường bằng đồng phát ra tiếng chói tai làm nỗi hoảng loạn trong nàng dâng lên. Giờ thì anh ta bắt nàng rồi. Bị tóm gọn, bị mắc c bẫy. Trời ơi là trời!

“Tôi sẽ không làm gì cả. Ngồi xuống.” Anh nhấc đèn ngủ đặt ra xa khỏi tầm với của nàng như thể đã đọc được suy nghĩ nàng vậy, rồi anh cất luôn điện thoại. “Lacy, bình tĩnh nào. Chuyện này sẽ chóng xong thôi. Ngồi đi chứ.” Anh chỉ tay lên giường.

Nàng làm theo. Chuông điện thoại reo. Lại là Sue. “Vẫn biết cậu đang bận việc, nhưng tớ không có công, tình cảm lại quá yếu đuối để độ không dám yêu ai, cậu và Kathy là tất cả của tớ. Gọi cho tớ đi! Cậu sẽ phải ngạc nhiên nếu biết ai vừa gửi thư cho tớ. Phải! Phải! Phải!”

Lacy ráng hết sức để không nghĩ đến Sue, việc này cần tập trung lắm lắm. Mỗi cái giọng của bạn nàng đã làm xôn óc người nghe rồi. Sue rất dễ xúc động mạnh và hay nói không kịp thở. Đã vậy, Sue khi nào cũng nói. “Thế, nên tớ đang nghĩ...” Sue thao thao.

Cô không nghĩ đến bạn thật lâu để suy nghĩ đến thực tại rằng nàng đang bị cồng vào chính giường mình bởi người lạ có súng, Lacy nhìn tên bắt cóc mình bước vào phòng tắm.

“Đẹp đấy,” nàng nghe thấy anh nói, biết rằng anh đang nói đến bồn tắm Jacuzzi có gắn tivi trong đó. Rồi nàng nghe thấy âm thanh lục lọi ngăn kéo, tiếp sau là tiếng tủ thuốc có gắn gương rít mở.

Anh quay lại vào phòng ngủ và ôm một đống chai thuốc. “Thứ này có phải là kháng sinh không?”

Anh ném một lọ vào lòng nàng. Nàng buông remote, cầm lọ thuốc lên. Còng tay lạnh canh. “Sao anh lại cầm kháng sinh?”

“Bác sĩ bắt uống kháng sinh mỗi khi trúng đạn ấy mà.”

“Trúng đạn à?” Ánh mắt nàng chuyển sang vai anh. “Ý là, tôi thấy anh chảy máu, nhưng tôi nghĩ... Vết thương nặng không?”

“Vẫn chưa chết,” anh đáp. “Kháng sinh này dùng cho gì thế?”

Nàng liếc qua lọ thuốc. “Tôi nghĩ thứ này không ăn thua đâu. Vết lại đã quá hạn từ sáu tháng trước rồi.”

“Kháng sinh này dùng cho gì?” Anh nhích lại gần hơn.

“Bệnh nhiễm trùng của phụ nữ.” Mặt nàng nóng bừng.

“Còn đỡ hơn là không có gì.” Anh loay hoay mở nắp, lấy hai viên cuối cùng ra nuốt chửng. Rồi anh chìa lọ khác ra. “Còn mấy cái này là cho thứ gì?”

Nàng cắn môi do dự trước khi trả lời. “Thuốc chống chuột rút và đầy hơi trong kỳ kinh.”

“Tốt, tôi cũng cảm giác đầy hơi.” Mắt anh nheo lại cười cười khi anh mở nắp nuốt thêm hai viên nữa. “Cô có còn và bông băng không?”

“Ngăn dưới cửa tủ có ngăn kéo trong phòng tắm ấy.” Nàng cựa quậy làm chiếc còng tay lại leng keng va vào thành giường khiến nàng rúm lại.

“Cảm ơn. Tôi sẽ mua trả mọi thứ tôi dùng.”

“Thế anh không nghĩ phải đến bệnh viện à?”

“Nếu tôi mà vào viện thì người ta sẽ gọi cảnh sát đến chỉ sau mười phút. Tôi sẽ chẳng vào đâu cho đến khi tôi suy nghĩ thấu đáo.”

“Nhưng anh bị bắn mà! Anh đâu phải mình đồng da sắt như điệp viên James Bond hay Arnold Schwarzeneger. Anh có thể chết. Và tôi có thể bị kẹt ở đây, bị còng tay vào giường, cùng với xác của anh. Anh sẽ bốc mùi, rồi tôi...”

“Đạn chỉ sượt qua vai tôi thôi.” Anh trở vào phòng tắm.

Nàng nghe thấy anh đi loang quanh, rồi xuýt xoa thốt lên vài từ hay ho.

Mấy phút sau, anh quay lại, lần này không mặc áo. Mùi cô n sát trùng thoang thoang. Nàng nhìn khắp người anh trần trụi, còn tim nàng, suốt nửa tiếng qua đập thành thịch vì sợ, giờ lại đập mạnh hơn nhưng vì một lý do hoàn toàn khác. Xin Chúa cứu giúp chứ người đàn ông này gầy như hoàn hảo so với chuẩn mực nam tính. Lâu lắm rồi nàng chẳng có được niềm khoan khoái được nhìn thấy một người như thế.

Cơ nỏ trên cánh tay anh dừng như muốn nói, “hãy để anh ôm em,” mà không cần phải gào lên, “nhìn tôi đây này.” Giữa những cơ bắp ấy, nàng trông thấy vùng bụng và thân trên phẳng lì, rắn chắc, hơi nổi chút xíu sáu múi bụng thôi, làm nàng tin anh sinh ra tự nhiên như thế. Lông phủ vừa phải trên ngực làm anh trông đầy nam tính mà lại không quá rậm như người rừng. Nàng lần mắt theo vệt lông mỏng sậm màu kéo dài xuống bụng, xoáy quanh rốn và rón rén mắt dẫu ngay cặp quần jean. Vải quần jean ẩm ướt bó sát chỗ hông quanh... nơi ấy của anh.

Nhận thức được mình đang nhìn chằm chặp, nàng quay mặt đi. “Bị bắn thì vẫn là bị bắn. Anh phải đi bác sĩ đi. Vai anh sưng tấy lên rồi kìa.” Nàng hy vọng anh tưởng nàng nhìn vào vết bầm.

Nếu có để ý thấy lời nói dõng dạc của nàng, chắc anh đã phải cố lắm để không tỏ ra hả hê. Anh vòng sang mé giường bên kia, đặt súng lên mặt tủ nhỏ cạnh giường. “Chắc cô không tình cờ có cái áo nào tôi có thể mặc vừa chứ nhỉ?”

“Trong tủ ngoài hành lang có vài cái áo thun quảng cáo còn trong hộp đầy.” Lẽ ra nàng không muốn tỏ ra dễ dãi nhưng việc làm cho anh mặc ngay áo vào có vẻ là việc quan trọng – còn làm cho anh ra khỏi phòng là việc tối cần kíp.

Anh khuất dạng ngoài hành lang. Nàng nghe thấy cửa tủ kẹt mở. Mắt nàng nhắm vào khẩu súng. Giá như nàng chỉ có thể... Lacy nắm sấp, dịch ra xa hết cỡ chiếc còng tay cho phép nàng căng tay ra. Sấp với tới rồi. Nàng gằn như cảm nhận được thép lạnh, nhưng những ngón tay nàng không thật...

“Này.” Tiếng anh làm nàng khựng cứng lại.

Chương 5

Phải mất hơn một giây nàng mới định thần nhận ra tiếng anh vọng từ hành lang chứ không phải ở ngay cửa. Nàng chưa hết sợ thì đã nghe anh nói tiếp. “Trong này có cả vài cái quần nữa.” Tiếng nói của anh nghe gần hơn.

Nàng giật phắt tay về, hụt cả hơi. Anh vẫn chưa đến cửa.

“Cô không phiền cho tôi mượn mặc đồ chờ quần jean khô chứ?”

Nàng gục mặt xuống gối rắng kiềm tiếng nấc trong cổ. “Nếu anh tháo còng cho tôi rồi... đi, tôi còn hứa sẽ mang quần anh đi giặt khô rồi gửi đến tận nhà anh nữa kìa.”

Nàng với tay ra, thử lần nữa. Tiếng còng thép va vào cột đồng lạnh canh. Giá nàng để... móng tay dài hơn thì hay biết mấy.

“Đa tạ.” Giọng nói của anh làm nàng lại giật thót mình.

Tiếng kéo dây khóa khiến con bán loạn cào xé nàng. Sau đó có tiếng chân anh quay lại. Nàng lật người, ngơ ngắc. Còng sắt bám lại kêu như mách leo. Anh đi vào, hết nhìn nàng lại nhìn khẩu súng. Mày trái của anh nhướng cao.

Mắt chớp chớp, nàng vờ ngây thơ nhìn lại. Anh mặc áo thun in chữ Maytag trước ngực và mặc quần len màu xám cùng màu quần của nàng. Tay cầm quần jean ướt, anh đến bên tủ đầu giường, cất súng xuống nền nhà rồi tập tễnh vào phòng tắm. Lát sau, anh trở ra đứng bên kia cạnh giường.

“Thôi thế này vậy,” anh nói. “Tôi chưa ngủ suốt bốn mươi tám giờ qua. Chưa bao giờ tôi cần phải chớp mắt như bây giờ. Sau khi

thức dậy, hy vọng đã u óc tôi sáng suốt để sắp xếp công việc và tôi sẽ đi. Cho đến lúc đó thì,” anh chỉ tay vào giường, “nửa giường bên này của tôi. Nửa bên kia phân cô. Tôi sẽ không xâm phạm biên giới mà cô cũng đừng nên làm thế.”

Nàng giật mạnh còng tay. “Tôi nghĩ tôi sẽ ngủ ở đây.”

“Phải rồi, ai lại chẳng nói thế.” Anh cười toe, nhưng nụ cười nhạt dần. Anh chỉ Fabio và Sweetie đang nằm choán nửa giường của anh. “Cô giải thích luật lệ cho hai đứa hộ tôi nhé?”

“Hai con áy không theo luật nào hết. Đối với chúng thì đây là giường chúng. Chúng chỉ cho tôi ghé lưng ngủ nhờ thôi.”

Chase nhìn xuống. “Đành vậy. Phiền hai bạn nhé.” Anh nhặt chiếc gối ôm màu trắng nhò nhàng lông ngỗng của nàng lên, chui vào giữa làn khăn trải giường, đẩy từng chút cho đến khi Sweetie Pie và Fabio dịch sang bên kia. Fabio đứng lên, lắ c đã u thật mạnh khiến cặp sừng tuần lộc rơi ra, rồi cuộn mình nằm sát bên anh, gối đã u lên bụng người xa lạ.

“Nằm xuống nghỉ chút đi,” anh bảo nàng.

Ô, dĩ nhiên là nàng sẽ nghỉ ngơi! “Fabio, ra đây mau. Người ta có phải bạn mà đâu.” Nàng vơ lấy cặp sừng tuần lộc, trước khi nó nhăn nhúm, rồi đặt chúng lên mặt tủ đã u giường. Nếu sớ ng sát qua vụ này, nàng còn phải chụp cho xong mấy tấm hình đáng ghét. Tòa soạn tạp chí muốn xem hình sau hai tuần nữa. “Lại đây nào.” Nàng vỗ vỗ vào lòng.

Con chó gương cặp mắt lơ lơ nhìn nàng nhưng nhất định không nhúc nhích.

Chase, nếu anh ta khai tên thật, mỉm cười vuốt ve tên nhóc phản bội đang nằm bên mình. “Thầy chưa, chó của cô còn tin tôi nữa là. Tôi đâu phải kẻ gian. Nằm đi mà, tôi không xâm phạm lãnh thổ đâu.”

Anh kê gô i sau đầu rồi nhìn lên tivi. Hình ảnh cận cảnh của Oprah xuất hiện trên màn hình.

“Chúng ta là chị em phụ nữ, hãy gâ m lên nào!” Đám đông của Oprah hò reo hưởng ứng.

Lacy đảo tròn mắt chán nản. Bị xích tay vào giường và bị bắt làm con tin ngay trong chính nhà mình làm nàng cảm thấy uy lực nữ quyền của nàng suy giảm đáng kể.

Chase thở dài sườn sượt, quay đầu sang, cặp mắt sáng màu xanh lục bảo của anh gặp ánh mắt nàng. “Nếu phải vật nhau với cô để giành remote thì tôi cũng vật.”

Lời nói của anh mang lại hình ảnh hai người họ ghì nhau lăn lộn trên giường. Lacy cố triệt tiêu hình ảnh ấy. Chẳng lẽ nàng quá khát tình đến nỗi bỏ qua cả sợ hãi sao? Mà nàng lại vừa mắ ng con Fabio vì đã tin tưởng người đàn ông đấ y kia chứ.

Nàng ném remote sang chỗ tên đồ ng sà ng ngoài ý muố n.
“Tưởng anh bảo ngủ một tí rồi đi.”

Anh nhúu mày că m nó lên. “Ngủ chứ, nhưng tôi muố n biế t có tin gì đưa về tôi không đã.”

Sau khi chuyển vài kênh, anh dừng lại khi thầy phóng viên đang că m micro nói. “Cảnh sát đang rà quanh hồ và lục soát khu lân cận. Dù thanh tra Kelly là nghi can duy nhất, cảnh sát vẫn tuyên bố anh ta có thể có súng và rất nguy hiểm.”

Lacy quan sát anh siết chặt nắm đấm và những nếp nhăn trên mặt anh hằn sâu hơn. Anh quay sang nhìn nàng như van vỉ lấy lòng tin của nàng. “Tôi sẽ không hại cô.”

“Lỡ cảnh sát đến thì sao?” nàng hỏi, cô lặn nửa để đuổi anh đi.

“Tôi không nghĩ họ sẽ tìm đến tận nơi cách xa hồ thế này đâu.”

Fabio nhảy xuống giường và bắt đầu sửa vang. Tiếp ngay sau đó là tiếng chuông cửa ngân nga. Chase ngò ì bật dậy, vớ khẩu súng, đến bên cửa sổ. Anh kéo màn cửa, nhìn ra ngoài. “Không phải cảnh sát.”

Chuông lại reo. Fabio chạy khỏi phòng, cứ phóng hai bước là sửa inh ỏi. Lacy lo thót tim.

Cửa trước bật mở. “Lacy ơi?” Giọng Sue vang vang. “Fabio, xuống ngay. Mẹ mày đâu?”

Chase Kelly quay ngoắt lại – cặp mắt xanh của anh tuyệt vọng.

“Là bạn tôi,” Lacy thì thào, cổ họng nghẹn lại.

“Chết tiệt!” anh rủa.

“Lacy?” Tiếng chân Sue ngoài hành lang.

“Làm ơn bảo cô ấy đi đi” Anh lui vào nhà tắm, đóng cửa lại sau lưng. “Làm ơn đi,” anh lại thêm.

“Nhưng cô ấy sẽ thấy...” Lacy giật còng tay, rồi chột tay còn lại hoảng hốt che miệng. Tiếng chân Sue ngày càng gần. Lacy nghe tiếng cửa phòng ảnh kệt mở.

“Lacy, tớ ghé qua...” Câu nói của Sue ngưng nửa chừng. “Cậu ở đâu thế?”

Đầu óc Lacy quay cuồng tính toán. Hoặc nàng la to bảo Sue chạy đi và hy vọng Chase sẽ không đuổi kịp, hoặc nàng bảo Sue yên tâm ra về trước khi cô ấy cũng bị kẹt vào mớ bòng bong này. Lacy há t hai chân lên giường, lấy gối che còng tay lại và chúi đầu vào gối. “Trong này này,” nàng lên tiếng vì biết chưa thấy nàng, Sue chưa chịu đi.

“Cậu không sao chứ?” Sue bước vào phòng. Trán nhăn lại vì lo lắng. “Tớ tưởng cậu đang chụp hình Giáng sinh.”

“À tớ chỉ... tớ đau đầu quá.”

“Đau đầu à?” Sue nhẹ nhàng gõ i xuống mép giường. “Tớ không biết là cậu bị chứng ấy.”

“Tớ không thường xuyên bị,” Lacy nói, cẩn thận không nhúc nhích cổ tay để còng tay không va lanh canh vào đầu giường.

Sue sờ trán nàng. “Cậu không sốt chút nào.”

“Tớ không sao mà,” Lacy khẳng khẳng. “Chỉ nghỉ một tí là lại khỏe ngay thôi. Đau đầu quá.”

Sue gõ i yên, lo lắng làm cô nàng im tiếng. “Tớ nói cậu đừng sợ, chứ đau đầu thường là triệu chứng của bệnh khác nặng hơn đấy.”

“Sue, tớ không sao đâu. Thật đấy. Chỉ là đau đầu thường thôi mà.”

Bạn nàng lắc đầu. Mấy lọn tóc vàng xoắn nhún nhảy quanh vai. “Cậu phải đi khám thôi.”

Lacy nhắm mắt, ước chi khi này mình đừng cáo bệnh. Không những Sue cực kỳ quan tâm đến bạn bè, cô nàng còn cực kỳ mắ c

bệnh tương. Sue đi kiểm tra sức khỏe mỗi tháng. Thậm chí cô nàng còn kiểm tra chân định kỳ nữa.

“Bác sĩ của cậu là ai? Để tớ gọi cho họ, nói tớ đang đưa cậu đến đó.” Ánh mắt Sue lia đến bàn cạnh giường, chỗ vẫn để điện thoại và đèn ngủ. “Thế đèn với điện thoại...”

“Thôi được, tớ đang nói đùa đấy.” Lacy cắn môi dưới, biết rằng mình cần suy tính tìm cách giải quyết thật nhanh.

“Nói đùa à?” Sue quay sang con Fabio vừa sửa vừa cào móng trước cửa nhà tắm.

“Tớ không ốm đâu. Tớ... đang trầm cảm,” Lacy bảo.

“Trầm cảm à?” Sue nhướn một bên mày. “Về chuyện gì cơ? A quý thân ơi, cậu đừng nói là lại ngủ với Peter chứ hả?”

“Không hề!” Lacy quay sang con chó đang sửa âm ỉ. “Fabio, có thôi đi không!” Nàng liếc qua Sue. “Tớ thế là tớ không có ngủ với hắn.”

“Tớ mong lần này hắn ta trình diễn trên giường khá hơn chút. Nếu tớ nhớ không lầm thì hắn mắc tội đầu hàng quá sớm.”

“Đã bảo tớ không ngủ với Peter mà lại.” Lacy liếc ra nhà tắm, bụng phân vân không biết Chase có đang áp sát tai vào cửa nghe lén hay không.

“Thế thì có gì không ổn thế?” Sue co cả hai chân lên gối xếp bằ ng. “Cậu không lên giường với chàng FedEx đấy chứ?”

“Tớ không ngủ với ai cả.” Lacy nắm chặt dây còng để nó khởi phát tiếng kêu leng keng. Chợt nàng nhớ ra lý do thực sự làm nàng trầm cảm. “Chẳng qua là... cậu có nhớ hôm nay ngày gì không?”

“Chết, tớ quên khuấy mất.” Thân hình cô gái nhỏ nhắn cao chỉ 1m55 nảy tung khỏi giường. “Tụi mình sang nhà tớ đi rồi hai đứa ăn kem Rocky Road cho đến khi cảm lạnh thì thôi. Đi nào!”

Lacy giờ tay không bị còng lên ngăn lại. “Không! Tớ chỉ muốn trốn hết mọi sự đòi. Một mình thôi!” Lacy đảo nhanh mắt về phía cửa phòng tắm.

Sue lại nhảy lên giường. Thấy thế tim Lacy giật thon thót. Fabio tiếp tục rên ư ử trước cửa nhà tắm.

“Lacy, tớ không thích nói thế này, nhưng có lẽ mẹ cậu nói đúng đấy. Một năm trôi qua rồi còn gì. Gần như là hai năm nếu cậu tính từ lần cuối cùng mình được lên đỉnh áy. Có lẽ...” Cô nàng giơ một ngón tay lên, “Mà cậu phải suy nghĩ thật thoáng mới được nhé, nhưng nếu cậu lôi anh chàng FedEx vào mà dằn cho anh ta ở mọi góc ngách trong nhà này, thì chắc cậu sẽ quên Peter ngay thôi.”

“Thôi đi Sue!” Lacy gất. “Làm bạn với tớ không có nghĩa mẹ tớ nói gì cậu cũng gật đầu nhé! Thôi giờ cậu đi về đi để tớ một mình gặm nhấm vết thương.”

“Thế còn tay bác sĩ thú y thì sao? Tớ cá là anh ta thích liếm láp vết thương của cậu lắm lắm.”

“Thôi mà Sue.”

“Được rồi, chuyện này cần đến biện pháp cấp thiết rồi đây. Hay tớ với cậu cùng khui một chai vang đỏ và thảo luận đến các khả năng thành đồng tính nữ nhé.” Sue tự cười toe toét với câu nói đùa. “Chẳng phải vì cậu là gu của tớ đâu. Nếu có đôi thiên hướng giới tính, tớ sẽ đeo đuôi máy cô kiểu như Anne Heche, bạn gái cũ của Ellen kì. Nhưng tớ nghĩ cô ta không đồng tính, phải không nhỉ?”

Lacy tưởng tượng ra cảnh Chase Kelly nghe hết mấy câu này. Giọng nàng lạc đi. “Tớ không thích chuyển sang đồng tính.”

“Ừ, tớ cũng thế.” Sue liếc sang mèo Sweetie Pie. “Mèo ơi, mày đáng yêu quá đi thôi.” Cô nàng vuốt ve con mèo. “À, hay là email của Kathy làm cậu nổi hứng?”

Lacy rên rỉ. Bình thường vẻ lém lỉnh của Sue không làm nàng khó chịu. Nhưng bình thường, Lacy cũng không có một tên giết người đang trốn trong nhà tắm.

Nghi phạm giết người chứ nhỉ, một tiếng nói vang vọng trong đầu nàng.

“Tớ chưa đọc email của Kathy,” Lacy thành thật. “Giờ xin cậu...”

“Nếu cậu chưa đọc thì để tớ nói cho cậu hay,” Sue giảng giải. “Thứ Sáu, ta sẽ bàn kỹ về chuyện giữa to và dài, thứ nào thực sự làm cho đàn ông được nam tính. Hay nói cho đúng hơn, làm cho đàn ông trình diễn tốt! Tớ thì tớ chọn chiều dài.” Sue tá m tá c. “Tất nhiên, to cũng có giá trị.”

Có thể nói nàng ngượng muốn chết ngay được, Lacy hết nhìn cửa nhà tắm lại nhìn Sue. Nàng và cô bạn chắc chết mất. Chase Kelly, với cơ bắp chắc nịch và bụng sáu múi, có thể từ phòng tắm bước ra cầm súng bắn họ. Có một điều rất lạ là ý nghĩ ấy không làm nàng thực sự sợ hãi.

“Tôi sẽ không làm hại cô.” Lời của anh vang vọng trong đầu nàng.

Sue nói không ngừng. “Tớ tin chắc đề tài ấy cực hay, hay hơn đề tài Thế chiến thứ hai của cậu nhiều.”

“Nhưng đề tài của tớ mang tính giáo dục cao,” Lacy chồm chồm, hy vọng tránh những đề tài về tình dục, về kích cỡ hay đồng tính

nữ.

“Chán òm. Phân tích chiề`u dài với chiề`u rộng cũng mang tính giáo dục cao vậy.” Cuối cùng, Sue cũng ngưng nói để thở khi tiế`ng TV cắ`t ngang giây phút im lặng. Sue ngược lên. “Cậu có nghe tin tay cảnh sát bị chề`t chưa?”

“Chề`t ư?” Lacy nuồ`t khan.

“À, họ tìm kiế`m dưới hồ` sau nhà tớ. Tớ ghé mắ`t nhìn trộm qua hàng rào suồ`t buổi sáng cơ mà. Sau đó một tay thanh tra tên Dodd đầ`n gõ cửa nhà tớ. Jason Dodd. Mà này, tên gì mà lại là Dodd cơ chứ? Anh ta đưa danh thiế`p cho tớ, bảo hễ thấ`y có gì lạ thì gọi cho anh ấy. Xem chút nữa tớ bảo có thấ`y một thứ rắ`t lạ đang ở ngay trước mặt tớ đây, là cặp mông xinh xắ`n của anh ta ấy.” Cô nàng ngập ngừng như thể đang hình dung lại. “Mặt mũi cũng không đầ`n nổi. Mắ`t xanh, môi xinh chỉ muồ`n hôn. Và tóc vàng. Tớ nghiêm túc nghĩ đầ`n chuyện gọi cho anh ta đầ`y.”

Sue ngả người về` phía chân giường, bắ`t đầ`u đập đập chân trên không trung. “Nhưng ngay lúc ấy, chuông báo động reo vang trong đầ`u tớ.” Đang đập, chân Sue dừng phắ`t lại. “Cậu cũng biế`t kiểu báo động đại loại, ‘mọi thắ`ng đàn ông đầ`u là thắ`ng đầ`u’ ấy mà, thế` là tớ quyế`t định thôi.” Sue hạ hông xuồ`ng giường, vắ`t tay lên trán làm điệu bộ đau khổ mĩa mai. “Với lại, tớ không quen thói tòm tem bên ngoài. Tớ không thể không chung thủy với món đồ` chơi tình dục của tớ.” Sue ngồ`i bật dậy. “Mà phải nói thêm, món này vừa có đủ chiề`u dài lẫn độ lớn nhé.”

Nụ cười nghịch ngợm hiện trên môi Sue. Fabio sửa inh ỏi. Lacy rên lên. “Thôi về` đi, Sue.”

Sue nhảy xuồ`ng giường. “Tớ để chìa khóa xuồ`ng dưới đồ`ng phân chó giả bắ`ng nhựa ngoài cửa nhé.” Cô nàng mới đi được một

bước đã quay ngược lại. “Suýt chút nữa quên bảo với cậu. Biế́t tớ vừa nhận thư ai không? Biên tập của tớ đầ́y.” Sue bắ́t đầ́u đung đưa hông. “Bà á́y nói thích sách của tớ và giờ nó nằ́m trên bàn của trưởng ban biên tập kèm theo lời đề` nghị bản thảo nên mua đầ́y nhé.”

“Nhấ́t cậu rô`i,” Lacy nói. “Ta sẽ ăn mừng sau, được không?”

“Chờ đế́n lúc đó thì mấ́t cả hứng rô`i còn đâu. “Sue nhảy chân sáo dọc hành lang. Cô nàng này chẳng làm việc gì cho từ tớ`n được, đi cũng không, nói cũng không, nghĩ lại càng không.

Khi Sue đi khuấ́t rô`i, Lacy lại nằ́m vật xuố́ng gồ`i. Nàng nhắ́m mắ́t, lắ́ng nghe tiế́ng cửa trước đóng sập, và chờ người lạ trong buồ`ng tắ́m đi ra. Đế́n bây giờ chắ́c ruột non ruột già của anh bực vớ hế́t vì nhin cười mắ́t. Lacy nghe tiế́ng xe của Sue nổ máy lái đi. Cửa buồ`ng tắ́m kẹ́t mở.

“An toàn không?” Chase cô` làm ra vẻ lãnh đạm.

Bùng bùng nổi giận vì anh xâm phạm sự riêng tư của mình, nàng chỉ muố́n có thứ gì đó trong tầ́m tay để ném vào anh. Đột nhiên nàng nhận ra rắ`ng – lúc này nàng chỉ tức giận. Nàng thật sự chẳng sợ gì anh nữa. “Chớ hé môi nói tiế́ng nào đầ́y!”

“Gì cơ?” Dù ánh mắ́t anh giả vờ nghiêm chỉnh, nhưng nụ cười đã lắ́p ló trên đôi môi. Liề`n sau đó, nó tắ́t ngắ́m.

“Chẳng gì cả.” Nàng đặt đầ́u xuố́ng gồ`i. Có lẽ anh đã không nghe thắ́y những gì Sue nói trong nề`n âm thanh ư ử của Fabio. Có lẽ nàng sẽ qua được ngày hôm nay và lúc nào đó nhìn lại mà cười vui. To và dài, đố`i thoại về` đồ`ng tính nữ, toàn là những thứ ta muố́n một người đàn ông lạ mặt nghe thắ́y khi anh ta cồng tay ta vào giường.

Sức nặng cơ thể anh làm mặt nệm lún xuống. Nàng trôn trũi nhìn trần nhà, cố hiểu cho ra sao mình không sợ. Hội chứng tâm lý của con tin bắt đầu đặt lòng tin vào kẻ bắt cóc có tên khoa học là gì nhỉ?

Chiếc chăn phồng lên khi anh nhẹ nhàng trườn lên giường nằm cạnh nàng. “Cảm ơn cô đã bắt bạn cô về.”

“Tôi không làm thế vì anh đâu,” nàng quạc lại. Mà nếu không vì sợ, thì tại sao nàng đã làm thế? Sao nàng không thử tìm cách lảng lảng làm ám hiệu bảo Sue về thẳng nhà và gọi cảnh sát? Sao nàng không gào tướng lên, “Sue, nhặt con cá lên đập chết cái tên nấp trong nhà tắm hộ tống!” chứ?

Nàng đưa mắt nhìn sang anh và cau có. Thực tâm, nàng không muốn bị còng tay vào giường cùng với anh đang nằm sát bên thế này.

Hay là nàng muốn?

Anh mắt họ gặp nhau. Anh nhấn nút MUTE trên remote.

Buông tiếng thở dài, anh vất tay ngang mắt. Im lặng bao trùm căn phòng. Im lặng ngọt ngào, nhưng rồi lại, “Nói cho đúng ra, thì cô trông đẹp hơn Anne Heche nhiều.” Anh nói, nửa mặt quay đi khỏi cô.

Anh bật cười, rồi bàn tay giật nhẹ đặt lên hông như thể anh bị đau. Lacy vui mặt sâu hơn xuống gối.

Zeke lái chiếc Mustang vào ngõ căn nhà xây bằng gạch đúng lúc chiếc Chevy của Bruno nhẹ nhàng lướt xuống đường ngay trước xe hắn. Bruno gặp may. Ngoại trừ lỗ đạn trên kính chắn gió và tiếng

nổ điếc tai, Bruno không bị thương gì. Ít nhất thì bây giờ, gã cũng hiểu Zeke không hề đùa trong chuyện này.

Bọn chúng lại đi bộ rà soát thật kỹ khu vực quanh hồ một lần nữa, mà chẳng tìm thấy gì. Xác Kelly vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ Bruno nói đúng. Xác Kelly chìm đâu đó dưới lòng hồ. Chắc lúc này, lũ cá đang rìa thịt tên đó cũng nên. Lạy trời, Zeke mong thế lắm. Nhưng hắn không thể chỉ ngồi yên mà chờ đợi. Rất có thể Kelly thoát chết và mò vào nhà ai đó ven hồ. Zeke sẽ không ngừng nghỉ. Hắn sẽ không buông xuôi cho đến khi đích thân chạm tay vào xác Kelly mới thôi. Còn nếu hắn tìm thấy Chase Kelly còn sống thì...

Hắn ra khỏi xe bước đến cổng trước. Tại ba nhà hắn vừa ghé, chủ nhà nào cũng sốt sắng mời hắn vào, cho hắn ngó nghiêng mọi chỗ. Rõ là phù hiệu cảnh sát của hắn luôn khiến người ta tin tưởng. Người ta thiết khờ!

Chương 6

Lacy oả`n mình trong giấ`c ngủ để rô`i tiế`ng kim loại va vào nhau sắ`c lạnh làm nàng giật mình tỉnh giấ`c. Nàng nằ`m đầ`y đầ`m đầ`m nhìn trầ`n nhà trong khi đầ`u óc ghi nhận bao suy nghĩ ùa về` cùng một lúc: công tay, anh chàng đẹp trai và há`p dẫn, to và dài?

Quay đầ`u sang bên, nàng thắ`y bàn tay không bị công của mình đang đặt trên bụng dưới của Chase Kelly. Ngay cạnh thứ “to và dài” của anh! Nàng chớp mắ`t, nuô`t khan và thắ`m khắ`n Đức Mẹ Đô`ng Trinh mong cho anh còn ngủ say.

Đưa mắ`t lướt lên mặt anh, nàng lại nuô`t khan lầ`n nữa. Giá nàng theo đạo Công giáo, thì lời khắ`n đã ứng nghiệm rô`i. Bởi không theo đạo nên ngay lúc này đây, anh đang nhìn thẳng vào mắ`t nàng – nhìn thắ`u vào tâm hồ`n tín đồ` Tin Lành Scotland của nàng.

“Em vượt biên giới, xâm chiế`m nửa giường bên anh mắ`t rô`i.” Cặp lông mày quý quái của anh nhướ`ng cao, còn cặp mắ`t xanh lục bảo, chứa chắ`t tội lỗi và ham muố`n cháy bỏng, lại lắ`p lánh tia hóm hỉnh.

Nàng rụt phắ`t tay về`. “Anh ngủ đầ`y giấ`c rô`i nhé. Giờ đi ngay đi.” Lacy biế`t anh có ngủ vì ít nhắ`t một tiế`ng đầ`u, nàng ngắ`m nhìn lồ`ng ngực anh phậ`p phồ`ng lên xuô`ng trước khi bản thân nàng đầ`u hàng cơn buồ`n ngủ. Trong sáu mươi phút rắ`t dài á`y, nàng thắ`m ôn lại toàn bộ cuộc nói chuyện với Sue. Nàng không biế`t câu nói nào của Sue khiế`n nàng thắ`y sỉ nhục – về` bác sĩ thú y liế`m lắ`p về`t thương lòng, về` việc chủ động làm tình với anh chàng FedEx cho đế`n khi chàng ta tan nát, hay là về` việc trở thành đô`ng tính nữ. Nỗi xắ`u hổ tràn ngập trong nàng khiế`n nàng nghĩ đế`n

chuyện người tiếp theo nàng dùng cá tấ n công sẽ là Sue. Nhưng cảm giác tội lỗi cũng giã ãng xé nàng nữa. Nàng có chúc mừng Sue về việc cô nàng nhận được thư cho cuốn sách của cô ấy chưa?

Chiếc đồng hồ trên bàn cạnh giường làm nàng chú ý. Gần năm giờ chiều rồi và hóa ra nàng đã phí cả ngày trên giường – cạnh một anh chàng nóng bỏng, nhưng đó không phải là mấ u chố t.

Anh chố ng khuấy tay nhóm dậy. Cơ trên cánh tay anh săn lại. Nhìn thấy anh trong chiếc áo thun, lớp cotton trắng mềm mại ôm sát các múi cơ rắn chắ c, khiến miệng nàng khô khô c. Nàng nhúu mày.

“Mỗi khi ngủ dậy, em thường cau có vậy à? Hay để anh pha cà phê cho cả hai nhé?”

Ánh mắ t anh nhìn quanh giường, sắ m soi hai con mèo Sweetie Pie và Leonardo cùng chó Fabio.

Thế rồi anh nhắ c thấy nhân vật mới nhắ t vừa vào phòng. Samantha, con mèo mướp màu xám hay e thẹn của nàng, đang nhìn chắ m chắ m vào anh như thể trước đây chưa từng thấy anh ở đấ y. Cô mèo kêu meo một tiế ng, phóng đi, đoạn lẩn xuố ng gầ m giường.

“Em nuôi mấ y con mèo thế?” anh hỏi.

Lacy cau mày, nhớ đê n những gì mẹ mình bình phẩm về phụ nữ và đàn mèo nhiê u hơn ba con. “Có ba con thôi. Mà này, tôi thà là anh đi đi, chứ đừng pha cà phê làm gì.”

Anh ngô ãi dậy, nhắ n nhó như là đang còn đau. “Em thích cà phê có đường và kem hay chỉ cà phê đen thôi?”

Nàng chán nản nắ m vật ra nhìn trầ n nhà không trả lời. Thấy anh mãi không chịu đi, nàng quay nghiêng áp một bên má lên gố i

mà nhìn anh. Anh vẫn ngồ`i thẳng, quan sát mèo Leonardo ngủ giữa hai đầ`u gồ`i mình.

Anh liê`c từ con mèo lên nhìn nàng. “Em này, chắ`c ta phải kiế`m chiế`c giường rộng hơn.”

Nàng chán nản quay mặt đi. Anh chặc lưỡi đứng dậy khiế`n mặt nệm rung rinh.

“Em câ`n đi vệ sinh không?” anh hỏi.

“Không.” Nàng chỉ câ`n anh tháo còng cho nàng rô`i biế`n đi cho đỡ phiề`n phức.

“Thôi được. Anh sẽ quay lại ngay.” Anh rên lên khi di chuyển. “Bồ` khi, đau thật.”

“Bị bắ`n mà. Anh nghĩ sao vậy?”

“Anh không nghĩ đau là do bị bắ`n đâu,” anh trả lời. “Là do cú ngã đầ`y.”

“Anh cũng bị ngã nữa à? Anh ngã từ đâu xuố`ng thê`?”

Anh lờ câu hỏi của nàng đi mà hỏi lại. “Chắ`c máy pha cà phê nhà em không biế`t nói đâu nhỉ?”

Không chờ cô trả lời, Chase lệt xệt đi dọc hàng lang. Mọi đường gân thớ thịt trên người anh thét gào xin được thương xót. Nhưng ơn trời, vài tiế`ng đờ`ng hô` chộp mắ`t đã kéo anh khỏi bờ vực kiệt sức.

“Giả sử mình là cà phê, mình sẽ ở đâu nhỉ?” Anh nhìn quanh nhà bê`p cho đế`n khi thấ`y chiế`c hộp màu đỏ ngay sau máy pha cà phê. Anh di chuyển từ từ, khởi động bình cà phê rô`i quay sang tủ lạnh.

“Ăn cá ngừ đi. Nhớ mua ba lít sữa.”

Chase tròn mắt nhìn tủ lạnh. “Nghe rõ i, bọn tao sẽ ăn cá ngừ đây. Mà hài lòng chưa?”

Tủ lạnh không trả lời. Chẳng phải anh mong nó đáp lễ, nhưng này, trước hết ai mà có thể đoán được anh đã lắng nghe nó nói chứ. Anh mở vài hộp nhựa đựng thức ăn cho đến khi tìm thấy thực đơn được đề nghị. Để chắc ăn, anh đưa lên mũi ngửi và nhìn khắp lượt xem nó có bị mốc xanh chưa. Cho rằng vẫn còn ăn được, anh tìm sốt mayonnaise và dưa chuột muối. Anh vơ đại cái thìa trong máy rửa chén, xúc ở mỗi hũ một thìa.

Chờ cho cà phê đun lên, anh lùa tay vào tóc, nhắm mắt khi chạm tay vào cái bươu trên đỉnh đầu mà nàng đã phang anh bằng con cá biết hát. “Đã có thể còn tệ hơn ấy chứ,” anh lầm bầm, và hình ảnh Zeke cầm súng dí vào thái dương anh loáng qua trong đầu. Anh nhìn điện thoại trên quầy bếp, bản khoản không biết mình nên gọi cho ai, hay liệu anh có thể tin tưởng được ai không. Chase nhớ ra cô bạn nhỏ nhắn của Lacy có kể họ đang ra hồ tìm xác anh. Cô ấy cũng nhắc đến thám tử Dodd. Thám tử Jason Dodd.

Chase không khỏi phân vân không biết dòng sự cũ của mình nghĩ gì. Liệu anh ấy có tin Chase có tội? Anh thử nghĩ xem mình sẽ cảm thấy như thế nào nếu đặt ngược tình huống – nếu Jason bị tình nghi lấy trộm ma túy, hay bị nghi giết đồng đội, hay bị người khác cho rằng đã chết dưới đáy hồ. Cảnh chết chóc làm lòng Chase hoi hận tràn đầy.

Chase gặp Jason khi hai người gia nhập lực lượng mười một năm trước. Jason là phù rể chính trong đám cưới của anh, và hậu như Chủ nhật nào cũng đến nhà Chase uống bia với thịt nướng. Sarah đã luôn coi Jason là thành viên trong gia đình. Thế rồi Sarah ngã bệnh, đủ thứ chuyện xảy đến làm cuộc đời Chase đảo lộn. Đảo lộn mọi thứ.

Nghĩ đến đây, tim anh quặn thắt, đau đớn.

Chase xát xát tay lên mặt. Đây là lúc anh cần tập trung giải quyết những rắc rối giữa anh và Zeke, không phải lúc lang thang theo dòng ký ức. Nhìn quanh gian bếp, anh biết mình cũng không nên lợi dụng quá đáng sự hiếu khách ở đây. Lacy Maguire đã còn hơn là hiếu khách nữa, nếu cần nhắc đến chuyện nàng bị còng tay lên đầu giường.Ừ, nàng không sốt sắng thấy anh quanh quẩn trong nhà mình. Còn cứ theo như tủ lạnh nàng thì rõ là cô nàng rất thích cá ngừ.

Chase nhớ lúc mình tỉnh dậy vì cảm nhận thấy tay cô gác lên bụng của mình. Anh thoáng mỉm cười khi nhớ đến câu chuyện anh nghe lỏm được giữa Lacy và bạn cô. Anh sờ tay lên môi, trong đầu lóe lên nét mặt nàng lúc anh cởi trần từ nhà tắm bước ra. Trong mắt Lacy đã biểu lộ không chỉ là nỗi sợ hãi. Có một mối quan tâm nào đó rất chân phương, rất đàn bà đã lấp lóa trong đôi mắt xanh sáng trong veo.

“Này đừng có mơ đến đây,” anh bụng bảo dạ. Khi vụ rối ren này kết thúc, anh sẽ ghé nhà Jessie giải quyết mọi đòi hỏi xác thịt đang dồn nén. Thậm chí anh đang định sẽ mang theo còng tay.

Với cô hàng xóm Jessie, anh tìm thấy một kiểu lạc thú ăn bánh trà tiê, không phải chịu bất cứ loại ràng buộc nào. Đó là một chức năng cơ thể đem đến sự giải nén và sung sướng, giống như là tắm nước nóng, hay được mát-xa sau khi tập thể dục.

Phải mất một năm sau ngày Sarah mở yên mả đẹp, anh mới nhận ra sự khác biệt giữa quan hệ tình dục đơn thuần và những gì anh và vợ từng chia sẻ. Tình dục căn bản chỉ là một hoạt động chức năng, một kiểu giải tỏa. Những gì anh đã chia sẻ cùng Sarah lại là tình yêu và nỗi gằn gụi quyết luyến.

Nhắm mắt tạm quên quá khứ, anh uốn thẳng hai vai, khóa chặt cảm xúc trong cái hộp đen cất tận góc xa nhất của tâm hồn.

Lát sau, anh tìm thấy mấy chiếc đĩa trong kệ bếp và khoai tây chiên trong tủ để thức ăn. Cứ thế, một tay này bung hai chiếc đĩa, tay kia cầm hai ly cà phê, anh đi qua hành lang về phòng ngủ.

“Buổi tối đã được dọn ra rồi này,” vừa bước qua ngưỡng cửa, anh vừa hỏi xướng lên.

Anh thấy nàng ngồi trên giường, hai chân duỗi thẳng, bắt chéo nhau nơi mắt cá. Trông nàng đúng là... cô đơn sau ly dị, tuyệt vọng và dễ thương, bao quanh là hai chú mèo xinh đã trút bỏ trang phục Giáng sinh. Tóc nàng hình như hơi rối, như mọi phụ nữ khi ở trên giường. Nàng không trang điểm, Chase lại thích thế. Anh luôn thích phụ nữ au naturel(). Có một điều khiến anh thở phào nhẹ nhõm như vừa cất được gánh nặng là vẻ mặt nàng không còn thể hiện nỗi sợ hãi.

Nàng đối tư thế ngồi.

Mắt anh nhìn theo bầu ngực nhẹ đung đưa sau lớp áo cotton màu hồng phấn. Sao cô nàng chẳng thể cứ xâu xí đi cho mình nhờ nhỉ?

“Đói chứ?” anh hỏi, cô rũ bỏ sự quyến rũ ấy đi. Hai con mèo nhảy xuống nệm, lượn quanh mắt cá chân anh. Hết nhìn hai con mèo đang nhảy đang vờn, anh lại ngược lên nhìn nàng. Ráng cẩn thận chú ý để đừng dẫm lên chúng, anh tiến tới gần hơn, sẽ sàng đặt đĩa thức ăn vào lòng nàng và ly cà phê lên bàn nhỏ cạnh giường. Lacy xoay người thả hai chân xuống giường.

Con mèo trắng nhảy phóc lên giường. Lacy hãy nhẹ nó sang bên. Nàng nhìn đĩa đồ ăn, cầm bánh kẹp lên nhìn ngó một hồi rồi đặt

xuống cạnh khoai tây chiên.

“Gì thế này?” nàng hỏi.

Chase ngó nàng xuống giường. “Bánh kẹp cá hồi và rau trộn. Tủ lạnh bảo em thích món ấy.” Anh cười làm lành. “Anh không có thời gian luộc trứng, nhưng anh tìm thấy mayonnaise và dưa chuột muối.”

Nàng chớp mắt, nhìn xuống đĩa thức ăn. Cặp mắt tròn xoe mở lớn.

“Sao vậy? Em nghi anh đã uống độc em hả?” Anh chồm tới đòi đĩa của anh cho nàng. Cô gái xinh đẹp tròn mắt nhìn anh cắn miếng bánh kẹp đầu tiên.

Cặp môi của nàng mấp máy như muốn mỉm cười, nhưng

hình như nàng quyết định không để lộ cảm xúc. Cứ cho là nàng không sợ anh, nhưng rõ là nàng không sẵn sàng tỏ ra muốn chia sẻ những điều làm nhẹ lòng như là một nụ cười chẳng hạn. Như thế sẽ tạo ra một thách thức đây. Trước

khi anh rời khỏi nơi này, anh sẽ phải thả lỏng lấy một nụ cười. Một thôi.

“Em không nghĩ là anh biết nấu ăn sao?” anh gợi chuyện. “Anh không đến nổi vô dụng khi vào bếp đâu. Bố anh từng mở quán ăn.” Anh giơ tay ngăn con mèo lông hung đỏ đang định sà vào đĩa của anh. “Em chưa đụng đến thức ăn. Vẫn chưa tin anh à? Hay anh đòi đĩa lần nữa nhé?”

“Không phải đâu. Mà là...” Nàng cắn môi.

Cả mốt nửa bánh còn lại, anh ăn ngon lành. “Mà là sao?” Anh vừa hỏi vừa cắn một miếng.

“Chỉ là...” Nàng nhìn anh cắn thêm miếng nữa. Môi nàng lại mấp máy, nhưng nàng vẫn cố nén. “Tôi chưa bao giờ thích...” Mắt hai người gặp nhau. “Tôi không có cá ngừ trong tủ lạnh đâu. Tình cờ tôi khai quá nhiều hộp và... mà thôi, đây là Fancy Feast thức ăn của mèo đây.”

“Nhưng tủ lạnh của em bảo...”

“Tôi đã ăn hết cá ngừ hôm qua rồi.”

“Em cứ đùa hoài.” Anh trở mắt nhìn nàng, hy vọng nàng chớp mắt lia lịa, dấu hiệu cho thấy nàng nói dối. Nhưng nàng không thế. Anh nhìn xuống miếng bánh ăn dở kẹp giữa mấy ngón tay. Miếng bánh trong miệng anh như nở to hơn, đến độ anh nuốt không trôi.

“Tôi nghĩ đây là thịt cá vụn và nạc trộn cá ngừ. Món khoái khẩu của Leonardo.” Nàng chỉ vào con mèo đang vờn quanh anh.

Con mèo hung khoái chí nhấm nháp bánh kẹp. Miếng bánh kẹp thức ăn cho mèo nằm trên đĩa lưới Chase.

Anh thả đĩa xuống và nhả miếng bánh ăn dở ra tay. Anh nhảy dựng lên chạy vào nhà tắm. Anh thì là mình nghe thấy tiếng cười khúc khích sau vai. Nhưng nếu nàng có cười thật thì anh đã bỏ lỡ mất rồi và lần đó không tính.

Zeke căng thẳng bẻ đứt ngón tay cho xe chạy qua cổng kiểm soát an ninh để lên căn hộ của Kelly. Hắn đã vào hết mười lăm căn nhà trong vòng bán kính hai dặm quanh hồ. Không ai nghe thấy hoặc nhìn thấy gì hết và linh tính mách bảo hắn rằng không ai trong

số họ nói dối. Điều đó dẫn đến hai khả năng, hoặc Chase Kelly đang làm mô-ì cho cá, hoặc tên đó có sức mạnh siêu nhân và đã xoay sở lên bờ sau khi bị bắt và dằn cho tới tở. Dù từng một hai lần ấn tượng với khả năng của Kelly, Zeke không nghĩ gã đã có thể thoát được lần này. Hoặc nói đúng hơn, hắn hy vọng gã đã không thể thoát.

“Này, nâng thanh chắn lên chứ nhỉ?” Zeke từ bên trong cửa sổ xe gọi với ra tay thanh niên canh cổng lối vào.

“Ông phải nhập mã số vào công hoặc gọi người quen đưa ông vào,” tay này vừa ăn hotdog vừa đáp.

Zeke điên tiết trả số xe và xô cửa lao ra. Hắn đập rầm rầm vào kính cửa sổ, khiến gã thanh niên lão luyện trên cầ-ì còn dính tương cà phải bật khỏi ghế. “Mở cái cửa khi gió ra mau.”

“Sao tôi phải làm thế chứ?” tay kia vặc lại, đưa tay chùi má-ì giọt tương trên mặt.

“Sao hả, bởi vì tao là cảnh sát đây, thắ-ìg chết dẫm!” Zeke đập mạnh phù hiệu vào kính cửa. Hắn đã lục soát nhà Chase ba lần rồi, nhưng nỗi tuyệt vọng bắt hắn quay lại đây. Hắn phải tìm cho ra cuố-ì số á-ìy và hủy đi, phòng trường hợp Kelly còn số-ìng.

Gã gác cửa nhắ-ìn nút mở công. Zeke trở vào xe, thắ-ìy hơi tiể-ìc vì gã kia xuố-ìng nước. Lúc này đây, hắn đang rắ-ìt thêm được gây sự đánh nhau – mà phải là đánh tay đôi thực sự á-ìy.

Hắn lái xe qua cổng, đỗ xe, ngô-ìi yên dễ đến năm phút đờ-ìng hồ-ì, tay nắ-ìm chặt vô lăng đến mức các đố-ìt ngón tay trá-ìng bệch, cố gắ-ìng hạ huyế-ìt áp xuố-ìng mức bình thường. Mãi sau, hắn vào tà-ìng một của tòa nhà chung cư và đến văn phòng lắ-ìy chìa khóa. Hắn lại bẻ khớp ngón tay rồ-ìp rồ-ìp trong lúc chờ con mụ già tóc đờ

ngõ i trong thấ y hấ n đi đi lại lại đọc quầ y tiế p tân. “Lấ y chìa khóa căn 215 cho tôi.” Hấ n chìa phù hiệu ra.

Bà già lờm hấ n. “Được thôi. Nhưng cậu cũng phải ký tên vào danh sách khách đế n chung cư như mọi người khác. Tôi không muố n sau này có người khác đế n hoạch hợe rằ ng tôi đã để cho thắ ng Tom, thắ ng Dick, hay Harry nào đó tùy tiện đi vào mà không được phép.” Bà đưa cho hấ n bản danh sách để ký tên. “Như tôi đã nói với mấ y người kia á y, rằ ng ở đây cái chú Kelly á y tô t còn hơn vàng mười nữa kia.”

“Hôm nay cũng có người lên nhà á y à?” Zeke hỏi. Đã hai ngày trôi qua sau cú điện thoại nặc danh tô cáo khiế n cảnh sát đế n lục soát chỗ ở của Kelly. Và họ đã tìm được đúng thứ họ cần tìm, vậy không còn lý do gì khiế n họ hôm nay phải quay trở lại đó.

“Ừ có.” Bà chỉ móng tay sơn đỏ chót vào danh sách.

Zeke đọc lấ y cái tên và nổi nghi ngờ trôi lên gặp nhấ m tủy hấ n và bậ vào một dây thầ n kinh nhúc nhố i. Jason Dodd – đờ ng sự cũ của Chase Kelly – đã từng hực hặc gì đó với Kelly và người ta đờ n là rô t cuộc Dodd đã phải yêu câ u được tách hẳn khỏi Kelly. Hôm nay, Dodd lên nhà Kelly làm gì nhi? Viế t nguệch ngoạc tên mình xong, Zeke giật phắ t chùm chìa khóa trên tay bà già khó chịu.

Thố t nhiên Zeke chặc hiểu hấ n đế n đây thật phí thời gian. Hấ n nên đi tìm Kelly. Có lẽ hấ n nên nói rộng địa bàn tìm kiế m, kiểm tra thêm vài ngôi nhà trong bán kính kéo dài thêm vài dặm nữa.

Zeke vừa đế n thang máy thì chuông điện thoại reo. “Tôi nghe đây.”

“Duncan phải không? Anh nên quay về đờ n ngay.” Cái giọng nghiêm trọng của đờ n trưởng làm hấ n lo cháy ruột.

Ông ta đã biết những gì rồi? Chó thật, hắ n không có thời gian về đó. Hắ n nhất định phải tìm cho ra Kelly. “Sao thế?” hắ n hỏi. “Có chuyện gì à?”

Mấ y phút sau, Chase từ phòng tá m nhà Lacy bước ra. “Chuyện này không hay ho đâu nhé.” Mùi cá còn vương trên lưỡi anh giờ trộn lẫn với hương bạc hà trong kem đánh răng.

“Tôi có làm gì đâu?” Nàng cắ n môi.

Bồ n mắ t gặp nhau và anh chợt nhận ra mình đang nghĩ rằng nàng chỉ mỉm cười thôi chưa đủ. Anh muố n nàng cười thành tiế ng và muố n nhìn thấ y ánh tươi vui thắ p sáng mắ t môi nàng. “Em mặc cho anh ăn bánh kẹp với thức ăn dành cho mèo.”

“Tôi... Lúc ấy tôi đang cô nghĩ cho ra thứ ấy là gì.”

“Mà hay ở chỗ là anh ăn gắ n hết em mới nghĩ ra.” Anh đế n bên, câ m lên một trong hai ly cà phê, và ngồ i xuô ng bên nàng.

“À, mà ăn thấ y sao hả?” nàng hỏi và câ m ly kia lên.

“Thực ra thì,” anh liế m môi, “nế u kèm thêm thật nhiề u dưa món nữa thì ăn cũng được.”

Đế n đây, nàng không nhin được nữa. Một tiế ng cười dễ thương bật ra khỏi môi nàng.

Đang nửa chừng hít vào Chase gắ n như tá c nghẹn. Quý thật, nàng đẹp quá. Anh ngồ i đắ y tận hưởng hình ảnh và đắ u tranh tư tưởng rằng liệu được trông thấ y nàng như vậ y có đáng phải ăn thức ăn dành cho mèo không cơ chứ. Chết tiệt, hồ i mới lên sáu, anh

từng nuốt cả giun chỉ để khiến một cô bé chú ý đến mình. Mà Lacy còn xinh hơn nhiều đấy chứ.

Lacy vẫn cười ngất. Tay nàng rung rung khiến cà phê suýt sánh ra ngoài.

Chase chồm tới đỡ lấy ly nước từ tay nàng. “Muốn cười bao nhiêu thì cứ cười đi. Nhưng anh đã lấy bàn chải của em để đánh răng cho hết mùi tanh đấy!”

“Eo ôi!” nàng thốt lên và ròi, “Giá anh nhìn thấy mặt anh lúc ấy khi...” Nàng lại bật cười không nói tiếp nổi. Cúi gập người ra trước, suýt nữa đầu nàng chạm vai anh.

Chase ngòi ngậy người khi mũi anh chỉ cách tóc nàng chừng một đô ngón tay, hít lấy mùi đầu gội hương trái cây thoang thoảng. Thế ròi nàng khẽ xoay người khiến vài sợi tóc mượt mà màu sô cô la sẫm vương lên bộ râu lởm chởm hai ngày chưa cạo của anh. Chase vuốt má y cọng tóc về chỗ cũ. Ngón tay anh nấn ná sau tai nàng khi trong thâm tâm anh còn muốn chạm vào nàng nhiều hơn nữa, muốn rê những ngón tay mình xuống đường cong mượt mà trên cổ, xuống đến vai nàng, ròi đến...

Nàng lúi lại, còn anh vẫn ngậy ngò nhìn nụ cười của nàng, nhìn vẻ cười vui còn vương vẩn trong mắt nàng. Anh hít sâu thêm một hơi thoang thoảng hương thơm, khi cảm xúc trào dâng trong sâu thẳm lòng anh.

Hấp dẫn.

Khát khao.

Anh cảm nhận được thế ngay từ lúc nhìn thấy nàng lần đầu. Nhưng trong khoảnh khắc này, khi mà nụ cười của nàng làm rung

động con tim anh và tiếng cười của nàng khuấy động tâm hồn anh, cảm xúc trong anh dường như nhân lên – nhân lên mãnh liệt hơn gấp nhiều lần cái cảm giác kỳ lạ khi ta đứng quá gần một người khác giới, hoặc khi ai đó nhìn sâu vào mắt ta hơi quá lâu. Anh ngả người ra sau, những muỗn tạo khoảng cách nhưng đồng thời lại vẫn muỗn ghé sát gần hơn, gần hơn nữa.

Không đúng lúc. Không đúng chỗ. Không hợp cảnh.

Điều cuối cùng nhất mà Chase cần, sau khi chui đầu khỏi rắ c rồ i Zeke đã bày ra cho anh, là phải trả lời chắ t vắ n cho lời tô cáo quắ y rồ i tình dục của một thường dân. Chưa nói đâu xa xôi, chỉ cần cô gái xinh đẹp này phàn nàn, là anh đã rắ c rồ i ngập đầu khi phải cố gắ ng giải thích tại sao anh phải cồng tay cô ta vào đầu giường rồ i. Có lẽ làm thế không hay, nhưng trong lúc ấy anh đã không kịp suy nghĩ thắ u đáo.

Anh vươn tay qua chân nàng để đặt ly cà phê lên bàn thắ p cạnh giường. Hành động ấy khiế n mặt anh ghé sát mặt nàng. Cho dù ruột gan đã lên tiế ng cảnh báo, anh vẫn nhận thắ y cặp lông mi nàng thật dài thật dày làm sao, chúng cong vút thế nào, thắ y khuôn miệng nàng thật ngọt ngào hế t nỗi.

Nàng nhìn lên. Ánh mắ t họ gặp nhau... không rời. Đầu lưỡi hồ ng hồ ng của nàng hơi lộ ra. Anh trông theo đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt trên môi dưới trước khi nàng cắ n nhẹ làn môi ấy. Nỗi ham muỗn được nế m lắ y môi nàng lắ n át cả những cảnh báo lúc trước. Anh cúi sát hơn chút nữa.

Chương 7

Môi anh gằn chặm đến môi nàng. Lacy lùi lại.

Tiếng còng sắt lạnh canh xóa tan bầu không khí im lặng. Nàng chớp chớp mắt. “Em... em muốn đi vệ sinh giờ có được không?”

Anh cũng lùi lại, cảm thấy như quay mòng mòng, đoạn gật đầu. Thở hít thật sâu, anh lục túi sau của quần jean lấy chìa khóa. “Được chứ.”

Khi chiếc còng bật mở, nàng xoa xoa cổ tay.

Thốt nhiên, anh chỉ muốn áp tay nàng trong tay anh, muốn vuốt ve xoa dịu cảm giác đau đớn anh đã gây ra cho nàng. “Anh xin lỗi.”

Nàng đi vào nhà tắm mà không biết đến lời xin lỗi, bỏ mặc Chase ngồi lại một mình giữa bao cảm xúc giằng xé. Màn hình tivi nhoang nhoáng kéo sự chú ý của anh về hướng đó. Anh nhìn lên và thấy cô phóng viên lại lên hình. Cảnh lần này chiếu cô ta đang đứng bên bờ hồ.

Anh bấm tung chần trên giường tìm remote và tăng âm lượng. “Phía cảnh sát vẫn chưa thông báo chi tiết thanh tra Kelly đã làm gì khiến họ nghi ngờ nhưng cho đến giờ này, chúng tôi được biết một lượng ma túy khá lớn được phát hiện trong nhà anh ta. Chúng tôi còn được biết thêm là thanh tra Kelly từng là cảnh sát chìm trong nhiều vụ tấn công khét tiếng vào giới buôn bán ma túy. Trong số đó có một vụ vẫn đang nằm trong vòng điều tra của Bộ Thanh tra Nội vụ vì trong quá trình điều tra, một số lượng lớn ma túy đã bị mất cắp.” Cô phóng viên quay đầu rời khỏi ống kính.

“Thưa thanh tra Dodd?” Cô phóng viên vội chạy từ chỗ đang đứng sang chỗ khác vừa kịp lúc bắt kịp Jason khi anh này đang cúi chui vào xe. “Ông có thể cho chúng tôi biết thêm thông tin về vụ này không? Hình như có thời gian ông từng là đồng sự với thanh tra Kelly? Cô gái nhanh tay dí sát micro vào mặt Jason. “Ông có thể cho chúng tôi biết thêm về điều này không?”

“Tôi không có ý kiến gì cả. Chưa có gì được chứng minh. Tôi tin vào luật lệ rằng một người vẫn vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội,” Jason đáp, giọng lộ vẻ trách cứ. Dứt lời, anh bỏ đi để lại cô phóng viên cầm micro đứng lóng ngóng.

Điều gì đã yếm áp trở lên trong lòng Chase. Điều mà lâu lắm rồi anh chẳng còn cảm nhận được. Jason chưa tin toàn bộ câu chuyện do Zeke dựng nên. Thậm chí, sau bao chuyện năm ngoài anh đã bắt Jason phải trải qua, Jason vẫn tin tưởng anh. Chase đột ngột nhận ra đây là lần đầu tiên mình có nhận bất cứ lỗi lầm dẫn đến sự tan đàn xẻ nghé giữa hai người họ. Vài điều gì đó mách bảo anh rằng nếu anh nghĩ sâu xa hơn đến vấn đề ấy, anh sẽ thấy mọi sai lầm đều nằm phía hàng rào nhà mình.

Anh bọc tay quanh đầu gối, cố sức ngăn dòng cảm xúc dâng trào thường làm cho đàn ông yếu đuối. Ít nhất thì giờ đây anh đã biết mình cần liên lạc với ai. Lacy nhẹ chân bước ra từ phòng tắm, anh ngược lên nhìn nàng rồi quay lại với màn hình tivi. Nàng đến bên, cùng xem với anh.

“Vâng, đó là toàn bộ thông tin chúng tôi có được. Ngay giờ phút này chúng tôi biết rằng thanh tra Chase Kelly được cho là đã chết, bị bắn, chúng tôi được một cảnh sát có thâm niên trong ngành, Zeke Duncun, cho biết là vậy. Theo trung sĩ Brown, ông Duncun đang phải đấu tranh tâm lý cực kỳ gay go về việc ông buộc phải bắn vào đồng sự, đồng thời cũng là chiến hữu của mình.”

“Dám cá là đang tan nát cõi lòng đấ y,” Chase mia. Từ khoe má t, anh thấ y Lacy đang chăm chú quan sát mình. Lát sau, nàng sang bên kia giường và ngồ i xuồ ng xem tiể p.

“Trong khi đó, cảnh sát viên Brian Stokes vẫn trong tình trạng nguy kịch. Tuy nhiên, các bác sĩ hy vọng anh sẽ qua khỏi.” Màn hình trở lại chương trình thường lệ.

Chase vui sướng nhảy dựng lên khi lời đó dội lại trong óc. “Cậu á y còn số ng!” Anh chộp lấ y vai Lacy, anh kéo nàng đứng dậy và hôn ghì môi nàng. Khi nhận thức được mình đang làm gì, anh bật ngược ra sau.

“Stokes còn số ng,” anh bảo, vẫn cười hơn hờ dù biể t rằ ng cái hôn vừa rồ i là động thái sai lầ m. Là sai lầ m nghiêm trọng vì anh có thể nhìn ra vẻ sừng số t trong má t nàng. Là sai lầ m bởi vì anh vẫn muồ n lặp lại bắ t chấ p về sừng số t á y – bắ t chấ p mọi lời cảnh báo còn vang vang trong đầ u anh.

“Thế thì tô t rồ i,” nàng nói, gương mặt ửng đỏ.

“Tô t quá đi chứ!” Chase đi tới đi lui trong phòng. “Stokes là người tô t. Có hai thằ ng con trai nhỏ. Với lại...” Anh xoắn hai bàn tay vào nhau, “thằ ng đố n mặt Zeke định gắ p lửa bỏ tay người, vu cho anh bắ n chể t Stokes. Giờ hắ n đừng hòng đắ c ý được nữa.” Anh rà ngón tay theo cạp quầ n thun. “Ồn trời, anh á y còn số ng.”

“Em... em cũng mừng cho anh á y không sao.” Lacy cắ n môi và má t vẫn mang vẻ choáng váng vì cái hôn vừa rồ i.

Chase thôi không đi tới đi lui nữa. Má t anh chăm chú ngắ m môi nàng, trong khi những suy nghĩ về vị ngọt ngào của đôi môi nàng quay cuồ ng trong tâm trí anh. Thế rồ i thực tại choáng xuồ ng. “Chể t thật! Stokes vẫn chưa hể t nguy hiểm. Zeke không hể muồ n

anh ấy tỉnh lại. Anh phải liên lạc với Jason ngay.” Anh đi đến tủ đầu giường. “Điện thoại đâu?” anh hỏi.

“Anh... anh cần mà,” nàng đáp ứng.

“À nhi. Xin lỗi em.” Chase trở lại bên này giường, lôi điện thoại từ dưới nệm lên. Anh liếc lên đồng hồ trên tủ đầu giường. “Gần sáu giờ rồi. Anh biết tính Jason rất rõ, chắc là giờ này anh ấy đang ở bệnh viện.”

Anh khựng lại một giây để nhớ lại số điện thoại di động của Jason. Sáu tháng qua, anh chưa gọi số ấy. Cảm giác hối hận giày vò anh. Sao anh nỡ xa lánh Jason vậy nhỉ? Chase nhắm mắt, điềm lại những người anh đã xa lánh trong suốt mấy năm vừa qua. Hiếm khi anh trả lời điện thoại của chị gái gọi từ California, mà có trả lời, thì anh khẳng khái không chịu gặp mặt chị mình. “Em bận lắm,” anh lấy cớ như vậy khi nói chuyện với cô.

Tâm trí anh quay sang với gia đình bên vợ mà anh không hề gặp lấy một ai trong số họ kể từ sau đám tang. Anh nghiên chặt hai hàm răng, nhận ra rằng mình có vô số lỗi lầm cần sửa sai sau khi anh trở về với cuộc sống đời thường.

Vừa định bấm số của bạn, anh chợt tính đến khả năng Zeke cũng đến bệnh viện như Jason. Dù hoàn toàn tin tưởng Jason, anh không muốn làm việc thiếu u kín kẽ. Anh hết nhìn điện thoại lại nhìn qua Lacy.

“Em nói chuyện với anh ấy đi. Em hãy hỏi anh ấy đang ở đâu, đi cùng ai, nếu Zeke không có ở đó, em đưa máy cho anh.

Nàng tròn mắt. “Em ư? Anh ấy có quen em đâu.”

Chase lắc đầu. “Phải, nhưng Jason quen rất nhiều phụ nữ, sẽ phải mất một lúc lâu anh ấy mới nhận ra mình nói chuyện với ai. Cứ bắt đầu câu chuyện như thể em quen anh ấy. Nhớ hỏi anh ấy đang ở đâu, rồi khi anh ấy trả lời, hỏi tiếp anh ấy đang ở bên ai.”

Nàng nhú mày nhưng vẫn gật đầu. “Anh bấm số đi.”

Chase làm theo rồi trao máy cho nàng. Anh chờ. Nàng lắc đầu. “Chuyên qua hộp thư thoại rồi.”

“Vậy cúp máy đi,” anh bảo và nàng làm theo.

Chase cầm lấy điện thoại bấm số nhà riêng của Jason. Chuông đổ bảy lần. Chase cúp máy. “Chết tiệt!” Anh đi tới đi lui. “Anh phải chặn tay Zeke không cho hắn đến gần Stokes.”

Nàng sẽ sàng chạm nhẹ cánh tay anh khiến Chase dừng phắt lại. Lacy vội rút tay về như thể chạm tay anh là việc không nên làm. Mà quả thế. Anh đồng ý rằng lần đụng chạm rất nhanh ấy thôi đã tạo ra bao cảm xúc choáng váng trong ruột anh.

“Người ta bảo anh ấy vẫn đang trong tình trạng nguy kịch. Thế có nghĩa chỉ người trong gia đình của anh ấy mới được vào thăm ngã'n gọn. Gã kia... em không biết tên hắn là gì, chắc chắn bây giờ không được đến gần anh ấy đâu.”

“Em nói phải.” Anh lại bước qua bên kia phòng bấm số điện thoại di động của Jason lần nữa rồi đưa nó cho nàng. Nàng lắc đầu, tắt máy.

Lacy trao điện thoại lại cho Chase. “Em đổi rồi,” nàng bảo. “Em sẽ đi nấu thứ gì đó lót dạ. Anh có muốn gì không?”

Nhớ món bánh kẹp lúc nãy, anh mỉm cười. “Anh ăn rồi, cảm ơn em.” Rồi gừ gừ như mèo. “Anh no rồi.”

Thầy nàng cười vui, anh phải cố gắng mình không cúi sát lại mà hôn nàng thêm nữa... sâu thêm nữa. Kiểu nụ hôn thường hay dẫn đến những chuyện khác. Như đọc được suy nghĩ của anh, nàng vội vã quay đi, luống cuống đi qua hành lang. Chase đổi kênh tivi xem thử xem có thu thập thêm tin gì khác không, sau đó anh ngồi bệt dưới chân giường. Anh xoa xoa bên vai bị đau, chạnh lòng nghĩ đến Stokes cùng cơn đau anh ấy đang chịu. Anh không thể để Zeke hại Stokes lâu nữa. Nếu phải xuất đầu lộ diện anh cũng làm.

Sao hắn lại khiến mọi thứ rối rắm như này cơ chứ? Zeke rào bước qua máy hành lang bệnh viện, cảm ghét mùi thuốc khử trùng, cảm ghét phải quanh quẩn ở đây ra vẻ quan tâm lăm lăm khi mà... “Khốn nạn quá đi mất!” hắn làm bầm. Hắn đã chắc mẩm là Stokes đã chết. Vậy mà bây giờ...

Ai đó chộp cứng vai hắn làm Zeke quay phắt lại. Hóa ra là thanh tra Powell, từng là cộng sự của Stokes mấy năm trước. “Khó tin thật đúng không?” Powell hỏi. “Ý là anh ấy dính đạn đã là đau rồi, vậy mà còn lĩnh đạn từ một người trong đội nữa chứ. Thằng Kelly đáng phải ăn cút cho xem. Tôi thề, tôi sẽ chính tay nhồi thứ ấy xuống họng hắn.” Mắt Powell rom róm.

“Vâng vâng.” Zeke hất tay Powell đang chạm vai hắn. “Thằng con hoang ấy khốn nạn thật. Đáng lẽ tôi phải thầy trước. Đáng lẽ tôi phải ra tay ngăn chặn hắn trước.”

Powell nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm. “Chắc anh cũng biết Stokes có hai con nhỏ phải không!” Anh này giờ hai nắm đấm lên. Rồi sau thở dài hạ tay xuống. “Đồ n trướng bảo anh bắn thằng chó chết ấy. Mong là một phát ngay bụng. Tôi chỉ cần bây giờ hắn đang nằm đâu đó mà đau đớn.”

“Tớ thì thật không hiểu,” có tiếng người nói ngay sau lưng Powell.

Zeke quay lại thì đã thấy một nhóm sĩ quan trong đó n túm tụm sau lưng mình. Bớ khi, lúc trước thấy họ, hắ n đã kịp thời tránh mặt. Hắ n cầ n ở một mình, để suy tính, để bày mưu.

Sĩ quan Candace lên tiế ng, “Tớ muố n nói là, tớ biế t gầ n đây Kelly bị đứ chuyện đau thương, nhưng mà... nhưng trước đây cậu ấy không như thế.”

Lo lắ ng thắ t gút trong dạ dày Zeke. “Hắ n đã khai với tôi là tự tay hắ n làm tá t cả đầ y,” Zeke bảo. “Hắ n huênh hoang như thể đó là chiế n tích vậy. Chính vì thế tôi mới giận đế n mắ t bình tĩnh. Tôi đánh nhau với hắ n, tước súng của hắ n... Mẹ nó, giá tôi chỉ đế n đầ y sớm hơn vài phút, có lẽ tôi đã...” Zeke quay đi, chỉ sợ khả năng diễn của mình không đạt. Powell lại đặt tay lên vai hắ n lầ n nữa như muố n an ủi. Tuy vậy, Candace không có vẻ là tin lắ m. Zeke chẳng bao giờ đế m xia gì lắ m đế n Candace.

“Anh không thể tự trách mình được,” Powell an ủi.

“Này các cậu!” Một sĩ quan cảnh sát khác hơn hỏ chạy lại. “Tin tốt đây. Bác sĩ bảo Stokes có cơ may qua khỏi đầ y.”

Hàng lang bệnh viện ngập tràn tiế ng cười vui hòa lẫn tiế ng vỗ vai nhau thân mật. Zeke vội lục túi lắ y thuố c chồ ng dư a xít bao tử bỏ vào miệng nhai như nhai kẹo.

Hắ n còn nhìn ra vài người đang lại gầ n nhóm cảnh sát. Hắ n nhận ra vợ của Stokes. Một thắ ng bé con, lòng rờng nước mắ t, đang níu chặt tay mẹ. Một luồ ng cảm xúc khó tả không mời mà đế n xé qua ngực Zeke.

“Tôi ra ngoài này cho thoáng.” Zeke tách khỏi nhóm đi về hướng ngược lại. Vậy mà dù cảm giác tội lỗi đang xé nát hắ n, Zeke biế t hắ n không thể để Stokes được sớ ng. Không thể.

Chase ngồ`i trên giường chừng mười, mười lăm phút, moi óc tìm cho ra mảnh ghép còn thiế`u của trò ghép hình. Nhấ`t định phải có lý do khiế`n Zeke dựng lên toàn bộ chuyện này, nhưng lý do đó là gì mới đượ`c? Chase nhìn ra cửa và chợt nhận ra rằ`ng rấ`t có thể Lacy đã chạy ra xe, phóng đi thật xa và đang gọi cảnh sát cũng nên. Nhưng giờ nàng đã tin anh rô`i, đúng không nhỉ? Hay anh lại mơ hã`o? Chỉ vì họ vừa cười vui với nhau không có nghĩa...

Nhìn ô`ng nghe anh vẫn câ`m trên tay, Chase bắ`m nút mở, hy vọng nghe tiế`ng tút tút của đường dây rồi. Anh áp ô`ng nghe vào tai. Không có tiế`ng á`y. Sau đó anh nghe tiế`ng nàng trong đường dây.

“Cậu phải tin tớ.” Tiế`ng Lacy truyề`n qua đường dây, dấ`y lên những làn sóng thấ`t vọng trong ngực Chase.

Chương 8

Tay Chase nắm chặt ống nghe. Cảm giác bị phản bội siết chặt lồng ngực anh. Anh chẳng có lý do gì để trông mong lòng trung thành của nàng, thế nhưng không hiểu sao anh vẫn trông mong lắm ý điếu ấy. Trời đất ạ, nói mong thôi chưa đủ, ngay lúc này anh thật sự rất cần ai đó tin tưởng vào mình.

Trong ống nghe lại có tiếng nàng. “Tớ xin cậu điếu, cậu phải tin tớ chứ. Sue này, tớ khỏe mà. Tớ chỉ muốn cậu biết rằng tớ rất phẫn khởi về chuyện lá thư của bạn biên tập điếu.”

Sue ư? Hóa ra nàng gọi điện cho bạn. Nàng không phải đã gọi số điện thoại khẩn cấp 911 tố cáo một gã điên khùng đột nhập nhà nàng. Khó chịu nặng trong ngực anh biến mất và tâm trí anh lập tức trở về vụ hôn giữa hai người. Dù chỉ là thoáng qua, vụ hôn điếu đã khiến anh còn cào thêm nữa. Thêm nhiều hơn nữa.

“Tớ hiểu điếu này có ý nghĩa thế nào với cậu,” vẫn giọng Lacy. “Giờ tớ phải đi đây. Mình gặp nhau sau nhé. Tạm biệt.”

Trước khi anh kịp tắt máy, đường dây đã im bật. Liệu nàng có nghe thấy anh nhắc máy không? Chase đứng chôn chân giầy lát, rồi đi xuống hành lang. Nếu nàng bảo anh đi đi, thì anh sẽ đi. Anh vẫn chưa biết đích đến là đâu, nhưng chắc chắn anh sẽ rời đi.

Anh dừng khựng lại khi thấy nàng trong bếp. Đầu nàng đang mãi chúm vào tủ đông, nên phẫn sau đầu đặn trong lớp vải len xám nhô hẳn ra ngoài. Ý nghĩ tiếp theo của anh lập tức xoay quanh chuyện nàng đang chẳng mặc cái quần lót nào cả. Hình ảnh mảnh lụa mềm trước đầu vương vít dưới chân anh, giờ tích tắc trở lại và vẫn vương mãi trong tâm trí anh như một mảnh trái cây.

“Anh không đói thật à?” Nàng liếc qua vai mà hỏi, rõ là nàng đã nghe thấy tiếng bước chân anh. “Em có khoai tây chuẩn bị nướng này, có thịt bò bít tết nữa này.”

Anh đã mếu máo nhìn nàng, nổi khao khát nhục thể dâng cao mãi. Và với chỉ mỗi chiếc quần len xám mỏng đang che đậy cho cái phần cũng dâng cao ấy, nàng sẽ sớm biết anh đang thèm thứ gì ngay thôi nếu anh không kiềm chế bản thân mình.

“Gì thế?” nàng bật hỏi, như thể nhận biết được cái nhìn chòng chọc của anh.

“Không có gì,” anh đáp, cố rũ bỏ cái ham muốn tình dục mình đang cảm thấy chỉ bởi vì được ở cạnh nàng. “Giờ em tin anh rồi chứ nhỉ?” Xem chút nữa anh định nhắc đến chuyện có nghe trộm điện thoại, nhưng rồi quyết định để nàng nói ra nếu nàng muốn.

Nàng lưỡng lự trong chốc lát. “Vâng. Em tin anh.”

“Cảm ơn em,” anh bảo. “Xin lỗi về việc đã còng tay em. Anh không biết phải làm gì hơn. Nhưng... anh biết làm thế là không hay. Còng tay em có sao không?”

“Không sao cả.” Nàng lại cúi đầu vào tủ đông. “Nào, anh có ăn bò bít tết hay không đây? Vì em đang đói ngấu mà nếu chỉ làm một phần, em sẽ không cho anh ăn ké đâu. Em là con một. Không bao giờ được học cách chia sẻ cả.”

Cách dùng từ của nàng và sự bỡ ngỡ trong giọng nói mách bảo anh rằng nàng không để bụng chuyện anh xử tệ với mình lúc trước. “Anh đã sẵn lòng chia sẻ buổi tối của mình rồi đấy thôi,” anh trêu.

“Phải, chuyện đó thì...” Mông nàng lắc nhẹ. “Em có thể dụ anh bằng sữa trộn bột xương hay cháo dành cho mèo không nhỉ?” Nàng

liếc xéo qua vai, miệng cười tủm tỉm.

Nàng có thể dụ anh bằng gì cũng được tất. Nụ cười của nàng có thể giành ngay giải thưởng còn cặp mông nhô nhô ấy thì... “Bò bít tất nghe có lý đấy. Cảm ơn em.”

Lấy ra hai gói, nàng bỏ vào lò vi ba. “Thịt bò, rã đông. Năm phút,” nàng ra lệnh cho cái lò.

“Lò vi ba nhà em không những biết nói mà còn biết nhận lệnh cơ à?” anh hỏi.

Nàng nhìn lên, vẻ trêu chọc lấp lánh trong mắt nàng. “Vâng.”

Anh quan sát nàng, lòng hiếu kỳ muốn biết về nàng dâng lên, bao nhiêu câu hỏi chực thốt ra nơi đầu lưỡi. Chợt chuông điện thoại đổ hồ i. Anh nhìn vào điện thoại con mình vừa mang từ phòng ngủ sang.

“Máy Jason có lưu lại số người gọi tới không?” nàng hỏi. “Anh ấy có biết đường mà gọi lại không nhỉ?”

“Anh không nghĩ thế.” Chase chìa điện thoại cho nàng. “Em có muốn trả lời cuộc gọi này không?”

“Khỏi. Cứ để máy ghi âm nhận cuộc gọi đi.”

“Nếu muốn thì em cứ nghe điện thoại. Anh không quan tâm đâu.” Nếu nàng tin anh, anh nợ nàng một lòng tin đáp trả.

“Cảm ơn, nhưng em thích không phải nghe điện của mẹ ngay. Bà có thể tuyên bố từ em vì hồ i này em cúp máy trước.”

“Mẹ em khó chịu nhỉ?” anh hỏi khi điện thoại tiếp tục réo.

“Khó chiề`u thì đúng hơn.” Nàng quay nhìn máy ghi âm đang phát đi lời chào của mình. “Mẹ em từng tuyên bố` là trong não của bà bị thiế`u má` t thứ chi chi đó thường dùng để kiểm soát nội dung lời nói trước khi chúng phát ra khỏi miệng bà. Bà nghĩ ra gì là nói tuột ra đó. Với lại mẹ toàn nghĩ ra những điề`u chấ` t phác và thô vụng – làm cho đê`n cả người hay tuyên bố` danh thếp như nhà phê bình chính trị Rush Limbaugh so với mẹ cũng thành ra đàn bà. Nên, ừ, bà khó chiề`u lắ`m.”

Tiề`ng người đầ`u dây bên kia vang lên. “Này Lacy. Kathy đây. Sue báo tó` hay cậu đang ê chề` buồ`n bã. Nghe này nhỏ. Đây mới là tuầ`n buồ`n bã của tó`. Tuầ`n này thắ`ng chồ`ng cũ` đê`u cáng của tó` quyết tiề`n trợ cá`p nuôi con, còn tay thợ sửa ống nước cho tó` thì gợi ý là nê`u tó` chịu chùi vòi hắ`n thì hắ`n sẽ không cầ`n tính tiề`n công thông cô`ng nhà tó`. Chuyện đáng sợ là tó` lại đang cân nhắ`c đê` nghị â`y đây. Vậy nên tuầ`n này tó` phải thắ`ng giải tuyệt vọ`ng nhấ`t lần hứng tình nhấ`t mới phải. Tay thợ sửa ống nước khá là đẹp trai há`p dẫn. Mà này, tuầ`n trước cậu đã thắ`ng giải hứng tình nhấ`t rồ`i còn gì.”

Chase dựa quầ`y bê`p mà mỉm cười trong khi hai má Lacy chuyển sang hồ`ng lụng. “Theo anh thì mọi người em quen đê`u đang thiế`u cái thứ chi chi â`y. Hế`t cô Sue â`y, rồ`i giờ thêm Kathy. Em quen vài cô bạn quả có hơi... phôi bò.”

Lacy phậ`y cau mày. “Họ đâu có phôi bò đâu. Những gì anh nghe thắ`y chỉ là những cuộc tán gẫu không dành cho đàn ông mà thôi.” Giọng nàng rõ là không hê` che giấ`u sự trung thành với bạn bè.

Anh nhún vai, cảm thắ`y mình hơi bị trách cứ. “Anh chỉ... đùa tí thôi mà.”

Lacy hẫng giọng. Cuộc tán gẫu trên điện thoại vẫn tiếp tục, “Còn mong anh ta...”

“Anh thích bò bít tết như thế nào?” nàng hỏi, như thể cô tình kéo sự chú ý của anh khỏi câu chuyện khó nói của bạn mình.

“Chín vừa ăn là được rồi.” Anh vẫn cười toe, kéo ghế ra ngồi phịch xuống.

Nàng quay lại, một ánh lo âu thoáng hiện trong mắt nàng khi nàng thấy anh đưa tay lên xoa xoa lườn. “Anh không sao chứ?”

“Ồn. Chỉ là đau đau thôi.” Máy ghi âm điện thoại tự động tắt. Vẫn cảm ống nghe trên tay, anh lại quay số của Jason lần nữa cho đến khi chuông thứ năm thì anh cúp máy.

“Anh bị ngã từ đâu xuống vậy?” nàng vừa hỏi vừa lấy hai củ khoai tây đem ra bóc rửa.

“Từ một cây cầu nào đấy cách nhà em bốn dặm về phía bắc.” Anh ngả người tựa lưng vào ghế. “Bên cạnh đường xe lửa cũ ấy.”

“Trời đất! Nếu đúng là cây cầu em nghĩ, thì anh không gãy cổ đã là chuyện thần kỳ rồi.” Nàng mở nước, dùng bàn chải mềm cẩn thận chà rửa khoai.

“Anh hên thôi,” anh đáp, mắt không rời cặp móng đã y dạn không mặc quần lót đang nhip nhàng chuyển động theo từng động tác cọ rửa khoai tây.

“Bò bít tết, năm phút,” lò vi ba rành rọt.

Chase chỉ vào vật dụng ấy. “Anh không tin nó đâu. Lần trước anh nghe theo lời của một món và rồi cuộc là anh phải ăn bánh mì kẹp thức ăn dành cho mèo.”

Nàng tặc lưỡi. Thanh âm phát ra hoàn toàn nữ tính và dường như rất cảm dỗ.

Anh đã từng quyết tâm đoạt được một nụ cười mỉm rồi một tiếng cười giòn và anh đã hoàn thành vượt chỉ tiêu mong đợi. Tại nơi nam tính nhất trong não bộ của mình, phụ nữ thì cứ khẳng khẳng nơi ấy phải là nằm ở giữa hai chân của anh, anh không thể không tự hỏi mình còn có thể vượt chỉ tiêu gì nữa đây. Chase quan sát nàng bước quanh gian bếp. Nàng di chuyển như người trượt băng nghệ thuật với từng bước khoan thai, uyển chuyển, hay như tiếng nhạc thanh thoát chuyển từ lời này sang lời khác. Cô gái này có nét duyên, một nét tính cách mà đã lâu lắm rồi anh không nhìn ra từ một phụ nữ nào. Liệu cái nét ấy có toát ra khi nàng làm tình không? Liệu nàng có di chuyển khoan thai, nhịp nhàng như thế?

Lacy quay người, quỳ xuống, lấy nõi trong tủ bếp. Anh quan sát ngực nàng nảy nhẹ. Nhiệt độ trong căn bếp nhỏ hình như vừa tăng đột ngột khi anh nhớ nụ hôn vội trong phòng ngủ. Chase bắt giác liếm môi, những mong tìm lại dư vị của nàng còn vẫn vương trên đó.

Anh lắc đầu, hy vọng động tác ấy sẽ làm cho mọi suy nghĩ trong đầu tản mát đi. Nhưng ánh mắt Chase quay ngay lại với nàng. Chân trần, quần cạp thun và áo sơ mi rộng thùng thình... chẳng hiểu sao cô gái này biến mọi thứ đáng lẽ bị coi là lôi thôi cầu thả thành ra sexy kêu gọi. Anh tiếp tục quan sát nàng, lòng hiếu kỳ lẫn nỗi khát khao thể chất lại trở dậy.

“Hôm nay là ngày gì vậy? Sao mọi người đặc biệt quan tâm đến em thế?” anh hỏi, nghĩ rằng nói chuyện sẽ giúp mình phân tâm.

Đang cúi húi bên bồn rửa, nàng quay phắt lại. “Nếu anh định bảo trông em như ba mươi tuổi, thì lần này em sẽ lôi thịt bò ra tận

công anh đã y.”

“Em nào trông như ba mươi tuổi,” anh đáp và chặc lưỡi. “Chẳng qua lúc ấy anh nhớ...” Vợ mình. Chase vấp vào ký ức. “Anh biết phụ nữ phản ứng như thế nào với ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của mình.”

Mắt nàng như tròn thêm khi đang cố hiểu những gì anh vừa nói. Nàng cắn môi, ngằn ngừ rồi hỏi, “Anh kết hôn rồi ư?”

“Không,” anh bình tĩnh đáp lời, nhưng câu hỏi ấy dội anh ngược về cái cảm giác ngọt ngào muộn có khoảng không, muộn khép kín tâm hồn. Chase quay số Jason lần nữa, mắt nhìn xuống con chó của Lacy chạy vào bếp, miệng ngoạm khúc xương giả xứng với con chó to gấp ba lần nó. Chase lắng nghe chuông đồ.

Không thấy ai trả lời, anh cúp máy và vuốt ve con chó bằng bàn chân trần. “Vậy là em sẽ không kể anh nghe hôm nay là ngày gì,” anh bảo, lòng muộn nới lại câu chuyện dang dở với nàng.

“Thực ra thì chẳng có gì.” Nàng chẳng hề ngoài lại.

“Được thôi.” Chase không lạ gì cảm giác không muộn thổ lộ. Trời ạ, anh vừa mới nửa thật nửa dối với nàng lúc này để mình khỏi phải thổ lộ đã y thôi. Phải, đúng là hiện tại anh không có vợ. Nhưng anh không buồn giải thích cho nàng biết lý do là vì chưa đầy một năm sau sinh nhật lần thứ ba mươi của Sarah, khối u ác tính trong não đã cướp cô ấy khỏi thế giới này. Và trước khi mất cô, anh đã ở cạnh giường bệnh của cô suốt sáu tháng, cầm tay cô, cảm giác bất lực, nhìn cô chết dần chết mòn.

“Cho anh phụ em một tay nhé?” anh hỏi, đang rất cần một việc gì đó giúp đánh lạc hướng suy nghĩ của mình. “Trong bếp anh cũng khéo lắm đã y.”

Nàng quay lại. “Em làm được mà. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh.”

Anh gạt đầu, sốt ruột quay số Jason. Lần này, anh nghe tiếng bíp như thể có người nhận cuộc gọi. Chase lao đến bên Lacy, đưa cho cô điện thoại. “Anh nghĩ lần này anh ấy có nghe máy.”

Buông ngay cuộn giấy thiếc, Lacy đỡ lấy điện thoại. Ông nghe vẫn còn hơi ấm nơi Chase cầm. Nàng bắt gặp đôi mắt xanh lục của anh và suýt chút nữa là quên bém những gì cậu nói. Sao lúc này nàng lại hỏi anh đã có vợ chưa? Hỏi thế nghe như nàng quan tâm đến anh vậy. Mà thực ra nàng đâu có. Không hề. Ừ ừ phải phải.

“Thanh tra Dodds nghe đây.” Giọng người đầu dây bên kia nghe nghiêm nghị, lạnh lùng.

“À ừ, Jason đây à?” Nàng quật một túm quật len thùng thình trong tay.

“Phải,” câu trả lời ngập ngừng, như thể Jason đang cố đoán ra tiếng người gọi là ai.

“Anh đang ở đâu thế?” Lacy hỏi, nhớ lại những thông tin Chase cậu nàng dò hỏi.

“Trên đường đến bệnh viện. Ai gọi...”

“Thế anh đi cùng ai mới được?” nàng cố tình thân mật và cắn môi chờ đợi. Anh ta không trả lời. “Jason?”

“Ai thế?” Jason hỏi lại.

Nàng khựng lại, lục lọi trong đầu cho ra điều gì đó để nói. “Em xin anh đây, đừng nói là anh đang ở bên cô khác nhé.” Nàng chắc

lưỡi, mong cách nói bốn cọt của nàng khiến anh thôi căng thẳng và nghi ngờ.

“Có mình anh thôi mà.” Jason lại im lặng. “Một cảnh sát vừa bị bắn trọng thương sáng nay. Anh đang trên đường đến bệnh viện hỏi thăm người thân của cậu ấy.”

“Có đúng anh đang ở một mình không đã?” Lacy loạng choạng va người vào quầy bêp.

“Kay đây à? Phải em không?”

“Không. À ừ, tôi không phải Kay. Nhưng chờ chút.” Lacy bịt tay vào ống nghe. “Em nghĩ anh ấy chỉ có một mình. Jason tưởng em là Kay.”

Chase cầm ống nghe, mỉm cười thay cho lời cảm ơn. Lacy đứng đó ngắm anh và tự hỏi lòng tại sao lúc đầu nàng lại có thể sợ người đàn ông này. Dù cho có râu ria lởm chởm hai ngày không cạo đi chẳng nữa, người đàn ông này vẫn trông chẳng có gì là nguy hiểm cả. Rồi nàng lia mắt xuống thân hình anh và nàng phải đính chính lại suy nghĩ của mình. Ôi, Chase có trông nguy hiểm thật, nhưng không phải kiểu nguy hiểm đe dọa đến tính mạng.

“Jason, tớ đây mà.” Chase đưa ống nghe ra xa tai, như thể Jason đang quát om sòm. Mà quả thật, Lacy đứng bên kia bêp cũng có thể nghe rõ tiếng Jason. Anh ta nghe như rất phần nộ.

“Tớ biết. Tớ xin lỗi,” Chase nói. “Tớ liên lạc với cậu ngay khi có thể.” Anh ngưng giữa những câu nói. “Không. Đúng, nhưng tớ không sao đâu. Phải. Toàn bộ vụ chó này là một màn gài bẫy.” Anh đi tới đi lui từ bàn ăn gỗ thông đến quầy rượu. “Là Zeke đây. Không, tớ nói thật mà. Tớ mà biết thì còn nói làm gì nữa. Không, tớ thôi đây.”

Lacy vừa ướp thịt bò, vừa vờ như không lắng nghe. Nhưng dĩ nhiên là nàng lắng nghe tất.

“Chẳng biết được. Hắn bảo có cuốn sổ gì gì đó.” Chase lùa tay vuốt mặt. “Quý thân ơi, tớ có biết hắn đang đề cập đến thứ gì đâu cơ chứ. Phải, nhưng cậu phải canh chừng cho Stokes đấy. Tớ nói cho mà biết. Không, tớ không tận mắt nhìn thấy, nhưng chính miệng hắn nói ra mà.” Anh dùng một chút để cau có. “Bối lúc ấy hắn sắp sửa xử tớ như đã xử Stokes.” Chase lớn tiếng giận dữ nhưng rồi anh nhấm mắt lại như để tự trấn tĩnh. “Xin lỗi nhé, hôm nay là một ngày xui bỏ mẹ! Phải, nhưng tớ nói cho mà biết này, Zeke rồi sẽ âm mưu gì đấy.”

Chase bước trở lại bàn, ông nghe ghì sát vào tai. “Cuốn sổ là mảnh ghép còn thiếu trong trò xếp hình. Những gì tớ phải làm là nghĩ cho ra hắn đang nói đến cuốn sổ quý quái nào.” Anh ngò ì phịch xuống ghế và đưa tay lên nắn nắn bên vai.

Lacy lo lắng cho tình trạng sức khỏe của anh. Người này vừa bị bắn. Chắc nàng phải nài nỉ anh đi khám bác sĩ quá. Nhưng mà, trông anh ấy không đến nỗi kiệt lực. Anh trông còn khá... phong độ. Quá phong độ là khác.

Fabio lại nhảy vào bết, đòi chơi và nhả ngay miếng xương đồ chơi xuống chân anh. Chase quỳ xuống, nhắm mắt vì đau, nhặt khúc xương lên, ném ra phòng khách cho Fabio đi nhặt về.

“Thì chính tớ cũng đang muốn biết đây,” anh nói vào điện thoại.

Con chó vừa hớn hờ lao đi nhặt xương, Leonardo đã rón rén lên vào cạ người vào chân Chase. Lacy rắ c thêm muôi lên thịt trong khi Chase tiếp tục nói chuyện với Jason, đồng thời cúi xuống vuốt lưng con mèo mướp. Con mèo rên gừ gừ, ngước lên nhìn nàng như muốn khen, “tay anh này khéo quá đi mà”.

Lacy cắn môi, nhận ra rằng Chase Kelly quả rất yêu quý loài vật. Một cảnh sát kiên cường lại rất nhẹ nhàng với chó mèo. Một cảnh sát háp dẫn, dẻo dai với hai tay khéo léo. Chợt nhận ra mình đang để tâm hồn lạc đến tận cõi nào, nàng quay lại với món thịt bò trên quầy bêp và tránh không quá chú tâm đến người đàn ông chất lượng thượng hạng đang ngồi bên bàn ăn.

Dù đang rảnh rỗi và muôi lên thịt bò, tâm trí nàng vẫn dán chặt vào cuộc nói chuyện. Một phần Lacy cảm thấy việc nghe lỏm này thật bất lịch sự, nhưng phần kia lại bảo tại anh tự chen vào quá ý rồi đời nàng nên nàng có quyền nghe chuyện của anh.

Lacy cẩn thận rảnh rỗi bột tỏi lên thịt. Fabio mang khúc xương lao vào chân nàng. Nàng cúi xuống, ném ra xa theo ý nó. Xong xuôi, nàng vừa lấy nĩa dăm vào miếng thịt bò, vừa tiếp tục nghe trộm.

“Chẳng biết nữa. Tớ... đại khái tớ bảo cô ấy là tớ sẽ đi ngay. Lúc đầu tớ làm cô ấy sợ gần chết.” Anh đứng lên, tiến lại gần nàng như thể không muốn nói về nàng lúc nàng không nghe thấy. “Còn lấy con cá biết hát đập không tiếc tay xuống đầu tớ nữa chứ.” Anh phá ra cười. “Không, giờ cô ấy ổn rồi.” Anh chợt ngưng. “Chắc phải là do cái duyên ngầm của tớ.”

Lacy có thể cảm thấy anh chỉ đứng cách mình mấy bước chân, nàng đột nhiên thấy khó thở.

“Tớ sẽ hỏi,” anh bảo. “Không, chắc chắn cô ấy sẽ không gây khó dễ về điều đó đâu. Phải, đảm bảo là cậu sẽ thế.”

Lacy cảm nhận rằng anh đang nhìn mình chòng chọc nên mạch đập tim nàng bỗng tứ tung loạn xạ. Anh sẽ xin phép được ở lại đây thêm ít bữa. Mạch đập của nàng rần rật đua theo bao suy nghĩ quay cuồng trong đầu. Nàng không muốn anh ở lại, phải thế không? Nhưng nếu việc anh rời đi đồng nghĩa là có thể anh sẽ lại bị

thương... ừm, nàng không muốn chịu trách nhiệm về chuyện đó đâu.

Nàng hít một hơi thật sâu. Hai năm qua, nàng đã cố lờ đi một sự thật rằng cơ thể nàng có nhu cầu... rằng nàng cần sự gần gũi, cần có sex! Nàng đã sống chay tịnh, ngoại trừ một đêm đó với Peter. Mà cái đêm đó có phải là vợ vẫn quá không chứ? Đâu hàng quá sớm, Sue đã gọi như thế, nhưng sự thực thì tay ấy cũng có gì nhiều nhận để mà chiêm đâu nhỉ.

Ai ai cũng nghĩ rằng cái chiêm dịch bài-trừ-đàn-ông của nàng bắt nguồn từ tình yêu vĩnh cửu nàng dành cho Peter. Sai bét. Đúng ý là, có lẽ vẫn còn chút cảm xúc nấn ná sau hai năm. Những cảm xúc như là đau khổ, thất vọng, và ghê tởm đến buồn nôn. Nhưng chẳng phải những cảm xúc ấy khiến nàng né tránh chuyện phòng the. Nàng có lý do riêng của mình.

Nàng rửa tay rồi đi vào phòng khách lấy chai bia trong ngăn lạnh trên ghế mát-xa. Nàng đứng lên, mở nút chai, và uống một ngụm lớn, đoạn ngắm máy bức ảnh bày trên mặt lò sưởi. Ở phải, lý do của nàng rất chính đáng. Suy cho cùng, nàng là con của Karina Callahan và là cháu ngoại của Sabrina Gomez. Nội chỉ hai người đó thôi đã đạt được số lần ly dị là 12 lần. Cộng thêm một lần của nàng vào phép tính thì con số sẽ là 13. Mà mẹ nàng đã để mắt đến một người đàn ông mà bà quen trong chuyến du lịch vừa rồi. Lacy cho rằng bà sẽ lại kết hôn trong vòng chưa tới một tháng nữa.

“Tại sao thế, chẳng phải tình yêu là vĩ đại và thiêng liêng đấy sao?” Lacy làm bằm và nhìn trân trối vào bức hình cha mẹ mình trong ngày cưới. Hai người tràn đầy hạnh phúc. Ít ra là được một thời gian, cho đến khi họ quyết định chạy thẳng đến cộng đồng Ly Dị.

Ánh mắt Lacy chuyển sang tâm hình bà ngoại. “Chúng ta chỉ là lũ điên cuồng vì yêu,” có lần bà đã bảo nàng. Phải, có lẽ Lacy đã từng một lần điên cuồng. Được rồi, hai lần điên, nếu tính cả Brian Bankhead. Tuy nàng chưa cùng anh ta dấn nhau đến trước bàn thờ Chúa, nhưng nhẫn cưới và thẻ ngân hàng đã được trao tay. Mà quan trọng hơn là, tim nàng đã tan nát. Những hai lần.

Lần thứ ba sẽ không phải là một chàng trai hấp dẫn nào cả. Sẽ không bao giờ có lần thứ ba. Không thể có chuyện đó khi mà một lần kết hôn và một lần đính hôn đã đủ khiến nàng không còn thiết sống nữa.

Bằng cách nào đó, bằng kiểu nào đó, nàng sẽ không đi theo vé t xe đỗ của bà và mẹ. Và nếu chuyện này đồng nghĩa với việc nàng phải không cho phép bản thân dính đến tình dục lần đầu ông để tránh khỏi lỗi mòn Ly Di, thì cứ vậy đi. Chẳng bao giờ được quan hệ tình dục nữa thì có sao đâu! Ai mà thêm chứ?

Zeke phóng xe như điên từ bệnh viện về căn hộ của Kelly. Tuy chưa xử lý được Stokes, nhưng hắn phải làm gì đó có ích một chút. Hắn không thể chậm chân bằng không cả cái thế giới chó đẻ này sẽ đổ sập lên hắn. Thời gian. Hắn chẳng còn được là bao. Cả Stokes cũng không.

Chính sách của bệnh viện không cho phép ai vào khu chăm sóc đặc biệt ngoại trừ bà con trực hệ. Thì thôi kệ bố cái chính sách của bệnh viện. Zeke đã chơi và bị chơi lại bởi biết bao thứ chính sách trong đời hắn rồi. Thêm một lần nữa có thêm tháp gì? Chính vì thế hắn không thêm quan tâm, mặc cho thằng con có khóc đến đỏ mắt, mặc cho hắn có nhìn ra vợ Stokes đau khổ đến đâu. Như ông bố người Anh của hắn từng bảo, mọi thứ trong đời hắn đã hại hắn bầm dập. Đã đến lúc thế cờ phải được đảo ngược. Nếu có

người nào bị tổn thương, đó sẽ không phải người đầu tiên. Họ có thể gia nhập vào thế giới đầy thương tổn của chính Zeke.

Hắn sẽ nghĩ cách tiếp cận Stokes sau. Bây giờ, chuyện gì cần lo trước phải được giải quyết ngay. Hắn phải bôi tung nhà Kelly lên nữa đã. Nếu Kelly có cuốn sổ ấy, Zeke phải tìm cho ra.

Vào căn hộ của Kelly rồi, hắn đứng giữa đông bê bộn và tự hỏi tên này có thể giấu cuốn sổ ở đâu. Máu trong huyết quản bắt đầu sôi sùng sục, hắn rảo bước trên hành lang. Hắn giật hết mọi ngăn kéo tủ đồ hết đồ ở trong ra sàn nhà, hắn lật tung nệm trải giường. Hắn trở lại phòng khách, há t tung mọi tấm nệm của ghế sofa. Chẳng có gì. Chẳng có gì. Chẳng có gì hết.

Zeke chỉ được thấy cuốn sổ đó một lần. Pablo Martinez đã lôi ra để chỉ cho Zeke xem việc làm nội gián của hắn. Trông giống cuốn sổ nháp, tay này có đầy đủ ghi chép, hình chụp, và nhiều ngăn nhựa mà hắn bảo là đựng băng ghi âm các cuộc nói chuyện của hàng loạt tên tội phạm đầu sỏ. Thằng cha căng chú kiết ấy nghĩ mình là cảnh sát. Hắn còn thèm rãng hoạch định tương lai của hắn bao gồm ghi danh theo học để có thể vào học viện cảnh sát! Nhưng giờ đây cái học viện duy nhất Martinez đâm đầu vào là Địa ngục. Zeke đã đưa hắn đến tận nơi. Zeke đã chẳng lôi thôi rắc rối gì với hắn. Một viên đạn xuyên qua đầu đã giải quyết tất.

“Nghĩ đi, nghĩ đi chứ!” Zeke gằm gừ, lòng vòng quanh phòng khách, đá văng bất cứ thứ gì ngáng đường. “Đêm ấy Martinez đã nói gì?”

Zeke nhắm mắt lại khi những lời ấy hiện lên. “Nếu mày động đến tao, Chase sẽ tóm đít mày. Hắn biết, hắn biết hết mọi thứ, mà chúng tao còn là cộng sự nữa. Mày biết gì thì khai hết ra rồi bọn tao sẽ cho mày thoát êm thắm.”

Làm như Zeke sẵn sàng khai hé t cho thắ ng đầ u đắ t á y không bắ ng. Zeke bẻ khớp ngón tay làm âm thanh lục cục vang vang khắ p căn hộ im lìm.

Kelly đã sử dụng Martinez trong vô số vụ, rô i tay chỉ điểm á y tiế p cận Zeke, gợi ý hắ n biế t rắ t nhiề u chuyện. Lúc đầ u Zeke không tin gắ, nhưng cái đềm á y hắ n đã cho người theo dõi Martinez. Bruno đã bám đuôi Martinez đế n thẳng đây, đế n chính căn hộ của Kelly.

Bruno bảo Martinez ở lại đây hơn hai tiế ng đờ ng hồ . Những hai tiế ng đờ ng hồ ? Á t hẳn chúng đang định mưu tính gì đắ y! Đó cũng là lúc Kelly nhận được lệnh chuyển sang làm cảnh sát chìm. Thực ra, chính Zeke dàn xế p nhiệm vụ đó. Hắ n câ n gạt Kelly ra ngoài vài ngày để hắ n nghĩ ra cách xử lý công chuyện. Là khởi đầ u của chuỗi sự kiện chắ m dứt cuộc đời của Kelly và hắ n đã vạch hé t cả kế hoạch. Vậy thì vì có gì bây giờ cơ sự lại đang đổ bẻ? Tại sao hắ n phải giế t Stokes đế n hai lâ n? Một lâ n là không đủ ư ? Đầ u óc Zeke chắ t đầ y hình ảnh vợ Stokes dắ t tay đứ a con nhỏ.

Zeke nhăn mặt, ít nhắ t Stokes còn có gia đình khóc thương cho anh ta. Thắ ng con hoang may mắ n! Nề u hôm nay Zeke mà ngã xuố ng, ai sẽ khóc thương hắ n đây? Liệu Lindsey và Phillip, hai con hắ n, có thềm đoái hoài? Suố t một năm qua, rõ ràng hai đứ a chẳng muố n gặp mặt hắ n. Còn nữa, khi Zeke có tình đế n thăm hai đứ a con tuổi teen, hắ n được luật sư cảnh báo rằ ng hắ n không thể thúc ép chuyện tình cảm. Hãy cho chúng thêm thời gian. Cứ tiế p tục chu cá p cho hai con đầ y đủ và sau này nghĩ lại, chúng sẽ nhận ra lỗi lâ m. Thề là tháng nào hắ n cũng gửi tiế n, hy vọng năm trăm đô la có thể mua cho hắ n chút lòng trắ c ắ n. Mua cho hắ n cục cứt á y! Phải, thắ ng Stokes thật may mắ n có được người quan tâm đế n mình. Zeke không thể và không đời nào để cho thắ ng này số ng.

Sập mạnh cánh cổng trên đường đi ra khỏi chung cư nhà Kelly, Zeke hă`m hă`m rảo bước ra xe. Hă`n có một tên câ`n phải giế`t, và hă`n không thể để một thă`ng nhóc mắ`t đắm nước hay một mụ đàn bà tang thương cản đường mình được.

Nhưng ngay cả khi vội vã ra xe, Zeke vẫn nhìn thấ`y khuôn mặt hai người â`y trong tâm trí và a xít cô`n cào ruột gan hă`n. Hă`n lại bẻ khớp hế`t ngón tay này sang ngón tay khác.

Lacy uố`ng thêm ngụm bia và ngắ`m mãi mắ`y tá`m ảnh lô`ng khung kính bày trên bệ lò sưởi. Tình dục chẳng mang lại điề`u gì tô`t đẹp cho nàng. Nó làm nàng thêm rồ`i ren đau khổ. Như một loại dị ứng. Người dị ứng với đậu phụng sẽ không đi loanh quanh mà thềm muố`n một phong bánh Reese, họ chỉ đơn giản là bỏ hẳn. Họ không nhắ`c đế`n nó, cũng không cùng bạn bè thảo luận nhóm về` nó. Có lẽ đấ`y chính là nơi nàng đã sai lâ`m. Có lẽ nàng nên báo với Kathy và Sue rằ`ng nàng không thể nói chuyện về` tình dục được nữa.

“Anh sẽ trả ngay năm đô la nế`u biế`t được em đang nghĩ gì.” Giọng của Chase vang lên làm Lacy giật nảy mình.

Chương 9

“Chỉ năm đô thôi ư?” Lacy quay lại trố mắt nhìn anh. “Anh cần trả cao hơn thế mới phải.”

“Em không sao chứ?” Hơi thở của anh thì thào vào gáy khiến nàng nao núng.

Nàng không nhận ra anh đã dùng nói tự lúc nào. Bàn tay anh đặt trên vai nàng; ấm nóng, mạnh mẽ và... đầy nam tính. Nàng nuốt khan, tự hỏi trước khi anh chạm vào thì đầu óc mình đang ở nơi đâu. À phải rồi, nàng vừa chiêm nghiệm rằng vì sao mình không cần tình dục.

“Em không sao. Chẳng cần bất cứ thứ gì trên đời hết.” Mọi dây thần kinh bên trong nàng chậm rãi nhảy múa theo bản nhạc của đam mê. Nàng áp chai thủy tinh mát lạnh lên trán, ngạc nhiên khi nhận ra giữa sức nóng trong cơ thể và chai bia lạnh, sao một đám hơi lại không bốc lên đến trần nhà chứ nhỉ.

“Em chỉ lấy bia để ướp thịt thôi.” Nàng nhìn chai bia chỉ còn phân nửa ngay trước mặt. “Nhưng hình như em uống cả nước ướp mát rồi.” Nàng cúi xuống, nhón nút để ngăn tủ lạnh nhỏ nhỏ ra ngoài ghế mát-xa rồi lấy thêm chai bia khác.

“Ôi chao!” Chase thốt lên.

“Chiếc ghế mơ ước của mọi người đàn ông đây,” nàng bảo. “Ghế có thể mát-xa, làm mát, sưởi ấm, và có thể nâng người anh lên khi anh buồn nhấc chân tay, rồi anh còn có thêm một tủ lạnh nhỏ ngay trong tầm với nữa.”

“Gọn nhỉ.” Anh hít nhìn nàng lại nhìn ghế, có vẻ chưa tin lắm.

“Em ghét chiếc ghế quý sứ này,” nàng thú thật, tay vuốt nhẹ lớp da thuộc nhuộm màu xanh dương. Nàng đã phải dùng đến hai chai nước tẩy trùng và khử mùi hiệu Lysol, nhưng không hiểu sao, nàng vẫn còn ngửi thấy mùi nước hoa cao râu của Peter.

“Vậy em còn giữ nó làm gì?” anh hỏi.

“Bởi vì em không phải người ích kỷ. Còn phải suy nghĩ cho nhiều người khác nữa,” nàng bảo. “Những người thích chiếc ghế này ấy.”

Anh nhướn một bên mày. “Thế sao? Thế em giữ ghế cho những ai vậy?”

“Anh xem nhé.” Nàng nhún nút bên cạnh ghế. Chiếc ghế rung lên và chỉ trong chớp mắt, Samantha, Leonardo, và Sweet Pie nô đùa nhau chạy dọc hàng lang. Thấy Chase, tất nhiên Samantha cong đuôi chui vào phòng ngủ.

“Bọn này thích chiếc ghế này lắm,” Lacy vẫy tay, hai chú mèo còn lại nhảy ngay lên ghế.

“Em mua ghế điện này cho mèo ngó ỉu?” anh hỏi, mười mười không tin nổi.

“Mua á? Anh đùa sao? Cái thứ này tiêu hết mười ngàn đô đấy. Không đâu, ghế này được tặng cho em. Em đưa thêm điều khoản vào đề phàn các hợp đồng của mình. Em sẽ được tặng không hoặc được giảm giá tối đa cho những sản phẩm em chụp hình quảng cáo.”

Anh cười rõ to. “Chả trách nhà em toàn đồ gia dụng tối tân. Vậy mà lúc đầu, anh tưởng em là người sưu tầm đồ dùng điện dụng quái đản cơ đấy. Nào tivi, tủ lạnh, và lò vi ba đều hết sức đặc biệt.” Anh sờ lên đầu. “Cả con cá nữa.”

Nàng mỉm cười. “Em chỉ chụp ảnh thôi. Còn con cá là quà của con trai Kathy, bạn em.” Nàng nhấp thêm ngụm bia. “Nhưng nếu anh hỏi mẹ em, không gì là quái đản hơn nghề nhiếp ảnh gia. Bà thà là em bán hàng ngoài siêu thị Wal-Mart còn hơn.” Nàng liếc nhìn hình cưới của bố mẹ lần cuối, hy vọng nhờ đó nàng có thêm nghị lực kháng cự sự cảm dỗ đang đứng trước mặt mình. “Anh uống bia nhé?”

“Uống cũng không sao.” Lấy chai bia từ tủ lạnh để mở, anh cẩn thận đóng cửa lại như thể muốn xem ghê vận hành ra sao. “Khá là gọn.” Anh đứng lên, theo nàng vào bếp.

“Cảm ơn em đã nói chuyện với Jason,” anh lên tiếng phá tan sự im lặng.

“Không có gì đâu.” Nàng tưới bia lên thịt bò, đặt lên vỉ nướng thịt rồi quay lại. Hai mắt họ gặp nhau – xanh dương nhìn xanh lục, xanh lục ngấm xanh dương.

“Em này, ừm, Jason nghĩ thượng sách là anh nên ăn mình thêm vài bữa nữa để anh ấy đi điều tra nội bộ trong sở cảnh sát trong khi anh cố nghĩ cho ra lý do khiến Zeke hãm hại anh.” Xanh lục ngấm tiếp xanh dương. “Anh nghĩ rằng...”

Nàng thôi không lắng nghe mà lại ngấm khuôn miệng anh máp máp. Ký ức về chiếc hôn vội trong phòng ngủ làm môi nàng râm ran, sự râm ran ấy lan tỏa. Nàng vội vợ lấy chai bia lạnh áp vào má, dầu cho vài phần hạ thể của nàng cũng cần được hạ hỏa.

“Và anh đang tự hỏi...” Giọng anh chột nhẹ như hơi thở.

Nàng cắn môi, cảm nhận sức nóng từ cơ thể anh từ mãi đầu kia căn phòng. Ôi Chúa ơi. Người đàn ông này được đóng tem rắ c rô i khắp cả người. Anh bước tới một bước. Nàng giơ tay ngăn lại. “Dừng

lại!” Giọng nàng gằn như tuyệt vọng. “Anh có thể ở lại, nhưng anh phải ngủ trên ghế sofa. Vội lại bỏ cái cồng tay đi.” Và không làm tình. Không làm tình!

Anh mỉm cười, mắt vẫn không rời mắt nàng. “Hợp lý thôi.”

Không, chẳng hợp lý gì cả. Làm thế chẳng khác nào nhốt nạn nhân đang thèm kem Baskin-Robbins ở nơi nóng bốn-năm mươi độ C mà nhất định không cho cô ta thỏa mãn cơn khát thèm. Ô phải rồi, ngay lúc này, nàng muốn được yêu ba lần liên tục. Nhưng liệu nàng có khả năng ngổn ngáo lấy thân xác anh mà không phải dâng hết trái tim và tâm hồn mình cho anh, hay không phải ước ao quăng mình lên trước bàn thờ Chúa không?

Nàng lặc đầu, cô xua đi suy nghĩ ấy. Chẳng phải nàng đã oán ghét hôn nhân kể từ khi cuộc hôn nhân thứ tư của mẹ nàng kết thúc chỉ sau ba tuần đầu sao? Chẳng phải nàng đã thề rằng không bao giờ bị cám dỗ bởi váy cưới trắng muốt, bánh cưới nhiều tầng và lời chúc trăm năm hạnh phúc đó sao? Khi với lấy khăn lau chén và bắt đầu lau quầu bếp, nàng thú nhận: Đúng là nàng từng thề như vậy. Nhưng rồi nàng gặp Brian vào năm lớp 12. Anh chàng chưa kịp phá trinh nàng trên băng ghế sau chiếc Falcon thì nàng đã bắt đầu ư ử bài hát “Cô Dâu Đang Đến” và mù quáng tin trên đời có tình yêu vĩnh cửu. Tình dục quả đã làm cho não bộ hoạt động không bình thường.

Nàng lau tiếp mặt quầu thứ hai. Với Peter, nàng tự hứa với lòng sẽ không tính chuyện nghiêm chỉnh, chỉ đơn thuần là tình dục mà thôi – tình dục không ràng buộc và thậm chí cũng chẳng máu lửa gì cho lắm. Thế rồi khi chưa một lần đạt cực khoái với Peter thì nàng đã bắt đầu lật giở xem qua cả chồ ng tạp chí dành cho cô dâu.

“Có việc gì cho anh làm với nào?” Câu hỏi của Chase cắt ngang dòng suy tưởng trong lúc lau dọn của nàng.

Anh có thể mọc bọng bia thật bự và mụn cóc thật xấu xí trên mũi nhanh nhanh lên, để em thôi không thấy anh hấp dẫn nữa được không? “Không.” Mảnh khăn lau vừa bị nàng ném đi rơi đánh bịch một tiếng ướt nhẹp vào bồn rửa.

Chuông điện thoại reo. Nàng kiễng chân lấy hai chiếc ly thủy tinh loại dùng uống nước từ tủ bếp và xoay mặt vào quầy để không phải nhìn thấy anh. Có lẽ, nếu nàng chẳng bao giờ nhìn anh, thì nàng sẽ bình thường thôi. Nhưng mỗi việc không nhìn thôi thì nàng nhịn được bao lâu đây? Máy trả lời điện thoại tự động lại nhận cuộc gọi.

Nàng đứng tựa vào bếp lò, mong là được nghe giọng Sue, và cậu trời không phải là mẹ mình.

“Lace em,” giọng đàn ông cất lên. Nàng hoảng hốt.

Một chiếc ly tuột khỏi tay nàng, may mà nàng chụp kịp. Đặt cả hai ly lên quầy, nàng quay sang ngó điện thoại trên trời, như thể điện thoại sắp nhìn nàng, nháy mắt và bảo, “Đùa tí cho vui.” Không thể thế được. Chắc chắn là... Không, nàng đã không nói chuyện với hắn cả... năm rồi. Một năm tính đến ngày hôm nay.

“Em này, anh đang trên đường sang nhà em đây.” Tiếng Peter léo nhéo qua hệ thống âm thanh. “Thoạt tiên, anh định chỉ gửi hoa hồng cho em, nhưng anh không biết nên cài thiệp gì vào bó hoa cả. ‘Mừng kỷ niệm năm năm ngày cưới’ nghe không hợp lắm. Mà thôi, anh đã mua chai vang đỏ và dự định thôi thì ghé qua vậy...” Tiếng đường dây bỗng rề rề. “Phải em đang lọc qua cuộc gọi để không phải nói chuyện với mẹ em đấy không? Hay em đang đi chơi với mấy cô bạn của em rồi?”

Một tiếng gâm giữ vang vọng trong tai nàng và phải một phút sau Lacy mới nhận biết do nàng chứ không phải Fabio đã tạo ra âm thanh ấy. Tại sao Peter không nghĩ rằng rất có thể nàng đang đi chơi với một người đàn ông nào đó? Hoặc sao anh ta không đoán rằng nàng đang trong bếp, sửa soạn buổi tối cho một anh chàng phong độ và cực kỳ hấp dẫn? Lacy há t đầu, quay lại nhìn Chase. Nàng đang ở đây cùng một anh chàng phong độ và cực kỳ hấp dẫn.

Peter chưa chịu thôi. “Anh hy vọng tối nay mình lại được cùng nhau. Em biết đấy, vì tình xưa nghĩa cũ thôi mà, như bọn mình làm một năm trước ấy. Em vẫn còn giữ áo ngủ màu đỏ em mặc lần trước đấy chứ?”

Lacy nghiến hàm. Anh ta còn dám tư tưởng được lên giường với nàng sao? Nửa sao? Nhất là sau lần trả bài nhằm nhĩ năm ngoái ấy? Với lại, ooooồ, nàng ghét cay ghét đắng cái thứ nội y đó.

Nàng căn được siết tay quanh thứ gì đấy, quanh cổ Peter là hay hơn cả, rồi nàng tìm thấy chiếc khăn lau làm nạn nhân. Sau khi nàng vụn vặt chiếc khăn mãi cho đến lúc nó phải từ bỏ cả giọt nước cuối cùng, máy bàn quây bếp lại phải nhận thêm một đợt lau chùi mạnh bạo. Chỉ có đàn ông mới nghĩ là phụ nữ thích mặc cái thứ nhét kẽ làm sạch những kẽ sinh ra không phải để nhét.

“Em nghe máy đi chứ?” Peter hạ thấp giọng khàn khàn, như thể làm thế sẽ khiến nàng hứng tình. “Chuẩn bị sẵn sàng chờ anh nhé. Em thích chóng vánh và thô bạo phải không nào? Trời đất, chỉ cần nghĩ tới em thôi là anh đã cứng ngắt rồi đây.”

Chóng vánh ư? Nàng mà thích chóng vánh ư? Còn khuya! Chóng vánh là kiêu của anh ta, vì anh ta có kéo dài được đâu. Nàng thích từ tốn chậm rãi. Nàng run lên vì giận, liếc sang Chase và thấy anh đang nhú mày nhìn điện thoại.

“Xin lỗi nhé,” Lacy bực bõ quăng chiếc khăn về lại bồn rửa. “Nhưng em phải nhận cuộc gọi này. Anh làm ơn đừng để ý những gì em sắp nói trong vài phút tới nhé.”

Lacy hạ giọng, cố nghĩ cách tiếp chuyện chồng cũ. Thêm một hơi thở thật sâu, thế là nàng đã có kế hoạch. “A lô? Chờ chút nhé,” nàng ngọt ngào nói vào ống nghe. Đoạn nàng đưa ống nghe ra xa xa. “Chase cưng ơi, lấy hộ em chai bia với. Anh biết chỗ rồi mà.” Chase vừa định ra phòng khách, nàng đã nắm cánh tay anh kéo lại, lắc lắc đầu và chỉ chỉ vào ống nghe.

“Coi kìa. Em đã chỉ cho anh nút áo máy lạnh rồi.” Nàng liếc qua điện thoại, cố nghĩ cho nhanh. “Không phải nút rung.” Nàng cười vang, hy vọng tiếng cười nghe láo lơi, rồi đảo mắt nhìn Chase xem anh có hiểu kế chước của nàng chăng.

Nét căng thẳng trên mặt anh dịu lại và anh mỉm cười. Nàng lại chú tâm vào cuộc nói chuyện.

“Anh có thôi đi không? Hư quá đi mất. Em cần phải trả lời điện thoại,” nàng gù gù. Đoạn nàng đưa ống nghe sát miệng. “Xin lỗi, ai đây ạ?”

Chase khoanh tay trước ngực, suýt phì cười trước màn kịch của Lacy. Nàng nghe như là đang đọc lời thoại giọng gạo trong một phim hạng B. Cô gái này nói dõng với diễn kịch dở thây gớm.

“Ôi, Peter đây à? Em nào có mơ là sẽ được nghe tiếng anh đâu. Cưng chờ em một tí nhé.”

Nàng lại đưa ống nghe ra xa. “Chase, thôi đi anh. Chồng cũ của em gọi đây. Em cần nói chuyện với anh ấy đã nào.” Nàng lại áp ống nghe vào tai. “Anh gọi em có chuyện gì thế, anh Peter?” nàng hỏi.

Chase dựa lưng vào tường lắng nghe.

“Gì cơ? Vâng. Em đúng là đang có bạn.” Lacy nấp ở nơi nghe chặt hơn. “Sao em phải nói dối chứ?” Nàng sốt ruột ngược nhìn trần nhà, chân gõ nhịp trên nền gạch men trắng. “Nói để anh hay, em quên anh lâu rồi. Lâu lắm rồi. Vói lại, đang có người ở đây này.”

Cô gái này đang cần giúp đỡ. Chase biết anh sẽ giúp rất hiệu quả, anh đến sát bên vòng tay ôm ngang eo nàng. Lacy lập tức giật mình, kêu khê phản đối. Khi nàng tròn mắt nhìn vào mắt anh, anh chỉ vào điện thoại. Nàng chớp mắt lia lịa, nhưng có vẻ hiểu ý anh. “Thôi nào... Chase.” Lần này tiếng nàng nghe mong manh run rẩy.

Anh dán môi mình lên đường cong cong trên cổ nàng. Thêm một tiếng kêu khê phản đối bật ra từ môi Lacy. “Thôi mà. Em phải... em nghe... điện thoại.” Đầu nàng ngả ra sau, dang cho anh toàn bộ phần cổ anh khao khát. Và anh khao khát thật. Anh cho tay lướt qua bụng, vuốt ngược lên cao, cho đến khi ngón tay cái khe khẽ thoáng qua đường cong chân ngực nàng.

“Ôi!” Hơi thở nàng hắt ra. “Peter, em nghĩ... em nghĩ lúc này không tiện.” Giọng nàng đứt quãng, thành thật – và hết mực gọi tình.

Anh đã mếu máo lưỡi mình trong tai nàng.

“Ôi, thiên đường ôi,” nàng rên lên. “Em phải ngừng thôi.”

Nếu cái thừng mắt dạy ở đầu dây bên kia còn chưa tin nàng, thì hẳn màng nhĩ của hắn chắc đã đặc cứng cũng như Chase đang cứng ngắt ngắt bên này. Anh tận dụng tối đa tình huống mà kéo

Lacy lại gằn hơn. Cặp lông mày mềm mại của nàng áp sát vào nơi sức nóng đang dâng lên của anh.

“Sao anh lại... nói... thế?” Lacy cau mày nhìn ông nghe. “Em chẳng còn... giả vờ... gì nữa đâu.”

Có tác dụng rồi đây. Chỉ muốn nàng buông ông nghe xuống ngay, Chase tựa người sát hơn, trượt mấy ngón tay xuống bên dưới gấu áo sơ mi của nàng. Da nàng mịn như lụa và mềm mại. Anh đưa ngón tay xuống dưới và di quanh rốn nàng.

“Lacy, cúp máy đi em. Nghe lời anh đi, cưng.” Anh ghé sát vào ông nghe và nói đủ lớn cho gã đầu kia hiểu ra tình huống. “Em nói chuyện với chồng cũ sau cũng được mà.” Anh hạ giọng thấp hơn một chút. “Còn bây giờ anh đang cần em.” Mà anh cần thật. Ôi rất cần.

Nàng gập gáp hít vào khiến anh cười tự mãn. Anh luôn bàn tay lên, xoa lòng bàn tay lên bụng phẳng lì của nàng rồi cao hơn, cao hơn nữa, cho đến khi bầu ngực khum khum chạm nhẹ vào bên hông ngón cái của anh. Nàng nhún người tan vào cái vuốt ve của anh, rồi nàng dựa vào anh như thể hai đầu gối nàng sắp sụm xuống. Anh cũng đang căng tức muốn được khám phá nàng, muốn đỡ trọn sức nặng của hai bầu ngực trên tay mình.

Ốc khôn ngoan nhắc anh chớ vội vàng. Trước khi dấn bước đi xa hơn, anh cần phải biết giữa những gì đang xảy ra ở đây, mấy phần là chỉ để giải quyết cú điện thoại này, mấy phần là... thật. Nhưng mà quý tha ma bắt, trò này cảm giác rất thật. Nàng có cùng cảm nhận như vậy chẳng?

Phần đàn ông của anh giằng giết ham muốn, cơ thể nàng chà sát vào anh khiến anh hít sâu khoan khoái. Liếc qua vai, anh thấy được rằng nàng cũng đang bị kích thích khi ngực nàng nhô lên qua

lần áo cotton. Ôi, vậy cảm xúc của nàng là thật. Và thế là anh lại lướt tay qua bụng, đầu nàng tựa lên ngực anh khi nàng rên rỉ. Anh mỉm cười khi thấy nàng chìa hẳn ống nghe ra ngoài như đã quên hẳn Peter.

Chase trượt một nụ hôn ướt át lên quai hàm của nàng, chậm chậm rê môi về phía tai nàng. “Đừng quên cuộc gọi đây,” anh thì thầm, và đưa tay xuống sâu hơn bên dưới.

Nàng máy móc vọt đưa ống nghe lên tai và quay sang nhìn thẳng mắt anh. Trong đôi mắt xanh ấy, anh đọc được sự pha trộn của nhiều cảm xúc: đam mê, hàm ơn, và...

Sợ hãi ư?

Nàng nắm cổ tay anh, giật phắt tay anh ra khỏi cặp quăn và lùi lại một bước. Một cử chỉ thôi ỉu ấy thôi đã nói lên nhiều điều. Chẳng lẽ anh đoán sai suy nghĩ của nàng? Chẳng lẽ... lúc này nàng không hề cảm thấy gì? Về hoảng hốt trong mắt nàng quật vào anh như một lời buộc tội. Nhưng trời ạ, anh nào có ý định đậu xe vào khu vực cấm đỗ đâu chứ. Với lại cho đến tận lúc này, anh vẫn chưa nhìn thấy biển báo sẽ-bị-câu-đi.

Nàng dựa vào quây bêp và đưa ống nghe trở lên miệng. “Em có chuyện phải đi.” Không vờ vịt, không bóng gió xa xôi, chỉ còn nỗi hoảng loạn âm vang trong giọng nàng.

Chết thật!

Chương 10

“Em ghét điện thoại,” Lacy bật ra suy nghĩ đầu tiên nhất đã phóng qua trí não mù mịt của mình. Nàng buông ống nghe và tựa vào quầy bếp để đứng vững. Nàng không dám nhìn Chase. Nếu mà nhìn, có lẽ nàng lại sẽ vật anh xuống sàn bếp mất, rồi sẽ bò lên người anh, tự dãi cho mình cú làm tình ăn ba nàng vừa mơ tưởng lúc này.

Ăn ba á? Nàng giỡn chơi với ai á y nhỉ? Nàng chưa từng hưởng được cú đúp nào. Hoặc cực khoái liên hoàn chỉ là chuyện thân thoại, hoặc nàng đã có hai người tình yêu nhất bang Texas. Kathy và Sue thì sống thì chết rằng vụ liên hoàn á y không phải chuyện thân thoại, cả mạng Internet cũng thế như thế, và hai tạp chí Redbook và Cosmo bảo điều đó hoàn toàn có thật. Vậy tại sao cả đời nàng chưa bao giờ được hưởng chuỗi sung sướng á y?

“Đôi khi có nó cũng tiện lắm chứ,” Chase ngập ngừng nói.

Lacy giật mình, ngẩng phắt đầu lên nhìn. Chase hoảng hốt như thể vừa nhận quả đá m trời giáng. “Anh bảo cái gì tiện cơ?” Cực khoái liên hoàn á y à?

“Thì điện thoại đó,” anh trả lời bằng cái giọng không được quá quyết cho lắm.

“Điện thoại gây đủ chuyện bực mình thì có,” nàng đáp. “Mấy cuộc gọi chơi xỏ, rồi mẹ em gọi...” Nàng chớp mắt, nhìn xuống mấy viên gạch sàn vuông vuông dưới chân mình. Mười móng chân sơn đỏ nổi bật trên nền gạch men trắng. Ngay sau đây ý nghĩ lóe qua não bộ đang động cốn của nàng là trước giờ nàng chưa từng làm tình trên sàn nhà. Lacy không thể cắt nghĩa tại sao hình ảnh móng chân sơn

đỏ trên sàn nhà trắng lại dẫn đến suy nghĩ làm tình trên sàn nhà, nhưng đây chính là nơi nàng đang bị dẫn đến. “Mấy cuộc gọi không mong đợi cứ gọi đến luôn. Điện thoại chẳng hay ho gì cả.”

“Như mấy ông chồng cũ lúc hứng chứ gì?” Giọng anh làm cho nàng phải nhìn lên.

“Theo em Alexander Bell () phải bị bắt bỏ.” Nàng lại liếc xuống móng chân đỏ, đầu óc nàng lại quay về sex. Nàng chỉ có làm tình ở hai nơi: trong xe hơi và trên giường ngủ.

Nghĩ sang chuyện khác đi chứ, một tiếng nói trong thâm tâm nàng quát tháo. Nghĩ sang bất cứ chuyện gì khác ngoài trừ Chase Kelly, sex, và... cả điện thoại nữa.

Tâm trí nàng riêng róng tìm đề tài và hạ cánh xuống một đề tài khá dễ nói – kem sô cô la hương bạc hà. Ngọt lịm. Béo ngậy. Sức cảm dỗ mạnh không gì bằng. Rồi nàng nhìn sang Chase. Sức cảm dỗ của anh còn mạnh hơn cả mạnh nhất. Nàng không thể nhận thứ anh đang ráng sẵn lòng ban tặng. Kem, tiếng nói nội tâm nàng gào thét, nghĩ về kem đi!

Lacy có thể hất hủi cả kem. Ôi, nàng thích kem vô cùng, nhất là kem sô cô la hương bạc hà, nhưng nàng có thể quay lưng bỏ đi khỏi nó mà không hề run rẩy. Được rồi, có lẽ nàng sẽ run chút ít, nhưng chẳng bằng với cường độ nàng đang lẩy bẩy như lúc này đâu.

“Lacy à?” Giọng nói của anh nghe gần hơn.

Nàng ngược lên nhìn, ánh mắt nàng tia thẳng vào khuôn miệng anh. Khuôn miệng sexy tuyệt đẹp. Anh tới gần thêm bước nữa. Nếu anh lại chạm vào nàng, nàng sẽ tan chảy như kem ngay. Tim nàng nhảy loạn xạ trong lồng ngực. “Mười lăm phút nữa thì lật thịt bò

giùm nhé,” vừa dứt lời, nàng bỏ đi ngay trước khi phải đầu hàng trả ng tay.

“Lacy oi?” Tiếng bước chân anh nghe như sát bên cạnh, nhưng nàng không quay nhìn anh. Nhìn anh thì sẽ xảy ra rắc rối to. Anh có thể ở lại đây, vì nàng không muốn anh ra ngoài kia nhận cái chết, nhưng giờ nàng sẽ phải bịt mắt khi đi lại trong nhà.

“Mình cần bàn bạc chút,” anh bảo.

“Chẳng có gì cần bàn cả.” Mình chỉ suýt chút nữa là quan hệ với nhau thôi, nhưng mình đã không làm thế. Thôi được, thật ra họ không phải là suýt chút nữa đã quan hệ. Họ chỉ đụng chạm nhau tí thôi, mà cũng chẳng phải đụng vào nơi nào ghê gớm lắm. Với lại suốt lúc ấy nàng mãi nói điện thoại mà. Nàng cầm thù điện thoại.

Rồi nàng băn khoăn liệu chuyện vừa rồi có đáng gọi là làm tình qua điện thoại chưa nhỉ, làm tình tay ba qua điện thoại ấy? Chắc là không phải. Vậy nghĩa là nàng chưa bao giờ được làm tình qua điện thoại. Thôi cứ gọi tôi là nữ hoàng phòng không vậy.

Lacy vẫn bước tiếp. Khi đi ngang qua lò sưởi, nàng nhắc thấy ảnh bà ngoại và mẹ trên bệ lò. Nàng không muốn phải giống như họ. Không muốn, không muốn, không muốn.

“Lacy, làm ơn đi,” Chase nói.

Samantha, con mèo xám của nàng, đang đứng ngoài cửa phòng ngủ. Con mèo nghe tiếng Chase, thấy họ đi dọc hành lang, thế là loáng cái nó phóng lui vào phòng, chắc là chui xuống gầm giường để trốn.

Trốn ư? Lacy có chung kế hoạch với con mèo. Một kế hoạch hay ho, thật quý tha ma bắt! Tại sao người đời luôn coi thường nghệ

thuật tránh né nhỉ? Trộn vài ngày dưới gầm giường cũng có ích lắm đấy. Hỏi Samatha đi thì biết. Đôi khi, việc đối mặt với rắc rối sẽ đau đớn hơn nhiều việc ta va đầu vào đấy nệm lò xo.

“Mình không nói chuyện chút được sao?” Câu hỏi của anh lơ lửng trên không trung.

Dĩ nhiên nói thì nói được chứ gì. Nàng có thể đối mặt với Chase Kelly thay vì trộn tránh. Điều gì đó mách bảo nàng rằng nếu nàng quay lại và bảo, “Này anh Buster Brown() kia, tôi sẽ không lên giường với anh đâu,” anh sẽ gạt đầu ngay đồng thời thôi luôn trò tán tỉnh lẫn chòng ghẹo. Đối diện thực tế đi nào, nàng chẳng phải kiểu phụ nữ có ma lực khiến đàn ông chết mê chết mệt. Nàng chỉ như miếng bánh xốp hương vani tầm thường: thỉnh thoảng ăn thì ngon, nhưng ngày nào cũng ăn thì chán không nuốt nổi. Brian đã chứng minh sự thật ấy cùng với cô giáo sư xinh xắn ngay trong năm đầu tiên họ cùng vào đại học, rồi đến Peter cũng bảo chứng với nàng thư ký.

Tất nhiên, đàn ông có để mắt đến nàng. Eric, tay bác sĩ thú y, và Hunky, anh chàng Fedex, đều thích ngắm nàng. Nhưng đàn ông lại như con cún. Bất cứ khi nào con cái duy nhất ông ọ xuất hiện, mấy con chó đực theo sẵn ngay, cho dù con cái ấy chỉ là cái bánh xốp hương vani nhạt nhẽo. Chó thì thứ gì mà chẳng ăn.

Kem. Nàng cần phải nghĩ về kem. Nàng có thêm nhưng vẫn dứt áo ra đi được.

“Lacy. Nói chuyện với anh đi.”

Nàng lờ anh đi và vẫn bước tiếp. Ông phải rồi, nàng có thể bảo Chase đứng lại và anh sẽ làm thế. Nhưng nàng sẽ không bảo anh dừng lại. Không phải vì nàng muốn mình được thuyết phục. Nàng sẽ không bị thuyết phục. Tuy nhiên, bởi vì... Thôi được, hãy đối mặt

với thực tại. Ngay cả bánh xốp vani cũng muốn cái tôi của mình được vuốt ve, càu nhàu. Vậy nên, trong vài ngày tới – chắc chắn là tình trạng này sẽ không kéo dài lâu hơn thế được – nàng sẽ cho phép bản thân cảm thấy được theo đuổi. Nhưng nàng không thể nhìn anh, và dứt khoát là anh không thể chạm vào nàng lần nào nữa. Như thế thì anh thực chất là không vuốt ve cái tôi của nàng, mà chỉ là khích lệ cho nó mà không động chạm vào thôi, dĩ nhiên rồi.

“Em định đi đâu vậy?” Tiếng nói của anh vang lên đầu đó sau vai nàng. Giọng nói của sự căm dỗ. Hình ảnh nàng và Samantha lúi đúi dưới gầm giường, cả hai đều run rẩy, vụt hiện trong tâm trí Lacy.

“Đi tắm,” nàng đáp. Tắm nước thật lạnh. Nàng chưa bao giờ làm tình dưới vòi sen. Hình ảnh phần đàn ông nóng ẩm áp sát phần đàn bà ẩm ướt lấp đầy tâm trí nàng.

“Anh ước em có thể nói chuyện với anh.” Tiếng anh quá gần bên nàng.

“Còn em ước anh biến thành kem lạnh.” Nàng bước vào phòng ngủ, sập cửa đánh rầm.

Zeke rời căn hộ của Kelly và vội vã phóng xe như bay về bệnh viện. Hai tay hắn lấy bẫy khi rút chìa khóa ra. Lấy bẫy vì giận dữ, vì nổi cáng rút lương tâm mà trước nay hắn nhất định không chịu nhìn nhận. Ngay từ đầu hắn đã không muốn giết Stokes.

Hắn lôi Stokes vào cuộc vì muốn có một nhân chứng cho việc Kelly mua chuộc tay bán lẻ ma túy. Nhưng Stokes lại nhất định không chịu tin Kelly phạm tội. Suốt thời gian làm việc chung với nhau, Stokes cứ ca ngợi Kelly không tiếu cời và khẳng khẳng bảo Zeke nhìn nhận sai lầm về Kelly.

Khen lấ y khen để một thắ ng điên chỉ muố n tự sát. Zeke đã nôi giặn ðùng ðùng, và hắ n biế t dù hắ n có dàn cảnh khéo ðể n ðâu ði nữa, Stokes vẫn không tin và không muố n buộc tội Kelly.

Thế là Stokes đã tự chuồ c lấ y chuyện này. Và nế u tên này chề t ngay lầ n ðầ u tiên, thì Zeke đã không phải nhìn thắ y tia hy vọng trong mắ t vợ và con trai gấ. Hắ n chịu ðược ðau khổ, nhưng hy vọng thì không. Có lẽ bởi hắ n đã hiểu quá rõ về hy vọng. Hắ n từng hy vọng vợ hắ n cho hắ n cơ hội làm lại, hắ n từng hy vọng con cái hiểu mình khi mẹ chúng không chịu hiểu, hắ n cũng đã hy vọng ðược ðeo lon trung úy từ bảy năm trước.

Hy vọng thật lắ m, và bây giờ hắ n ở ðây, ðang cảm nhận một thứ gầ n giồ ng như vô vọng. Hắ n ði dọc hành lang khu chăm sóc ðặc biệt trong bệnh viện. Zeke phải ðảm bảo rằ ng khi Stoke ra khỏi khu chăm sóc ðặc biệt này, nơi anh ðể n sẽ là nhà xác.

Lẽ ra hắ n đã thuê người xử lý Stokes thay hắ n, nhưng hắ n chẳng còn thời gian. Vậy nên hắ n lắ ng vắ ng ngoài phòng ðợi và nghe vài tay trong ðồ n bàn tán rằ ng Stokes vẫn chưa tỉnh. Zeke ðừng bước ngoài cánh cửa ðôi của khu chăm sóc ðặc biệt. Từ ô cửa sổ nhỏ nhỏ bằ ng kính, hắ n có thể nhìn thắ y má y cô y tá ðang trực. Hắ n ðầu ðầ u chưa nghĩ ra làm thế quái nào mà trừ khử ðược Stokes trước khi anh ta hồ i tỉnh và khiế n cho cả ngành cảnh sát xông vào hắ n.

Nhắ m nghiề n mắ t, hắ n tập trung tính toán một hồ i. Khi mở mắ t ra, hắ n ðể ý thắ y phòng ðành riêng cho y tá có cửa xoay ra hướng khác với hướng phòng bệnh nhỏ nơi Stokes nằ m bên trong. Nế u vào ðược trong ðó, biế t ðâu hắ n sẽ...

“Họ không cho người vào thăm bệnh,” một giọng nam trầ m bắ t ngờ vang lên sau lưng hắ n.

Zeke quay phắ t lại và đố i mặt với Jason Dodd. Anh ta nhìn hắ n như thể hắ n là thứ gì đó rắ t ghê tởm dính vào đê giày. Sự hoài nghi thiêu đố t gan ruột Zeke. Dodd đã biế t những gì? Liệu Kelly có nói gì với Dodd trước khi nhận nhiệm vụ làm cảnh sát chìm chẳng? Hoặc có thể nào Kelly còn sô ng và hiện đang liên lạc với đò ng sự cũ?

“Phải có người bên cạnh Stokes lắ y thông tin để ta tóm cổ đượ tên đố n mặt đã hại cậu á y chứ,” Zeke leo leo.

“Có thể lắ y thông tin sau khi cậu á y tỉnh,” Dodd đắ p, mắ t anh trừng trừng sa sắ m về buộ c tội.

“Nế u cậu ta có tỉnh,” Zeke đắ y lại. “Chúng ta câ n lời khai trước khi...”

Mắ t Dodd càng lạnh lù ng hơn. “Stokes sẽ qua khỏi. Anh tin tôi đi. Tôi biế t rõ như thể từ trong này này.” Anh dí ngón cái vào ngực mình.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ là anh có đứ c tin cơ đắ y,” Zeke bảo.

“Tôi không hắ n là tin. Tôi chỉ biế t rắ ng ở hiề n gặp lạnh. Stokes không đắ ng phải bị như thể này.”

Zeke nhướ ng mày. “Thế còn Kelly thì sao? Hắ n có nên phải gặp quả báo không?”

“Theo tôi thì bá t kể kể nào đang tâm bắ n Stokes sẽ phải thố i rử a dưới địa ngục, và tôi rắ t vui lòng đích thân đư a hắ n xuô ng tận đó.”

Sứ c nặng của từng câu chữ thố t lên từ miệng Dodd đè nặng ngực Zeke. Dodd đã biế t gì đó rồ i. Mẹ kiế p, thắ ng này đã biế t gì đó

rồi. Nhưng không hiểu sao nó lại án binh bất động. Tại sao thế nhỉ? Có chuyện gì đó không hợp lý.

Vừa đến góc khuất của hành lang bệnh viện, hắn rút ngay điện thoại di động và cuống cuồng bấm số của Bruno. “Ba mươi phút nữa mà đến con hẻm nhỏ sau khu chung cư Westwood gặp tao,” hắn nói. “Tao có việc mới giao cho mày đây.”

Chase đăm đăm nhìn lò nướng, lắng nghe tiếng nổ lốp bốp và tiếng mỡ xèo xèo của hai miếng thịt bò sắp chín. Căn bếp sực nức mùi thịt nướng thơm lừng nhưng đầu óc Chase không nghĩ đến đồ ăn. Ít nhất là không nghĩ đến bò bít tết.

Nàng ước anh là kem! Thế nghĩa quái là gì? Đó có ám chỉ gì đến sex không? Hay đơn giản nàng chỉ ước anh tan như kem để nàng đem chổi ra quét hoặc hút anh cho chó mèo nhà nàng chén?

Sao nàng chạy trốn anh như thế? Phải chăng anh dẫn dắt trò chơi đi quá xa? Phải chăng việc anh có mặt ở đây đã phá hỏng cái đêm xử lý chồng cũ của nàng? Chase có một danh sách dài các câu hỏi mà anh chỉ chắc chắn một điều: Lacy Maguire đang khó ở vì sex. Và thay vì anh giúp nàng giải tỏa bế tắc, thì nàng lại xoay sở làm anh rơi vào tình cảnh giống như mình.

Mấy phút sau, Chase xắt nhỏ thịt bò và lật mấy củ khoai tây nướng; xong bèn mở ngăn rau trong tủ lạnh và tìm được nguyên liệu chế biến rau trộn. Tủ lạnh giống giả, “Ăn cá ngư đi. Nhớ mua ba lít sữa.”

“Làm như là tao sẽ nghe lời mày vậy.” Anh sập mạnh cửa tủ và rút dao thái cà rốt. Anh cắt cà thành khối nhỏ và xé rời lá xà lách, trút hết con khó ở vì sex của mình vào mớ rau củ. Chase có thể

thê` được rã`ng lúc nãy nàng đã rã`t sung sướng, rã`ng bàn tay ve vuô`t của anh đã được chào đón nhiệt liệt.

Lùi lại một bước, anh cau có nhìn món rau trộn. Anh nên tập trung tìm xem Zeke muô`n gì thay vì tư tưởng đế`n Lacy, đế`n chồ`ng cũ cô nàng, và cái áo ngủ màu đỏ á`y.

Fabio nhảy vào bê`p, nhả khúc xương đò` chơi xuô`ng đấ`t và dựng hai tai lên ra dáng chờ đợi.

Chase cau mày nhìn xuô`ng con chó dị dạng. “Ít ra là tao không trút giận lên mày,” anh bảo con chó. “Nhưng cho mày biế`t, tao thậm chí không nên thích mày kia. Mày xấ`u ma chề` quý hờn, mày lôi tao vào mớ` bong bong này, và sáng này mày gầ`m gừ` với tao.”

Tai Fabio rũ xuô`ng. Chase lắ`c đầ`u. Bây giờ anh lại đang nói chuyện với chó và tủ lạnh.

Tiề`ng nước xồ`i từ vòi sen đã tắ`t từ mười phút trước nhưng chưa thấ`y nàng ra khỏi phòng ngủ. Chase liế`c nhìn đò`ng hồ`. Thêm năm phút nữa rồ`i anh sẽ tông cửa vào cho xem. Nàng có mọi quyề`n được cảm nhận bất cứ kiề`u nào nàng muô`n, nhưng anh xứng đáng được biế`t anh đã làm gì sai. Anh có xứng đáng không nhỉ?

Ừ thì có lẽ anh không có quyề`n gì. Anh dùng vũ lực xông vào nhà nàng, khiế`n nàng sợ gầ`n chề`t, cồng tay nàng vào đầ`u giường và... và... Anh chẳng có quyề`n gì cả.

Con chó rên rỉ. Chase quỳ xuô`ng nhìn vào mắ`t con vật. “Lacy vẫn còn yêu hắ`n, đúng không Fabio? Peter đã đố`i xử với cô á`y tề` bạc, thề` mà cô á`y vẫn yêu hắ`n.”

Fabio nằ`m bẹp xuô`ng, ghề`ch cái mặt nhọn hoắ`t của nó lên hai chân trước. Cặp mắ`t lò`i của nó ngược lên như thể đang chia buồ`n

cùng anh.

“Này, có phải chuyện của tao đâu mà quan tâm,” Chase nói. “Và lại, tao không ở đây lâu. Tin tao đi, tao thích nhanh gọn, chóng vánh hơn.”

Con chó ngó ì bật dậy, nghiêng đầu theo một góc kỳ quặc mà chăm chú nhìn anh. Như Yoda trong phim Chiến tranh giữa các vì sao, con chó này dường như sở hữu một sự khôn ngoan vô hạn.

“Chẳng phải tao không thích cô ấy,” Chase giải thích. “Cô ấy đẹp mê hồn, kêu gọi dã man, và khi cô ấy cười, cô làm cho khung cảnh xung quanh như sáng bừng lên... mọi chuyện dường như tốt đẹp hơn. Chẳng qua là...”

Anh nghe tiếng cửa phòng ngủ mở ra. Anh đứng dậy dựa vào tủ lạnh. Sự hô ì hộp nhôn nhọt trong lòng anh mang lại cảm giác ngột ngạt mà anh chẳng hiểu ra được.

“Thịt chín chưa thế?” Nàng đi vòng qua chỗ anh mà không nhìn lấy anh. Sự căng thẳng lửng lơ trong không khí như lớp sương mù dày đặc.

“Rồi ì,” anh đáp và chăm chú nhìn nàng. Nàng mặc chiếc quần jean cạp trễ thấp dưới hông. Áo nàng, chiếc áo trắng bó sát, chỉ dài chớm đến eo và ôm chặt đôi gò bồng đảo.

Với hai nút áo trên không cài, anh có thể thoáng thấy qua sợi dây vai của áo ngực. Vậy là nàng đã tự trang bị vũ khí bằng quần áo lót. Tốt. Chợt anh nhớ tới mảnh quần lót màu đỏ mình nhìn thấy trong phòng ngủ. Ánh mắt anh hạ xuống hông nàng và biết bao hình ảnh sống động xuất hiện trong tâm trí anh.

“Còn khoai tây?” Nàng thò đầu vào lò nướng.

“Xong rồi. Anh nghĩ thế.” Chase tránh nhìn cặp mông đầy đặn và cố hiểu cho ra cái cảm giác kỳ cục trong bụng mình. Anh hiểu điều gì đã làm cho cái phàn dưới thắt lưng của anh căng tức, nhưng còn cảm xúc kia, hơi hơi quen thuộc và không mong muốn, mới khiến anh lo ngại.

Quay sang quầy bếp, Lacy thấy cây xà lách anh quên chưa cắt trả vào tủ lạnh. “Anh làm rau trộn đây à?”

Anh tưởng đã phải nghe nàng cằn nhằn vì anh làm xong không chịu dọn. “Ừ.” Anh chỉ tô rau gòn như bị băm nhỏ để cạnh lò. Cảm giác khó chịu lại xô ngang trong lòng anh

“Tốt.” Nàng với tay lấy máy chiếu ly trên quầy bếp rồi đi về tủ lạnh. Tủ lạnh nhà đá ra và tiếng lạnh canh của đá rơi vào ly nghe như giận dữ.

“Anh xin lỗi, được chưa nào?” Lời xin lỗi buột khỏi miệng anh ngoài ý muốn. Vừa khi những lời ấy được thốt ra, ý nghĩa của sự ngờ ngợ và cảm giác ấy đổ ào xuống anh.

Họ đang cãi nhau – à, không phải là quát vào mặt nhau, mà là giận hờn vụn vặt giữa đàn ông/đàn bà. Cái kiểu cãi nhau khi cô nàng đang bực bội điều gì đó còn anh chàng thì mù tịt chẳng biết lý do. Và mặc dù anh chàng muốn hỏi mình đã làm gì, chàng biết có hỏi cũng chỉ làm tình huống xấu đi, bởi phụ nữ thì cứ tưởng rằng đã là đàn ông thì phải tâm lý. Thế phụ nữ không biết là đàn ông chẳng biết gì sất sao?

Anh chưa nói hờn mát với phụ nữ như thế kể từ hồi còn... Sarah. Anh chẳng bao giờ cãi cọ với Jessie. Anh đến nhà cô, hai người nói chuyện với nhau về thể thao, thời tiết, hoặc con mèo bị bệnh thận Jessie nuôi. Anh nấu đồ ăn tối. Họ cùng ăn, làm tình, xong anh lại về nhà mình. Cứ như thế hai lần một tuần, đều đặn như đồng

hồ. Quan hệ của họ thoải mái và không phức tạp, cho dù có đôi lần, anh có hơi lo lắng cho con mèo.

Anh ngắm nhìn Lacy Maguire. Lacy thật phức tạp. Nàng có chòm tóc cũ, có đôi mắt gia dụng biết nói, có chó mèo, và cả chiếc áo ngủ màu đỏ cá t đầu đó trong phòng ngủ.

Nghĩ đến đó, Chase chợt nhận ra Jessie cũng có mọi thứ kể trên – tất nhiên là ngoại trừ đôi mắt gia dụng biết nói. Chẳng qua anh chỉ không thấy Jessie hay những lo toan của cô ấy là phức tạp.

“Em muốn anh đi phải không?” Anh thở hắt. “Cho anh gọi một cuộc, rồi anh sẽ đi khuất mắt em ngay.” Anh với lấy điện thoại.

Chương II

Cuối cùng nàng cũng chịu nhìn anh và Chase nín thở chờ đợi. Ánh mắt nàng vẻ như thảng thốt. “Em có nói anh phải đi bao giờ đâu?”

Câu hỏi, “Anh đã làm gì?” đã chực chờ trên đầu lưỡi, nhưng Chase kìm lại được và quyết định đoán mò xem vụ này là sao đây. Nhất định phải là gì đó. Là gì đó nghiêm trọng hơn vụ anh đụng chạm vào nàng. Phán đoán sai thường gây ra ít phần nộ hơn là thú thật mình chẳng biết gì cả.

“Em này,” anh cất lời. “Nếu em muốn, anh sẽ gọi lại cho hấn và phân trần mọi lẽ. Nếu những gì hấn gây ra chỉ bằng nửa phán đoán của anh thôi, thì rõ em thật ngốc mới vẫn còn quan tâm đến hấn, nhưng thôi anh là cái thá gì mà phán xét chuyện của em cơ chứ?”

”Gọi lại cho ai?” nàng hỏi.

“Chồng cũ của em áy. Anh có thể gọi lại cho hấn, bảo với hấn rằng anh chỉ chọc điên hấn thôi, và rồi anh sẽ đi ngay. Em có thể thay áo ngủ màu đỏ vào nă m đợi hấn.” Chase lùa tay qua tóc. “Anh không có ý định phá ròi cuộc sống của em. Anh... lúc này anh tưởng em thích thế.”

“Thế anh tưởng em bực mình vì Peter sẽ không đến đây à?”
Nàng nghe thật bô i rôi.

“Trời ạ, anh chẳng biết phải nghĩ gì nữa.” Anh lưỡng lự. Tuy không phải chính xác như câu “Anh chẳng biết chúng mình đang cãi cọ về chuyện gì,” nhưng ý nghĩa cũng gần gần như thế, và Chase

ngồi im chờ nàng nói con thịnh nộ. Khi không thấy nàng phản ứng gì, anh thận trọng nói tiếp. “Phút trước em dường như là... đê mê tận hưởng, thế rồi ngay sau đây trông em như thể là anh sắp cưỡng bức em không bằng. Tiếp đến em đột ngột giận dữ quay sang nói về tác hại của điện thoại. Rồi thì em bỏ đi, bảo rằng mình ước anh như kem lạnh. Anh vẫn chưa hề hiểu ra em nói câu này là có ý gì.”

Nàng đi vòng qua anh để đến tủ bếp và lấy xuống hai cái đĩa. Nàng quay lại bàn ăn bày đĩa lên. Khi nàng ngẩng lên nhìn, nàng lại cảm nhẹ môi dưới. Bờ môi bật ra âm mọng. “Em không muốn Peter đến đây, và em rất biết ơn là anh đã... làm cho công cụ của em tin hôm nay em không ở nhà một mình.”

Chase đặt điện thoại xuống bàn. “Và?”

“Và sao?” nàng hỏi, liếc xuống bàn, rõ ràng là vẫn còn ngần ngại không muốn nhìn anh.

“Dường như em sợ anh thì phải. Em có muốn giải thích điều đó không? Bởi vì anh nghĩ... anh nghĩ chúng ta đã vượt qua ngưỡng sợ rồi mà.”

Nàng luôn tay xê dịch mấy cái đĩa trên bàn ăn. “Em đã không nghĩ rằng anh sẽ cưỡng bức em. Em cũng không sợ anh. Em bảo em tin anh và em tin thật. Em chỉ... thôi, mình ăn được chưa anh? Em sắp chết vì đói rồi đây này.” Nàng ngẩng lên và mỉm cười với anh.

Dù đó chỉ là nụ cười gượng gạo, nhưng nó lại giải tỏa cho Chase: làm cho mọi điều sai lầm trong đời anh dường như bớt sai trái hơn một chút. Khiến anh tạm quên đi chuyện đồng sự đã cố hãm hại mình, chuyện bên IA nghi anh là tay buôn ma túy. Nụ cười của nàng thậm chí còn khiến Chase muốn quên đi việc một tình yêu đích thực của cuộc đời anh đã bị tước mất một cách bất công.

“Anh ít nhấ t thì lúc nãy đã được ăn Fancy Feast,” nàng nói thêm. Nụ cười của nàng như trêu chọc, và lầ n này vẻ mặt á y có vẻ chân phương thành thật.

Anh quan sát nàng và chợt nhận ra Lacy không tranh cãi theo kiểu đàn bà. Nụ cười, sự nỗ lực pha trò – tất cả đê u là chiế n thuật của nam giới. Anh biế t chứ, bởi anh đã áp dụng như thế hàng trăm lầ n với Sarah. “Thôi được, ăn thôi, nhưng trước hế t anh đang muố n hiểu về` lời bình kem lạnh đé n gầ n ché t rô i đây này.”

“Còn em thì gầ n ché t vì đói đây.” Nàng xoay người đi, phô ra phía anh phầ n mông của mình.

“Đói kem á y à?” anh hỏi, quyế t định là nế u nàng đã muố n tranh luận theo kiểu nam giới, thì anh có thể cãi cộ như phụ nữ. Nghĩa là, anh có thể nhảy mấ i cái đê tài á y cho tới khi nàng chịu thua và nói hế t những gì anh muố n biế t. Hoặc chí ít là những gì anh muố n nghe. Chẳng phải phụ nữ toàn làm thế` đó sao?

“Em chỉ muố n ăn thịt bò thôi.” Nàng há p tá p đi về` phía tủ lạnh rô i thò mũi vào trong á y. “Anh muố n dùng loại số t nào cơ?”

“Em muố n dùng kem loại nào thế`?” anh hỏi đáp trả.

Anh được món nước số t kiểu Ý và tuyệt đố i không một câu trả lời nào về` vụ kem. Tuy nhiên Chase có thể chịu được chuyện này, vì họ đã trở về` tình trạng như trước lúc điện thoại reng.

Hai người thoải mái tán chuyện từ đầ u đé n cuô i bữa ăn. Chase tìm được đê tài mà Lacy có thể và chắ c chắ n sẽ tham gia hế t sức hăng hái: đê tài về` má y con thú cưng của nàng. Hai trong số ba con mèo của nàng từng ở trong trại nuôi giữ mèo lạc, rô i một con, con lông xám xám á y, đã trèo lên động cơ xe nàng để sưởi á m. Sau khi sém chút đã giế t ché t nó vì nàng vô tình lái xe đi, Lacy đã nhờ

bác sĩ thú y cứu chữa rồi nàng nhận nuôi nó. Con chó Fabio, theo như lời nàng, đã ba lần bị gia đình nhận nuôi trả về trại nuôi giữ thú lạc.

Lacy nhìn xuống chú khuyển đang được đề cập, đang kiên nhẫn ngò i cạnh chân nàng. “Họ chê nó quá hiếu động, quá ồn ào, và...”

“Và quá xấu,” Chase tiếp lời. Anh cắn miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai nhóp nhép.

“Nó có xấu đâu. Nó có ngoại hình đặc biệt và có cá tính nữa.”

Chase nuốt đánh ực. “Nghe cứ như là lời mô tả hai cô hện khi chưa biết mặt mà anh đã để cho bạn gái của Jason gài anh vào.” Anh chĩa cái nĩa vào nàng. “Mà tin anh đi nhé, hai cô ấy xấu thật.”

Nàng bật cười và kể tiếp chuyện mấy con thú khác. Theo anh thì với đa phần nam giới, nghe mấy chuyện này thật rất khổ sở, nhưng mẹ của Chase lại là người yêu quý động vật nhiệt thành và là thành viên của mọi tổ chức bảo vệ động vật ở Houston. Anh đã lớn lên trong căn nhà có đủ loại thú nuôi trên đời. Vài con được họ nuôi cho đến khi tìm được chủ thích hợp. Những con thê thảm thì được họ giữ lại, đủ loại từ chó đến mèo mang khuyết tật rõ rệt – mất tai, mất chân – đến cả gấu trúc Bắc Mỹ. Rồi lại còn có cả Mel.

Anh kể nàng nghe về Mel, con chó hôm không biết người nào bắt được ở đâu rồi mang nó đến trại nuôi nhốt chó mèo lạc. “Mẹ anh có thể làm được gì chứ? Hoặc là nhận nuôi nó hoặc cho nó vào phòng hơi ngạt. Em phải thấy mặt bố anh khi bà đi vào, bỏ con chó hôm vào lòng ông và bảo, ‘Ít nhất thì giờ ông sẽ có ai đó mà đổ lỗi cho sau khi ông ăn củ cải còn xanh nhé.’”

Lacy ôm bụng cười ngặt nghẽo đến độ rơi cả nĩa xuống bàn. Chase kể tiếp, “Rồi khi nhân viên tiếp thị đến gõ cửa, mẹ anh chỉ

cả nôm Mel đang vẩy đuôi lên, ra cửa đón. Họ thường nhanh chóng bỏ đi ngay.”

Tâm trạng mới của Lacy, tiếng cười của nàng, làm căn bếp trở nên trái ấm cúng hẳn lên. Chase vẫn ngò i đò i diện nàng, anh biết mình chưa từng nghe âm thanh nào đáng yêu đén vậy. “Bò mẹ anh còn số ng chứ?” đén cuò i bữa nàng hỏi.

“Không. Bò mẹ anh mất khi anh mười bảy tuổi.” Anh thu má y chiề c đĩa bản. “Tai nạn máy bay,” anh nói, chợt nhận ra rằng mình chưa từng nghĩ hay đề cập về bò mẹ trong một thời gian khá dài.

“Em rất tiề c,” nàng nói. “Chuyện á y chắ c phải rất đau đón.”

“Ừ đau, nhưng anh còn chị gái tên là Leigh. Chị hơn anh chín tuổi, và chị đã chăm sóc anh rất tốt. Anh chuyển đén ở với chị cho đén khi học hết phổ thông trung học, rồi anh gia nhập quân đò i trong bốn năm trước khi chuyển về HPD(). Cuộc số ng vẫn tiề p tục.”

Cuộc số ng vẫn tiề p tục. Sự thắ u hiểu đón sập vào má y cái xương sườn ê ảm của Chase. Đắ y là những gì anh đã đang làm trong hai năm qua. Anh chò ng chò i nó – chò ng chò i với sự thật rằng cuộc số ng phải tiề p tục. Cầm ghét cái thực tề anh rồi sẽ đén một nơi một lúc nào đó phải chắ p nhận cái chề t của Sarah, chắ p nhận lắ y nó như anh đã rồ t cuộc phải chắ p nhận cái chề t của bò mẹ mình.

Tâm hồ n anh thoáng chút run rẩy, nhưng khi anh nhìn vào cặp mắt xanh trong veo dịu dàng của Lacy, sự bình tâm quay trở lại. Có lẽ đắ y là sự bình yên trước cơn giông bão. Anh chẳng biết, nhưng sẽ chẳng thắ c má c mà làm gì. “Thề còn bò mẹ em thì sao, Lacy?” anh hỏi.

Lacy nhặt nữa lên xoay xoay nó trên má y đã u ngón tay. Sự thay đổi đột ngột trong tư thế và nét mặt nàng như muốn nói, “Nói đến chó mèo là một chuyện, còn bố mẹ lại là chuyện khác.” Nhưng anh vẫn để cho câu hỏi lần sự im lặng ấy lửng lơ giữa họ cho đến khi nàng phải lên tiếng.

“Bố em là lính hải quân. Ông mất khi em còn ẵm ngửa. Em thậm chí nhớ gì về ông. Mẹ em thì là... à, lúc này anh nghe tiếng bà trong điện thoại rồi đấy. Là một chuyện đo đó chi chi.” Tội lỗi dang dầy mắt nàng và dường như nàng thấy cần giải thích. “Tất nhiên, mẹ em rất thương con. Chỉ là.... một phần nhỏ trong mẹ đã đi rất sai đường.”

Chase mang chõng đĩa ra bồn rửa chén và nghiêng ngẫm mẩu thông tin nàng vừa cung cấp. “Chỉ là bất đồ nhỏ nhất giữa mẹ với con gái thôi mà,” anh nói, tìm cách an ủi nàng.

Nàng chán nản đảo mắt. “Chỉ là bất đồ nhỏ nhất giữa mẹ và con gái thôi ư? Khi em hỏi bà, ‘Tóc con trông thế nào?’ thì bà trả lời, ‘Trông như con vừa rúc đầu vào thùng rác... những hai lần,’ đấy mới là bất đồ nhỏ nhất giữa mẹ và con gái.”

Anh bật cười. “Leigh với mẹ anh cũng thế đấy. Leigh từng bảo nhà bọn anh như điểm giao nhau giữa cuốn sách của bác sĩ Seuss và bài hát ‘Old MacDonald.’” Anh quay lại bàn ăn. “Khi lớn lên chị ấy đã thề trên mạng sống của mình là sẽ không bao giờ nuôi thú trong nhà. Thậm chí chị còn xâu hổ về... lối sống của mẹ anh nữa. Tuy nhiên, mới đây anh nghe nói chị nuôi hai con mèo, một con chó, bốn con chuột hamster và một con heo mọi. Người ta bảo sao ấy nhỉ? Lá rụng sẽ về cội. Mẹ nào, con nấy.”

Nét mặt Lacy chuyển từ đang hòa nhã bỗng thành thứ gì đó tối tăm hơn nhiều. Nàng buông chiếc nĩa xuống bàn. “Em không tin

là thế. Người ta tự tạo ra số phận cho mình. Họ chỉ cần phải chọn số ng cho khác biệt. Đưa ra những quyết định khác biệt. Ta là người thế nào là do chính ta tạo ra. Không phải do bố mẹ biế n thành.” Giọng nói của nàng thốt ra bất chấp, gằn như là giận dữ.

Chase lập tức hiểu ra họ không phải đang nói về Leigh và mẹ anh. “Thế có điề u gì ở mẹ em mà em không muố n biế n thành? Ngoài chuyện quá thẳng thắ n đế n mức số ng sượng á y.”

Câu hỏi của anh chỉ làm nàng thêm cau có. “Chẳng gì cả.” Nàng mang ly của mình ra bồn rửa, đặt dấ u chấ m hế t cho đê tài lần mộ i thân tình dễ dãi giữa hai người.

Chase vừa định gặ ng hỏi nhưng anh chợt nhớ chính anh cũng có nhiề u chuyện thầ m kín. “Buổi tồ i ngon lắ m. Cảm ơn nhé,” anh bảo, những muố n đảo ngược tình hình.

“Cảm ơn anh đã vào bế p và giúp em một tay,” nàng đáp, vẻ giận dữ đã tiêu tan nhưng sự căng thẳng vẫn còn đó.

Chase mang ly của anh ra bồn rửa. Lacy hơi né sang bên để tránh hông anh chạm vào hông nàng. Cử động này là một sai lầ m. Cho đế n lúc á y, anh vẫn chưa nghĩ đế n chuyện chạm vào người nàng. Được thôi, anh có nghĩ đế n đấ y, nhưng đó không phải là suy nghĩ ưu tiên hàng đầ u trong óc anh. Anh liế c sang nàng, thầ m tán thưởng tấ t cả những gì thuộc về nàng. Mái tóc, bờ môi, chiế c cắ m, cổ và... thấ p hơn chút nữa.

Phải, giờ thì anh lại muố n chạm vào nàng. Muố n vòng tay ôm ngang eo nàng, cho tay vào dưới lầ n áo, di chuyển lên mắ i trên. Lên nữa, cho tới khi anh cảm nhận được nhũ hoa nàng cương cứng trong lòng bàn tay mình.

Rồi xuống dưới. Anh muốn cho tay xuống, lặn vào dưới, lặn vào trong. Đầu óc anh mừng tượng cảnh anh mở khóa quần jean nàng đang mặc xuống một chút thôi đủ để bàn tay anh nhích vào giữa lớp vải dày dặn và cái bụng rắn chắc, giữa lặn quần lót mịn mượt và nơi ẩm ướt của nàng. Lặn sâu hơn nữa vào giữa những nếp gấp mượt mà trên miềm lạc thú của nàng. Thăm dò lấy nơi chật chội trơn ướt của nàng bằng một, hay có lẽ là hai ngón tay.

Nàng nói chuyện với anh, nhưng anh không nghe được một lời; tất cả những gì anh có thể làm được là dán mắt nhìn nàng di chuyển quanh bếp đổ đầy nước và thức ăn vào máy cái tô cho chó mèo. Cô gái này ngay cả khi cho chó mèo ăn cũng rất duyên và trông hấp dẫn đến khó lòng cưỡng nổi.

Anh chẳng thể nhớ là mình có từng thấy thêm muốn được vuốt ve một người phụ nữ nhiều như thế. Anh thậm chí còn không nhớ mình có từng nghĩ một phụ nữ lại thêm được vuốt ve đến thế hay không. Lacy cần được môn trớn. Nàng cần được dẫn lối đến tận cùng của mê say rồi đi về thực tại. Nàng cần phải được nếm, được liếm qua, được mút vào thật mạnh cho đến khi nàng kêu thét lên vì sung sướng. Nàng cần phải hoàn toàn và vĩnh viễn tẩy trừ tay chôn cất khỏi con tim và khỏi óc mình.

Và nếu nàng đang cho nhận đơn anh nào xin lãnh vị trí ấy, anh sẽ là người xếp hàng đầu tiên. Trời ạ, anh sẽ làm tới và bắt chết mọi địch thủ, chỉ để đảm bảo mình có được công việc đó. Nhưng lại có rắc rối trong chuyện này.

Rắc rối không phải ở chuyện bắt chết người nào. Đó sẽ là một vụ giết người có lý do hợp lý. Rắc rối là ở chỗ nàng có đang nhận đơn đăng tuyển nào đâu. Động tác tránh né là lời tuyên bố không thể hùng hồn hơn. Lacy Maguire nằm ngoài vùng giới hạn.

Bà u không khí im lặng dần trở nên nặng nề , và Chase tuyệt vọng tìm cách gọi chuyện.

“Coi giờ kìa,” nàng bảo. “Gần mười giờ rồi cơ đấy. Em sẽ đi lấy bộ chăn mền cho anh ngủ trên ghế sofa.”

Đoạn nàng quay bước đi. Vài lời đồ i đáp e lệ lóng ngóng trên đầu lưỡi Chase, đại loại như Đừng lo, anh chỉ việc nằm chung với em thôi, hoặc là Cả hai chúng ta nằm trên giường sẽ thoải mái hơn chứ nhỉ? Tuy nhiên, nhìn cái cách nàng uốn thẳng vai khi Lacy đi qua hành lang, Chase biết nàng sẽ làm anh cụt hứng ngay. Không sao, anh vẫn còn chịu đựng được. Đêm nay anh tạm tha cho nàng. Ngày mai sẽ mang lại những khả năng mới. Ngủ nghê chút đỉnh là anh sẽ đủ sức tiếp nhận thử thách làm nàng đôi ý và biến nàng thành hoang dại ngay á y mà. Khi nhìn xuống phía trước chiếc quần len mình anh đang mặc, Chase nhận ra rằng ngay lúc này anh đã hiên ngang bật dậy đồ i mặt thử thách rồi. Rõ ràng, nhất định đêm nay sẽ rất dài và căng thẳng.

“Mày sẽ theo dõi thả ãng này.” Zeke đập một mảnh giấy có in toàn bộ thông tin về Dodd vào lòng bàn tay chuồ i má n của Bruno. Con hẻm tô i tắm bóc mùi khai kinh khủng; chả trách vài gã mặt mày bặm trợn lảng vảng quanh đây. Hạ thấp giọng, hã n nói tiếp, “Mọi thông tin nằm hết trong này rồi đấy. Số nhà, biển số xe, loại xe và đời xe. Lúc tao rời bệnh viện thì hã n vẫn còn ở đó đấy. Đừng để hã n rời khỏi tầm má t.”

“Nhưng gã này liên quan gì đê n Kelly chứ?”

“Be bé cái mô m vào,” Zeke rít lên. Hã n đưa tay vuốt mặt và hít vào tuyệt vọng. “Hã n từng là đồ ng sự của Kelly. Bọn này có lúc trở mặt với nhau, nhưng bây giờ, hình như hã n... Tao cho rằng hã n có

biết điều gì đó. Hoặc lúc trước Kelly có gặp hắn và nói về những mối nghi ngờ của Martinez hoặc... Kelly giờ đang liên lạc với hắn.”

“Hiện tại á?”

“Ừ, ngay lúc này,” Zeke lặp lại, vo bàn tay thành nắm đấm. Dù là đang đứng ngoài trời dưới màn đêm tối đen như mực, hắn vẫn cảm thấy máy bức tường như đang vây chặt lấy hắn. Thời gian cho hắn gần như đã hết. Trước khi rời bệnh viện, hắn đã tìm cách vợ cho được một y tá của phòng chăm sóc đặc biệt. Cô ta bảo trong vài giờ tới, hoặc có khi vài ngày tới, Stokes vẫn chưa tỉnh được vì anh ta mất quá nhiều máu. Giả như Zeke chờ thêm chút nữa rồi mới gọi cảnh sát đến nhà kho, chắc hẳn Stokes đã chết rồi.

Giá như... giá như... Hắn không còn nhiều thời gian để tiêu phí cho trò chơi ấy nữa. Ngay bây giờ, nếu hắn không xử Stokes trước khi anh tỉnh lại và khai hết sự thật, và nếu hắn không tìm thấy Kelly, thì mọi việc làm của hắn trong năm năm qua sẽ lục đục nổi lên mặt nước ngay.

“Đi tìm Dodd và canh chừng nó cho sát sao vào. Tao muốn là thằng đó có đi đái thì mày cũng phải biết.”

Bruno lắc đầu ngán ngẩm. “Còn ông định sẽ làm gì hả?”

“Tao sẽ quay lại bệnh viện chờ đợi lấy cơ hội để đảm bảo là thằng Stokes không thể tỉnh dậy được và khai ra gì đó làm chúng ta tiêu đời.”

“Chúng ta à?” Bruno trợn ngược mày. “Tất cả những gì tôi làm là đến đón Martinez, và có lẽ đâm Kelly một, hai quả, nhưng...”

“Mày đã bắn cảnh sát đấy, thằng ngu,” Zeke bảo.

Bruno co rúm người. “Tôi còn chưa chắc là viên đạn tôi có trúng vào hắ n không nữa. Vói lại, hắ n có chết đâu bằ ng không chúng ta đã tìm thắ y xác hắ n rồi. Tôi không có giết hắ n đâu đắ y nhé.”

Zeke lắ c đầ u. “Nế u mà y giết chết nó thì tao và mà y đã chẳng phải chui đầ u vào mớ bong bóng này. Còn bây giờ, mà y căng tai lên nghe tao nói đây. Nế u vì vụ này mà tao tiêu đời thì mà y sẽ tiêu đời nhiề u hơn tao nữa, và tao sẽ đảm bảo cho chuyện này xảy ra.”

Chase tự cho phép mình tắ m nước lạnh từ vòi sen trong phòng tắ m nô i liề n phòng chụp ảnh và phòng đọc sách của Lacy. Nàng mang cho anh khăn sạch và tắ m trái cho sofa; và rồi sau một tiế ng chúc ngủ ngon cộc lắ c, nàng biế n mắ t sau cánh cửa phòng ngủ.

Lắ y chai bia trong ngăn mát của ghế mát-xa, Chase ra bắ p tìm điện thoại gọi cho Jason. Anh muố n biế t thông tin của Stokes. Đầ u đó giữa lúc tắ m gọi và làm sút cắ m mình bằ ng con dao cạo râu cùn anh tìm thắ y trong má y ngăn kéo của Lacy, Chase đã quyế t định anh không thể cứ ngô i yên chẳng làm gì cả; anh sắ p hế t kiên nhẫn rồi. Ở đây anh có cảm giác như mình đang trồ n tránh, mà trồ n tránh không phải là kiể u của anh.

Anh cô đố đoán xem lúc trước Zeke nhắ c đế n cuố n sổ nào, nhưng Chase mù tịt. Anh câ n phải về lại căn hộ của mình lục soát từng chút một. Ngặ t nổi, tin thời sự đã cho phát đi ảnh của anh, anh câ n phải thay đổi diện mạo một chút trước khi ra đườ ng.

“Tớ đây,” anh nói khi Jason nghe máy. “Cậu có nói chuyện đượ c không?”

“Đượ c, tớ đang trên đườ ng từ bệnh viện về nhà,” Jason đắ p, và Chase có thể nghe thắ y Jason vặ n nhỏ tiế ng nhạc Led Zeppelin đi.

“Stokes thế nào rồi?” Chase hỏi, trong dạ bằ n chồ n.

“Cậu ấy sẽ qua khỏi thôi. Tớ vừa đề nghị anh em chia nhau gác đêm trước cửa phòng cậu ấy trong bệnh viện. Zeke sẽ không làm gì được Stokes đâu.”

“Sao cậu thuyết phục được họ thế?” Chase vừa nhấm nháp bia lạnh, vừa hỏi.

“Tớ bảo tớ nghĩ cậu bị hãm hại, và người duy nhất có khả năng giăng bẫy cậu chính là Zeke.”

“Và họ tin cậu à?” Chase gác chân lên bàn nước của Lacy. Zeke ở trong ngành rất lâu rồi, Chase có thể nghĩ ngại rằng anh em trong sở rất trung thành với hă n.

“Có vẻ như trong quá trình công tác, Zeke cũng gây thù chuốc oán với nhiều người thì phải. Khá đông anh em trong sở cảnh sát đặt vắ n đề nghị vắ n hắ n đấ y.”

“Thật à?” Chase không thể ngờ ì yên nên đứng dậy đi tới đi lui trong phòng. “Tớ kê vai sát cánh cùng hắ n hai tháng ròn. Sao tớ lại không nhìn ra vậy?”

Câu hỏi của Chase gặp phải lời im lặng, và mãi sau Jason mới lên tiế ng, “Nhìn thẳng sự thật đi. Hồ ì này cậu không còn là người có óc quan sát như cậu trước kia nữa.”

“Nói thế là còn nhẹ. Sao cậu không mắ ng thẳng mặt tớ rằng tớ là thắ ng khố n nạn đi?”

“Tớ nghĩ tớ đã nói thế một lâ n rồi, lúc tớ yêu câ u xin đổi cộng sự ấy.”

“Lẽ ra cậu chỉ câ n đá vào đít tớ thôi.”

”Tớ cũng đã nghĩ đến chuyện ấy,” Jason nói, đoạn chặc lưỡi. “Thực ra, tớ đang chờ thêm hai tuần nữa rồi định là sẽ gặp cậu trong con hẻm tối và ra tay như thế.”

“Nhưng cậu chẳng bao giờ hạ tớ được đâu,” Chase đùa lại.

Lại thêm một quãng im lặng trùm lên đường dây trước khi Jason lên tiếng, “Thực tình tớ đã rất lo cho cậu.” Jason không phải tuýp người biểu lộ cảm xúc, nhưng lần này giọng nói của anh đã phản bội anh.

“Tớ xin lỗi,” Chase uống một hơi bia lạnh thật dài. “Tớ đang tự ý thức để chỉnh đốn cuộc đời mình đây.”

“Đèn đỏ không kiên nhẫn!” Jason kêu lên, một cố gắng rõ rệt để thay đổi giọng điệu cuộc nói chuyện. “Chase này, trước khi đến bệnh viện, tớ có ghé qua đó. Tớ đã tìm được một số hồ sơ cũ của cậu và Zeke. Tớ sẽ rà soát lại mọi chi tiết, đặc biệt là vụ bắt giữ số lượng ma túy mà cậu và Zeke cùng ra tay khi lần đầu tiên hai người dính với nhau. Chắc chắn số ma túy họ tìm thấy trong nhà cậu là ma túy từ vụ đó đây. Tớ nghĩ có lẽ tớ sẽ tìm ra gì đó giải thích được cho lý do tại sao hắn lại làm thế. Cậu đã nghĩ ra hắn đang tìm quyền sở hữu nào chưa?”

“Chưa. Thứ sách duy nhất trong căn hộ tớ đang ở toàn tiểu thuyết lãng mạn cũ rích của Sarah thôi.” Chase ngừng nói, chợt nhận ra rằng tuy lúc anh nhắc tên vợ, tim anh vẫn thắt lại nhưng cơn đau đã dịu hơn rất nhiều. Đầu dây bên kia im lặng làm anh phải nói tiếp. “Thế họ vẫn đang lùng sục ngoài hồ nước hả?” Chase gõ gõ gác chân chữ ngũ trên chiếc ghế mát-xa. Anh nhún nút chờ được xoa bóp. Nhưng thay vào đó, chiếc ghế quái quỷ nâng lên hát mạnh anh. Loạng choạng gượng giữ thăng bằng làm anh đánh rơi

Ông nghe xuống đất. “Xin lỗi,” anh bảo, nhật điện thoại lên và trợn mắt nhìn chiếc ghế.

“Hình như Zeke hết hy vọng tìm thấy xác cậu nổi lên mặt hồ. Tôi nay, ở bệnh viện, đơn trưởng đề cập đến việc thành lập đội tìm kiếm cả bên ngoài khu vực ven hồ.”

“Cách hồ bao xa thế?” Chase nhú mày. Nếu họ nói rộng diện tích điều tra, rất có thể sẽ có người đến gõ cửa nhà Lacy. Anh đã kéo nòng quá sâu vào vụ rắc rối này rồi.

“Đơn trưởng bảo ông sẽ chờ thêm một ngày nữa vì ông e xác cậu đã nổi lên rồi dạt vào đâu đó bên bờ hồ.”

“Hồ ỉ trước đơn trưởng cũng quý tở mà.” Chase bước đến ghế sofa.

“Tớ nghĩ đơn trưởng thậm chí không muốn tin rằng cậu đã chết hoặc... có tội nữa kìa. Không nổi số ma túy tìm thấy trong nhà cậu khiến ông không thể bệnh cậu được.”

“Thế còn cậu, cậu nghĩ sao hả Jason?” Chase lấy đầu ngón tay vẽ lên chai bia làm tá m hơi nước.

“Hỏi thế là sao, tớ nghĩ gì à? Tớ không hề tin. Nhưng sáng nay lúc đứng bên hồ, tớ khổ sở lắm khi cố gắng không tin là cậu đã chết.”

“Thế à.” Chase chợt nhớ câu chuyện của Sue mới kể sáng nay và bất giác mỉm cười. “Cậu cũng không đến nổi quá buồn đến độ quên không tán tỉnh các em đâu nhì.”

“Em nào cơ?” Jason hỏi.

“Cái cô cậu đưa danh thiếp cho rồi bảo cô ấy gọi lại cho cậu đây.”

Jason chột im lặng. “À, cô em nhỏ xinh tóc vàng nhạt ấy à? Tôi đâu có...”

“Cô gái ấy hiểu câu ‘Nhớ gọi lại cho anh’ có ý nghĩa khác đây.”

“Đây là nơi cậu trốn à? Cô gái tóc vàng ấy là Lacy hả?”

“Không,” Chase trả lời. “Tôi ở cách đó vài dặm, trong căn nhà đầu đường Langly ấy.”

“Thế làm sao cậu biết vụ cô em tóc vàng?”

“Cảnh sát giỏi thì cái gì chẳng biết.” Chase chặc lưỡi. “Cô nàng khen mong cậu đẹp đây.”

“Thật à? Chắc tôi phải ghé nhà nàng lần nữa quá.”

“Cô ấy có người tình trăm năm rồi.” Chase cười nhả nhỏ. “Là cái món đồ chơi biết rung ấy.”

Jason phải suy nghĩ mất một giây rồi mới phá ra cười.

“Và cô ấy có thể lả nhả nhả tí chút với quan hệ đồng tính đây,” Chase nói thêm.

“Khiếp quá. Vậy giờ chắc tôi phải chạy ngay đến chỗ cô ấy đây.”

Họ cùng cười vui và chòng ghẹo nhau thêm vài phút nữa trước khi Chase bảo, “Jason này, tôi cần cậu giúp việc này. Cậu chịu khó qua chỗ tôi đây...”

Lacy trăn trở quay qua quay lại suốt ba tiếng đồng hồ, cô chộp mắt. Rồi nàng nghe có tiếng cửa trước kẹt mở và đóng lại ngay. Nàng bèn tung chăn chạy ra cửa sổ đúng lúc nàng bắt gặp Chase Kelly đang đi dọc theo rặng thông viền quanh cạnh sân sau nhà nàng.

“Đúng là gã khờ vô ơn mà,” nàng lẩm bẩm.

Nàng đã nhận lời giúp anh, vậy mà giờ anh bỏ đi, không thèm chào một tiếng gọi là có. Có khi anh còn vô tâm đến độ không khóa cửa để gã đàn ông khác vào nhà lại bắt nàng làm con tin rồi còng tay nàng vào đầu giường mát. Thôi thôi, nàng đã gặp quá đủ chuyện phẫn khích cho một tuấn rồi. Với lại tên đột nhập kẻ tiệp chắc gì đã đẹp trai cho lắm.

Nàng ra tủ, lấy đôi dép đi trong nhà hình vịt Donald rồi ra khóa cửa trước. Nhưng vừa ra đến nơi, nàng bần khoăn vì nghĩ biết đâu anh ta chỉ ra ngoài đi dạo một lát cho thoáng thì sao. Nàng mở cửa và chỉ định ngó đầu ra ngoài nghe ngóng động tĩnh. Khi không nhìn thấy gì, nàng bèn bước ra ngoài trời đêm lạnh cóng, đi sang góc sân bên kia đến bên rặng cây.

Màn đêm tối đen như mực vậy lấy nàng khi nàng đến từng bước trên con đường mòn ngoài ngoằn ngoèo. Lacy không ngại bước tiệp vì biết cuối đường mòn có bài trí hai cái bàn picnic bà ngoại mua tặng nàng ba năm trước.

Vì trời tối đen như mực, nàng vấp ngã khi mở vạt Donald vướng vào tảng đá trên đường. Nàng lập tức đứng thẳng và đi tiệp. Nếu không thấy anh ta ngồi bên bàn picnic giữa cỏ ngả trắng sao, nàng sẽ quay vào nhà và khóa cửa lại. Một cơn gió lạnh thổi vào dưới gấu váy lụa màu đen. Nàng rùng mình và rảo bước nhanh thêm.

Đi thêm một đoạn, nàng chắ c chắ n nghe có tiế ng người nói. Nàng dừng lại, lắ ng tai, nhưng chỉ nghe thắ y âm thanh của đэм đen: tiế ng cú rúc, tiế ng má y con thú nhỏ chui vào bụi rậm kêu sọt soạt. Thề rô i, những tiế ng động á y cũng không còn, chỉ còn đэм tĩnh mịch nặng nề bao phủ. Thố t nhiên, đэм như đen hơn, những bóng cây góc khuấ t trở nên đáng ngờ hơn, gió như lạnh thêm và Lacy bắ t đầ u thắ y hoảng sợ. Lẽ ra nên câ m theo con cá, nàng nghĩ.

Quay lại. Đi vào nhà. Nàng vừa nghĩ đế n đó thì lập tức một người đang rình trong bóng tồ i nhào ra vật nàng xuố ng đầ t.

Chương 12

Cả Jason và Chase đều cùng nghe tiếng bước chân đang đến gần.

“Cậu bị bám đuôi rồi,” Chase thì thầm. Cả hai cùng rút súng ra và lẩn vào rặng cây.

Chase dăm dăm nhìn con đường mòn. Sự lo lắng quặn thắt bụng anh không phải là cho bản thân hay Jason, mà là cho cô gái đang ngủ trong nhà. Liệu lúc này Zeke và đám đàn em có truy theo Lacy?

“Không có ai theo đuôi tớ cả,” Jason thì thào, chĩa súng ra bóng tối bên ngoài rặng cây. Lại thêm một tiếng động nữa.

Một bóng người xuất hiện, cả Chase lẫn Jason đều lao ra nhưng Jason tiếp cận mục tiêu trước. Bóng người ngã vật xuống.

“Cảnh sát đây. Giờ hai tay ra hai bên!” Jason hô lớn. “Cử động là tôi bắn đây.”

Tim Chase đập thình thịch khi anh ghi nhận vóc dáng người vừa bị bắt giữ. Anh tiếp tục chĩa súng về phía con đường mòn, chờ Bruno hay Zeke xuất đầu lộ diện, nhưng trong thâm tâm anh chỉ muốn chạy như bay về nhà xem Lacy có gặp chuyện gì chẳng.

“Hắn không mang vũ khí,” Jason nói, giọng vẫn căng thẳng. “À mà... chết thật! Cô ấy không mang vũ khí,” lần này tiếng anh chột nhỏ đi và nghe như đang phân vân.

Chase quay ngoắt lại. Trờì tối khiến anh không nhìn thấy gì nhiều, nhưng đôi dép đi trong nhà hình vịt Donald màu vàng tươi ở chân người đang nằm bên dưới Jason kia chỉ có thể thuộc về một

người mà thôi. “Trời đất! Cậu buông cô ấy ra đi nào.” Anh quỳ xuống và Jason lăn sang bên cạnh.

Lacy hoảng hốt há miệng như sắp kêu thật to. Chase ghé lại gần. “Anh đây, Chase đây. Em không sao chứ?”

Nàng vụt đưa tay lên bịt miệng. Chase luôn cánh tay xuống dưới lưng nàng để đỡ nàng ngò i dậy. Vừa hoảng hốt lắm bắm, anh vừa sờ khuỷu tay và đầu gối nàng xem có bị chảy máu không và Chase thở phào nhẹ nhõm vì nàng không bị thương. Không hề hấn gì nhưng... ngay cả bóng tối, anh vẫn nhìn thấy sự tức giận trong ánh mắt nàng.

“Em có bị đụng đầu lâu nữa không?”

Nàng dịch ra. “Em chẳng sao cả.” Nàng đưa mắt từ anh sang Jason đứng cách đó vài bước chân. “Chẳng phải các anh chỉ hô, ‘Cảnh sát đây. Đứng yên đó,’ chứ không phải là vật nghi can xuống đất và sờ soạng ngực người ta đâu nhỉ?”

“Xin lỗi. Tôi không định...” Jason bỏ súng lục vào bao đeo ngang thắt lưng. “Cô chắc hẳn là Lacy rồi. Lúc chiều chúng ta có nói chuyện qua điện thoại.”

“Vì thế nên anh có quyền thộp ngực tôi à?” Nàng đứng dậy phủi phủi bụi đất.

“Tôi hết sức xin lỗi,” Jason nói. “Tôi không có làm cô bị thương chứ nhỉ?”

“Không,” nàng làu bàu, Chase nghe cảm giác bực bội đã biến mất khỏi giọng nói của nàng.

Rồi anh thấy nàng lại liếc nhìn qua Jason. Kiểu nhìn tán thưởng của phụ nữ từ hai đến sáu mươi tuổi thường dành cho Jason.

Không, hai đề n chín mươi tuổi mới đúng. Ngay cả Mim, bà cô của Sarah, vào mùa Giáng sinh của ba năm trước cũng còn phải lòng Jason nữa là. Jason, với thân hình của một cậu thủ bóng bầu dục, tóc vàng và mắt xanh, luôn là cục nam châm cực mạnh đối với phái đẹp. Ngay cả Sarah khi còn sống cũng hay nói đùa khen Chase tốt số vì nàng đã yêu anh trước khi gặp bạn thân nhất của anh.

“Anh sẽ vào nhà ngay thôi,” Chase bảo, bỗng dung muốn nàng tránh xa khỏi Jason. Nàng nguýt anh thật dài rồi bỏ đi thật nhanh.

Jason xoay mình trên gót, đút hai tay vào túi sau của quần jean. Mọi cậu ta cười cong cớn. “Hơi cấu kính tí, nhưng ngực thì đẹp hết chỗ chê.”

“Thôi đi ông,” Chase bực mình gất. Để cho Jason gặp một cô, thì trong vòng mười giây thôi cậu ta đã biết ngay ngực người ta tròn hay méo rồi.

“Cô ấy bản gất vì gì thế?” Jason dò hỏi.

“Khó ở vì sex,” Chase trả lời, buột miệng trước khi kịp suy nghĩ.

“Hmmm,” Jason âm ừ, nhìn theo lối mòn hướng Lacy vừa khuất dạng. “Giá tớ giúp được...”

Chase nhặt túi xách Jason để sau gô c cây lên. “Cô này là của tớ. Tớ đã quyết tiêu diệt mọi đối thủ rồi, vậy nên cậu nên biết quý mạng mình và quay sang tán tỉnh bạn gái Lacy thì hơn.”

Jason chắc lưỡi, đoạn chỉ chiếc túi trong, vẻ mặt lộ vẻ nghiêm nghị. “Chớ làm chuyện dại dột nhé. Với bộ đồ hóa trang này, cậu chỉ lừa được mấy tay buôn ma túy cò con ngoài đường phố thôi, còn Zeke không ngu đâu, mà theo như cậu nói, hă n không hành động một mình trong vụ này.”

“Tớ chỉ muốn về nhà mình tìm cuốn sổ quý quái mà Zeke nhấc đến thôi mà.”

“Thứ Zeke cần không có trong nhà cậu đâu. Lúc tối tớ đến đó tìm ma túy, thì nhà cậu đã bị lục tung lên từ trước đó rồi. Có kẻ đã vào nhà cậu soát xét. Sau đó, chính tớ có quay lại đó một lần. Tớ sẽ quay lại nhà cậu lần nữa, nhưng...”

“Nhưng tớ không thể cứ ngồi đây chẳng làm gì cả!” Chase đập nhẹ cái túi vào chân và sốt ruột cắt ngang lời bạn.

“Phải, cậu đang khổ sở lắm lắm nhỉ. Phải ở chung nhà với cái cô người xinh ngực đẹp, lại đang khó ở vì sex nữa...”

“Cậu biết tớ đang nói chuyện gì mà,” Chase nói, vung chân đá quả thông khô và nhăn nhó mặt vì cơ thể đau nhức chưa chấp nhận động tác đột ngột như vậy. “Tớ cảm giác mình như đang trốn tránh. Chỉ kẻ có tội mới phải trốn. Tớ thì có tội quái gì đâu!”

“Cho tớ thêm vài ngày nữa đi,” Jason bảo. “Tớ mới vừa bắt tay vào rà soát chôn giấu hồ sơ mới lấy về. Thế nào tớ cũng sẽ tìm được thông tin hữu ích cho xem. Với lại sức khỏe Stokes đang dần khá lên. Một hoặc hai ngày tới cậu ấy sẽ tỉnh lại và sẽ làm rõ trắng đen ngay thôi mà.”

Chase lo lắng vuốt mặt. “Zeke sẽ tìm đủ mọi cách để cậu ấy không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Jason gật đầu đồng tình. “Nếu thế hẳn sẽ phải hạ được một cảnh sát trước khi đến được chỗ Stokes. Tớ nghiêm túc đấy, chúng tớ đã cử người gác ngoài khu chăm sóc đặc biệt 24/7 rồi.”

“Thế vợ Stokes thế nào?” Chase hỏi, vừa lúc đấy nghe thấy tiếng động trong bụi cây. Cả hai người quay phắt sang hướng đó

nhưng hóa ra chỉ là con thỏ rừng nhảy qua bụi cây thấp mà thôi.

Chờ cho giây phút căng thẳng qua đi, Jason trả lời. “Tôi nghiệp lắm. Cô ấy đưa cả hai con đến bệnh viện. Nói đến chuyện đau lòng – cứ nhìn thấy cô ấy với bọn nhỏ là làm mình đau rồi. Rất rất đau.”

Chase thở mạnh. “Zeke là thằng đốn mạt, Jason ạ. Nếu đã bắt được Stokes, thì cậu biết hẳn cũng có khả năng làm bất cứ chuyện gì. Chính cậu cũng phải cẩn thận đấy. Ngộ nhỡ có chuyện gì với cậu thì...”

“Đừng lo,” Jason trấn an lúc họ đi đến cuối hàng cây. “Tôi sẽ không sao đâu mà. Cậu cứ suy ngẫm kỹ để ráp các mảnh ghép vào với nhau. Nghĩ cho ra vì sao Zeke lại làm thế này để rồi chúng ta có thể chứng minh chuyện hẳn đang làm.”

Bệnh viện lúc một giờ sáng yên tĩnh hơn, ánh đèn cũng yếu hơn. Không gian phảng phất mùi máu lẫn với mùi thuốc sát trùng. Mùi đồng thau hơi tanh đường như theo ống thông khí tỏa đi khắp nơi.

Zeke cố gắng không để bước chân gây tiếng động khi hẳn mỗi lúc một tiến gần đến khu chăm sóc đặc biệt. Trong túi áo đồng phục của nhân viên quét dọn mà hẳn lấy cắp trong phòng giặt ủi có kim tiêm và lượng heroin đủ để Stokes ngủ luôn không bao giờ dậy nữa.

Trước đó hẳn có gọi điện đến, giả vờ hỏi thăm sức khỏe của “bạn thân”, và được nói chuyện với y tá trực ở đây. Đêm nay chỉ có hai y tá phụ trách cả khu này, và khoảng năm phút nữa, một trong hai người sẽ nghỉ giữa ca. Nếu cần, hẳn sẽ khử luôn cô y tá còn ở lại. Con dao hẳn mang theo cắt cổ người rất ngọt, nhưng Zeke vẫn hy vọng lên vào lên ra mà không ai phát hiện. Hẳn không thích thú gì chuyện giết chóc cả.

Mùi thơm lừng đánh thức Lacy – mùi cà phê pha hương quế và vani. Nàng ngò ì dậy và vỗ bốt cái bốt buộc lên từng thành viên trên giường mình.

Samantha, con mèo thường ngủ gằn nàng nhát nhưng ban ngày thường ở xa nàng nhát, kêu gừ gừ còn khẽ khàng hơn. Con mèo chỉ chấp nhận nàng thể hiện tình cảm với nó vào buổi sáng. Vậy nên, Lacy không vội; nàng vươn vai ròi cho con mèo món quà nó xứng đáng được nhận, là một chút thời gian của nàng. Nhưng dù tay đang vuốt ve bộ lông mèo xám nhạt, đầu óc nàng vẫn nghĩ về người đang nấu nướng ngoài bếp. Nàng không thể cho phép anh ta ở trong nhà mình lâu hơn nữa.

Vẫn nằm trên giường, nàng thắm tập trước bài diễn văn tiễn khách. “Vâng, em rất vui vì anh đã ghé nhà. Em hy vọng sau khi ra khỏi đây, anh không đi lang thang để ròi bị người ta giết chết. Nhưng anh không thể ở đây được bởi vì em chỉ muốn lên giường với anh thôi. Và nếu em lên giường cùng anh, thì em sẽ lại muốn cưới anh làm chồng.” Phải, nghe thế chắc chắn anh sẽ vội vã chạy ra cửa ngay. Chẳng phải đa phần đàn ông thà chết còn hơn cưới vợ ư? Vậy nên nàng đang ban cho anh ơn huệ đầy thôi.

Bò ra khỏi giường, nàng mặc quần jean, áo thun màu hồng và chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đối mặt với bất cứ chuyện gì sắp xảy đến.

“Vừa đúng lúc.” Ngay khi vừa thấy nàng vào bếp, Chase đã chủ động bắt chuyện. “Anh hy vọng em thích bánh mì xốt lát chiên trứng kiểu Pháp. Món tủ của anh đây. Em ngò ì xuống đi.” Anh kéo ghế mời nàng ngò ì và đặt ly cà phê lên bàn ăn.

Nàng chần chừ ngò ì xuống ghế, và nhớ lại phần diễn văn mở đầu như thế nào. Mu bàn tay anh vờ như vô tình vuốt nhẹ vào cổ

nàng lúc Lacy nhìn xuống ly cà phê bốc khói, tự hỏi không biết anh có nhìn thấy hơi nóng đang phả ra từ hai tai nàng hay không. Cảm giác rạo rức và khát khao đến vào lúc này càng quá sớm với nàng.

Anh chồm qua vai nàng. “Bố anh hay bảo con đường dẫn đến trái tim phải đẹp là đi qua dạ dày.”

Lacy ngó nghiêng hơn để tránh làn hơi ấm từ hơi thở của anh mỏng man trên cổ nàng. “Em tưởng ngược lại mới đúng chứ – con đường đến trái tim đàn ông đi qua dạ dày.”

“Đổi với cả hai phải đều đúng mà,” anh nói, giọng rõ là đang cười. “Vậy thì em làm bữa trưa.”

Bàn tay anh lướt nhẹ trên lưng nàng, để lại da gà nổi gai người Lacy. Tại sao, nàng tự hỏi, sao nàng phải tỏ ra lòng sốt dạ đá để đuổi anh ra khỏi nhà ngay bây giờ chứ? Chẳng lẽ nào hôm nay nàng cũng phải làm việc mà; nàng sẽ làm việc trong phòng chụp ảnh, còn anh sẽ ở ngoài này. Nàng sẽ không phải nhìn thấy anh. Mà cũng không phải lo canh cánh trong lòng rằng anh sẽ bị người ta giết hại.

“Xin lỗi em vì sự cố đêm qua nhé,” anh bước lại gần bên. “Chẳng là anh nhờ Jason mang đến đây cho anh vài thứ anh cần thôi mà.”

Lacy nhâm nhi cà phê, một đĩa bánh chiên bơ nóng hôi hổi hiện ngay trước mặt nàng như có phép lạ vậy. Nàng ứa nước dãi khi mùi bơ tan, mùi si rô và hương quế quyện vào nhau bay lên mũi nàng. Nàng nghe tiếng anh kéo ghế ngồi trước mặt nàng và Lacy đánh bạo nhìn lên. Nàng cắn môi, chiêm ngưỡng cặp vai rộng, nụ cười quyến rũ và hai bàn tay của anh. Tôi qua, cũng hai bàn tay ấy đã ve vuốt nàng khiến nàng cảm nhận nhiều điều. Nhiều điều kỳ diệu.

“Em ăn ngay đi kéo để lâu bánh nguội mất đấy.” Nháy mắt với nàng, anh cầm nĩa lên và xắn miếng bánh dày trong đĩa của mình.

Lacy ước gì mình có thể gạt đĩa đồ ăn thừa năng lượng ấy qua một bên, gạt nỗi nàng thích bánh mì chiên bơ kiểu Pháp như thích kem sô cô la hương bạc hà vậy. Nàng cầm nĩa lên và đưa hàng món ăn quá hấp dẫn đang cám dỗ nàng. Anh chàng này mời mọc nàng cả lạc thú ái ân lẫn bánh mì chiên kiểu Pháp. Tuy sẵn sàng chấp nhận nói không với lời mời ân ái, nhưng bánh mì chiên bơ nhất thiết phải thuộc về nàng! Đến đây với mẹ nào, nàng nghĩ, xiên một miếng bánh giòn tan thơm phức đưa lên miệng. “Ừmm,” nàng than, nháy mắt lại khi miếng bánh nóng hôi chạm vào lưỡi mình.

Khi vừa mở mắt, nàng thấy anh đang chăm chú nhìn mình.

“Em thích chứ?” anh hỏi.

“Không, phải nói em cực kỳ thích mới đúng,” nàng đáp rồi tiếp tục ăn.

Khi nàng tận hưởng bữa điểm tâm ngon nhất trên đời, Chase giới thiệu sơ vài nét về anh bạn Jason cho nàng nghe.

“Anh làm thêm nữa cũng được mà.” Anh mỉm cười khi thấy nàng xiên miếng bánh cuối cùng rồi xoay nó quanh đĩa để vét đến giọt si rô cuối cùng.

“Đừng dụ dỗ em nữa. Em no rồi.” Nàng ngằn ngừ, cô không nghĩ đến sự cám dỗ. “Trông anh như đang lại sức,” nàng bảo khi nhận thấy anh di chuyển nhanh nhẹn và thoải mái hơn.

“Toàn thân anh đau ít, còn hai vai lại đau nhiều hơn. Hay có lẽ là hai vai vẫn đau như trước, và anh nhận biết được vì toàn thân đã đau ít lại.”

“Chắc anh nên thay băng và sát trùng cho vết thương lâu nữa.” Nàng hạ nữa xuống rồi chột thấy giọt si rô còn sót lại trên thành đĩa. Nàng chặm đầu ngón tay vào si rô và đưa lên miệng mút.

Anh tròn mắt thích thú khi thấy nàng hôn nhiên liếm láp ngón tay. Dù nàng tự nhận mình tẻ nhạt như bánh xốp hương vani, nhưng Chase không nhìn nàng như thế. Anh quan sát nàng như khi quan sát máy chiếc bánh quy thượng hạng có rắc hạt điều và kẹo dẻo bày trang trọng trong tủ kính của tiệm bánh ngon nổi tiếng. Và ngay lúc này đây nàng như là một chiếc bánh quy thượng hạng có rắc hạt điều và kẹo dẻo. Với ngón tay còn ở trong miệng và anh vẫn quan sát nàng với ánh mắt nồng nàn, Lacy cảm giác nàng rất gợi tình, như một cô nàng thích quyên rũ có quyên năng khiên đàn ông phải mê mẩn trước mặt mình.

Nàng rút ngón tay ra. “Cảm ơn anh vì bữa sáng nhé.”

“Không có chi.” Ánh mắt anh chưa muốn rời khuôn mặt nàng.

Một giọng nói từ phòng ngoài vọng vào. “Mèo ngoan, đây nó vào đi!” Một giọng nói điện tử.

Chase cười bảo, “Đêm qua, suýt nữa anh bấn cái khay vệ sinh của mèo đấy.”

“Em đã bảo cái khay ấy biết nói mà.”

“Anh quên khuấy máy mắt.” Anh đặt nữa xuống.

Lacy thâm ước nàng quên được tôi qua – quên đi cảm giác được bàn tay của Chase lướt trên làn da trần trên bụng. Quên đi cách anh đã ấn nhẹ đầu ngón tay vào rốn nàng ra sao, một mảnh khỏa rất riêng khiên cho phụ nữ phải nghĩ đến...

Nàng vội vàng uống một hơi hết ly cà phê rồi đứng bật dậy. “Đề lát nữa em dọn.” Và lát nữa nàng sẽ bảo anh phải đi. Như cô gái trên đường trốn chạy, Lacy phóng ra khỏi phòng.

Vừa đi, nàng vừa có cảm giác mình giống Ally McBeal trong loạt phim truyền hình xưa cũ. Tâm trí và lương tâm của nàng đã chia thành hai nửa, và nàng tưởng tượng mỗi một nửa đang ngồi một bên vai. Nửa này, một cô gái thánh thiện mặc váy lanh trắng, bảo nàng: “Quay lại ngay và đưa cho anh ta tờ lệnh thôi”. Nửa kia mặc váy nhỏ xíu đỏ rực nóng bỏng, sau khi giục Cô Hoàn hảo đi hát thánh ca đã rí tai vai đi để Lacy có thể làm với lượng si rô còn lại. Lacy bỏ ngoài tai lời khuyên của cả hai và bước vào phòng chụp ảnh.

Zeke nhai nát nắm thuốc aspirin và chiêu thuốc xuống bằng cà phê mua trong căng tin của bệnh viện. Mỗi nhịp tim đập đều làm đầu hắn buốt thon thót. Không ngủ được. Zeke không nhớ lần cuối cùng hắn chớp mắt là khi nào, nhưng hắn không thể và sẽ nhất quyết không nghỉ ngơi bây giờ.

Đêm qua, Nữ thần May mắn đã ủng hộ hắn. Ngay trước khi băng qua lối đi của phòng chờ, hắn nghe tiếng cô y tá đang nói chuyện với ai đó. Hắn ẩn vào trong sảnh, chờ đợi và lắng tai nghe cho đến khi hắn nhận ra giọng nói của người kia.

Sĩ quan Candace. Khi cô y tá đề nghị Candace cứ yên tâm về nghỉ và hứa sẽ gọi điện thông báo nếu quá trình phục hồi của Stokes có bất kỳ sự thay đổi nào, anh ta chỉ ngần ngại tuyên bố anh dự định sẽ ở lại suốt đêm nay. Câu hỏi khiến Zeke đau đầu nhất là tại sao Candace cho rằng anh ta cần ngồi canh bên ngoài khu chăm sóc đặc biệt này.

Hắn biết anh em trong đồn luôn quan tâm giúp đỡ nhau. Trờ ạt, họ có thể xông pha nguy hiểm vì nhau, nhưng ở lại suốt đêm ở

bệnh viện thì quả là vượt quá nghĩa vụ. Sáng nay, Zeke có ghé qua đò n để tìm hiểu xem cấ p trên có chính thức cắ t cử người gác ngoài phòng bệnh của Stokes không. Chẳng có văn bản nào khiê n hắ n tin có chuyện ấy, tuy nhiên, linh tính mách bảo có người đã không chính thức bày ra trò này. Nhưng ai mới được chứ? Đê n lúc này, chỉ một cái tên hiện lên trong tâm trí hắ n: Dodd.

Đêm qua, nói thật là Zeke chạy bán sô ng bán chề t ra xe hơi của hắ n ngoài bãi đậu. Ngồ i trong xe hơi tô i om, hắ n đã nghĩ đê n chuyện gom hế t tiề n bạc tích lũy bấ y lâu và chạy sang lánh nạn ở Mexico. Rồ i hắ n chợt nghĩ ra một chuyện: đó là chiế c đò ng hồ vàng dự định sẽ về tay hắ n sau hai tháng nữa, cái thứ mà hắ n đã dè bĩu ấy. Tự nhiên hắ n muố n có nó. Ngày nào đó Zeke sẽ để lại cho con trai hắ n.

Nê u Zeke bị bắ t, nê u hắ n không làm xong vụ này, vợ cũ và các con hắ n sẽ có lý do chính đáng và rấ t đúng luật để gạt hắ n ra ngoài cuộc sô ng của họ. Lúc này, nê u vợ cũ của hắ n có phải rục xương dưới địa ngục, hắ n cũng mặc kệ, nhưng Zeke vẫn còn hy vọng vào hai đứa con. Hy vọng rằ ng sau khi hắ n nghỉ hưu, khi con hắ n lớn khôn thoát khỏi bàn tay kềm giữ của vợ cũ, hắ n sẽ có thể tìm cách quay về và trở thành một phầ n trong cuộc đời con mình. Lúc ấy hắ n đã có đủ tiề n để mua cho con những thứ mà trước đây hắ n không đủ khả năng mua cho chúng. Cứ suy nghĩ như thế hắ n sẽ dễ dàng xuố ng tay hạ thủ Stokes hơn. Vì nê u Stokes còn sô ng và khai ra hắ n, con của Zeke sẽ phải trả giá. Có người cha nào không sẵn sàng giế t người để bảo vệ máu mủ của mình chứ?

Điện thoại di động của hắ n réo lên và Zeke nôn nóng lôi phắ t nó từ trong túi ra nghe. Hắ n đã cô gọi cho Bruno có dễ đê n hơn chục lầ n nhưng gã không nghe máy. “Duncun nghe!” Zeke trả lời, hy vọng nghe thấ y cái giọng ô m ô m của Bruno.

“Ê.” Là tiếng kẻ hấn đang mong.

“Mày ở chỗ nào thế? Suốt đêm tao gọi cho mày mà không được. Mày vẫn theo dõi hấn đây chứ?”

“Thì vẫn, nhưng mãi đến hai giờ sáng hấn mới về nhà,” Bruno đáp.

Zeke nghiến răng rít lên. “Tao đã bảo mày là hấn ở bệnh viện cơ mà.”

“Nhưng lúc tôi đến đó, hấn đi mất tiêu rồi. Thế là tôi đành lái xe đến trước căn hộ của hấn và chờ ở đó suốt. Tuy nhiên, sáng nay hấn vẫn chưa đi đâu hết. Mà này, tôi có phải bám theo hấn cả ngày không đây?”

“Chỉ khi mày còn muốn sống mà thôi.”

Bruno đã ngừng hấn. “Nếu hấn ra khỏi nhà, tôi sẽ báo ông ngay.”

“Mày nhớ phải báo đây. Với lại, khi chuông điện thoại reo thì phải trả lời. Còn bây giờ tao sẽ quay trở lại hồ dò la nhà dân ở khu vực xa hơn một chút. Nếu tao thấy hấn, chắc tao phải cần mày giúp.”

“Tôi sẽ không giết ai cả đâu,” Bruno quát lại; đường dây đã tắt ngúm.

Tiếng nhạc Giáng sinh bắt đầu ngân nga khi Chase chắt chén đĩa bản vào máy rửa chén. Anh đã dọn gần sạch bếp, chỉ nội trong một bài “Đêm thánh vô cùng,” lúc ấy chuông cửa reo vang. Anh vội chạy vào nắp trong phòng khách đúng lúc Lacy từ phòng chụp ảnh bước ra sánh với nét mặt cực kỳ sợ hãi.

“Anh vào phòng ngủ đi,” nàng bảo. “Em sẽ ra bảo họ đi.”

Chase cũng cảm nhận thoáng hoảng hốt dâng lên trong ngực, anh vơ lấy súng từ nơi mình đã giấu dưới nệm ghế sofa.

Chương 13

Chase nhìn Lacy lặn nữa trước khi đi qua mặt nàng. Con Fabio đeo sừng tuấn lộc vừa sửa vừa phóng như bay từ phòng chụp ra. Khi Lacy bước sang bên tránh đường cho nó, vai nàng khẽ chạm vào vai anh.

“Cảm ơn em,” Chase bảo, mỉm cười với nàng, và suýt nữa vô thức đặt lên má nàng chiếc hôn thoáng qua. Jason nói đúng; anh sẽ là gã khờ nếu muốn bỏ nơi này mà đi.

Vào phòng nàng rồi, Chase lập tức áp lưng vào bức tường cạnh cửa sổ để anh vừa có thể nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, vừa ghé mắt nhìn ra mà không bị phát hiện. Anh nghe tiếng cửa trước kẹt mở.

“Chào anh Hunky.” Giọng Lacy véo von xen lẫn tiếng sửa của Fabio.

Hunky hử? Chase đẩy nhẹ màn để xem ai đang đứng trên thềm nhà Lacy.

Gã thanh niên tóc vàng đứng trước cửa nhà Lacy mặc đồ ng phục của hãng phát chuyển nhanh và đang mỉm cười – vóc người cao lớn và nụ cười hết sức mời gọi. Trông hấn giống vận động viên cử tạ hơn là nhân viên đưa thư. Hấn cứ dán mắt vào nàng như thể muốn nhấc bổng nàng lên vài lần. Hóa ra, đây là cái gã mà Lacy phải nên mời vào nhà mà đập vùi hấn trong khắp các phòng của nhà này đây ư? Đừng hòng có chuyện đó! Chase thầm nghĩ.

“Đi ăn trưa với anh không em?” Vừa đưa cho nàng phong thư và xấp giấy để nàng ký xác nhận, hấn vừa hỏi.

“Cũng thích lắm nhưng không đi được,” Lacy tỉnh bơ đáp lời.

“Không sao. Thề lên giường với anh vậy nhé?”

“Ranh con lẻo mép,” Chase lắm bằm.

“Cũng thích lắm nhưng không được,” Lacy thờ ơ trả lời. Nàng ký xác nhận. “Nhưng dù sao cũng cảm ơn lời đề nghị của anh nhé.”

Gã đưa thư bật cười. “Anh có đang hoài công không nhỉ?”

“Có,” Lacy trả tập giấy cho gã kèm theo nụ cười tươi tắn và quyết nũ. “Nhưng anh cứ mời tiếp đi nhé, đừng thôi.”

“Em đang giết anh đấy, Lacy ạ.”

Không, Chase thâm nghĩ. Tao mới là người sẽ giết mày đây này.

“Thôi chào nhé,” Lacy vừa nói vừa đóng cửa lại.

“Anh sẽ không bỏ cuộc đâu,” gã đưa thư nói với theo.

Ồ, mày sẽ bỏ thôi! Chase bước ra khỏi cửa phòng ngủ và gặp ngay Lacy trên lối vào. Con Fabio quấn quýt dưới chân nàng. “Em biết không, em có thể gọi điện cho cảnh sát và tố cáo hấn tội quấy rối tình dục được đấy.”

Lacy liếc qua Chase rồi mở phong bì ra. “Anh ta không quấy rối em đâu.” Nàng lấy từ trong phong bì mới nhận ra mảnh giấy trông giống tờ ngân phiếu thanh toán lương, đoạn đi lại nhét nó vào giỏ mây đặt trên máy may kiểu cổ kê gần cửa ra vào.

“Hấn đòi lên giường với em,” Chase gắ t. “Hay em bỏ qua phần ấy? Nếu anh nhớ không nhầm thì hấn đề nghị thế ngay sau khi mời em đi ăn trưa đấy.”

“Anh ta chỉ đùa thôi mà,” nàng trả lời. “Vội lại anh ta mời rất lịch sự.”

“Phải rồi, có lẽ nếu em thôi gọi hắn là anh chàng lực lưỡng, biết đâu hắn sẽ không mời em lên giường đâu.”

Lacy ngược lên nhìn anh. “Em gọi anh ta là Hunky()... là bởi vì đó là tên anh ấy.”

Chase lắc đầu, anh giận nàng một nhưng giận mình gấp đôi vì giọng của anh nghe như người đang ghen. Mà không, không chỉ vì giọng anh nghe như ghen tuông, mà vì chính anh đang ghen. Ghen tuông không phải là kiểu quan hệ tình cảm anh định nhắm đến từ nay cho đến cuối đời, và nó càng không thích hợp ở đây, ngay lúc này.

Rà soát lại từng cảm xúc của mình, Chase đi đến quyết định anh phản ứng thái quá như vậy là do bản năng của một cảnh sát. “Em không biết hắn. Rất có thể hắn là tay chuyên hiếp dâm phụ nữ hoặc giết người hàng loạt. Em ở tận vùng xa xôi heo lánh như vậy nên hắn có thể xông vào nhà và tấn công em đấy.”

“Anh nói phải. Em làm sao biết được khi nào người ta chĩa súng vào em rồi còng tay em vào đầu giường. Hay là vật ngựa em ra dắt rồi sờ soạn khắp người em! À mà không, chỉ cảnh sát có quyền làm thế, chứ không phải nhân viên FedEx.” Nàng lắc đầu rồi đi qua mặt anh.

Ngồi dưới chân anh, con Fabio sửa inh ỏi đòi anh chú ý. Chase bắt giác nhìn xuống con chó. Fabio nghiêng đầu nhìn trả, cặp sừng tuấn lộc trên đầu nó xệ xuống. Chase lừ mắt chỉ tay ra cửa. “Lần sau hắn có đến, mày cắn hắn cho tao, nghe chưa?”

Lacy tự mãn bước vào phòng chụp ảnh. Bao cảm xúc ấ m áp tràn ngập lò ng ngực khiề n nàng bất giác mỉm cười. Có thể với anh, nàng chỉ là bánh xô p nhạt nhẽo, nhưng Chase Kelly đang ghen. Điề u đó có ý nghĩa rấ t lớn với lòng tự tôn hương vani của nàng. Thê rô i thâm tâm của nàng bỗng mê m như kẹo dẻo, và Lacy biế t mình nên đuổi Chase Kelly đi cho sớm. Để đê n trưa vậy, nàng tự hứa với lòng. Nàng định trưa nay sẽ bảo anh rời khỏi nhà nàng.

“Thôi mà, đừng e thẹn như thê chứ. Làm dáng thật điệ u cho tao xem nào.” Lacy huyết sáo, cô gọi đượ Leonardo nhìn vào ó ng kính. Bất chợt sừng tuầ n lộ c trên đầ u Fabio lại rủ xuố ng, làm Lacy rên rĩ. “Ôi không.”

“Đê anh giúp cho.”

Lacy quay ra cửa, không biế t rằ ng Chase đứng xem nàng chụp ảnh nãy giờ. “Không sao đâu mà. Em tự làm đượ .”

“Cứ đê anh giúp em,” anh không nghe, đê n ngồ i bệt trước cây thông Noel. Anh vồ vồ lên đầ u gọi Fabio đê n gầ n. “Lúc nào chụp hình em cũng nghe nhạc Giáng sinh, hay em chỉ nghe nhạc Giáng sinh lúc em chụp ảnh Giáng sinh không thôi?”

“Chỉ khi em chụp hình Giáng sinh thôi.” Nàng nhìn vào ó ng kính và nghĩ thầ m chắ c trước ó ng kính 50 mi li mét này, trông anh kém hấ p dẫn hơn lúc nhìn trực điệ n. Không hê . Qua ó ng kính anh trông cũng đẹ p trai kinh khủng.

“Thê khi em chụp ảnh cho lễ Phục sinh thì sao?”

Nàng ngâm nga hát trong lúc mắ t không rời ó ng kính. “ ‘Này là thỏ đuôi bông Peter đang đê n, nhảy nhót...’ ”

Anh cười tươi, sửa lại cặp sừng cho Fabio. “Vậy được chưa?” Anh nhìn nàng rồi nghiêng đầu nhìn con chó.

Lacy thấy ngay góc chụp đẹp liền bấm máy. Khi đèn flash lóa lên, Chase quay lại. “Ồ hay!”

Mèo Leonardo, nón trên đầu hơi lệch, leo lên đùi Chase. Chó Fabio, hơi hơi ghen tị, nhích đến gần anh hơn. Chase nghiêng đầu sang phía con mèo, nhướng mày, và Lacy lại bấm máy.

Nàng rời mắt khỏi ống kính và mỉm cười. “Xin lỗi nhé, khi thấy góc chụp đẹp là em bấm máy. Thói quen rồi. Chụp hình động vật thì anh phải nhanh tay.”

Chase cười tươi, vươn tay ra đồ vật dụng trang trí trong dịp Giáng sinh Lacy xếp cạnh cây thông và nhặt một cành tầm gửi giả phe phẩy trước mặt. “Em này, em lấy gì bù lại thường cho anh chàng bị em khai thác phục vụ cho tập ảnh này thế?”

Cả Leonardo lẫn Fabio đều cúi mũi hít hà cành tầm gửi trong tay anh. Lacy chụp ngay một kiểu ảnh nữa. “Anh giờ cành cây lên cao chút nữa đi,” nàng đề nghị.

Chase chán nản ngược mắt nhìn trần nhà, nhưng anh cũng làm theo hướng dẫn của nàng. “Anh không làm không công đâu, em nhé.”

Fabio giẫm chân trước lên đùi anh, ghé sát lại và liếm má Chase. Đèn flash nhá lên.

Lacy bật cười, tấm ảnh quá đẹp đánh thức tâm hồn nghệ sĩ của nàng. “Bức ảnh vừa rồi là vô giá. Anh làm lại đi Chase.” Nàng lại đưa mắt vào ống kính.

Chase nhìn con chó. “Em bảo anh hôn chó ư?”

Nàng tặc lưỡi. “Em chắc anh cũng từng hôn vài con rồi.”

“Phải, nhưng lúc đó anh xin thôi.” Anh giơ càn hình xăm gửi lên phía trên cặp tuần lộc giả của Fabio và giả tiếng hôn. Lập tức Fabio chồm lên trước tuân lệnh.

Đèn flash lại nháy lên. “Hoàn hảo,” Lacy nói, cười tươi khi nàng rời ống kính ra. “Tất cả phụ nữ yêu động vật trên đất Mỹ sẽ mua bộ bưu thiếp Giáng sinh này cho xem. Sao lúc trước em không nghĩ đến chuyện dùng người mẫu nam nhỉ?”

“Phải phải, tiếp theo đây em lại sắp yêu cậu anh cởi áo chứ gì?”

Nàng cân nhắc trong hai giây. “Khỏi. Anh bị thương ở vai; hình chụp sẽ không đẹp đâu.”

Chase lại bật cười. “Em không định dùng mấy tấm hình đó thật chứ, Lacy?”

“Nếu anh không muốn em dùng thì em sẽ không dùng.”

Nhưng em thì rất muốn sử dụng chúng. Em nói nghiêm chỉnh đấy.”

“À, nếu tiền công hậu hĩ thì được.” Chase xoắn càn hình xăm gửi trên tay, giọng không chút gì là đùa.

Lacy cười tươi mặc cho sức nóng đang dâng đầy trong bụng. “Em có thể làm cho anh thêm cái bánh mì kẹp thức ăn cho mèo nữa vậy.”

“Anh lại có ý khác.” Về quyên rũ gọi tình và nét khôi hài tràn ngập trong ánh mắt anh, Lacy lại bấm máy.

Tấm này nàng sẽ không gửi đi. Tấm này nàng sẽ giữ lại. Và trong những đêm cô đơn và tuyệt vọng, nàng sẽ ngắm anh trần trụi

để nghĩ về những điều nàng đã để vượt mặt. Đã vượt mặt. Những từ ấy lửng lơ trong suy nghĩ nàng, nàng nhận ra rằng mình sẽ vượt mặt nhiều thứ hơn chỉ là cái thú vui thể xác mà nàng đã không tự cho phép mình. Sự dí dỏm của Chase, sự bâu bạn ấm cúng bên anh và... cho đến khi nào nàng mới tìm được một anh chàng chịu hôn chớ cơ chứ?

“Em có thể biến anh thành siêu mẫu nam nổi tiếng,” nàng bảo, lại nheo mắt nhìn qua ống kính.

“Đấy có làm cho phụ nữ phát cuồng lên không?” anh hỏi, nhìn thẳng vào ống kính. “Phụ nữ thích người mẫu lắm à?” một bên mày anh nhướng lên dầy kêu gọi.

Nàng chụp tiếp tấm nữa. “Ồ thích chứ. Anh sẽ không bao giờ phải hôn chớ nữa đâu,” nàng thò đầu khỏi ống kính và trêu.

“Nhắc đến chuyện hôn... chắc ta có thể thương lượng đây.” Anh đứng lên, từ từ đi về phía nàng như con mèo lớn chuẩn bị vô mõi.

Nàng nhìn cảnh tâm gửi vẫn còn trong tay anh và chợt nhận ra chính nàng là con mõi. Cảm nhận sức nóng của tình huống này, nàng lùi lại một bước đúng lúc nhạc của bài “Tiếng Chuông Ngân” vừa bắt đầu. Tuy nhiên, tiếng chuông nàng đang nghe thấy đây là tiếng chuông cảnh tỉnh, và thứ đang rung lên lại là thân kinh của nàng.

“Một nụ hôn thôi, Lacy. Đổi lấy công làm mẫu cho em,” Chase giờ đang đứng trước mặt nàng, buông lời kêu gọi. “Rõi em có thể phóng to hình anh lên bảng quảng cáo lớn ở ngoài đường, anh cũng không màng.”

“Em thà chỉ trả công anh bằng bánh mì kẹp thức ăn cho mèo. Hoặc bằng tiề. Em có đủ tiề mà. Em sẽ phải tìm hiểu xem...”

“Anh không cần tiền của em.” Anh cười toe, khiến nàng chẳng dặng dưng để cho ánh mắt mình dán vào môi anh. Lúc trước nàng đã chú ý đến đôi môi ấy, biết miệng anh rất quyến rũ đến mức nào, nhưng bây giờ...

“Một nụ hôn thôi.” Anh lướt càn tằm xuyên dọc khuôn mặt nàng.

“Không chạm lưỡi,” nàng buột miệng không kịp suy nghĩ.

Lời nói bay khỏi môi nàng khiến cả anh lẫn nàng đều sửng sốt. Chase ngả đầu ra sau cười lớn. “Lacy ơi, nhưng hôn mà không chạm lưỡi thì sao gọi là hôn chứ?”

“Không chạm lưỡi hoặc không thỏa thuận gì cả,” nàng chợt nhận ra sự khôn ngoan trong câu chữ của mình. Bởi vì nàng có thể chịu được cái hôn trong sáng, miễn là...

“Thôi được, anh sẽ không dùng lưỡi của anh, nhưng em thì phải dùng lưỡi của em đấy.”

Nàng cân nhắc lời đề nghị đó. Phần nhiếp ảnh gia trong tim nàng đập thình thịch khi những hình ảnh vừa chụp loáng quanh đầu nàng. Phần đàn bà trong tim nàng thì rộn rã liên hồi vì một lý do hoàn toàn khác.

“Anh sẽ ký thỏa thuận nhượng ảnh chứ?” nàng hỏi. “Cho em quyền sử dụng chúng ấy.”

“Anh sẽ ký.” Lời thì thầm của anh ve vuốt má nàng.

“Được thôi,” nàng nói, nhưng nàng đang không nghĩ đến những tấm thiệp Giáng sinh – suy nghĩ của nàng hướng về đôi môi anh và về nụ hôn chóng vánh họ trao nhau hôm qua.

Anh buông rơi nhánh tóc mềm gửi và vuốt khẽ xuống cánh tay nàng, thế rồi anh rướn tới đòi tiên công. “Cho anh xem lưỡi em nào,” anh nói trên môi nàng.

Chỉ là lưỡi thôi, nhưng Lacy lại cảm thấy như thể anh vừa đòi xem ngực của nàng vậy. Máu dồn lên mặt nàng.

“Nào, Lacy.” Anh chạm má nàng như thể anh biết nàng đang ngượng ngùng. Chase nhoen cười khi anh lướt máy đầu ngón tay lên môi nàng.

Ôi trời ơi! Nàng vừa mắc một sai lầm nghiêm trọng. Hôn anh có thể sẽ chết người. Nhưng biết phải làm sao hơn. Lưỡi nàng lộ ra, liếm nhẹ môi trên.

Cặp mắt xanh lục bảo của anh sáng lên. “Gọi cảm quá,” anh nói giọng khàn khàn. “Làm lại đi em.”

Hai bàn tay anh dịu dàng ôm lấy khuôn mặt nàng. Mũi anh cọ nhẹ mũi nàng, nàng cảm nhận được hơi thở của anh trên môi mình.

“Chút xíu thôi, Lacy. Cho anh thấy chỉ một chút...”

Lưỡi nàng, ngược lại lý trí của nàng, lại đưa từ khóe miệng bên này sang khóe miệng bên kia.

Môi anh nhấm nháp môi nàng, nếm trái nàng như thể nàng là một điều gì đó cần phải được từ nếm thử và tận hưởng. Thời gian như ngừng trôi khi anh hôn và hôn mê mãi. Những ngón tay anh vuốt qua hai má nàng, chuyển ra sau tai nàng. Nàng đưa hẳn lưỡi vào sâu trong miệng anh – chỉ là vì nàng đã hứa sẽ làm thế. Chase rên lên khe khẽ.

Hai tay anh rời má nàng, nàng cảm nhận được chúng luôn xuống dưới áo thun ôm quanh eo, môn man bụng nàng rồi lần lên

cao hơn nữa. Nàng định chặn tay anh lại nhưng lưỡng lự.

“Cứ bảo anh dừng lại thì anh sẽ dừng ngay,” anh thì thào giữa hai môi nàng, không hề rời bỏ nụ hôn.

Nàng không bảo anh dừng lại. Chẳng có lý do thuyết phục nào nảy ra trong đầu nàng cả, cho dù nàng biết phải có cả hàng ngàn lý do lên bờ nhô trong óc mình. Hai tay anh vẫn chậm rãi đi lên, cho đến khi anh ôm lấy đôi gò bồng đảo qua lớp lụa mềm của áo lót. Ngay lập tức nàng cảm thấy ngực mình bị kích thích, cảm giác sung sướng chạy dọc toàn cơ thể nàng. Nàng ép sát người mình vào người anh.

Phản ứng của anh xảy đến tức thì. Anh ép sát người nàng, lui dần nàng vào tường. Chân anh chạm vào chỗ đang giày vò, nơi nàng đang nhúc nhúi, nơi nàng cần được vuốt ve. Và nàng cần nó đến mức người.

Nàng chộp lấy áo anh kéo anh về mình, quên hết tất cả ngoại trừ hơi nóng ngùn ngụt và cơn nhúc nhúi tuy đau đớn nhưng lại ngọt ngào đang thiêu đốt. Trước khi nàng kịp nhận ra chuyện gì đang xảy đến, thì anh đã bế nàng trên tay, mang nàng vào phòng ngủ, về phía giường nàng. Anh vẫn không ngừng hôn nàng và nàng không bao giờ muốn anh dừng lại.

Anh đặt nàng lên nệm và hạ mình xuống bên cạnh. Những cái vuốt ve âu yếm của anh lướt trên cơ thể nàng rất nhẹ nhàng nhưng lại nóng bỏng khiến bên trong nàng như tan chảy. Bàn tay anh lần xuống ôm lấy phần đang thiêu đốt của nàng. Nàng uốn người lên. Một lần, hai lần.

Anh rút tay về, nàng kêu khẽ phản đối. “Em xin anh.”

Anh áp môi vào cổ nàng, thủ thỉ, “Anh sẽ chẳng đi đâu cả.”

Đâu đó tận trong sâu thẳm nàng nhận thức được mình phải bảo anh dừng lại, anh đã được một nụ hôn, còn nàng phải đưa thỏa thuận cho anh ký, nhưng mà rồi tay anh đã chạm vào khóa quần jean của nàng.

Phần lưng tâm gái ngoan thì thâm vào tai nàng nói không với anh, nhưng cô bé kêu gọi mặc váy đỏ ở vai bên kia lập tức lù mắ t làm áo trắng phải im lặng. Lacy tựa đầu sâu hơn lên gối khi miệng anh chạm vào ngực nàng qua lớp áo thun và lớp áo lót lụa.

Bàn tay anh len lỏi, tìm kiếm và khám phá phần đang nhức nhối của nàng. Khi cảm nhận được điều này, cảm nhận được anh ở nơi đây, nàng đẩy hông lên vì khoái lạc.

“Em đã sẵn sàng chào đón anh.” Anh hôn lấy cằm nàng làm nàng nhớ đến cách anh hôn cổ nàng tối qua.

Lạc lỏi trong một trời thềm muồn, Lacy từ bỏ mọi giả vờ chống trả. Nàng cần Chase, nàng cần có chuyện này. Chỉ thứ này. Tình dục, đây chỉ là tình dục. Nàng sẽ không đem lòng yêu anh – sẽ không muồn cưới anh. Hông nàng dịch chuyển nhịp nhàng và hai tay nàng lờn xuống áo sơ mi để chạm vào, làm quen với da thịt anh. Nhưng nàng giữ cho mắt nhắm nghiền, như thể khi làm thế, nàng sẽ khiến mọi điều bớt thực hơn.

Ngón tay anh đưa vào sâu hơn cho đến khi nó đi sâu vào trong khiến nàng lại rên khẽ. Bàn tay không vương bận của anh vén áo nàng lên, miệng anh lang thang khắp bụng nàng, phả những chiếc hôn nóng cháy xuống xa hơn, xa hơn, xa hơn nữa.

“Giờ anh có thể dùng lưỡi được chưa, Lacy?” anh hỏi. “Anh cần em cho phép. Nói đồng ý đi em.”

“Đồng ý,” nàng thở dài.

Vừa dứt lời, anh chậm rãi thực hiện những thao tác cần thiết để giúp nàng lên đỉnh. Nàng vịn mình bên dưới anh, nóng rực, sẵn sàng đón nhận thêm nhiều hơn nữa. Nàng tự đẩy cặp quần jean xuống, để anh không phải dừng lại bất cứ thứ gì anh đang làm với nàng. Nhưng dứt khoát nàng không muốn chuyện diễn ra quá chóng vánh.

Chiếc quần jean rời khỏi nàng và rơi thịch xuống sàn nhà gỗ. Đó cũng là lúc anh tìm đến cặp quần nhỏ của nàng.

“Em muốn gì nào, Lacy? Em thích gì nào?”

“Thêm nữa,” nàng đáp. Anh lùi lại, mọi thứ đều bất ngờ dừng lại – những cái hôn, những lần ve vuốt. Nàng rên rỉ. Nhưng rồi cảm giác mượt mà của chiếc quần đang bị kéo xuống khỏi đùi khiến nàng ghệt thờ.

“Kiên nhẫn là đức tính tốt.” Anh tặc lưỡi khi nàng nghe thấy anh mở khóa quần jean của anh. “Anh hứa sẽ khiến mọi khoảnh khắc chờ đợi của em đáng giá ngàn vàng.”

Tiếng anh nói phàn nàn nào đưa nàng trở về chút nhận thức, không đủ mạnh mẽ để dừng lại mọi chuyện, nhưng ít ra cũng khá rõ rệt để khiến nàng nghĩ đến một vài việc cần làm. Chẳng hạn như bao cao su bảo vệ.

Nàng mở bừng mắt. Anh đang quỳ trên giường, đầu ngửa ra khi anh kéo áo qua khỏi đầu. Những múi cơ trên cánh tay anh phồng căng. Ánh mắt nàng dán vào ngực anh, dán vào phần da thịt và cơ bắp rắn chắc trên bụng anh. Chẳng có thứ gì ở người đàn ông này mà không phải là hùng hờn nam tính. Và nàng muốn cho cái nam tính hùng hờn đó phủ lấy nàng, đi vào trong nàng.

Nhưng trước tiên, nàng muốn lại được chạm vào anh, và được anh ve vuốt lần nữa. Ánh nhìn từ cặp mắt xanh màu lục bảo của

anh trùm khắ p người nàng, hùng hực sức nóng, hùng hực ham muố n. Tay anh ném áo sơ mi ra xa nhưng mắ t vẫn không rời khuôn mặt nàng. “Áo của em cũng phải được cởi ra.”

“Vuố t ve em nữa đi anh,” nàng van nài, mong muố n cho chuyện này kéo dài hơn, chẳng muố n anh leo lên nàng, tìm thắ y phầ n Thiên đàng của riêng anh mà bỏ nàng lại tận nơi Luyện ngục. Ôi, đã bao lầ n nàng ước ao cho mình được nhanh hơn? Nhưng chóng vánh chưa bao giờ là món nàng yêu thích, và dường như Peter chỉ có mỗi một vận tồ c mà thôi. “Hãy vuố t ve em nữa đi. Thật lâu vào anh nhé.”

“Sẽ lâu như em muố n.” Bàn tay anh từ từ lướt trên bụng và xuố ng giữa hai chân nàng. “Anh chỉ câ n khóa thân bên cạnh em.” Anh rút tay về để đẩy quầ n jean xuố ng dưới hông.

“Dùng bao.” Nàng chỉ nói được có thế . Nàng chăm chắ m nhìn mặt anh, ngưng không dám liế c xuố ng nơi nàng biế t mình sẽ tìm thắ y cảm dỗ nhiề u hơn nữa.

Vẻ mặt anh thay đổi. Anh thôi không đẩy quầ n xuố ng nữa. “Thế em không có... cách bảo vệ khác à?” anh hỏi.

“Không.” Nàng ngừng bật, cắ n môi. “Anh không để vài cái trong ví sao? Đàn ông ai cũng cắ t bao cao su trong ví mà.”

“Không,” anh đáp và hít vào thật sâu. “Em không uố ng thuố c tránh thai à?”

Nàng lắ c đầ u và nhắ m mắ t lại. Chiế c giường rung chuyển. Tiế ng bước chân nặng nề nện trên sàn nhà bằ ng gỗ, tiế p đế n là tiế ng cánh cửa nhà tá m sập mạnh – không mạnh như là Tôi-đang-điên-tiế t-đây, nhưng cũng gầ n như thế . Ngay cả khi đang rúm

người trên nệm, Lacy cũng không hề bực bội khi thấy anh tỏ vẻ tức giận. Nàng hiểu chính xác cảm giác của anh lúc này.

Chương 14

Lacy nhìn xuống chớp mũi và dự định sẽ để mồm đến mười trước khi gõ ì dậy tìm quần áo cotton thông thoáng và mềm mại mặc vào, rồi sẽ tự phạt mình bằng cách đánh một phát vào cái mông bọc trong vải bông ấy. Không, phải tự đánh hai lần mới đáng. Một đòn vì tội không trữ sẵn bao cao su trong nhà, đòn kia để phạt nàng đã tự buông thả đến độ suýt chút nữa quan hệ cùng anh. Sau khi tự lên lớp chính mình bằng bài diễn văn dài thích đáng, nàng sẽ trao cho Chase Kelly lệnh buộc anh đi khỏi nhà nàng. Không, buộc anh chạy khỏi nhà nàng chứ. Mà anh sẽ phải vấp chân lên cỏ mà chạy cho nhanh vào nếu không nàng sẽ đuổi theo túm áo anh mà lôi giật trở lại.

Nàng vừa để mồm đến ba, cửa phòng tắm đã bật mở rồi. Từ thụt lưng trở xuống vẫn để trần nên Lacy vội kéo chăn phủ lên người. Tiếng bước chân Chase tiến đến gần, rồi tấm nệm lún xuống theo cách trên-giường-có-hai-người-vốn-rất-thân-quen-giờ-đã-không-còn-quá-thân-quen-với-nàng-nữa. Sự chuyển động của tấm nệm hiệu Serta này chỉ nhắc cho Lacy nhớ ra nàng phải chịu cảnh cô đơn này trong một khoảng thời gian dài biết bao. Nàng nhắm mắt và nghe anh thủ thỉ ngay dưới cằm nàng.

“Anh xin lỗi. Đáng lẽ anh phải hỏi đến biện pháp phòng tránh trước khi bắt đầu, với lại anh thật ngu xuẩn khi sập cửa như vừa rồi.” Đôi môi anh mơn trớn hai má nàng.

“Mình không thể cứ làm chuyện này.” Nàng đặt tay lên ngực trần của anh để đẩy anh ra, nhưng nàng không đẩy. Thay vào đó nàng lại cảm nhận anh: lông ngực anh mềm mại trong lòng bàn tay nàng, da thịt săn cứng trên nền cơ rắn chắc chắc. Tim anh đập mạnh dưới tay

nàng. Tim nàng thỉnh thoảng trong lòng ngực cùng nổi như nhô i hụt hẫng nhân đôi giữa hai đùi.

“Em không thể cho phép chuyện này xảy ra,” nàng nói. “Làm thật thật xuân ngô c, có thể em kém cỏi trong nhiều mặt nhưng ngu ngô c không phải là một trong những mặt ấy.”

“Anh biết chứ. Nhưng anh vẫn có thể... làm em hạnh phúc.”

Bàn tay anh luôn xuống dưới chân. Nàng chặn lại khi tay anh đã lờn vờn quanh rốn. “Đừng!”

“Lacy,” anh thì thầm vào tai nàng. “Hãy để anh cho em khoái cảm. Hãy để anh làm thế vì em.” Anh nhún đầu ngón tay xuống rốn nàng.

Nàng lắc đầu và tự hỏi tại sao trước đó nàng không biết vết lõm trên bụng nàng lại nhạy cảm đến thế. “Không, em không sao đâu mà. Ta hãy coi đây là một sai lầm to lớn và...”

“Em không ổn gì cả,” anh bảo. “Và sai lầm duy nhất ở đây là ta không lo trước biện pháp phòng vệ. Em đã không được cảm nhận quá lâu rồi. Người em đang run rẩy kia. Anh có thể làm được. Anh có thể trao cho em những gì em cần mà không phải...”

“Nhưng em e là em không làm được,” nàng đáp, tay vẫn nắm chặt cổ tay anh đang áp lên bụng dưới của nàng.

“Anh không cần em phải đáp trả đâu,” anh thì thầm, hôn lên viền môi nàng. “Tất cả là dành cho em. Chỉ mình em.”

“Anh không hiểu rồi. Em không nghĩ mình có thể đạt cực khoái nếu không có... Thôi dừng tay đi anh.” Nàng lấy tay kia che mặt và thì thầm ước hoặc tá m nệm hiệu Serta nút chứng nàng đi, hoặc cả đàn cừu Serta cùng hiện ra lời cổ Chase Kelly về thế giới mộng mơ.

“À, anh hiểu rồi. Nếu vậy em phải cho anh thử chứ.” Anh khẽ gỡ tay nàng đang che mắt ra. “Chuyện này anh giỏi làm lắm.” Anh lại hôn nàng. “Tất nhiên anh sẽ phải dùng lưỡi và... máy ngón tay nữa.” Anh động đậy bàn tay đang đặt trên bụng nàng. Năm đầu ngón tay vỗ nhẹ trên bụng khiến cơn nhức nhối giữa hai đùi nàng càng thêm căng tức.

“Không.” Nàng cắn môi. “Sẽ chẳng ích gì đâu.” Môi anh trượt qua thái dương nàng và hông nàng khẽ dịch chuyển, và cái nắm tay của nàng nói lỏng ra.

“Thế em không nhớ cảm giác như thế nào thuở đang tuổi dậy thì và không muốn đi đến tận cùng hay sao? Chẳng lẽ hờn đó em không... khám phá hay thử nghiệm sao? Anh sẽ vẫn mặc nguyên quần thế này, nhưng anh vẫn có thể làm em cực kỳ sung sướng. Làm tình mà không cần quan hệ.”

Làm tình mà không cần quan hệ. Những lời ấy vang vọng trong đầu nàng. Nàng chưa từng có cảm giác ấy bao giờ. Tất nhiên nàng biết cách giải tỏa cảm giác bức bối cho tình trạng phòng không, nhưng lên đỉnh một mình lại giống như nấu ăn cho một người vậy: khi chẳng có ai giúp khuấy nồi nước sốt hay nêm thử hương vị thì dường như chẳng đáng bỏ công để nấu làm gì. Rồi mặc dù đồ ăn có thể đỡ đói lòng, nhưng ăn một mình chỉ khiến người ta thêm... cô độc.

“Thỏa mãn cùng cực đây, Lacy. Giống như câu thủ bóng chày ghi điểm nhưng không phải vọt bóng.”

Lacy nghĩ tới mọi khả năng anh sẽ giúp nàng vọt bóng bay ra ngoài sân vận động. Hai bạn tình của nàng trước đây không hẳn đã giành được giải thưởng trong môn nghệ thuật của khúc dạo đầu. Peter cho rằng cởi quần cởi áo cho phụ nữ là mọi nỗi kích thích mà

đàn bà cá`n – mà hâ`u hế`t mọi lâ`n hấ`n ta thường muô`n nàng cởi quâ`n áo sẵn trước khi lên giường. Tại sao, trong mười lâ`n thì có đê`n năm, làm tình với Peter lại gọi nàng nhớ đê`n bản nhạc đờ`ng quê kinh điển, “Em tẩy cả lông chân chỉ đê` cho chùng này thôi sao?” () Tuy Brian có đỡ hơn một chút, nhưng anh ta cũng đánh hụt bóng nhiê`u lâ`n hơn là đánh trúng. Ừ thì, không phải anh ta đánh hụt, mà là nàng hụt á`y chứ. Đơn giản là nàng không giỏi vụ này.

“Làm tình không cá`n quan hệ,” Chase lại thì thâ`m trên cổ nàng.

Không, nàng chưa hê` có dịp được tận hưởng cảm giác á`y. Chẳng cú` đúp cực khoái, chẳng làm tình trên nê`n nhà, qua điện thoại, dưới vòi sen gì cả – nàng đúng nghĩa là nữ hoàng phòng không. Vậy có khi tình dục không cá`n quan hệ lại chính là lô`i hẹp dành cho nàng.

Anh lại hôn nàng, thật dịu dàng, thật mê hoặc, khiê`n nắ`m tay nàng lại nói lỏng thêm chút nữa. Nê`u đó không phải làm tình thực sự thì chắ`c nàng không gặp nguy cơ tự dẫn mình đê`n trước bàn thờ Chúa nhỉ?

“Anh sẽ mặc nguyên quâ`n thê` này, anh hứa mà.”

Nàng buông hắ`n tay anh. Nàng tưởng anh sẽ bắ`t tay ngay vào việc, bởi anh sẽ có rấ`t nhiê`u việc phải làm. Nhưng thay vào đó, anh chỉ hắ`t chắ`n ra và từ từ nâng vạt áo nàng lên.

“Em phải đặ`t khoái cảm. Anh phải được ngắ`m em.” Anh nháy mắ`t, kéo áo thun màu hờ`ng qua đầ`u nàng. Luô`n tay xuô`ng lưng nàng, móc áo lót bung ra.

Anh rấ`t rành đờ` lót phụ nữ. Và có lẽ cũng rấ`t rành cơ thể phụ nữ nữa. Nàng cảm giác rằ`ng làm tình không quan hệ sẽ là một điê`u rấ`t tuyệt vời đây.

Nếu mình có thể đạt đỉnh.

Cảm giác bất an như bong bóng thi nhau nổi lên mặt nước khiến nàng sợ hãi. Peter đã nói gì để tự bào chữa cho vụ ăn vụng trong thang máy nhỉ? Em chưa đến nỗi lạnh lùng lãnh cảm, nhưng em cũng chẳng ấm áp lên được.

Chất vải lụa của áo lót cọ nhẹ vào hai bầu ngực làm những nghi ngờ quá khứ nhanh chóng tản đi.

“Umm,” Chase tấm tắc ôm trọn hai bầu ngực nàng. “Em đẹp quá.” Anh nghe như nghẹt thở. Anh lại nhào người bên nàng, lần lượt hôn lên từng bên ngực. “Em thích thế nào? Nhẹ nhàng ư?” Anh hé miệng và ngậm lấy. Nàng ưỡn người rên rỉ.

Anh ngẩng lên nhìn nàng. “Hay em thích thế này?” Anh chạm vào, nhẹ nhàng kích thích nàng nhiều hơn. Hơi thở của nàng tắc nghẹn.

“Và lời buộc tội là...?” anh hỏi, xoay mặt nàng để nàng phải nhìn thẳng mắt anh. “Nhẹ nhàng hay thô bạo?”

“Cả hai,” nàng đáp, mắt vẫn nhắm nghiền.

“Nhìn anh này,” anh bảo, lướt nhẹ đầu ngón tay trên cổ nàng.

Nàng mở mắt ra.

Chase ngắm nhìn Lacy, đang nằm trên giường ngay trước mặt anh. Đôi mắt xanh nhạt của nàng như muốn nói bao điều, quá chân thật, và nổi đăm mê bập bùng trong mắt. Anh muốn nàng nhìn anh, chứ không phải lan man đâu đó mà vờ rằng anh là chồng cũ của nàng. “Anh muốn thấy đăm mê trong mắt em. Em cứ mở đôi mắt xanh trong ấy cho anh, em nhé?”

Nàng gật đầu và anh lại hôn nàng. Anh đưa tay về phía đang mỗi mòn chờ đợi, anh quan sát nàng trong khi tay anh lần đến điểm cần tìm. Thấy mắt nàng mở lớn thêm, anh biết mình đã tìm đúng chỗ. Nhưng anh chỉ vừa mới chạm vào đó thôi là nàng đã khép chặt hai chân lại.

“Thực là em chưa bao giờ đạt được khoái cảm như thế này ư?” anh hỏi, hy vọng nàng sẽ nói thật lòng. Ý tưởng anh là người đầu tiên khiến Chase rung động. Anh day nhẹ đầu ngón tay lên đó lần nữa.

“Chưa bao giờ.” Chưa kịp dứt lời, nàng đã oằn người tránh tay anh như thể đang xấu hổ hay lo âu. “Em... em không nghĩ... có thể đạt được. Chase này, em chỉ là bánh xốp vani nhạt nhẽo, với thú yêu đương lại chỉ âm ấm lờ mờ.”

“Còn anh là kem lạnh chứ gì. Có đúng em nói thế không nào?” anh hỏi, và lại hôn nàng – cái hôn nuốt trọn, vô vấp, ướt át, hôn để làm phụ nữ đổi ý. “Đừng cưỡng lại,” anh thì thầm giữa hai môi nàng, và tay anh lại chạm vào nàng dưới lớp chăn. “Cứ thả mình theo nó. Cứ thư giãn để cho anh tận hưởng thú vui. Cũng giống như anh và em cùng ân ái thôi mà. Nếu có lúc nào em muốn oằn người tránh, thì đừng làm thế. Thay vào đó cứ đẩy người về phía tay anh.”

Anh ngậm lấy nàng. Hông nàng hơi nhấc lên mặt nệm, đuôi theo những ngón tay anh đang day xoa trên da thịt nàng. Anh cảm nhận được nàng lá đi, ướt mềm hơn sau mỗi lần ngón tay anh lướt qua nó. Nhưng cứ sau vài phút, nàng lại nhích ra xa, cưỡng lại thay vì nương theo cảm giác. Nàng không biết cách thả mình. Nàng cũng không mở rộng hẳn hai chân cho anh. Anh nhào lên cấn nhẹ vào cổ nàng. “Em hãy nghĩ đến những gì anh đang làm. Cảm nhận lấy cách anh ve vuốt em, nơi anh âu yếm em.”

“Nhưng em không thể. Em không giỏi làm thế này đâu,” nàng cứ bướng.

“Suýt. Chúng mình mới chỉ bắt đầu thôi mà. Em giỏi lắm chứ. Chắc chắn vị của em cũng rất tuyệt vời.” Anh rê những nụ hôn dọc quanh bụng nàng khi tay anh từ từ trượt xuống kho báu đang chờ đợi. Nếu để nàng thất vọng thì anh sẽ bị đời đời nguyên rủa. Lacy sẽ phải tiến thẳng lên đỉnh, dù có phải mất hết cả ngày.

Chèn mình giữa hai đầu gối đang khép hờ, anh hôn lên phía bên trong đùi nàng. “Cho anh chút không gian. Để anh được ngắm em, ngắm rõ mọi góc ngách. Không giấu giếm gì cả.” Anh từ từ đẩy hai chân nàng dang ra, nàng ngoan ngoãn nghe theo mà không hề gồng cứng. “Đúng rồi.” Anh hạ mặt mình đối diện nàng, hít thật sâu lấy mùi hương quyến rũ, suýt chút nữa quên hết mọi chuyện mà chỉ muốn giật phăng quần jean, vùi mình vào sâu trong cơ thể nàng, thật mạnh thật lâu cho đến khi cơ thể mình vỡ òa xối xả.

Chase nghiến chặt răng. Lần sau vậy. Anh sẽ giải tỏa nhu cầu của mình sau. Còn bây giờ, anh hạ miệng xuống nàng. Ngay khi môi anh vừa chạm vào, nàng đã giật lùi ra xa. “Thoải mái đi nào,” anh thì thầm, kéo nàng trở lại.

“Em không thể. Mình nên thôi đi anh. Em sẽ không thể...”

“Thư giãn đi cưng. Sẽ đến thôi mà.” Anh vừa hôn vừa nhấm nháp dòng mật ngọt ham muốn của nàng. “Em đúng là có vị tuyệt vời,” anh bảo, buộc phải mỉm cười vì vẫn nghe thấy tiếng nhạc Giáng sinh vang vang trong không trung.

“Ôôôôô,” nàng rên lên khi anh hôn khắp người nàng.

“Em thấy lưỡi quan trọng đến thế nào chưa?” anh thì thầm, ròi, khi đưa hai ngón tay vào bên trong, trong khi anh vẫn không

thôi âu yếm hôn lên cơ thể cho đến khi nàng mê m người đón nhận khoái cảm. Hông nàng đột nhiên dịch chuyển. Không phải giật lùi ra xa, mà là chậm lên xuống nhịp, vũ điệu của hoan lạc, của thỏa mãn. Nàng rên khẽ và siết chặt cổ anh. Chase bắt đầu chặt, giữ cho nàng kê sát khi anh ngày càng dẫn nàng gần đến đích ghi điểm. Chợt anh cảm nhận được nàng bắt đầu đạt đỉnh. Nàng kêu lên đúng lúc bài hát “Tuần lộc đèo lên người bà” vang lên từ dàn âm thanh nổi. Miệng anh rời nàng ra, những ngón tay vẫn tiếp tục vuốt ve khi anh chống khuỷu tay lên ngả lưng nàng.

Chase mỉm cười khi nhìn thấy nàng. Nàng ngửa đầu bặm mạnh môi dưới vào miệng. Hai tay bắt đầu chặt ga trải giường trắng tinh và toàn thân run rẩy. Một tiếng gừ gừ khe khẽ thoát ra từ họng nàng. Anh chưa từng biết cô gái nào cần được thỏa mãn đến mức như nàng cần.

Khi nàng ngừng rên rỉ, anh nhích lên năm cạnh nàng, đưa tay chùi đi cặn dính. Anh cau mày khi thấy nàng nhắm nghiền mắt. “Cặp mắt xanh trong đâu rồi à?”

Khi mi mắt nàng chớp chớp rồi mở hẳn, anh thấy nổi đăm mê chập chứa trong ánh mắt nàng. Anh bắt đầu mỉm cười, vuốt một ngón tay dọc theo má nàng. “Em không nghĩ là anh làm được, đúng không?”

Nàng đỏ mặt. “Em không nghĩ là em đạt được thì có.”

Anh cười tươi, nhưng không phải vì buồn cười mà chỉ là cảm giác thật mãn nguyện. Một cảm giác thoải mái và nhẹ nhõm dâng lên trong ngực anh, và Chase hiểu đó là niềm hạnh phúc. Cuộc đời anh đang rõ ràng lên, vậy mà anh lại thấy... hạnh phúc. Quý thật, đã lâu lắm rồi anh chưa có cảm giác đó.

“Em đẹp quá.” Anh hôn nàng và lướt lưỡi mình lên hai môi nàng.

“Thấ y vị của em ngon đế n mức nào chưa?” anh thì thấ m vào miệng nàng.

Nàng ngầ n ngữ như thể sự táo bạo của anh khiế n nàng sửng số t. Tuy nhiên nàng không có người lại, mà lại cho phép anh tiế p tục hôn mình. Anh lùi mình ra xa, đưa ngón tay của mình vào miệng nàng, những lầ n chạm vào nhẹ nhàng giữa lưỡi cô và ngón tay anh khiế n anh cảm thấ y mình lại một lầ n nữa tràn đầ y sức số ng.

Cảm thấ y mình sắ p sửa như nổ tung, anh kéo nàng vào ngực mình, vuô t ve mảnh lưng trầ n, xuô ng chiế c eo cong cong và cặp mông căng mắ y. Chase chỉ muố n chà xát nàng vào anh, để tìm lắ y sự giải tỏa cho riêng mình, nhưng có cái gì đó ngăn anh lại. Mọi việc anh làm hôm nay là vì nàng. Và thật lạ là Chase không nghĩ mình bị thiệt thòi gì cả. Ừ thì, một phầ n cơ thể anh có thấ y như thê , nhưng anh có thể đờ i đượ c mà.

“Em sẵn sàng cho lầ n nữa chưa?” anh thì thấ m vào tai nàng.

“Ôi, không đâu!” Nàng ngượng ngùng, hai má đỏ lựng.

Anh bật cười khi nhận thấ y sự ngắ y thơ của nàng, điề u mà anh chưa gặp ở bất kỳ người con gái nào khác kể từ hồ i học trung học đế n giờ. Linh tính mách bảo anh rằ ng Lacy không có nhiề u bạn tình lắ m. “Coi nào em yêu, chỉ một lầ n nữa thôi mà. Anh tưởng em là chuyên gia về ực khoái liên hoàn cơ đầ y,” Chase trêu.

Nàng lắ c đầ u. “Nhưng nế u anh muố n, em sẽ...” Nàng chạm tay vào khóa quầ n anh. “Thế mới công bắ ng.”

Anh chộ p lắ y cổ tay nàng. Lời đề nghị lẽ ra đã làm anh chỉ muố n tự giải thoát khỏi chiế c quầ n jean. Phầ n đàn ông của anh giầ n giật vì ham muố n, nhưng có gì đó đã ngăn anh lại. Nó có thể là sự ngắ y thơ của nàng. Có thể việc anh làm hôm nay cho anh một cảm

xúc khác lạ. Có thể kẻ gõ ng cường kiề m chề không chỉ là mình nàng. Anh đẩy suy nghĩ ấy khỏi những suy tư trong đầ u.

“Anh sẽ lấ y phầ n anh khi chúng mình có thể đi đầ n tận cùng,” anh nói. “Mà nên sớm sớm vào.” Anh vùi đầ u vào cổ nàng nhưng Lacy chột cẳng thẳng trong vòng tay ôm ấp của anh. “Có gì không ổn ư?” anh hỏi.

“Chẳng có gì,” nàng dồ i và áp nửa mặt bên trái lên vai anh.

Họ lặng lẽ nằ m bên nhau, đầ u nàng gồ i lên ngực anh. Cả ba con mèo nhảy lên giường nằ m cùng họ. Con mèo xám nằ m sát mép giường như sẵn sàng chạy trồ n. Chase trừng mắ t nhìn con mèo và nó trừng lại anh bằ ng hai mắ t chứa đầ y sợ hãi. Nhưng Chase cũng nhìn thầ u sự cầ n có hơi người của chú mèo, cầ n được yêu thương. Nhìn xuố ng cô gái đang cuộn mình bên cạnh anh, Chase nhận thầ y nàng có nét giồ ng con mèo kia: cả hai đầ u từng bị tổn thương và thầ t vọng. Và trời ạ, làm như anh không thầ u hiểu cái cảm giác ấy. Cuộc đời có khi thật tàn nhẫn.

Lacy nhắ m mắ t nhưng anh biề t nàng chưa ngủ. Anh áp má mình vào thái dương nàng, thủ thi, “Sao, mọi thứ thề nào nào?”

“Thề nào là thề nào?” Nàng mở mắ t vươn tay vuồ t ve con mèo trắ ng.

“Nề u em còn phải hỏi thì anh sợ rồ i đây.”

Nàng nhovn miệng cười. “Thôi thì cứ bảo là mọi thứ xứng đáng cho việc em đã tẩy lông chân đi nhé.” Ngay cả khi nói đùa giọng nàng vẫn còn bẽn lễn.

Anh vuồ t từ hông xuố ng đùi, xuố ng hai chân nàng mà kiểm tra sự mượt mà. “Umm,” anh ngâm nga.

Thời gian chậm chạp trôi đi. Không phải anh màng gì đến điều này; anh đang ôm một phụ nữ ngọc ngà trong tay cơ mà. Nhưng đây là thời khắc hút thuốc sau khi ân ái, còn anh là người không hút thuốc nên thường chẳng biết làm gì trong lúc này. Mà cũng thật lạ, anh chưa từng nấn ná lại lâu đến thế này bên Jessie hay bên những cô khác mà anh đã lên giường cùng suốt một năm qua để phải trải qua giai đoạn giờ-chúng-ta-làm-gì-đây như vậy. À, với người vợ quá cố, thì anh chẳng có khoảnh khắc lúng túng nào với Sarah cả. Chỉ có sự thoải mái. Rồi khi Lacy tựa đầu và áp má sâu hơn lên ngực anh, cảm giác ngượng ngập dần trôi vào quên lãng.

“Có thật đây là lần đầu tiên em đạt cực khoái mà không cần đi đến tận cùng không?”

Lacy chẳng trả lời ngay. “Vâng.”

“Thậm chí với lưỡi cũng không ư? Làm tình qua miệng à?” Anh nghiêng người quan sát để xem nàng có nói thật không.

“Chỉ là em... em chưa bao giờ đạt cực khoái cả. Bạn tình dỏ tẹt, em nghĩ thế. Hoặc tại chính em cũng nên.”

“Chắc chắn không phải tại em rồi. Mà cũng đừng hà khắc với những tay đàn ông khác.” Anh cười toe. “Họ làm sao địch nổi nhà vô địch này chứ.”

Tiếng nàng cười hòa lẫn tiếng nhạc của bài Tiếng Chuông Ngân và âm thanh khúc khích ấy làm cho anh cảm động hơn cả khi nghe điệu nhạc quen thuộc kia.

Anh lén ngón tay quanh đường cong bên tai nàng. “Em biết không, hình như anh chưa bao giờ thấy ai lên đến tận cùng của khoái cảm trên nền nhạc ‘Tuần lộc đè lên người bà’ cả.”

Nàng lại khúc khích. “Anh học làm thế ở đâu và khi nào mà giỏi thế?”

“Hồi trung học. Trên hàng ghế sau trong chiếc Impala của bố anh. Lúc ấy, anh làm mọi chuyện để được mò vào trong quần bạn gái, thậm chí nếu đây có nghĩa là anh phải mặc nguyên quần áo đi nữa.”

Nàng cắn môi dưới và suy nghĩ giây lát. “Ừm, thật tuyệt vời đây, em cá là anh cũng không đi xa hơn lắm đâu cùng với mấy cô bạn ấy. Ý em là....” Cặp mắt xanh của nàng lấp lánh ánh cười. “Sao lại phải vụt bóng khi anh vẫn có thể ghi điểm mà không cần phải mạo hiểm đánh hỏng hay đánh hụt cơ chứ?”

Chase cười. “Ồ, nhưng em chưa nhìn thấy anh dùng gậy đó thôi. Anh chưa bao giờ hỏng hay đánh hụt cả. Anh là tay đánh bóng cừ đây nhé. Em cứ chờ đó rồi sẽ biết thôi.” Anh chạm vào đầu mũi nàng.

Tiếng cười khúc khích thoát ra từ đôi môi nhưng toàn thân nàng lại căng thẳng. Chase phớt lờ. Bất cứ quan ngại nào nàng có về việc đi đến cùng với anh đều có thể được giải quyết. Nàng đã trao cho anh nhiều đến thế này rồi; từ từ nàng sẽ trao cho anh nhiều hơn thế nữa. Anh hôn nàng và tự hỏi sau bao lâu nữa anh mới được cầm bao cao su trong tay. Chắc là lâu đây, sự chật cứng trong quần anh dường như thàm nói.

“Em thật sự rất đẹp,” anh thì thào, lại đưa mắt nhìn xuống ngực, xuống vùng bụng phẳng lì, lưu luyến nơi đường eo cong cong và vùng tam giác huyền bí của nàng.

Thấy anh nhìn mình, nàng kéo chặn định che lên người.

“À không được đâu nhé.” Anh bật cười kéo lại. “Anh đã nói rõ trong thỏa thuận rồi: anh làm em sung sướng, nhưng em phải cho anh nhìn chứ.” Anh lăn đè lên nàng, cầm hai tay nàng và giơ lên quá đầu.

“Thế có nghĩa em phải lỏa lồ khi đi lại trong nhà ư?” nàng hỏi.

Anh cười toe toét. “Hoặc là thế, hoặc anh sẽ còng tay em vào thành giường. Làm tình với em theo cách của anh vào bất cứ khi nào anh muốn và bao nhiêu lần do anh quyết định. Luyện tập khả năng nâng cao... số lần dùng gậy vọt bóng của mình.”

Nàng mỉm cười nhưng khi nhìn vai anh, nàng cau mày lo âu. “Trông lại đỏ hơn.” Nàng rút tay về để chạm vào cánh tay anh. “Anh có rửa vết thương bằng cồn thêm lần nào nữa không?”

“Có một lần thôi,” anh quay đầu nhìn và thấy nàng nói đúng; vết thương trông đỏ hơn thật. “Em đâu còn thuốc kháng sinh nữa đâu, em nhỉ?”

“Anh phải đi khám bác sĩ thôi,” nàng bảo.

“Em là bác sĩ của anh mà,” anh buông lời khiêu gợi. Nhưng khi môi anh hạ xuống thì chuông cửa reo lên. Anh càu nhàu gục mặt cổ nàng. “Chắc lại là tay FedEx đến xin xỏ thêm sex.” Anh ngò i thẳng dậy.

Mắt nàng ánh lên vẻ tinh nghịch. “Bởi em không được mặc quần áo, em sẽ phải trần truồng ra mở cửa nhé. Chắc Hunky không câu nệ đâu. Em nghĩ cả năm nay anh ta hy vọng em làm thế rồi.”

“Buồn cười gớm.”

Anh đứng dậy, ném quần jean của nàng lên giường. Chuông cửa reo lên lần nữa. Fabio cất tiếng sửa ăng ẳng ngoài hành lang. Khi

Lacy xỏ chân vào ống quần jean mềm, Chase đi ra phía cửa sổ.
“Chết rồi!” anh buột miệng. Chase lùi lại, tim đập mạnh trong lồng ngực còn đau nhức. “ Là Zeke đây.”

Chương 15

Zeke sờ tay lên khẩu súng đang nhét trong bao đeo rồi gõ cửa lần nữa. Áp tai sát cửa, hắn nghe thấy tiếng chó sủa vọng ra. Hắn ghét chó lắm. Rồi hắn nghe thấy tiếng nhạc. Nhạc Giáng sinh à? Hắn cau mày, đập lên chuông cửa liên hai ba lần. Hắn đã mệt mỏi với trò này lắm rồi.

Mặc cho cả hồ bị càn quét, xác Chase Kelly vẫn chưa được tìm thấy. Sự kiệt sức vật cạn thân kinh của Zeke, khiến hắn bồn chồn, đứng ngơ i không yên. Nếu không cẩn trọng, hắn sẽ phạm sai lầm, hành động ngu xuẩn và khiến mọi người chú ý mất.

Bây giờ, hắn cần bình tĩnh lại và tập trung tư tưởng để suy nghĩ sáng suốt. Để tìm cho ra Kelly. Để giết cho bằng được tên đó và kết thúc phi vụ rồi rảnh này.

Lacy vợ vội lấy áo thun và choàng qua đầu. “Để em ra đuổi hắn cho.” Tấm áo cotton mềm mại sượt qua mũi rồi cảm khi nàng uốn người chui vào.

Chase chộp khuỷu tay nàng và nắm thật chặt. “Đừng! Em cứ ở đây. Rồi hắn sẽ tự bỏ đi thôi.”

“Để rồi lát sau hắn sẽ quay lại mất.” Nàng giã ng tay ra.

“Ừ, nhưng đến lúc ấy anh đã đi khỏi rồi,” anh đáp và lùa tay qua tóc.

Ý nghĩ anh sẽ đi khỏi nhà mình và ngay vào mặt Lacy. Nhưng mà tại sao cơ chứ? Chẳng phải là nàng sẽ giúi vào tay anh lệnh tông tiền đây ư? Chao ôi, có lẽ tình dục không quan hệ cũng chẳng khác gì làm

tình với gậy vọt bóng. Lại bắt đầu rồi ư? Chỉ một lần thăng hoa là nàng đã khuất phục? Phải chăng nàng đã phải lòng si mê đấng đấng anh chàng này rồi? Chuông cửa lại ngân lên. Fabio càng sửa dồn dập hơn. “Em sẽ ra đó và bảo hẳn em chẳng thấy gì cả.”

“Lacy, em nói dối tệ nhất trên đời.” Chase căng thẳng vuốt mặt. “Zeke sẽ biết ngay cho xem...”

“Đâu có đâu!” Nàng gất. Mình đâu có yêu anh ta! Mình chỉ hơi lo cho anh ta chút thôi. “Em nói dối cũng giỏi như bắt cứ cô nào đấy.”

“Em nào có dối được. Em thật sự là nói dối tệ kinh.” Anh đảo tròn mắt như đang câu tiết.

“Em tệ đến thế cơ à?” nàng cô trăn trĩnh.

Anh gật đầu. Chuông cửa lại réo lên, đi kèm tiếng đập cửa rầm rầm. “Cảnh sát đây,” có giọng lớn tiếng.

“Được thôi. Em sẽ coi hẳn như mẹ em vậy.” Nàng quày quả ra khỏi phòng, bỏ qua những phản đối của Chase, phớt lờ cả những lý do khiến nàng không cho anh nói thêm tiếng nào. Nàng vào phòng chụp, lấy máy ảnh và quàng dây đeo nó vào cổ. Ngụy trang áy mà, nàng nghĩ, để phòng trường hợp gã mới đến hỏi tại sao nàng ra mở cửa mà lâu thế. Nhưng nếu nàng xoay sở thực hiện màn này trót lọt, thì cái gã kia sẽ chẳng có lấy cơ hội mà hỏi với han đâu.

Chuông cửa tiếp tục ngân lên giục giã. Khi ra hành lang, nàng bước theo Fabio vẫn còn đeo cặp sừng tuấn lộc. “Tôi ra ngay đây,” nàng gọi lớn khi kéo cánh cửa mở ra.

Gã đàn ông mặc quần jean, áo thun polo màu đen trùng mắt nhìn nàng. Thế rồi hẳn trông thấy cặp sừng trên đầu Fabio và

có vẻ như hơi choáng. Lập tức Fabio gập mồm rất dữ dội. Tim Lacy co thắt nhói đau. Là cặp mắt xám của hắn: lạnh lùng, vô cảm. Rất một nỗi độc ác xa, nặng nề. Hắn làm cho Hannibal Lecter() trông thật đôn hậu khiến người ta chỉ muốn mời vào nhà ăn tối.

“Tôi có thể giúp gì được cho ông?” mãi sau nàng mới thốt lên, trong lòng thầm cầu mong gã không nhận thấy sự sợ hãi trong mắt nàng.

Hắn chìa phù hiệu ra. “Tôi là Zeke Duncun, thuộc sở cảnh sát Houston. Chúng tôi đang tìm...”

“Lạy Chúa tôi!” Nàng gập mồm như quên mất luật lệ riêng của mình: hỏi trước khi người ta kịp hỏi, trả lời trước khi người ta kịp lên tiếng và không bao giờ ngừng nói cả. “Không phải tôi đang gặp nguy hiểm đấy chứ, thưa ông?”

“Nguy hiểm nào?” gã kia chớp chớp mắt. “À không, trừ phi cô...”

“Tôi tin chắc là ông đến đây vì vụ tên cảnh sát gian manh mà người ta cho là đã chết phải không?”

Hắn gật đầu. “Phải...”

“Ông không cho là hắn đang quanh quẩn đâu đây đấy chứ?” Fabio vẫn tiếp tục gập mồm. Tim Lacy vẫn chưa hết run rẩy. Có làm gì đi nữa, nàng sẽ không để Zeke chủ động khi nói chuyện với mình. Hời hợt, nàng đã học được rằng mẹ nàng có thể nhìn xuyên thấu hết những lời dối trá của nàng. Lúc ấy nàng tin rằng đó là do linh cảm của người mẹ chứ không phải do nàng nói dối kém.

“Không đâu. Chúng tôi chỉ kiểm tra thôi. Thế cô có...”

“Thế tôi có nên sơ tán khỏi đây không? Tôi ghét phải đi khỏi nhà, nhưng nếu tôi đang trong tình trạng nguy hiểm thì tôi sẽ đi.”

“Tôi tin chắc là cô được an toàn mà. Nhưng cô có thấy...”

“Ông có thấy dấu hiệu gì cho thấy tôi đang bị nguy hiểm đe dọa chưa? Ông không biết chứ khu này trước nay an ninh lắm. Bà ngoại tôi từng sống ở đây rất lâu mà. Nói chính xác là những mười năm cơ. Bà cho tôi căn nhà này đây. Ở đây suốt hai năm rồi nhưng tôi chưa hề phải sợ bao giờ cả. À mà ngoại trừ một lần tôi sợ chết khiếp khi nghe rục rịch trên tầng gác mái. Hóa ra đó là một con gấu trúc xám đi lạc. Ông có tưởng tượng được không, tôi hoảng kinh chỉ vì con gấu trúc hiền khô ấy? Thế ông đã gặp gấu trúc xám bao giờ chưa?” Nàng ngừng nói, tự nhắc mình hít thở đều nhưng không làm được.

Gã mới đến lúc đầu, rõ ràng hấn khó chịu khi phải nghe nàng huyền thuyên không chịu ngừng. “Tôi chỉ ghé qua để hỏi xem...”

“Thế tôi có nên mời vài người bạn đến ở cùng không?” nàng hỏi. “Không phải vì gấu trúc xám, mà để phòng những mối nguy hiểm khác. Tôi có mấy người bạn có thể đến...”

Hấn giờ tay như thể muốn bảo nàng im lặng. “Tôi...”

“Thầy ông đến tôi mừng ghê lắm. Tôi yên tâm hơn nhiều

khi thầy cảnh sát có quan tâm đến khu này. Chắc tôi nên gọi điện hỏi vài người bạn xem họ có sẵn lòng đến ở với tôi vài hôm hay không.” Nàng nắm cánh cửa như thể muốn đóng lại ngay. Không cương quyết đến độ khiến hấn nghi ngờ nhưng đủ để hấn hiểu đã đến lúc hấn phải đi rồi. Cỗ họng nàng thắt lại.

“Sao cô không giữ danh thiếp của tôi trong trường hợp cô thầy có gì lạ nhỉ?” Hấn cau mày nhìn nàng trong lúc Fabio vươn cổ ra đón gằn tay hấn.

Lacy nhận lấy tấm danh thiếp. “Cảm ơn ông.”

Hắn lùi lại, gườm gườm nhìn Fabio. “Có chắc cô không thấy gì lạ không?”

Lacy nuốt khan, đỏ mặt với câu hỏi, đỏ mặt với việc phải nói dối. Nàng tự hỏi không biết hắn sẽ làm gì nếu biết được Chase đang trốn trong phòng ngủ của nàng. Nếu hắn từng tìm cách giết anh, hắn sẽ không ngại làm thế lần nữa. Hắn cũng không dừng tay sau khi giết chỉ mỗi Chase.

Nàng chớp mắt và đánh giá nói dối là quá mạo hiểm. Nàng sẽ ném một cú bóng trái tay cho hắn. Gì chứ, nàng đã vừa mới về đích ghi điểm mà không cần phải vọt bóng, nên chắc chắn nàng có thể tung một cú bóng trái tay cho thằng cha tởm lợm này. “Ý ông là giấu trúc xám ấy à? Hơn một năm nay, tôi không thấy con nào cả. Nhưng sóc thì có, thỉnh thoảng tôi vẫn thấy chúng chạy qua chạy lại đấy.”

Hắn trừng trừng nhìn nàng như thể đang cân nhắc có nên tìm cho nàng một chiếc áo trời bệnh nhân tâm thần hay không. Đoạn hắn quay lưng bỏ đi.

Lacy đóng cửa, thả Fabio xuống đất và từ từ khuy cửa rồi xuống cho đến khi móng nàng chạm nền nhà lát gạch men lạnh ngắt. Chúi đầu giữa hai đầu gối, nàng thở hắt ra bởi từ lúc mở cửa đến giờ, nàng gập như không dám thở mạnh.

Zeke dợm bước quay ra xe. Chết tiệt, con nhỏ này điên thật. Con quái gở. Zeke mở cửa xe, chui vào, nhét khóa vào ổ. Thế rồi hắn do dự. “Có phải cô ta điên khùng thật, hay lại là đang che giấu gì đó?”

Hắn nghịch chum chìa khóa, cố gắng suy nghĩ. Con nhỏ đó đã không để cho hắn vào. Tất cả những nhà trong vùng đều mời hắn

vào nhà. Sao con nhỏ này lại không nhỉ? Hắ n quay lại nhìn ngôi nhà, và mộ i nghi ngờ bắ t đầ u đâm từng nhát vào dạ dày rỗng không của hắ n.

Hai đầ u gồ i vẫn co sát vào ngực, Lacy hít thở sâu và cô thả lỏng cơ bụng vừa quặn lên vì lo lắ ng. Đang hít ngửi quanh chân nàng, con Fabio chột quay ra cửa sủ tiế p. Chưa đầ y một giây sau tiế ng gõ cửa đã vọng vào nhà. Lacy nhảy dựng, tim nàng cũng bật lên đế n cổ. Nàng mở cửa và đố i mặt với Zeke Duncun. Lầ n nữa.

“Vâng?” nàng nghe giọng mình hô t hoảng. Ôi Chúa ơi cứu con.

Zeke vừa giơ điện thoại di động lên và chăm chú quan sát nàng. Cặp mắ t xám của hắ n như lạnh lùng hơn và sự nghi ngờ lẫn khuấ t trong ánh mắ t. “Điện thoại của tôi hế t tiế n rồi. Cô cảm phiề n cho tôi vào nhà và gọi điện nhờ một chút đượ không?”

“Gì cơ? Điện thoại hế t tiế n à?” Lacy trăn trố i nhìn hắ n và cô làm ra vẻ bình thường, nhưng giọng nói của nàng như vỡ ra và nàng không thể cô thể đượ. Dưới chân nàng, Fabio gầ m gù và nàng nghe tiế ng hai hàm răng nó cạp vào nhau.

Lacy vội ôm con chó lên trước khi nó ngoạm vào mắ t cá chân Zeke. Khi nàng đứng thẳng lại, ánh mắ t lạnh lẽo của Zeke khiế n máu trong người nàng như đông lại. Nàng không thể để hắ n vào nhà. Nhưng nếu không cho hắ n vào, Zeke sẽ nghi ngờ nàng đang giấ u diế m, đế n lúc ấy có trời mới biế t hắ n sẽ giở trò gì. Hắ n đã từng bắ n Chase một lầ n rồi. Nỗi kinh hoàng làm miệng nàng đắ ng nghét khi nàng nhìn chiế c áo lưng thùng của hắ n. Có phải hắ n giấ u súng trong ấy không nhỉ?

Nàng chớp mắ t lia lịa, chỉ có thể nghĩ ra đượ một lời nói đố i mang tính thuyế t phục duy nhấ t để chặn chân hắ n ngay ngưỡng cửa, nhưng rồi nàng chột nhận ra rằ ng nếu quả thật nàng mắ c

một căn bệnh nan y hiêm gặp xuấ t xứ từ châu Phi thì giờ này trên cửa nhà mình đã dán dấ u cách ly kiểm dịch rô ìi. Vậy là nàng không còn lựa chọn nào khác. Ôi bực thật, nàng ghét khi chẳng được lựa chọn.

“Được chứ! Ông vào đi.” Nàng câ u trời cho Chase nghe thấ y nàng. Câ u cho anh đừng làm gì đại dột chẳng hạn như là lao ra nã súng vô tội vạ. Nàng cũng câ u tha thiế t hơn rằ ng Zeke không có ý định lục soát nhà nàng.

Zeke không rời mắ t khỏi nàng lúc Lacy lùi lại cho hắ n vào. Hắ n nhanh tay đóng cửa lại. “Vậy, cô ở đây...”

“Thế ông có thấ y ghét điện thoại di động không cơ chứ?” Quay ngoắ t gót chân, Lacy dấ n thêm một bước vào trong nhà. “Ý tôi là lúc đang câ n gọi thì điện thoại di động lại hế t tiề n. Có một lâ n tôi...” Nàng cứ nói mãi vì biế t rằ ng nế u miệng nàng còn cử động, hắ n sẽ không thể hỏi nàng. Fabio tiế p tục gầ m gừ. Nàng tiế p tục huyền thuyên và chợt thấ y mình rấ t giố ng Sue. Ôi Chúa ơi, thế này thì không hay rô ìi.

“Và rô ìi có lâ n nhà tôi hế t ga cùng lúc điện thoại hế t tiề n.” Nàng nhìn con cá biế t hát treo trên tường. Khi tá t cả chuyện này kế t thúc, nàng sẽ kiế m cho mình thứ vũ khí xịn hơn.

Khi chỉ còn cách phòng khách hai bước chân, nàng chợt dừng lại. Thế lờ hắ n nhìn thấ y tá m chắn và gồ i trên ghé sofa và biế t có người ngủ lại thì sao nhi? Còn hai cái đĩa trên bàn bê p thì sao? Mắ c dịch quá, đáng lẽ nàng nên dùng câu chuyện về bệnh nan y xuấ t xứ từ châu Phi ngay từ đầ u thì hơn.

“Đương nhiên là tôi không thấ y sợ như khi sợ gầ u trúc đầu. Tôi muố n nói là... thế ông đã bao giờ nhìn thấ y gầ u trúc xám mắ c bệnh đại chưa nào?” Bước qua cửa phòng khách, nàng nhẹ cả người

khi thầy Chase đã dọn hết chăn mê n trên ghế sofa. Mắt nàng nhìn qua cửa phòng khách và rạng rỡ hẳn lên khi thầy bàn bê p sạch tron. Chase Kelly được điểm tốt cho thói quen gọn gàng ngăn nắ p, dầ u vậy vẫn không bắ ng số điểm anh ghi được trên giường. À mà, trên sân bóng chày họ tính bao nhiêu điểm cho mỗi lâ n về đích ghi bàn nhi? Câu hỏi ấy như con ong vo ve bám lâ y tâm trí nàng. Chúa ơi, sao nàng lại có thể nghĩ đế n chuyện ghi bàn trong lúc tên sát nhân máu lạnh má t xám đang đi sau nàng chỉ một bước chân như thể chú?

“Tôi thể là nó sùi bọt mép trắng xóa nhé. Má t nó long hết cả...” Vừa cắ p nách Fabio bắ ng một tay, tay kia nàng với điện thoại trên quầ y bê p đưa cho Zeke. “Rồ i bộ móng của nó, ông có biế t là gầ u trúc xám có bộ móng sắ c lắ m không? Tôi thì không hề biế t, nhưng rồ i...”

Zeke nhận lâ y điện thoại, hắ m hắ m nhìn con chó đang gầ m gừ và cặp má t rắ n độc đầ y mưu mô của hắ n quét khắ p lượt căn phòng. Hắ n mở miệng định nói.

“Ông có muố n uố ng gì không?” nàng nói nhanh trước khi cái miệng có cặp môi mỏng dính xắ u xí của hắ n kịp nói nửa lời. “Tôi có trà và sô đa đây. Thực ra, tôi không có trà pha sẵn nhưng pha cũng má t có má y phút thôi. À mà ông này, ông có biế t bây giờ trên thị trường có rắ t nhiề u loại trà không? Này nhé, trà mâm xôi này, trà mật ong này, trà thảo dược này, rồ i lại còn...”

Hắ n giơ một ngón tay ra hiệu cho nàng im lặng. “Đừng, cô ơi! Tôi không uố ng trà đâu.”

Nhưng muố n nàng im thì phải câ n nhiề u hơn là chỉ giơ một ngón tay. “Hay ông uố ng cà phê nhé? Ông có quen uố ng cà phê

không ạ? Tôi có cà phê đã loại caffeine và cà phê pha hương liệu.
Tôi...”

“Không cà phê gì cả!” Hắ n lắ c đầ u gắ t. “Này cô ơi, tôi có thể
đợi gọi điện sau cũng được.” Hắ n buông điện thoại xuố ng quầ y
bế p.

“Chẳng lẽ ông không uống trà thật sao?” Nàng theo hắ n trở ra
phòng khách.

Ra cửa. Đi thẳng ra cửa nào, nàng reo thầ m trong đầ u. Nhưng
hắ n không đi xa như thế .

Hắ n dừng lại trước khi ra tới cửa và nhìn xuố ng cuố i hành lang.

Nhìn chắ m chắ m vào hành lang dẫn đế n phòng ngủ của nàng.

Trong phòng ngủ có Chase Kelly.

Chương 16

Tim Lacy chùng xuống, sa đâu đây quanh bàn quang của nàng, nàng cũng phải đi tiểu nữa. “Mất một phút pha trà thôi. Ông có biết là uống trà rất có lợi cho sức khỏe không? Tôi có đọc thấy...” Trờia, tên này có dán tem độc ác khắp cả người vậy mà nàng lại đang mời hắn uống trà. Lạy trời cho hắn biết đi giùm.

Hắn dợm bước ra cửa, còn nàng thằm cảm ơn thánh thần trên trời cao phù hộ.

“Nếu cô có nghe thấy hay trông thấy bất cứ điều gì bất thường, gọi ngay cho tôi,” hắn bảo, giọng lạnh tanh.

“Tất nhiên rồi. Tôi sẽ gọi ngay mà.” Ngay khi Thằn Chết bắt người phải nhắm mắt đời đời. Khi cửa vừa đóng lại sau lưng hắn, hai đầu gối Lacy bủn rủn. Nàng thả Fabio rồi vào phòng khách gõ gõ phịch xuống ghế sofa và nhắm nghiền mắt, hai tay ôm mặt. Khi chuông điện thoại reo, nàng giật nảy cả người.

“Chào Lacy. Eric gọi đây.” Tiếng loa phát ra lời nhắn. “Anh thấy em đến hẹn ra lấy thuốc trị ve chó, nên anh tính mang qua cho em luôn. Với lại, anh định mời em đi ăn tối. Anh biết một nhà hàng Ý rất ngon nhé. Để anh làm rõ luôn, phải, anh đang mời em hẹn hò đây. Anh biết em từ chỗ anh cả triệu lần rồi, nhưng người ta nói là đẹp trai không bằng chai mặt mà. Thôi, gọi lại cho anh nhé.”

Lacy mặc kệ Eric và thực hành bài tập hít thở nhằm đưa nhịp tim về mức bình thường. Hình ảnh cặp mắt độc ác sắc lạnh của Zeke Duncun lấp đầy tâm trí nàng, rồi sau đó suy nghĩ trở mặt kéo nàng quay lại phòng ngủ, lúc Chase kéo hai đùi nàng dang rộng và...

Ôi thiên địa thánh thần, nàng vừa được tận hưởng một trận mưa tuyết vời nhất đời mình mà lại không chứa đựng hết tất cả. Chỉ một ván đề nhỏ nhỏ còn tồn tại. Dường như Chase tin chắc rằng hai người chỉ mới bắt đầu lượt chơi đầu tiên – và anh chắc chắn lượt tiếp theo đến lượt anh dùng gậy đánh bóng.

Điều thực sự làm Lacy lo sợ là chính nàng không chắc rằng anh đã làm. Nếu chỉ mới gần gũi mà không đi trọn cuộc hành trình nhưng cảm giác đã trên cả tuyết vời như thế rồi, thế thì khi nàng mời anh sát cánh cùng nàng cảm giác sẽ còn đỉnh điểm đến mức nào nữa? Ừm, lúc trước nàng đã được trông thấy anh trong màn hình phát bóng, anh sở hữu sức mạnh lẫn sự chính xác đáng ngưỡng mộ. Những ý nghĩ lại đưa nàng hồi tưởng đến giây phút thăng hoa thỏa mãn, và bụng dưới của nàng thắt lại.

Thế rồi, một suy nghĩ khác chợt đến trong đầu nàng. Cái khoảnh khắc thoáng qua khi ý nghĩ Chase Kelly sẽ bỏ đi khiến nàng nghẹn thở áy. Cứ làm như là nàng có quan tâm đến anh vậy... cứ làm như là...

Không đời nào! Nàng không quan tâm đến anh. Không thể thể được.

Zeke nghiêng rặng, gục đầu xuống vô lăng. Nhức đầu. Mẹ kiếp, đầu hấn đau như búa bổ rồi thêm khúc tràng giang đại hải kia nữa chứ... Hấn nổ máy xe, nhưng trước khi cho xe chạy ra ngõ, Zeke lấy cuốn sổ nhỏ ghi lại địa chỉ căn nhà. Con nhỏ hấn vừa gặp rõ ràng đầu óc rỗng tuếch, đáng lẽ phải là tóc vàng hoe mới phải, nhưng nỗi nghi ngờ rậm rứt trong hấn chưa tan biến hẳn. Để sau rồi hấn sẽ quay lại.

Hấn vừa lái xe đi vừa bấm số của bệnh viện gọi cho phòng chăm sóc đặc biệt. “Vâng, tôi là sĩ quan cảnh sát Duncun đây. Xin cho

biết báo cáo về tình hình của bệnh nhân Stokes.”

“Anh ấy vẫn thế,” cô y tá trả lời. “Khả năng sống sót vẫn cao, nhưng anh ấy vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ vừa đến và có bảo đảm với bà Stokes là tình trạng này không nằm ngoài dự đoán.”

“Cảm ơn cô.” Zeke vờ lịch sự và hy vọng cơn thịnh nộ

không thể hiện rõ trong giọng nói của hắn. “À, tôi còn muốn hỏi chuyện này nữa. Cô có thấy người của đội tôi cử đến ở đó không?”

“Có một người gõ cửa trực suốt đây ạ. Ông có cần tôi cho ông số điện thoại của phòng chờ không?”

“Không.” Zeke nhún nút tắt máy. Đã đến lúc hắn phải tìm hiểu xem máy tay trong đội đang mưu tính chuyện quái gì rồi.

Lacy nghe tiếng cửa phòng ngủ kẹt mở rồi đóng sầm lại. Giọng nói đầy tức tở của Chase oang oang khi anh đi ngang qua sảnh. “Chuyện vừa rồi điên quá! Em có biết làm thế là điên rồi đến mức nào không?”

Phải. Khá là điên rồi. Nếu trong bữa điểm tâm sáng nay, nàng nhất định yêu cầu anh đi khỏi đây thì bây giờ nàng đã không lâm vào hoàn cảnh này. Nàng sẽ không biết lưỡi và ngón tay anh điệu nghệ ra sao. Bên trong nàng sẽ không mê mẩn khi nghĩ đến lúc được cùng anh đi đến tận cùng đam mê.

Anh gõ cửa xuống cạnh nàng. “Em không sao chứ?” Nỗi lo lắng đã làm dịu đi vẻ thịnh nộ trong đôi mắt xanh lục của anh.

“Em không sao.” Nàng đứng bật dậy trước khi anh chạm vào người nàng. “Em có mấy việc phải làm. Lập hóa đơn, tính toán với đủ thứ. Anh cứ lấy băng đĩa ra xem tự nhiên nhé.” Nàng mở ngăn tủ cất băng đĩa ra. Sau đó nàng bỏ đi xuống cuối sảnh, mở cửa phòng làm

việc và khóa trái cửa lại. Nếu trong nhà có sẵn búa và đinh, nàng sẵn sàng đem ra dùng để niêm phong cửa luôn. Không phải để ngăn anh ở ngoài đây, mà là để giữ cho mình ở mãi trong này.

Chase nhìn theo nàng khuất dạng sau cánh cửa phòng làm việc. Anh biết nàng đang chạy trốn anh. Một phần trong anh muốn đuổi theo nàng, cái phần đang phản ứng với nhịp hông đang lắc nhẹ, ngúng nguẩy của nàng. Nhưng phần còn lại khuyên anh cứ để nàng đi đi. Anh còn có tình huống hoặc-đương-đã-u-hoặc-trốn-chạy của riêng mình đang cuộn nộ trong anh.

Vài phút đứng chờ trong phòng ngủ của Lacy là những giây phút dưới Địa ngục cùng hỏa ngục ngục ngục bốc cao. Anh chỉ muốn lao nhanh ra ngoài, già Zeke thành cám, moi ra câu trả lời từ hấn. Rất có thể anh sẽ làm thế nếu không sợ phương hại đến Lacy. Rồi ý nghĩ khả năng Zeke sẽ dễ dàng hãm hại nàng đến thế nào khiến lửa Địa ngục càng bốc cao thêm.

Anh đứng lên, đi tới đi lui quanh ghế sofa và thấy mình như thú bị nhốt trong lồng với cảm giác hoàn toàn vô dụng và bất lực. Phần đàn ông của anh nổi lên như thể muốn phản đối tính từ cuối cùng anh vừa nghĩ đến. Anh phải hành động, phải suy nghĩ cho ra. Phải có lý do Zeke mới hành xử như thế.

Cũng phải có lý do cho việc mỗi ý nghĩ rằng Lacy sẽ bị hãm hại không thôi đã tạc cả một sườn đau đớn trong tâm hồn anh. Lý do tại sao những cảm xúc ấy lại khiến anh nhớ đến một lần khác nữa.

Chuông điện thoại lại reo. Chase tiếp tục đi đi lại lại trong lúc hệ thống loa điện thoại phát đi giọng nói người gọi đến.

“Chào em, Lacy. Lại là Eric đây. Anh... thôi được, anh xin thú thật là anh không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Anh hy vọng lần này em trả lời điện thoại của anh. Nhà hàng anh định mời em đến có món

tôm sô t hải sản ngon chua từng thấ y. Còn món tráng miệng ở đó thì thật là tội lỗi. Xin em hãy nhận lời đờ ng ý đi với anh nhé. Em nế m trái tội lỗi cùng anh. Thậm chí chúng ta có thể ăn chung với nhau đấ y.”

Hai hàm Chase nghiê n chặt. Chấ c chấ n phải có lý do giải thích cho việc anh chỉ muồ n quẩng tay nhân viên FedEx tên Hunky lên-giường-vớ anh vào sa mạc Sahara và lý do vì sao ý nghĩ Lacy sẽ cùng Eric nế m mùi tội lỗi làm toàn thân anh nóng run đế n nỗi có cảm giác như hai bàn chân trầ n của anh sẽ để lại vế t cháy xém trên nề n nhà lát gỗ. Cái cảm xúc nôn nao, quá-giồ ng-vớ ghen-tuồ ng này nhấ t định phải biế n đi.

Chỉ là nôn nóng vì chưa có được thôi mà, anh tự nhủ. Một khi đã đoạt được nàng rô i, tình trạng hoang mang này sẽ tan biế n. Nhưng quý tha ma bắ t anh đi, nế u ngay bây giờ anh không mua được một hộp bao cao su.

Một tiế ng sau, Zeke rời ngăn làm việc của mình đế n gõ cửa phòng đờ n trưởng. “Mời vào.”

Zeke vừa huỷch vai mở cửa thì lập tức huyế t áp của hấ n tăng vọt khi hấ n thấ y Jason Dodd đang ngồ i gầ n bàn sế p. Zeke khề gặt đầ u chào cả hai nhưng Dodd làm như không nhận thấ y cử chỉ chào hỏi ấy.

“Có tin gì của Stokes không?” Zeke hỏi.

“Không.” Đờ n trưởng hế t nhìn Zeke lại nhìn Dodd, đánh giá, cân nhắ c.

Tay Zeke nắ m quả đầ m cửa chặt hơn nữa. “Cũng không tìm thấ y gì ngoài hồ ư?” hấ n đưa mắ t nhìn Dodd. Tay này không nhìn lảng đi chỗ khác để tránh kiểu buộc tội không lời của Zeke.

“Tôi tưởng hôm nay anh vừa đến đó cơ mà,” đồn trưởng lên tiếng.

“Tôi có rà soát khu vực xung quanh vì nghĩ rằng có thể Kelly dùng vũ lực đột nhập trái phép vào nhà dân ở đó.”

“Chase Kelly sẽ không làm thế đâu,” Dodd nói ngay. “Cậu ấy càng không dùng súng để sát hại Stokes”.

Zeke chìa ngay mũi dùi sang Dodd. “Thế ai đã bắn anh ấy?” Hấn muốn biết Dodd đã nói với đồn trưởng những gì. Thà biết ngay còn hơn đoán mò.

Dodd dựa hẳn lưng vào ghế xoay khiến chiếc ghế kẹt lên khe khẽ. “Chắc ta phải đợi đến khi anh ấy tỉnh lại và nói hết sự thật thôi.”

“Cậu đang buộc tội đây à, Dodd? Nếu đúng thế, cậu cứ việc nói thẳng vào mặt tôi đây này.”

Dodd đứng ngay dậy khiến chiếc ghế có bánh xe chạy đến tận cuối phòng. “Được lắm. Tôi sẽ nói thẳng vào mặt anh. Tôi sẽ gào to vào cái tai khốn kiếp của anh nếu anh thích, nhé!”

“Ngưng ngay cái trò lơ này đi!” Đồn trưởng nhào qua bàn làm việc và nắm cánh tay Dodd. “Tiên sư các anh. Tôi không biết trò này sẽ diễn ra như nào, nhưng từ nay tới đó, tôi không thể để người của tôi gây sự với nhau được.”

“Chase Kelly đã gây ra chuyện này.” Zeke xĩa ngón tay vào Dodd. “Nếu thằng này nói khác đi thì chắc tại hắn sợ chúng ta sẽ phát hiện ra điều gì khác nữa.”

“Giờ thì ai vô cơ buộc tội ai đây?” Dodd quát lại.

“Ít nhấ t thì tao nói thẳng vào mặt mày.”

“Nê ́ u muo ́ n biế t tôi nghĩ gì, sao anh không đé n gặp tôi mà hỏi cho ra lẽ? Tôi sẵn lòng gặp anh ngoài kia bàn chút chuyện.”

“Tôi đã bảo thôi cơ mà!” Đô ̀ n trưởng xen vào giữa hai người. “Trừ khi hai người muo ́ n bị đình chỉ công tác, bắ ng không hai người đừng xía vào việc của nhau nữa.”

Dodd hấ t tay đô ̀ n trưởng và nóng nảy ra khỏi phòng. Zeke đứng nhìn theo anh đi ra và tận dụng cơ hội vào hắ n bên trong hỏi điề u hắ n đang nôn nóng muo ́ n biế t. “Hắ n đã nói gì?”

“Cậ u á y chẳng nói gì cả. Chính tôi gọi Dodd vào đầ y. Nê ́ u Kelly có tội, thì tôi không tin Dodd lại không má y may nghi ngờ cậ u á y. Tôi còn biế t là IA đang điề u tra cả cậ u á y nữa. Việc của tôi là phải làm sáng tỏ chuyện này.”

“Thế ́ Dodd nói sao?”

“Cậ u á y phủ nhận. Có vẻ như Dodd còn tin chắ c rằ ng Kelly không phải người xấ u... Tệ hại nhấ t là gầ n đây Kelly có chênh mảng, nhưng thật lòng mà nói, tôi chưa bao giờ...”

“Thế ́ là anh không tin tôi?” Zeke hỏi. “Anh thà tin một thắ ng gàn dở thích chui đầ u vào chỗ chề t hơn là tin tôi sao?”

“Tôi không nói là tôi không tin anh. Tôi chỉ muo ́ n nói là... trời ạ, tôi không biế t phải tin cái gì bây giờ. Nhưng hôm trước anh có nói Dodd có dính líu đé n vụ mờ ám này, tôi thấ y không đúng đâu. Dodd quan tâm đé n Kelly, có lẽ là quá quan tâm đé n mức không thể thừa nhận rằ ng Kelly đã trượt đố c. Họ từng là đồ ng sự với nhau suố t bảy năm rồ ng và điề u này...”

“Chính vì thế tôi mới nghi Dodd bị biếm chấ t rô i. Là đồng sự với nhau, Kelly làm bậy thì Dodd phải biếm t chứ.”

Đồng trưởng lắ c đầ u. “Tôi không nghĩ thế.” Chợt chân mày ông ta nhướ ng lên. “Anh cũng là đồng sự của Kelly. Vậy tại sao anh phải chờ đế n khi hắ n bắ n một người trong đội rô i anh mới bắ t hắ n?”

Zeke cô ̣ nuô t lời buộc tội â y xuô ng cái bao tử đang bị loét vì căng thẳng của hắ n. “Đừng nói là anh định vào hùa với Dodd để đổ hế t tội lên đầ u tôi đầ y nhé.”

“Tôi chẳng nói gì cả. Nhưng tôi sẽ theo đuổi vụ này đế n cùng, Zeke ạ. Tôi hứa với anh đầ y. Nế u trong số ̣ người dưới quyề n tôi có có m bản, tôi sẽ tìm cho ra hắ n.”

“Anh đang làm gì vậy?” Lacy hỏi khi bước ra khỏi phòng làm việc nhiề u tiế ng sau đó. Suô t quấ ng thời gian này nàng đã lắ ng nghe lắ y mặt trái mặt phải cuộc tranh luận của lý trí về ̣ việc lôi Chase trở lại phòng ngủ và trao cho anh bản liệt kê tá t cả những gì nàng muô n thử: sex dưới vòi sen, sex trên sàn nhà, sex... Đẹp suy nghĩ â y ngay đi!

Chase rải một loạt trang giấ y tập học trò đầ y kín ghi chép lên bàn nước nhà của nàng. Anh nhìn lên, và khi mắ t họ gặp nhau, nàng thắ y nỗi khát khao dục tình hoang dại phản chiế u trong â y. Nàng lập tức nhìn xuô ng đố ng giấ y tờ để cô ̣ trá n tĩnh, đồng thời nghĩ đế n việc quay ngay vào phòng làm việc.

“Anh đang lật lại vụ này theo trình tự thời gian. Hy vọng anh sẽ tìm ra mảnh ghép bị thiế u trong bản ghép hình này.”

“À, ra vậy.” Cô tình chọn chỗ cách anh khá xa trên ghế sofa, nòng ý tứ ngò ì xuô ùng và nhìn lướt nhữg ghi chép của anh. Trên đầ u mỗi trang, anh ghi rõ ngày tháng và bên lê ù anh liệt kê giờ khắ c kèm ghi chú bên cạnh đó. Nàng chăm chú đọc và nhận ra rằ ng anh vừa liệt kê tá t cả, kể cả việc anh dùng điể m tâm ở đầ u và ăn trưa với ai.

“Anh có trí nhớ tô t thật đầ y.” Nàng hơi nghiêng đầ u nhìn Chase và thắ y sự bức bối hiện trên nét mặt anh. “Em không nghĩ mình sẽ nhớ đượ c nhiề u thế ù này đầ u.”

“Nê ù cô gắ ng thì em cũg làm đượ c mà. Nhưng việc vẫn chưa mang lại kắ t quả gì vì anh còn quá nhiề u khoảng trồ ng chưa điề n đủ đầ y này.” Anh chỉ vào một trang, trang này dường như chẳng có gì ghi trên á y.

“Có thể anh sẽ nhớ ra nê ù em đọc thành tiế ng cho anh nghe.” Lacy nhắ t tờ giấ y lên.

Anh nhún vai, Lacy thoải mái dựa vào lưng ghế , hai chân xếp p bắ ùg. “Vào ngày thứ Ba, 16 tháng Hai, anh dậy lúc 6 giờ sáng, ghé qua quán Bee uố ng cà phê. Anh đế n cơ quan lúc khoảng 8 giờ sáng.” Nàng ngầ n ngừ và ngược lên nhìn thẳng mắ t anh. Chase đang chăm chú gắ m nàng. Ánh mắ t anh ngó nàng đắ m đắ m khiế n Lacy chỉ muố n chạy ngay đi – như là, ngay đế n phòng ngủ của nàng. “Anh không điề n thông tin gì cho cả sáng hôm á y. Chắ c là chẳng có việc gì quan trọng xảy ra cả. Có lẽ anh ngò ì lì trong văn phòng và chơi bài trên máy tính.”

Chase lắ c đầ u. “Anh không bao giờ chơi loại game á y.”

Nàng nhìn xuô ùg tờ giấ y, rô ì ngược nhìn lên anh. “Anh đã ăn trưa tại một nhà hàng Mexico.” Nàng nguýt. “Anh còn viế t trong đầ y là, ‘em hầ u bàn đễ thương có cặp mông xinh xắ n’ nữa này.”

Miệng anh cười cười. “Có nhiề`u thứ không thể quên được.”

Nàng nhíu mày. “Phải rồ`i.” Nàng nhìn lướt xuô`ng cuô`i trang. “Anh cũng chưa có thông tin cho buổi chiề`u hôm á`y. Nhưng đê`n tồ`i, anh...”

Nhanh như cắ`t, anh giậ`t tờ giấ`y trên tay nàng. “Thôi em ơi! Cách này không đượ`c rồ`i.”

Nhưng nàng đã kịp đọc những gì viế`t trên đó. “Nâ`u bữa tồ`i và làm tình với Jessie.” Khi mắ`u giấ`y rời tay nàng, Lacy còn đọc lại thêm một lâ`n nữa. Nàng nhướ`ng mày và cô` gắ`ng giải mã con ghen ghê gớm như đá tảng đè lên ngực nàng. Sao anh dám... yêu-không-quan-hệ với nàng trong khi lại đang gắ`n bó với một người đàn bà khác? Hóa ra Chase Kelly cùng một giuộc với Peter hoặc Brian mà thôi. Duy chỉ có điề`u, lâ`n này nàng không nắ`m trong phe bị lừa, là lại là thành viên của phe đi lừa. Trời đắ`t, Lacy thấ`y mình là thứ cặn bã ghê tởm.

Nàng nhắ`c mắ`t lên. “Ít ra thì anh cũng có thể bảo cô ta rằ`ng anh chưa tụt quầ`n khi lên giường với tôi.”

Anh đặt tờ giấ`y lên bàn. Đoạn, anh nhắ`m mắ`t, lấ`y ngón tay kẹp mũi. “Lacy này...”

Thấ`y con ghen ngày càng bô`c cao như muô`n thiêu đố`t lò`ng ngực, nàng đứng bật dậy đi vào bê`p. Lacy mở tủ lạnh và ước nàng có thể chui vào ngăn đá để cơ thể nóng bừng của nàng dịu lại.

Tủ lạnh nói một lèo. “Ăn cá ngữ đi. Nhớ mua ba lít sữa.”

“Câm ngay,” nàng gắ`t.

Lacy hê`t trườ`ng mắ`t nhìn hũ mayonnaise lại cau có quay sang tuýp mù tạt bày trong tủ. Chưa đầ`y mắ`y phút sau, nàng đã nghe

tiếng Chase đi vào sau lưng nàng.

“Chuyện không phải như em nghĩ đâu,” anh bảo.

“Vậy em nghĩ gì nhỉ?” nàng hỏi, trong lòng sôi sùng sục, và cô u mong cho anh ta không nhận ra.

“Em nghĩ anh đang gấn bó với cô ấy.” Anh tiến đến gần hơn, nàng đóng vội tủ lạnh và bước tránh ra xa.

“Thế không phải sao?” Sự hồ nghi chắt chắt đầy trong giọng nói của nàng và nàng hình dung câu chữ mình vừa nói nặng nề rơi thịch xuống nền nhà.

“Không, không hề.”

“Anh nấu bữa tối và lên giường với cô ấy, thế mà anh lại không gấn bó.” Trong một thoáng, nàng tưởng tượng liệu đây có phải lời Peter dỗ dành cô thư ký hay không: “Anh có vợ nhưng anh không thực sự gấn bó đâu.” Và còn Brian: “Phải, anh có đính hôn với cô ấy, nhưng tội anh chẳng có gì gấn bó cả.”

“Đúng vậy. Giữa tội anh chỉ có thế. Ăn tối và lên giường, thế thôi.”

“Và đó là chuyện tình một đêm, đúng không?” nàng hỏi, dù gần như chắc chắn đã thấy cái tên Jessie viết tắt đầy trên nhiều trang ghi chép khác. Liệu đến nước này, anh còn nói dối nàng nữa hay chẳng? Tất nhiên là có rồi. Đàn ông toàn dối trá như nhau. Cũng như đàn ông luôn phản bội người đầu gối tay ấp với mình. Nhưng nàng và Chase không hẳn là phản bội. Không hẳn đã ăn nếm với nhau. Không hẳn là thế theo như định nghĩa chính trị của việc ăn nếm, hay nói cho đúng hơn, là theo như định nghĩa của cựu tổng thống Clinton. Có lẽ nàng không thật sự đáng tởm lắm.

Chase hơi sững lại một giây như đang tìm lời giải thích. “Không. Cũng không phải chỉ có một đêm. Tụi anh... em ạ, kể từ ba tháng trước, tụi anh gặp nhau đều đặn hai lần một tuần. Anh nãy ăn rồi tụi anh ngủ với nhau, thế thôi. Không hề có chuyện gấn bó lâu dài đâu mà.”

Lacy há hốc cả miệng. “Anh gặp cô ấy hai lần một tuần mà vẫn cho rằng thế là hai người không gấn bó ư?”

Anh nhíu mày. “Không, anh không nghĩ thế.”

“Ồ thế hở? Này, thứ lỗi cho tôi phải hỏi nhé, nhưng tình huống thế này tôi chưa từng đọc thấy trên tạp chí Redbook hoặc Cosmo bao giờ. Theo như cái óc bé bỏng hạt đậu của đàn ông các anh thì như thế nào mới đáng là tình cảm gấn bó?” Nàng khoanh tay đứng chờ câu trả lời. Chân nhíp nhíp lên sàn nhà.

Một nhíp.

Nàng không nên để ý có bao nhiêu phụ nữ từng đi qua đời anh.

Hai nhíp.

Nàng không có quyết định gì để hạch hỏi anh như thế.

Ba nhíp.

Nàng chẳng có lý do gì để tự nhiên thấy như bị tổn thương.

Bốn nhíp.

Nghe như là anh vừa nói thật, dù sự thật kia rất khó nghe. Thậm chí dù sự thật ấy có làm cho anh giống như một gã sở khanh. Nhưng anh đã không nói dối.

Năm nhíp.

Có nên cho anh thêm điểm vì anh đã không nói dối nàng không nhỉ?

Sáu nhịp.

Phải chăng chính nàng cũng muốn ái ân nhưng lại từ chối quan hệ gần bó?

Bảy nhịp.

Không quan trọng nữa vì Chase Kelly giờ đã thành quá khứ với nàng. Ngay sau khi anh trả lời nàng câu này, nàng sẽ nhất quyết đòi anh mang “gậy vọt bóng” ra khỏi cuộc đời nàng mãi mãi.

Để rồi bỏ lỡ mất phần hay nhất của trận đấu ư? cô nàng lương tâm quỷ quyết thì thà. Cô có thực sự muốn như thế?

Tuy nhiên, ngay lúc này nàng chỉ muốn cho cả cô ta lẫn Chase Kelly ăn tát. “Kìa, anh nói đi chứ. Anh định nghĩa gần bó là thế nào hở?”

Tám nhịp.

Chín nhịp...

Chase nhìn chân Lacy gõ nhịp lên xuống trên nền nhà. Nhịp lên nhịp xuống. Anh nhìn thấy cơn giận dữ bùng lên trong mắt nàng và tự nhiên anh cũng khá là giận như thế. Dù anh không biết tại sao tự nhiên anh lại cáu lên như vậy.

“ ‘Gần bó’ có nghĩa hai người tận tụy cùng nhau.” Anh đưa tay vuốt mặt. “Khi người ta chia sẻ cuộc đời mình cho nhau. Khi mà người ta thực sự có ý nghĩa với nhau. Khi họ quan tâm. Và chừng ấy không hề có trong quan hệ giữa anh và Jessie.”

Và khi đấ y cũng là lúc mọi thứ ùa đế n đâm thẳng vào anh với sức mạnh của một xe trọng tải lớn: anh đang vương vào một mô i quan hệ thực sự gắ n bó mật thiế t với Lacy Maguire. Anh mới chỉ biế t nàng có hai ngày thề mà giờ anh đứng đây, gắ n bó mật thiế t ngập đế n tận cổ. Suy nghĩ â y dựng lên hàng loạt lá cờ đỏ báo động của tình cảm: sợ hãi, chồ i bỏ, và cả niề m hận hoan.

Anh câ n chút thời gian để trá n tĩnh – thời gian để đố i mặt với những vế t bánh xe mà chiế c xe trọng tải hạng nặng của thực tiễn kia đã để lại trong anh – nhưng nét mặt Lacy trông có vẻ muồ n anh cuồ n gói đi ngay lập tức. Cái cảm giác hoặc-đương-đầ u-hoặc-trồ n-chạy khi nấ y lại quay về` giầy vò tâm não vồ n đã bị cán nát của Chase.

Anh có thể đứng lại bảo vệ ý kiế n của mình, đầ u tranh để cho nàng thấ y Jessie thật sự không hề quan trọng gì với anh cả. Hoặc anh có thể ra đi khi cơ hội ra đi chín muồ i, biế n mấ t trước khi tìm anh lạc lồ i. Anh quay phắ t lại, hiên ngang bước ra khỏi cửa bê p, lấ y khẩu súng giấ u dưới nệm ghế sofa và đi thẳng ra cửa.

Chương 17

Chase đã đi thẳng ra lối ra cửa thì mọi bản năng trong anh mới thét gào đòi anh dừng lại. Anh quay người, vung văng đi vào bếp và đặt khẩu súng cạnh điện thoại.

Lacy vẫn đứng bên bồn rửa chén, hai tay khoanh trước ngực, cặp mắt xanh lơ của nàng chắt chứa bao hoang mang, đau đớn và cả nỗi sợ hãi vẫn đeo bám nàng không chịu rời.

“Jessie gặp mặt chồng cũ cô ấy một tuần bốn ngày,” Chase thẳng thừng, quyết định phô ra hết sự thật xấu xí. “Cô ấy dự định sẽ tái hôn với anh ta vào tháng sau. Đến lúc ấy, anh sẽ mua quà cưới tặng Jessie. Biết đâu đấy, cô ấy có lẽ sẽ gửi cả thiệp mời cho anh mừng nữa. Cô ấy biết anh qua lại với nhiều cô khác nữa. Nhưng Jessie chẳng quan tâm. Trước giờ chẳng màng. Và những gì tại anh có... chỉ là thỏa mãn nhu cầu đơn thuần, thoải mái không câu nệ. Với lại, tất cả những chuyện đó cũng sắp kết thúc rồi.”

Anh lại vuốt mặt khi nhận ra rằng quan hệ giữa anh và Jessie mới lạnh lùng và nhạt nhẽo làm sao. Anh đã lợi dụng cô ta. Cô ta cũng lợi dụng anh. Mà anh chấp nhận mọi quan hệ ấy chính xác như nó vốn thế – lạnh lùng và nhạt nhẽo. Và không chút thỏa mãn.

Việc dìu Lacy lên đỉnh khi mình còn mặc quần vẫn cứ sung sướng và hạnh phúc hơn là cả khi anh trườn truông chôn sâu trong Jessie. Trong hai ngày qua, anh đã chia sẻ với Lacy những điều anh chưa bao giờ thổ lộ cùng Jessie. Thậm chí anh còn tâm sự với nàng về mẹ và chị gái anh nữa.

Mày chưa kể về Sarah với nàng.

Suy nghĩ ấy chợt xoáy vào đầu anh như mũi khoan ác nghiệt. Nhưng rồi sau này tao sẽ nói thôi, anh thà im đáp trả.

Trời ạ, anh thậm chí còn kể nàng nghe về con chôn hôi nhà anh nữa. Và tuy chưa cùng nàng đi đến cùng, trong thâm tâm anh đã dán mác cho nàng là của anh rồi. Anh đã cảnh cáo cho Jason tránh xa và tay bác sĩ thú y cùng tên nhân viên FedEx cứ đi chết hé t đi, bởi vì anh sẽ không nhường nàng cho ai mà không đổ máu cả.

“Anh biết sao không?” nàng hỏi, với tay lấy chiếc ly trong tủ bếp. “Chuyện đó cũng không quan trọng. Toàn bộ cuộc nói chuyện này chẳng có ý nghĩa gì sất. Em còn không biết tại sao em lại hỏi anh nữa là.”

“Không, em biết rõ mà.” Lacy Chúa, anh đã có đủ can đảm nói thật lòng mình thì nhất định nàng cũng phải thú thật tình cảm của mình với anh chứ.

Chuông điện thoại reo và Lacy nhấc ống nghe bằng động tác nhanh nhẹn và dứt khoát. Nàng gằn như gằn giọng khi trả lời. “Tôi nghe đây. À, như thế cũng được.”

Chase lắng tai nghe và bụng anh quặn thắt. Lại là Eric chẳng? Phải chăng Lacy vừa nhận lời đi tận hưởng món tráng miệng tội lỗi cùng tay bác sĩ thú y thiêu kiên nhẫn ấy? Mới đi tới đi lui trong căn bếp nhỏ được một vòng, anh đã hạ quyết tâm không phải bàn cãi gì nữa là Lacy McGuire sẽ không được chia sẻ tội lỗi với ai trên đời, ngoại trừ anh.

Anh lại đi ngang qua chỗ nàng, mong muốn được giật ống nghe khỏi tay nàng trong anh lớn dần lên nhưng vừa bị nàng nguyệt dài, anh đã quyết định không làm thế. Dù chưa bao giờ tự nhận mình rành tâm lý phụ nữ, nhưng có cái gì đó mách bảo anh rằng không chỉ mình anh đang khó nghĩ trong chuyện anh và nàng. Nếu anh ép

nàng, nàng sẽ phản ứng lại. Và ngay lúc này, thứ duy nhất anh muốn ép phải làm cho bằng được là làm sao cho cả hai trăn trôn ng nă m bên nhau.

Chase xoa bên vai đau, từ sau bữa sáng đến giờ vai anh nhức không thể tả. Đúng lúc ấy, Lacy bỏ ống nghe xuống và tì trán vào tủ lạnh. Rồi nàng chậm chậm quay lại đối mặt với anh, mở miệng định nói... và rồi ngừng lại.

“Đau hả anh?” nàng hỏi và chỉ vào bên vai anh đang xoa xoa cho đỡ đau.

“Ừ, cũng hơi đau.” Anh trông thấy nỗi giận dữ trong mắt nàng phai dần nhường chỗ cho vẻ lo lắng. Chase hiểu ra sự lo lắng sẽ làm anh mất kiên nhẫn. Thế là anh nhăn nhó còn nhiều hơn lúc này một chút.

Nàng bặm môi dưới giấy lát tỏ vẻ như đang cân nhắc từng lời cần thốt ra. “Thôi anh. Mình rửa lại và thay băng vết thương đi.”

Chase ngoan ngoãn theo nàng vào phòng tắm lớn. Con thịnh nộ giữa hai người khi này hình như đã ở lại trong bếp. Nàng ra hiệu cho anh ngò i lên nắp bồn cầu. Anh vừa lột áo vừa ngắm nàng đi lấy các vật dụng cần thiết. Khi lấy xong mọi thứ, nàng đứng giữa hai chân anh và cúi xuống đặt bông băng lên nắp bồn nước sau lưng anh.

Một bên ngực nàng chạm vào má anh khiến Chase phải cố kiềm chế để không quay mặt sang ngòm lấy nó. May sao, nàng lùi ra trước khi cơn cảm dỗ làm mờ lý trí anh.

“Sẽ hơi đau đấy,” vừa nói, nàng vừa kéo tấm gạc cũ trên vết thương ra.

Anh vòng tay ngang hông nàng, hơi nhích xuống để cảm nhận xem nàng có mặc đồ lót hay không. Nàng nhìn xuống, Chase tưởng nàng sẽ bắt anh phải buông tay ra. Nhưng nàng không nói gì: quả là một chiến thắng nho nhỏ cho anh. Bất chợt điều gì đó nảy ra trong đầu Chase, anh hiểu ra rằng đây thực sự là một cuộc chiến. Và kẻ thù của anh đang tiến đến rất gần. Có thể Hunky và Eric muốn có Lacy, nhưng kẻ thù thực sự lại là chồng cũ của nàng, người mà Chase cho rằng Lacy vẫn còn yêu lắm. Hấn là lý do duy nhất khiến nàng lưỡng lự không chịu ngủ với anh. Nàng vẫn còn yêu chồng cũ. Ý nghĩ đầy để lại một nếp nhăn chằng chịt trong não Chase.

Vừa quan sát mặt anh, nàng vừa chạm thuốc mỡ từ tuýp thuốc màu vàng lên vết thương của anh. “Em làm anh đau à?”

Anh mỉm cười khi thấy nàng bặm môi như thể chính nàng cũng đau khi phải chăm sóc chữa trị cho anh.

“Anh chẳng cảm thấy đau gì cả.” Hai bàn tay anh bạo dạn trượt trên hông nàng. Không, không có quần lót. Chỉ có Lacy. Anh nhớ lại người nàng đã mê mại đến dường nào trong vòng tay anh. Anh nhớ chính xác môi miệng mình đã đi những đâu và đang rất muốn quay lại chỗ nào. Quần anh lại co rút, và bây giờ không chỉ mình vết thương trên vai anh gĩa giạt. Anh ngược lên ngấm môi nàng khi nàng mở miệng ra định nói; khát khao và thèm muốn vang vọng lên nét mặt nàng và Lacy không thể che đậy được điều đó. Có thể nàng vẫn yêu chồng cũ nhưng nàng đang ham muốn anh. Chase nghẹt thở. Anh sẽ chiếm lấy những gì mình có thể đoạt được. Phải chăng nàng sắp nhượng bộ anh rồi? Lacy nhích gần anh hơn và anh lại nhớ... họ vẫn chưa có bao cao su.

“Làm cho em nhớ ngón chân cái của bà ngoại em.”

“Hả?” Nào bộ anh tích cực hoạt động quanh những lời nàng nói. “Cái gì khiế n em nhớ ngón chân cái của bà ngoại em?” Chase khẽ bật cười, hai bàn tay anh vươn ra sau ôm lấ y hai mông tròn trịa của nàng.

“Hượm đã! Em biế t, em biế t rô`i.” Nàng quay ngoắ t đi, bỏ lại hai bàn tay anh chơ vơ trố ng trái, còn nàng thì lục ngăn kéo trong nhà tá m.

Trong một giây Chase thả hồ`n mơ hã rằ`ng nàng chợt nhớ ra bao cao su bị bỏ quên trong góc ngăn kéo á y, nhưng anh không chắ c làm sao mà Lacy lại có thể liên tưởng bao cao su với ngón chân của bà ngoại nàng. Nhưng thôi, anh cũng có hiểu ý tưởng nào có thể dẫn đế n ngón chân của bà ngoại Lacy đâu.

“Đây rô`i!” Nàng hớn hở giơ mẩu giấ y bé xíu lên. “Bác sĩ có kê đơn cho bà ngoại em mua thuố c kháng sinh khi móng chân của bà mọc quặ p vào trong và gây nhiễm trùng.”

“Anh vẫn chưa hiểu gì cả.” Chase áp một tay lên ngực mình.

“Ta có thể mua thuố c theo toa này và anh có thể dùng cho... về t thương của anh.”

Đơn thuố c dẫn đế n tiệm thuố c. Tiệm thuố c có bán bao cao su. Anh đứng bật dậy, đan tay vào tay của nàng. “Vây mình đi ngay thôi.”

Lacy nhúu mày, nhìn anh đăm đăm. “Anh không đi được đâu. Người ta sẽ phát hiện ra anh mấ t.”

“Không hản thế`.” Anh nháy mắ t. “Cho anh năm phút thôi.” Vừa trao cho nàng thêm một nụ cười, anh bỏ sang phòng tá m phụ, nơi mình đã giấ u túi đồ` Jason vừa mang đế n tô i qua.

Lacy đưa đơn thuốc cho ông Tien, được sĩ đứng sau quầy thuốc trong siêu thị nhỏ gần nhà nàng. “Ngón chân đau lại làm phiền bà cô nữa à?”

Lacy vuốt sợi tóc vương trên má trái và nhìn lên đầu ông bán thuốc để khỏi nhìn vào mắt ông khi nàng nói dối. “Vâng ạ.”

“Tôi tưởng bà cô đến Florida chơi vài tháng rồi chứ.” Ông ta đặt đơn thuốc lên quầy. “Hay khí hậu ở đó quá nóng với bà?”

Lacy hoảng hốt vì đã trót quên rằng nhà ông Tien chỉ cách căn hộ mới của bà ngoại nàng mấy dãy nhà và ông khá thân với bà ngoại của nàng. “À ừ, vâng. Nhiệt độ cao làm bà mệt.”

“Thế cô cho tôi gửi lời hỏi thăm bà nhé. Có khi thứ Bảy này, tôi sẽ gặp lại bà cô trong buổi sinh hoạt của người cao tuổi cũng nên.” Ông nhìn xuống tờ đơn thuốc nàng. “Soạn đơn này mất mười phút.”

“Cảm ơn ông.” Lacy quay mặt đi và căng thẳng căn môi. Một nhân viên an ninh của siêu thị đi ngang qua. Liệu nàng có bị kết tội vận chuyển ma túy khi đi mua thuốc kháng sinh theo đơn cho cảnh sát thuộc đội phòng chống ma túy của sở cảnh sát Houston không nhỉ?

Khi nàng lùi một bước tránh xa quầy thuốc, Lacy thấy một anh chàng tóc vàng, đội mũ lưỡi trai kiểu của các vận động viên bóng chày đang đứng cách nàng vài dãy kệ trưng bày hàng. Anh ta ngược lên nhìn nàng qua những dãy kệ chất bằng vệ sinh và bao cao su. Bô i rôi căn môi một lát, nàng nhận thấy người này mắt màu nâu và hàng ria mép màu vàng hơi sậm hơn màu tóc một chút. Anh ta mỉm cười, nụ cười dịu dàng rất quen thuộc đạt đến 10 độ rích-te trên thang mức quyên rũ gọi tình. Tim nàng xao xuyến – nỗi xao xuyến xen lẫn hoang mang. Nàng nên hay không nên lên giường với anh nhỉ?

Khi Chase bảo anh sẽ đi cùng nàng đến tiệm thuốc, nàng tưởng anh mất trí thật rồi. Tại sao chứ, hai ngày qua mặt của anh đã được phát hình khắp các kênh TV rồi cơ mà? Anh chẳng có cách nào mà đi lang thang ra ngoài được.

Khi anh bước ra khỏi phòng tắm với tóc giả vàng hoe, cùng ria mép, kính sát tròng màu nâu và mũ lưới trai, nàng lặng người đi. “Anh nghe nói làm người tóc vàng vui hơn,” anh trêu nàng. Rồi anh vội kéo tay nàng và giục nàng ra xe.

Khi lái xe từ nhà đến nửa đường ra tiệm thuốc, nàng vẫn tưởng anh vội đến tiệm thuốc vì vai anh rất đau hơn những gì anh thể hiện ra mặt, nhưng sau đó, nàng thấy ánh nhìn tinh quái trong cặp mắt nâu mới lạ. Và lập tức mọi đầu giây thân kinh của nàng nao động hẳn lên; hóa ra việc anh hăng hái đến tiệm thuốc chẳng liên quan gì đến cái vai đau, mà chỉ liên quan mật thiết đến một bộ phận cơ thể hoàn toàn khác của anh.

Và câu thủ kế tiếp tiến lên vụt bóng là... Chase Kelly. Câu tường thuật tưởng tượng ấy vang vang trong đầu nàng khi nàng đến gần anh chàng Chase tóc vàng. Khi đến gần hơn thì mồ hôi tay nàng bắt đầu rịn ra. Cần giây phút tự trấn tĩnh, nàng dừng lại và xem xét mấy cái túi chườm bày trên kệ.

Nàng tin anh trong câu chuyện về Jessie. Chase Kelly đúng là tên vô lại xấu xa vừa ngủ với người định tái hôn với chồng cũ xong lại còn định đến dự đám cưới của người ta nữa. Anh chỉ quan tâm đến quan hệ xác thịt, không gắn kết với ai cả.

Không gắn bó ràng buộc.

Chỉ là dục vọng đơn thuần.

Anh gọi đó chỉ là quan hệ ngẫu hứng.

Và đây chẳng phải là cách nàng cần phải nhìn nhận về tình dục như nàng đã tự nhủ đó sao? Chẳng phải anh sẽ là đối tượng hoàn hảo để chỉ vẽ cho nàng về tình dục không ràng buộc sao? Thậm chí nếu nàng có nhảm, thậm chí khi điêu tởm nhất xảy đến là nàng lại bắt đầu tính chuyện cưới xin, Chase Kelly cũng không bao giờ đồng ý. Đồng ý làm chi, sau khi chuyện lộn xộn với Zeke kết thúc, Chase sẽ ra đi và không bao giờ quay đầu nhìn lại. Ngoài kia có rất nhiều cô hầu bàn dễ thương với cặp mắt xinh xắn, cùng quá nhiều món ngon như Jessie nên Chase sẽ không phí thời gian ở bên bánh xốp hương vani nhạt nhẽo.

Lacy hít một hơi thật sâu. Nàng có thể làm được chuyện này. Bây giờ đã là thế kỷ 21. Nàng là một phụ nữ hiện đại, một người đàn bà trăn trọc, và đàn bà trăn trọc thỏa mãn sinh lý an toàn luôn áy mà. Tất cả những gì nàng cần là vài bao cao su và một bạn tình sẵn sàng lên giường với mình mà thôi. Chase có vẻ rất sẵn sàng rồi. Nên giờ nàng chỉ cần ít bao cao su và nhiều lòng can đảm để làm cho trót.

Bản năng phụ nữ mách bảo nàng rằng Chase định mua bao bảo vệ. Nhưng vì nàng là đàn bà trăn trọc, nên nàng cương quyết sẽ tự mình mua lấy. Với lại, nếu nàng chịu khó đầu tư ít tiền vào dự án này, thì khả năng nàng bỏ dở dự án sẽ giảm đi ít nhiều.

Lacy nhìn quanh quây thuố c để tìm xem họ giấ u bao cao su ở đâu. Nếu nàng có gặp may thì người ta sẽ trưng bày ngay trước quây nơi ông Tien đang đứng lấy thuố c theo toa kê cho ngón chân nhiễm trùng của bà ngoại nàng.

Ưỡn hai vai thật thẳng, nàng hiên ngang đi theo hướng đó, nhưng khi chỉ còn cách đố ng hộp bao cao su hai bước, bao nhiêu can đảm của nàng tan biế n hế t. Nàng ngầ n ngữ đứng nhìn xuố ng dãy kệ các loại thuố c không cần toa và giả vờ đang đặc biệt quan tâm đế n chúng.

“Đang tìm gì hả người đẹp?” Lời thì thào của Chase làm tai nàng nõn nhột. Hay đây là do bộ ria mép giả của anh chẳng?

“À, em cần...” Lacy liếc quanh khu vực loại thuốc mình đã chọn để đứng gần: hóa ra nàng đang đứng trong khu vực bán thuốc trị bệnh trĩ.

Nàng nghe tiếng Chase tắc lưỡi sau lưng như thể anh đã biết được ý định của nàng.

“Em có thể nghĩ ra thêm thứ gì khác mà bọn mình có thể cần đến chẳng?” Giọng anh đặc vẻ khôi hài. “Ngoài sữa với thuốc chữa bệnh trĩ hiệu Preparation H ấy?”

Nàng huých khuỷu tay ra thúc đúng vào mạng sườn anh. Anh rên lên vì đau thật chứ không còn là đùa nữa. Chợt nhớ anh đang bị thương nhiều chỗ, nàng cuống cuống quay lại. “Em xin lỗi, em quên mất.”

Anh ấn một tay lên mạng sườn. “Anh không sao.” Anh gượng cười nhưng nàng thấy rõ mình đã thực sự làm anh đau.

“Thiệt tình, em quên mất.” Nàng chạm vào bên sườn anh.

Anh ghé sát lại. Bộ ria giả cọ vào môi trên của nàng, và rồi anh hôn nàng. Không phải chiếc hôn cùng lưỡi và hừng hực lửa tình, mà là nụ hôn ngọt ngào mềm mại hứa hẹn một trời môi lưỡi và lửa tình mà chốc nữa thôi nàng sẽ sớm nhận được.

“Anh không sao.” Anh đặt một ngón tay lên môi nàng. “Giờ ý em thế nào? Tụi mình cần mua thêm gì nữa không?” Anh chuyển mình về phía kệ bày bán bao cao su ngay gần đó.

Nàng liếc nhìn chòng hộp sặc sỡ bày trong tủ kính. “À, em cũng định... mua vài hộp ngay bây giờ đây.” À đây. Nàng vừa nghe thật

hiện đại như bất cứ người phụ nữ nào. Phải không nhỉ?

“Để anh mua cho.” Mắt anh lấp lánh và nụ cười của anh rạng rỡ.

“Không, em mua được mà.” Nàng nhớ đến bài diễn văn về đàn bà trăn tọc mà nàng mới tự thuyết giáo cho mình cách đây mấy phút.

“Anh có tiền đây,” anh nói.

“Em cũng có vậy. Để em mua.”

“Em có biết anh dùng cỡ nào không?” Một bên chân mày anh nhướng lên, ánh tinh nghịch lấp lánh trong mắt.

Nàng chớp mắt rồi bất giác nhìn xuống ngang người anh trước khi kịp tự ngăn mình lại. “Cỡ... em tưởng là...” Nàng ngược mặt lên. “Anh nói đùa em chứ gì. Bao cao su chỉ có một cỡ thôi mà.”

Trông anh có vẻ rất ngạc nhiên. “Em chưa từng bao giờ mua bao bảo vệ hết phải không?”

Nàng lại đỏ hết cả mặt.

Anh bật cười đứng sát vào nàng đến nỗi hơi ấm từ cơ thể anh làm nàng rạo rục. “Chúng có kích cỡ hẳn hoi đấy, em ạ,” anh thì thào. “Mà chưa hết đâu. Còn có cả loại có lông, có loại phát quang, và có loại đủ mùi đủ vị nữa kìa.” Môi anh chỉ thoáng chạm vào môi nàng. “Mùi dâu tây này.” Hơi thở của anh phả lên khuôn miệng mềm ướt của nàng. “Mùi sô cô la này.” Rồi anh hôn nàng âu yếm. “Cả mùi vani nữa này.”

Nàng hít một hơi thật sâu để chế ngự sức nóng đang dâng lên cổ. “À, nếu bao có kích cỡ thật thì anh sẽ là cỡ lớn vậy.”

Anh cười toe và vòng tay ôm ngang eo nàng, máy đầu ngón tay luồn vào cặp quần jean của nàng. “Mà anh lại không nghĩ là em có để ý đến nó cơ đâu.”

Nàng lắc đầu. “Em có để ý đâu. Em chỉ nghĩ là nếu bao cao su có kích cỡ, có người đàn ông nào lại chịu nhận mình dùng loại nào khác hơn loại lớn đâu.”

Tiếng anh cười vang vang trong tai nàng lúc anh kéo nàng đến gần và hôn nàng lên nữa. Rồi, với một tay quàng quanh eo nàng, anh từ tốn đẩy nàng đến sát quầy trưng bày. Lacy nhìn lên và thở phào nhẹ nhõm khi thấy ông Tien đang bận rộn tiếp khách đến mua hàng.

Chase vươn tay ra chọn một hộp. Lacy nhìn theo tay anh lấy nó từ trên kệ xuống.

“Chờ đã.” Nàng chạm vào cánh tay anh. “Hộp này những mười hai cái.” Họ đâu cần mười hai cái đâu. “Thế người ta không có bán...”

“Khỏi lo đi em.” Anh với tay lấy thêm hộp nữa. “Anh mua cả hai hộp.”

Trên đường về, Chase đề nghị cầm lái chiếc Saturn xanh dương và nàng đồng ý; nàng e mình không thể tập trung vào con đường trước mặt trong khi con số hai mươi bốn cứ luẩn quẩn trong óc nàng. Chẳng lẽ Chase Kelly thực lòng muốn làm tình với nàng những hai mươi bốn lần?

Trời ạ! Một lần, được rồi, có lẽ là hai lần, thì nàng còn tránh được lời nguyện cưới-nhau-đi-thôi, nhưng đến những hai mươi bốn lần thì chắc nàng phải trói chân trói tay anh rồi nhét anh vào cốp xe hơi chạy ngay đến tiệm cho thuê đồ cưới Grooms-R-Us và bắt anh thử bộ tuxedo mát.

Nàng cúi gằm nhìn hai bàn chân xỏ trong đôi xăng đan, chăm chú vào mười đầu ngón chân sơn đỏ chót. Chase lái xe hơi nhanh, và căn cứ vào cách xe quanh vào con đường, nàng biết anh vừa cho xe chạy vào con đường đất dẫn đến nhà nàng. Anh dường như đang quá háo hức... chơi một trận bóng chày nhỉ?

Hai mươi tư năm! Chẳng còn tình huống nào có thể tệ hơn được nữa. Nhưng khi anh cho xe chạy vào ngõ, nàng nghe thấy anh lầm bầm gì đó. Nàng liếc sang anh, mạch đập dồn khi nàng mới chỉ nhìn thấy anh. Nỗi thèm muốn và khát khao được kết thúc những gì họ đã khơi mào lúc trước như hào quang tỏa sáng từ từng li từng tí cơ thể đẹp đẽ của anh.

“Em có quen ai đang lái chiếc Cadillac màu tía không?” anh hỏi.

Lacy ngẩng phắt đầu lên và chợt nhận ra mình đã lầm. Tình cảnh này không chỉ tệ hơn, mà là đã đi thẳng một lèo xuống Địa ngục.

Chương 18

“Ôi không!” Lacy kêu lên, ngã vật mình lên ghế.

“Ai thế em?” Chase hỏi, giọng không giã u được sự khó chịu. Họ vừa có bao cao su đây, trời à! Hai mươi bốn cái, và anh đã tưởng tượng ra ít nhất là mười bảy giã c mơ hoan lạc về cách anh hy vọng là mình có thể sử dụng chúng. Mà anh dừng ở con số mười bảy không phải do anh thiếu ý tưởng; chẳng qua anh để lại vài kịch bản cho Lacy tự quyết định mà thôi.

“Thôi mình đi khỏi đây đi,” nàng bực bội.

Chase gài ngay số cho xe chạy lùi, nhưng chưa kịp đạp số thì cửa trước nhà Lacy đã mở toang và anh nghe tiếng người từ trong nhà gọi với ra.

“Sao đây em?” anh hỏi, liếc qua Lacy, chỉ mong nàng ra lệnh cho anh đạp ga đi và phóng ngay đến khách sạn gần nhất.

“Hay mình cùng tự tử đi thì sao hở?” Lacy lẩm bẩm.

Chase quay sang nhìn vào nhà, và một phụ nữ đứng tuổi tóc đen, mặc bộ vét màu tía sẫm tiếp màu với chiếc Cadillac đang thông thả đi về phía xe. Mấy ngón tay anh sờ lên bộ ria giả và Chase nhú mào. “Mẹ em đây à?” hỏi thế nhưng anh đã biết câu trả lời. Về giớ ng nhau giữa hai mẹ con nàng thật rõ nét.

“Anh chuẩn bị tinh thần đi nhé,” Lacy cảnh báo. “Chuyện này sẽ không hay ho gì đâu.”

Nét mặt Lacy bây giờ còn hoảng sợ hơn cả lúc nàng ra mở cửa cho Zeke. “Có thể tệ đến mức nào hả em?” Anh nhìn xéo trở lại người phụ

nữ trong bộ vét tía đang vội vã băng ngang qua sân để n chỗ xe hai người.

“Anh đã bao giờ bị kẹp tay khi sập mạnh cửa xe chưa?”

“Oái!” anh kêu lên rầy rầy tay.

“Sau khi gặp mẹ em, thì chuyện đập tay chỉ là chuyện nhỏ.” Nàng mở cửa xe bước ra. “Mẹ để n đây làm gì vậy, mẹ?”

Chase ngồ i yên trong xe và quan sát Lacy mở cửa hàng ghé sau lấ y hai túi thực phẩm nàng vừa mua. Dù mẹ nàng đứng cách xe anh đang ngồ i những gầ n hai mét, Chase vẫn cảm giác rấ t rõ cặp mắ t nâu của bà đang dán vào anh, cân đong anh và chắ c lại là thấ y anh không xứng đi cùng con gái bà. Chẳng phải đấ y là điề u mọi bà mẹ làm đấ y ư – đánh giá tấ t tầ n tậ t những bạn trai của con mình là không xứng đắ ng với ái nữ của họ? Tắ t máy xe xong, anh duỗi mắ y ngón tay trên vô lắ ng, chưa thật sự muố n cho chúng sẽ bị cửa xe sập vào.

Vươn thẳng hai vai, anh mở cửa xe bước ra và chợt nghĩ Lacy rấ t có thể sẽ vô tình giới thiệu tên thật của anh với mẹ mình.

“Xin chào,” anh cướp lời trước khi Lacy kịp mở miệng. “Tên cháu là... Jason Dodd.” Tên của người cựu đồ ù ng sự đồ ù ng thời là bạn thân nhấ t của anh tron tru tuộ t ra. “Chắ c bác đây là mẹ Lacy phải không ạ?” Anh chìa tay ra.

“Rấ t hân hạnh được gặp cháu, Jason,” bà đáp lời, cười rặ ng rồ khi bắ t lấ y tay anh. “Thật sự là rấ t tuyệt vời đấ y. Mà có vẻ như con gái bác không có ý địn h giới thiệu ai với ai, để bác cho cháu biế t luôn, tên bác là Karina Callahan.”

Nỗi e dè trong Chase voi hẳn. Người phụ nữ này hình như không đé n nỗi đáng sợ như anh tưởng, hoặc cũng có thể họ chưa đé n giai đoạn kẹp tay vào cửa như Lacy cảnh báo. Anh lié c nhìn hai tay Lacy đang khệ nệ ôm má y túi giấ y đựng thực phẩm.

“Mẹ có bao giờ nhút nhát đé n độ chờ con giới thiệu đâu.” Lacy đổi vị trí các túi giấ y cho tiện tay câ m và cặp một túi sát hông nàng. “Con bié t là mẹ sẽ lo liệu lấ y thôi mà.” Một túi bắ t đầ u từ từ trượt xuố ng.

“Ô.” Chase vội buông tay mẹ nàng để đỡ chié c túi. Nhưng không kịp rô i, chié c túi rơi xuố ng đổ hế t các thứ ra.

Chase quỳ xuố ng. Lacy, tay vẫn câ m túi kia, sụm xuố ng hai chân, bà Callahan cũng làm theo. Anh với tay nhặt khay trứng, rõ ràng đã nát bắ y, cùng lúc đó Chase phát hiện hai hộp bao cao su đồ chơi lẫn lóc ngay cạnh đôi giầ y đé bắ ng màu tía của bà Callahan. Ché t rô i. Giai đoạn kẹp tay đã mở màn.

Chase nuố t khan, cô nén tiế ng cười không phải lúc đã dâng lên ngang cuố ng họng. Đoạn anh lié c sang nhìn Lacy xem nàng có nhận ra hay không. Nét mặt kinh hoàng của nàng gầ n khié n anh phải xót xa.

“Trời trời,” bà Callahan trầ m trồ`.

Chase vừa định nhặt hai chié c hộp, hy vọng rằ ng nê u đem giấ u biệt đi sẽ làm Lacy thấ y dễ chịu hơn. Nhưng trước khi anh kịp chạm tay vào chúng thì mẹ nàng đã nhặt lên, nhip nhip má y đầ u móng tay dài sơn tía cẩn thận lên hai chié c hộp khié n cả hai ngượng chín mặt.

Lacy thả chié c túi còn lại xuố ng thảm cỏ và ngô i bệt xuố ng. “Đừng có nói thêm lời nào đầ y nhé, mẹ!”

Chase hé t nhìn Lacy lại nhìn bà Callahan. Đôi mắt nâu của bà quay sang chăm chú ngó anh. Anh lấ y hé t can đảm chuẩn bị nghe bài diễn văn dài dằ ng đặc và anh nhớ lại lầ n bị bắ t quả tang trong phòng ngủ của bạn gái khi anh mười sáu tuổi. Ít nhấ t thì lầ n này anh cũng còn mặc quầ n áo và không phải lấ y búp bê Người đẹp ngủ trong rừng màu hồ ñng che chỗ á y mà ngô ì chịu trận.

Bà Callahan đằ ng hắ ng, liề m cặp môi tô son đỏ chót và... mỉm cười.

Chase tro ắ mắ t nhìn và thoát tiên anh tưởng bà cau có hoặc cười khinh bỉ. Nhưng không, đôi môi á y dứt khoát là cong lên thành một nụ cười.

“Bác chỉ muố n ôm chầ m lấ y cháu thôi,” vừa nói, bà vừa giơ tay bẹo má anh.

Đề n lượt Chase ngã ngửa. Mà anh ngã thật, từ đàng ngô ì chồ m hỏm anh rơi phịch mông xuố ng cỏ. Lacy bực mình kêu lên và bò lên đố ng trúng vỡ giấ t hai hộp bao cao su từ tay mẹ nàng.

“Con nói rõ ì đầ y, đừng có mà nói tiế ng nào đầ y nhé.” Nàng bỏ hai hộp á y vào túi còn lại bên trong có sữa, kem và túi bánh xố p vani anh nằ ng nặ c đòi mua thêm lúc còn ở ngoài cửa hàng.

Bà Callahan tiế p tục hồ ñ hời nhìn anh. Câu chữ vẫn chưa chịu hình thành nơi đầ u lưỡi Chase. Thế ườ i phụ nữ này cơ bản là vừa mới cảm ơn anh vì đã muố n ngủ với con gái bà đầ y ư?

“Mẹ biế t nói gì bây giờ hả con gái yêu?” Mẹ Lacy hỏi. Đôi mắ t bà soát khắ p người Chase.

Chase lắ c đầ u. Anh đã từng bị rắ t nhiề u bà mẹ nhìn dò xét, nhưng chưa bao giờ bị rà soát kiểu á y. Tại sao chứ, người phụ nữ này

trong tâm trí như đã lột trần anh ra vậy. Karina Callahan không hề giống những bà mẹ khác anh từng phải đối diện. Không biết nên phải gì tiếp theo, anh đành cười cười lúi húi xếp đồ đạc thực phẩm vừa bị đổ.

Bà Callahan đứng thẳng dậy, và Chase thâm tán thưởng vẻ đẹp và nét duyên dáng của người phụ nữ không còn trẻ nữa. Bà phải là đã ngoài năm mươi, nhưng bà không những sắc vóc vẫn gọn gàng, mà hâu như mọi vẻ còn trông rất tự nhiên chứ không phải như đã nhờ đến bàn tay của bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ. Da gò má chẳng quá căng và nét mặt chẳng trơ ra vì tiêm Botox. Ngoài vài vết chân chim mờ chứng tỏ sự khôn ngoan và từng trải, bà vẫn giữ được nét đẹp sắc sảo đúng với lứa tuổi mình. Chase bất giác nhìn sang Lacy và anh biết tuổi tác cũng sẽ chỉ làm nàng duyên dáng hơn mà thôi.

“Jason này,” bà Callahan hỏi. “Đôi uyên ương các cháu gặp nhau trong tình huống nào vậy?”

“Giờ không phải lúc đâu nhé mẹ. Kem trong túi con sắp chảy hết đây này.” Lacy giúp anh nhặt nốt vài món cuối cùng rồi đứng lên.

Chase hớn hờ nhìn nàng nhưng nàng cau mặt khiến anh nhớ lại những cuộc nói chuyện của họ về mẹ và con gái. Có điều gì đó nơi người phụ nữ này luôn khiến Lacy nổi điên. Và bây giờ anh đã có manh mối hiểu đó là gì.

“Cháu có số ng gâ n đây không?” Mẹ nàng lại hỏi anh.

“Nhà cháu ở ngay ngoại ô Houston ạ.” Chase đứng dậy cô không rên rỉ vì má y cái xương sườn lại đau nhói lên.

“Vậy thì chỉ mất khoảng nửa tiếng chạy xe là cùng.”

“Vâng, không xa lắm ạ. Với lại từ đây đến đó hầu như hết là đường quê.” Chase đỡ máy chiếc túi trên tay Lacy và bước lên bậc tam cấp.

“Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Mẹ!” Lacy gất lên. “Làm ơn đừng thăm vãn Jason nữa.”

“Mẹ nào có thăm vãn cậu ta. Sao lại thế, mẹ chỉ hơi hiều kỳ chút thôi mà.” Bà tiếp tục bước về phía cửa.

Mới đi được máy bước, Chase hoảng hồn nhớ ra một chuyện và suýt vấp ngã. Vì háo hức đi mua bao cao su, anh đã để khẩu súng lại trong nhà. Mãi đến khi đã ở cửa hàng, anh mới nhớ ra việc làm ngu dại của mình. Khi ấy không có gì bất ổn nên anh tạm tha cho mình và không tự dằn vặt vì chuyện đó. Nhưng bây giờ anh phải lo lắng thôi. Chase vươn tay ra kéo Lacy lại gần. “Súng của anh,” anh lầm bầm.

Lacy tròn mắt. “Sáng kiến đấy. Anh bắn mẹ em đi rồi em sẽ giúp anh chôn xác ngoài vườn sau nhà cho.” Nàng lại dợm bước đi.

“Lacy!” Anh kéo nàng lại bên mình. “Anh nhớ anh bỏ súng cạnh điện thoại trên quầy bêp. Nếu mẹ em nhìn mà thấy, bà sẽ hỏi dồn hỏi dập tụi mình cho xem. Em giữ mẹ lại trong phòng khách trong khi anh giấu súng đi nhé.”

Lacy chán nản nhìn lên rồi đi tiếp trong khi Chase rảo bước nhanh hơn cả hai mẹ con và đến cửa trước họ.

Vừa vào bêp, anh giấu khẩu súng vào giữa đống nõi chảo. Khi anh quay đi cất thực phẩm vào tủ thì bà Callahan đã đứng ngay cửa nhìn vào vị trí của khẩu súng khi nãy. Anh vợ lấy bình sữa mang ra tủ lạnh.

“Cháu phải nhanh tay hơn thế mới được,” bà nói. “Bác đã trông thấy súng rồi. Lúc mới nhìn thấy khẩu súng, bác có hơi sợ, nhưng thấy ánh mắt con gái bác nhìn cháu thì...” Bà cười tươi hơn nữa. “Lacy có nói với bác rằng cháu là sĩ quan cảnh sát rồi.” Bà bước hẳn vào bếp.

Vừa cất sữa vào tủ lạnh xong, anh nhìn lên và thấy cốc không hiểu Lacy nói nhiều sự thật với bà mẹ như vậy làm gì. “Vâng, thưa bác.”

“Thế lúc nào cháu cũng mang theo vũ khí à?” Bà quay lại nhìn nơi khẩu súng lúc nãy.

“Hầu như là thế,” Chase lau bầu, giờ thì đã hiểu ra lý do của Lacy. Anh mở tủ để thực phẩm cố suy nghĩ xem nên cất khoai tây vào chỗ nào.

“Con bác hay cất khoai tây vào đây này.” Bà Callahan mở một ngăn tủ nhỏ khác cho anh kèm nụ cười hiểu biết. “Hai đứa quen nhau chưa lâu lắm, đúng không nào?”

“Mẹ ơi, mẹ muốn uống gì trước khi về không ạ?” Lacy lật đật chạy vào bếp.

“Không đâu con.” Bà tiếp tục nhìn Chase dăm dăm. “Cháu có quen tay cảnh sát mà người ta cho là có dính líu đến buôn bán ma túy và rồi bị đồng đội bắn chết không?”

“Để con pha trà mời mẹ,” Lacy mời mọc, cố đánh lạc hướng mẹ. “Mẹ có biết trên thị trường bây giờ có bao nhiêu loại trà không ạ?”

Chỉ một thoáng nhìn Karina Callahan là Chase đã biết không dễ gì làm bà rồi trí được. Anh với tay lấy túi khác. “Vâng có đây, thưa bác. Cháu có quen anh ấy.”

“Theo cháu thì anh ta có phải cảnh sát biển chât không?”

“Anh ấy không có vẻ là loại người dễ biển thành có bản đâu ạ.” Chase buông túi xuống và sờ vào ria mép để chắc chắn nó vẫn còn nguyên đấy.

“Mẹ có nghe tin gì về bà ngoại không?” Lacy xen vào đứng giữa hai người.

Mẹ nàng tươi cười và chấ p hai tay vào nhau. “Suýt nữa mẹ quên báo con biết một tin vui cực kỳ. Con thử đoán xem sắp tới sẽ có đám cưới ai nào?”

“Mẹ ơi, mẹ mới quen chú ấy cơ mà.”

Bà Callahan phẩy tay về phía con gái. “Không phải mẹ đâu. Là bà của con đấy. Bà sẽ lấy ông Floyd, người bà quen trong câu lạc bộ nhảy điệu dân gian ấy.” Bà tặc lưỡi. “Mẹ bảo ông Floyd này nhảy điệu Dirty Chicken đẹp chưa từng thấy nhé.”

“Mẹ, chắc chắc là mẹ sẽ không để bà làm thế chứ ạ?”

“Làm thế là làm gì hả con?”

“Ở tuổi ấy thì bà còn lấy chồng làm gì nữa chứ,” Lacy kêu lên.

“Sao vậy Lacy. Mẹ chẳng thấy có gì sai trái trong việc người lớn tìm được hạnh phúc trong hôn nhân cả.”

Chase hé t nhìn Lacy lại nhìn bà mẹ nàng khi hai người đầ u khẩu với nhau.

“Này mẹ này, ở tuổi tám mươi thì bà còn tìm được bao nhiêu hạnh phúc nữa thế?”

Nụ cười thả p sáng trong mắ t bà Callahan. Chase nhớ Lacy bảo mẹ nàng hay buột miệng trước khi suy nghĩ kỹ càng, vậy nên anh cố gắ ng chuẩn bị sẵn tinh thầ n.

Ánh mắ t bà quay sự chú ý sang anh. “Mẹ sẽ cho con biế t rằ ng tình dục chỉ có tuyệt vời hơn khi người ta lớn tuổi hơn thôi. Chỉ là cần nhắ c thêm vài tư thê yoga thôi mà. Đứ ng không Jason? Bác dám chắ c thi thoảng ba mẹ cháu vẫn đập đầ u giường rằ m rập vào tường â y chứ nhi.”

Chase trợn mắ t, không nói đượ tiề ng nào. Những gì anh có thể nghĩ đượ là Lacy trước đầ y đã nói đứ ng: người phụ nữ này thực sự cầ n đế n cái thứ “chi chi” đó, cái bộ lọc cho ý tưởng và ngôn từ.

“Trời mẹ ơi,” Lacy gắ t um. “Bồ mẹ anh â y mắ t lâu rồ i.”

“Ồi, bác xin lỗi cháu. Thê cháu có anh chị em không?” Bà lập tức bắ t sang chuyện khác.

“Mẹ!” Lacy la tướng lên.

“Một... chị ạ,” Chase trả lời, trong đầ u vẫn đang cố xua đi hình ảnh bồ mẹ anh đập đầ u giường rằ m rập vào tường.

“Thê hai chị em có thân nhau không?” bà Callahan hỏi, không nao núng trước giọng của con gái.

“Thôi đủ rồ i đầ y mẹ. Không hỏi han gì nữa. Nào, con nghĩ đã đế n lúc mẹ nên về rồ i.”

Đứ ng lúc đó, Fabio nhảy qua ô cửa thấ p dành cho chó phía dưới cửa ra vào, xộc vào bế p vừa sửa inh ỏi. Bà Callahan nhích lại gầ n Lacy. “Con chó cưng của tôi đây,” bà càu nhàu và rõ ràng không cầ n che giấ u tình cảm thật đố i với Fabio. Bà ngược lên nhìn Chase. “Cháu đã bao giờ thấ y con chó nào giồ ng chú khuyển lai này chưa?”

Nó đáng bị bắt về tội làm mất mỹ quan đây cháu ạ – chớ gì mà xấu thế không biết.”

Chase cười. “Nhưng nó lại có phong cách rất riêng đây ạ.”

“À, với kiểu mặt mũi như nó thì ta đành hy vọng thế chứ còn biết làm thế nào,” bà Callahan bảo.

Lacy nắm cánh tay bà Callahan. “Đề con tiền mẹ nhé.”

Bà Callahan ngò i phịch xuống ghế trong bệ p. “Mẹ sẽ chẳng đi đâu cả cho đến khi nghe được câu chuyện hấp dẫn làm thế nào mà hai đứa gặp. Và mẹ biết chuyện sẽ rất ly kỳ nữa.” Bà liếc sang Chase. “Cháu biết không, con gái bác sống như nữ tu từ lâu lắm rồi. Nên bác chắc là cháu gần như phải bắt nó làm con tin thì nó mới chịu để ý đến cháu. Vậy thì bắt đầu đi. Kể từ đầu đến cuối xem nào.”

Chase nhìn Lacy và cố kiềm chế để không tặc lưỡi. “Sao em không kể cho mẹ nghe đi nhỉ?” anh gợi ý.

“Sao anh không tự đi mà kể?” Lacy nheo nheo mắt nhìn anh.

“Em kể chuyện hay hơn anh mà,” Chase đáp.

“Sáng nay anh có nói thế đâu nhỉ?” Nàng kên kiệu ngẩng đầu lên làm anh nhớ lúc trước mình từng bảo nàng rằng khả năng nói dối của nàng vô cùng dở.

“Vậy là cậu ấy ở lại đây thôi à?” Mẹ nàng suốt ruột hỏi.

Lacy nhú mày cau có nhìn mẹ. “Thôi được rồi, mẹ à, chuyện là vậy. Mẹ còn nhớ Hunky không?”

“Ai mà quên được Hunky chứ? Mẹ vẫn còn thả c mắ c không biế t mình có chui vừa vào trong phong bì FedEx không đây,” bà Callahan nhovn cười.

Lacy ném cho Chase cái liế c xéo như muố n bảo rằ ng anh sẽ hó i tiế c vì đã không giành lấ y vai trò người kể chuyện. “À, Ch... Jason và Hunky là bạn rấ t thân mẹ ạ.”

“Ôi cha!” Chase giơ tay lên xin nói vì anh không thích cách Lacy nhắ n mạnh vào chữ rấ t thân. Anh nhìn bà Callahan. “Chúng cháu quen nhau qua Sue, bạn của cô â y đầ y ạ. Trong một tồ i đi dự tiệc tại nhà bạn.”

“Rồ i sao nữa?” bà Callahan hỏi dồ n.

“Sau đó thì... cứ như có phép lạ â y.” Anh nhìn Lacy và nói câu kê tiế p dễ dàng và trôi chảy hơn nhiề u. “Cô â y hợp mắ t hờ n cháu.”

“Con cá biế t hát của em mới hợp hờ n anh thì có,” Lacy hóm hình xen vào.

Chase cười và ánh mắ t họ gặp nhau không rời. “Kể từ đó, chúng cháu không thể rời nhau lấ y nửa bước.”

“Có lẽ nê u không có cái cồng sô tám thì mình cũng không dính lấ y nhau như thế ,” Lacy lại trêu.

“Ôi hay quá.” Bà Callahan khúc khích. “Các con kể nữa đi chứ.”

“Cháu không nghĩ mình đã từng gặp người phụ nữ nào vui vẻ như thế ,” Chase tiế p. “Hay xinh đẹp đé n vậy.” Anh lạc lố i trong ánh mắ t nàng. Căn phòng bỗng chột im lặng, tình cảm nô ng nản dâng lên tràn ngập tâm hờ n anh.

“Thôi, bác nhìn thầy cái cách hai đứa nhìn nhau thì bác biết đã đến lúc bác phải chạy rồi đây.” Bà Callahan hôn lên má con gái. “Tận hưởng cậu ta đi nhé,” bà nói nhỏ vào tai Lacy, đủ lớn cho cả Chase nghe thầy. Đoạn bà bước sang chỗ anh và kiễng chân hôn má anh. “Tôn trọng con bác thì bác sẽ nhét cháu vào máy xay thịt đấy,” lần này bà chỉ thì thầm cho mình anh nghe.

Chase nhướn hết cả mày. “Cháu sẽ rất cẩn thận.”

Lacy bước ra ngoài cùng mẹ, cô gắng kiềm chế nhiều cảm xúc lẫn lộn giữa sợ hãi và ánh sáng cùng ào ạt xô đến trong bụng bắt đầu từ lúc Chase kể cho mẹ nàng nghe khi họ mới gặp nhau. Không biết anh ấy có nói thực lòng không nhỉ? Mình đã hợp hôn anh ấy ư?

“Này, hai đứa định tính chuyện nghiêm chỉnh đấy chứ?” Vừa ra ngoài cửa chính, mẹ nàng đã hỏi ngay.

“Không đâu, mẹ ạ,” nàng thở phào nhẹ nhõm khi thầy lúc trước anh đã ý tứ đỗ xe gọn sang một bên để mẹ nàng dễ dàng lái xe ra ngõ.

“Mẹ chắc là có đấy.” Mẹ nàng vươn tay ra siết nhẹ khuỷu

tay nàng. “Mẹ hiểu cái nhìn con dành cho cậu ta. Tin lời mẹ đi. Mẹ sắp nghe chuông đám cưới rồi đây.” Bà cười vui. “Chúng ta có thể bay đến Florida làm một cú cưới đúp. À mà này, tại sao lại không nhỉ? Nếu cả nhà chờ mẹ thêm vài tuần nữa, mẹ sẽ thuyết phục chú Harold quyết tâm hành động. Thử hình dung ba chúng ta cùng bước xuống thánh đường xem nào!”

Lacy trợn mắt nhìn mẹ. “Vâng, vui thật. Sau đó, cả ba sẽ lại rú nhau cùng lúc ra tòa ly dị nhỉ.”

“Mẹ xin con, người ta kiêng không nói đến chuyện ly dị khi đang yêu. Mà con thì đang yêu đấy. Mẹ có thể nhìn thấy ngay trên mặt con đấy, con gái.”

Đưa xe vào bãi đậu xe của bệnh viện, Zake đưa tay lên gãi gáy. Chẳng nghi ngờ gì nữa, sự căng thẳng đã gây ra chứng phát ban. “Con bà nó!” Hắn nhất định phải làm gì đó để giải tỏa mới được.

Zeke lấy điện thoại và cái kính bấm số của Bruno. Dodd đã lại rời khỏi cảnh sát, nhưng Zeke không thấy xe anh đậu ở đây. Thằng điên ấy đi đâu nhỉ? Chúa ơi, hắn hy vọng Dodd chạy đi gặp Kelly. Dù hắn từng hy vọng Kelly đã chết đến mức nào đi nữa, bây giờ hắn sẽ rất hoan hỉ nếu được tự tay bắn chết cả hai chúng nó.

“Nói cho tao nghe mày đang canh chừng Dodd, nếu không tao sẽ bắn vỡ hai đầu gối cho mày hết nhảy nhót được luôn.”

Bruno cắn nhẩn. “Zeke này, chào nhau một tiếng có chết ai đâu nào.”

“Tao đang...”

“Tôi đang bám đuôi hắn đây.”

“Mày đang ở đâu đấy?” Zeke cời nút trên cùng của áo sơ mi.

“Đầu tiên, hắn quay lại căn hộ của Kelly. Sau đó, tôi tưởng hắn ra hồ nhưng Dodd lại rẽ trái, cho xe chạy vào đường xa lộ cũ. Tôi chẳng rõ hắn sẽ đi đâu nhưng tôi vẫn đang bám theo hắn đây.”

“Hắn chưa phát hiện ra mày đấy chứ?” Zeke hỏi.

“Ông đùa sao? Tôi thạo việc này lắm mà. Chưa ai từng phát hiện ra tôi cả.”

“Cứ tiếp tục đeo bám hắn cho tao. Khi nào hắn dừng lại thì báo tao ngay.” Zeke nhét điện thoại vào túi áo rồi ra khỏi xe. Có lẽ rồi còn sẽ đảo thế. Có lẽ Dodd đang trên đường đi gặp Kelly. Có lẽ Zeke bước vào cửa bệnh viện đã nghe người ta báo tin Stokes đã chết. Phải. Thế còn phải được đảo ngược.

Tuy mẹ nàng đã đi từ lâu nhưng Lacy vẫn đứng khoanh tay bên ngoài nhìn vào căn nhà bên trong có Chase đang chờ đợi cùng hai mươi bốn chiếc bao cao su. Nàng là một người phụ nữ hiện đại và trăn trọc, nhưng lại là trăn trọc hiện đại trong sợ hãi. Mình có định ngủ với anh ấy hay không đây? Câu hỏi cứ vang lên bên tai nàng càng lúc càng to hơn sau mỗi bước chân nàng tiến gần đến nhà mình.

Nàng bước qua cửa chính và đóng cửa lại. Nàng vào phòng khách. Hai lòng bàn tay nàng rịn mồ hôi ẩm ướt. Chase từ bếp bước ra. Anh đã trút bỏ quần áo cải trang. Chase lúc trước đã trở về. Da rám nắng, quyên rũ.

“Em nói phải, mẹ em đúng là cần bộ lọc.” Anh mỉm cười trong lúc cặp mắt xanh lục bảo âu yếm nhìn nàng từ trên xuống dưới. Chỉ là một cái nhìn, nhưng ánh mắt như hứa hẹn bao điều.

Anh hứa hẹn sẽ mang đến cho nàng sự thỏa mãn trên cả mọi lạc thú ở đời, anh hứa sẽ dịu dàng, anh hứa sẽ thô bạo. Anh hứa sẽ từ tốn lẫn vô vấp. Mềm mỏng và rắn đanh.

Chuông điện thoại reo. Cả hai không ai nhúc nhích trả lời. Họ lặng im đứng đó và khoảng cách giữa họ chỉ chừng hơn một mét. Thế rồi giọng Sue vang lên qua hệ thống loa của điện thoại.

“Cậu ở đâu vậy? Cậu không nhớ là tuần này chúng mình định gặp nhau hay sao? Món mì thịt nướng nguội ngắt rồi đây này. Tớ đã biết lẽ ra phải gọi cậu từ trước. Cậu lại ngủ với Peter chứ gì?”

Lacy chớp mắt và nhìn qua anh trông vào bếp. Trời ạ, nàng quên hôm nay là thứ Sáu. Nàng quên là đã có hẹn sẽ gặp Sue và Kathy. Bây giờ, khi đã nhớ ra kế hoạch ấy, Lacy biết nàng nhất định phải đi. Nói đúng hơn là không nhất thiết nàng phải đi nhưng Lacy muốn ra khỏi nhà. Phải, người phụ nữ hiện đại và trăn trọc này đang chạy trốn. Chạy trốn trong sợ hãi.

Nàng vợ lấy túi xách trên ghế sofa, đi ngang qua chỗ anh đang đứng để lấy chùm chìa khóa đặt cạnh điện thoại trên quầy bếp.

“Em phải đi thôi. Em quên bég, em phải...” Nàng chỉ nói có thể và anh cũng không hỏi gì thêm. Nhìn ánh mắt anh nàng biết anh thừa hiểu chớ nên cản nàng. Anh nhú mày, khoanh tay trước ngực và mắt dõi theo bước chân nàng đi xa dần.

“Bồ khi!” Chase thốt lên tiếng bức xúc khi nghe cửa đóng lại. Lacy vừa đi, chuông điện thoại đã lại réo vang. “Chase à, cậu có đó không vậy?” Giọng Jason vang khắp nhà.

Chase vội chạy lại, nhắc ông nghe lên. “Tớ nghe đây.”

“Tớ vừa ghé nhà cậu rồi. Chẳng có cuốn sổ nào cả, toàn là sách thường không à. Bây giờ, tớ đang ở cách hồ khoảng một dặm và tớ sắp ghé qua chỗ cậu đây. Nhớ ở nhà trong khoảng mười phút nữa nhé.”

Chase nói vào ông nghe. “Tớ đang ở nhà đây. Gặp lại cậu sau nhé.” Anh gác máy và đi đến cửa sổ ngó ra ngoài xem Lacy có đi thật chưa. Nàng lái xe đi mất rồi. Nhưng khi thật, cô nàng này bị làm sao thế nhỉ?

Chương 19

Chiếc xe tải giao hàng của cửa hàng hoa do Kathy làm chủ, biệt danh là Voi Trắng, đang đậu trước xe moóc dùng làm nhà di động của Kathy. Lacy bước ra khỏi xe. Tim nàng không hề chậm nhịp đập suốt cả quãng đường dài tám cây số.

Trên đường đi, nàng quay đầu xe và chạy về hướng nhà mình đến bốn lần. Nhưng mỗi lần vào đến con đường đất dẫn vào nhà, nàng lại nghĩ đến lời của mẹ, “Mẹ sắp nghe thấy tiếng chuông đám cưới nhà thờ.” Rồi nàng lại nhớ đến Peter cùng những giấc mơ vụn vỡ của mình. Nếu bây giờ nhiều đó chưa đủ để lùi xe lại, thì hình ảnh ông già nhảy điệu Dirty Chicken với bà ngoại đã làm cho đầu óc nàng đông đặc. Chẳng lẽ nàng lại muốn trở thành như bà ngoại và mẹ, suu tâm ly dị như suu tâm tem?

Lacy bước lên và tự nhiên đẩy cửa nhà Kathy bước vào không cần gõ. Kathy và Sue đang đứng trong bếp.

“Đúng lúc nhỉ.” Kathy hất món tóc xù đỏ rực xoa xuống vai. “Tốt nhất là cậu nên có lý do thật chính đáng vào cho việc đến muộn. Tớ đối lắm rồi và cậu cũng biết là tớ xấu đối lắm mà.”

“Tớ tưởng cậu chỉ hay bản gặt khi khát tình thôi chứ?” Sue xen vào.

Kathy bật cười. “Đói ăn hay đói tình thì cũng là đói. Có khác gì nhau đâu nào?”

Thả túi xách ngay cạnh cửa ra vào, Lacy đến thẳng bàn bếp và ngó nghiêng xuống. Không hiểu vì đâu mà mắt nàng ầng ậc nước. Một giọt lệ tràn mi và Lacy gạt nước mắt chảy thành dòng xuống

má. “Chắc mắt tớ bị dị ứng đây mà.” Lacy thút thít và cô nuốt nước mắt vào trong, nhưng đập đã vỡ òa và nước mắt tiếp tục tuôn trào.

Kathy và Sue chăm chú quan sát nàng một hồi rồi quay sang nhìn nhau. “Chuyện này không hay rồi.” Kathy chỉ vào Lacy.

“Theo tớ thì hình như Lacy lại ngủ với chồng cũ rồi,” Sue vỗ đoán.

Họ nhìn nhau rồi cùng nhìn nàng. “Tớ này uống rượu vang à?” Kathy hỏi. “Hay thứ gì nặng hơn, chẳng hạn như whisky Jack Daniels không pha nhé?”

Lacy vừa nói vừa nhấp. “Chúc mừng Sue vì cậu mới... nhận được thư của tổng biên tập nhé.” Nàng lại lau mặt, cô tìm cách kiềm chế. “Tớ... mừng cho cậu.”

“Tớ nói không sai mà.” Sue lắc đầu. “Nhỏ này lại ngủ với Peter nữa rồi.”

“Tớ không ngủ với ai hết.” Lại nhấp. “Tớ không thể ngủ với ai cả.” Nàng run rẩy hít vào. Dù đã chơi thân với hai cô này suốt năm rưỡi qua nhưng cho đến bây giờ Lacy chưa nói thật bí mật lớn nhất của mình – lời nguyện truyền kiếp trong gia đình nàng. “Tớ sẽ chẳng bao giờ làm tình được nữa. Không bao giờ! Đó là lời nguyện. Bà ngoại tớ mắc phải lời nguyện. Rồi đến mẹ tớ. Giờ đến lượt tớ.” Nước mắt lại giàn giụa trên mặt nàng. “Giờ thì chẳng còn về đích ghi điểm gì cả. Thậm chí ghi điểm khi không dùng gậy vụt bóng cũng chẳng được. Tớ chỉ cầu mong toàn bộ vụ này xảy ra là do cây gậy mà thôi.” Lacy gục đầu xuống bàn và nhấp mãi không thôi.

“Để tớ lấy chai Jack Daniels,” Kathy bảo.

Lacy nghe tiếng ghế bị kéo lê qua sàn nhà, nàng ngẩng đầu lên nhìn.

“Thế này nhé, trước hết cậu nói cho rõ về chuyện lời nguyện xem nào.” Kathy đẩy một hộp khăn giấy sang. “Sau đó thì giải thích đến vụ về đích ghi điểm.” Cô rót whisky đầy chiếc ly nhỏ. “Tớ nghĩ tớ biết gây vụt bóng ám chỉ cái gì.” Kathy cười, như là mong câu nói đùa của mình sẽ khiến nàng vui lên. “Mà có lẽ hiểu luôn cả về đích ghi điểm nữa.”

Lacy rút tấm khăn giấy và xì mũi ồ ã. “Có thể nói ngắn gọn thế này: đưa cái áy của đàn ông vào thì tim tớ sẽ rơi ra. Gậy nhét vào. Tim rơi ra. Số phận bắt tớ yêu tất cả những ai lên giường với mình. Và rồi tớ cưới họ về nhà. Rồi họ xử tiếp thư ký hoặc giảng viên đại học. Cuối cùng là tớ phải ký đơn ly dị hoặc trả lại nhẫn đính hôn.”

Nàng cầm ly nhấp một ngụm. Lượng whisky đốt cháy cổ họng khiến Lacy ho rũ rượi.

Cuối cùng khi dịu cơn ho, nàng nói tiếp. “Tớ không làm thế được. Vì nếu tớ làm theo, ngày nào đó tớ thức giấc và thấy mình không khác gì họ cả. Tớ sẽ là đối thủ của Liz Taylor trong cuộc thi giành cúp vô địch giành cho người có số lần ly dị nhiều nhất.” Nàng vò tấm khăn giấy trong tay. “Lúc này đây bà tớ đang còn định cưới một ông lão biết nhảy điệu Dirty Chicken. Còn hồ sơ ly dị của mẹ tớ dày và nặng đến nỗi bà phải thuê người chuyên chở đến văn phòng luật sư trong lần ly dị vừa rồi. Mẹ tớ thay chỗ ngồi còn nhanh hơn đôi túi xách.”

Kathy cười khanh khách.

Sue lắc đầu. “Điệu nhảy Dirty Chicken là gì thế? Có phải người nhảy sẽ...” Sue vỗ phành phạch hai cánh tay vào người. “Quác! Quác!”

Kathy vừa cười ngật nghẻo vừa chăm chú nhìn Lacy. “Được rồi. Cậu thả ng giải hứng tình nhât trong tuân rồi nhé. Ý là, sau nghe cậu kể thì...”

“Tớ không muốn thả ng gì đâu.” Lacy lại xì mũi. “Tuân trước tớ đã thả ng rồi.”

Kathy lắc đầu và tự rót rượu cho mình. “Các cậu nghe tớ này. Đã đến lúc ta nên thôi đừng có là những bà nạ dòng ly dị phần nộ và chua chát ấy nữa mà nên vui vẻ sống tiếp. Cứ mãi như thế sẽ không hay. Ta cần bỏ qua đau thương mà trở thành những kẻ ly dị lãng lơ bình thường như bao người khác. Ta phải biết cách lợi dụng đàn ông đúng như cách họ đã lợi dụng ta mới được.”

“Thế cậu không nghe thấy này giờ tớ nói gì à?” Lacy hỏi. “Tớ không thể lợi dụng đàn ông mà không lôi họ đến phòng đăng ký kết hôn.”

“Nếu vậy thì cậu phải tìm những gã không bao giờ muốn lấy vợ.” Mắt Kathy sáng lên. “Hãy cứ nhắm đến những tay tồi tệ, những tay nào hề nghe đến gã n bó lâu dài là xách dép chạy mất ấy. Chẳng hạn như tay sửa ống nước nhà tớ, anh Stan Bradley ấy. Ý kiến thế mà lại hay.” Kathy chỉ ngón tay vào Lacy. “Cậu ngủ với hắn còn tớ được sửa bồn cầu miễn phí.”

Lacy lại xì mũi. Nếu nàng phải tận dụng cơ hội với một tay đàn ông xa u xa thì nàng đã có sẵn một người trong nhà rồi. “Thế nếu tớ cố gắng làm hắn đổi ý thì sao? Mẹ tớ đã làm thế những năm lâu.”

“Nhưng cậu không phải là mẹ cậu.” Sue vừa nói vừa rót rượu cho mình. “Trong ba đứa mình có đứa nào giống mẹ đâu. Cứ nhìn mẹ tớ khác biệt. Bà mắc chứng bệnh tương. Bà sống chỉ để hẹn khám bác sĩ. Mới hôm rồi...”

Lacy và Kathy đưa mắt nhìn nhau trong khi Sue thao thao bất tuyệt, cả hai cô nhìn cười vì Sue còn giống mẹ của mình hơn cả – nghĩ đến sự thật ấy làm Lacy choáng váng. Chase đã nói gì ấy nhỉ? Lá rụng về cội. Ôi trời ơi! Vậy là số nàng nhất định giống bà ngoại và mẹ nàng ư?

“Tớ đề nghị nâng cốc,” Kathy nâng ly. “Chúc mừng chúng ta nào. Ba chúng ta sẽ không giống mẹ và sẽ là bạn của nhau mãi mãi.”

Ba chiếc ly nhỏ cụng vào nhau trên không, chạm nhau lách cách và ba người bạn cùng nuốt ực thứ rượu cay nồng xuông cổ. Tiếp sau đây là những tiếng ho sặc sụa và tiếng cười ngặt nghèo. Kathy mở đĩa CD của ca sĩ Sting, đĩa Những Bản Tình Ca, giây lát sau nhu cầu cần khóc của Lacy vơi hẳn. Sting quả biết cách nhỏ đi những mũi châm ra khỏi con tim rỉ máu.

Họ lấy đồ ăn trong lò ra, cùng tận hưởng bữa tối với bánh ngô tortilla nóng sốt, thịt gà nướng kiểu fajitas thơm lừng với trái bơ nghiền chế biến thành món guacamole và rau trộn cà chua cùng hành tây.

“Được rồi,” Kathy cầm chiếc bánh cuốn tortilla lên. “Giờ đến chủ đề của tuần này đi nào.” Mắt cô ánh lên vẻ tinh nghịch quý quái. “To hay dài nào?” Cô cuộn chiếc tortilla cho thật dài rồi gấp đôi lại. “Cậu chọn bên nào hả, Lacy?”

“Tớ xin cậu,” Lacy đáp. “Ta không thể hoãn đề tài này lại được à?”

Đề tài của họ xoay sang đôi xăng đan mới của Sue có giá rất mềm, chỉ bốn mươi đô la. Họ vẫn đang ăn uống thì có tiếng gõ cửa phá ngang. Kathy đứng dậy ra xem ai vừa đến. Lacy và Sue nghe tiếng đàn ông từ cửa vọng vào. Trong một giây hoảng loạn, Lacy lo thốt ruột vì tưởng đó là Zeke. Nàng nhìn Kathy và tự nhủ: ít nhất thì lần này, Kathy có thể chủ động nói không ngừng.

“Tất nhiên rồi.” Kathy nói với người khách đứng sau cửa và lùi lại.

Dạ dày Lacy quặn lên, nhưng rồi một anh chàng tóc đen, xấp xỉ ba mươi, mặc quần jean và áo phông xanh nhạt bước hẳn vào phòng. Chắc chắn không phải là Zeke.

Người khách lạ nhoẻn cười với Lacy và Sue, đôi mắt xanh của anh hắt lên những nếp cười. “Chào các cô. Tôi không có ý xen vào đêm tụ tập của các bạn gái đâu.” Anh đi ngang qua chỗ họ để xuống cuối xe moóc. Cả Lacy và Sue nhìn theo anh ta vào thẳng phòng ngủ của Kathy.

Hai người nhìn nhau rồi quay sang Kathy. “Chắc tụi tó nên về nhỉ?” Lacy hỏi.

“Chắc cậu sẽ nghiên cứu kỹ vụ to và dài, đúng không?” Sue bạo miệng.

Kathy phá lên cười khúc khích. “Không đâu. Nhưng đó là anh thợ sửa ống nước đấy. Cơ hội của cậu đấy nhé Lacy – cậu sẽ làm việc hết mình để trả hóa đơn sửa ống nước cho tó chứ?” Vừa dứt lời, cô lại cười giòn tan.

“Đó có phải anh chàng muốn thông công cho cậu không?” Sue hỏi. “Tó thì tó không ngại chùi vôi cho hắt đâu.”

“Nói khê chứ!” Kathy chun mũi lóm đóm tàn nhang và liếc về lối đi hành lang. “Anh ta dễ thương đấy chứ nhỉ?”

Lacy lắ c đầ u. “Sao giờ này anh ấy còn đế n đây?”

Kathy cười. “Anh ấy bảo anh để quên tuóc nơ vít.”

“Lại kiế m chuyện đấ y mà,” Sue bình phẩm. “Anh ta chỉ ghé qua để xem biế t đầu cậu muố n được bắ t vít hay không thôi.”

Lacy tắc lưỡi. “Có phải cậu vừa nói tên anh ấy là Stan Bradley không?”

“Ừ, sao cậu hỏi thế?”

Lacy lắ c đầ u. Nàng không chắ c lắ m, nhưng hình như đấ y là tên người chiề u nay vừa gọi đế n nhà nàng và bảo rằ ng năm ngoái bà ngoái nàng có dặn anh ta đế n kiểm tra định kỳ bẻ phớ t của nhà nàng thì phải. “Tớ không chắ c nhưng...”

Tiề ng chân trên lô i đi làm nàng im bật. “Tìm thấ y rô i.” Stan mỉm cười với Kathy. “Hình như các cô đang tiệc tùng với ngài Daniels phải không?”

“Vói ai cơ?” Kathy ngạc nhiên.

“Vói Daniels đây này.” Anh ta chỉ vào chai rượu.

“À,” Kathy ngộ ra. “Bọn em không có nhậ nhệ t gì đầu. Chỉ là thử rượu thôi mà.”

Anh ta nhoẻ n cười. “Đừng thử nhiề u quá kéo các cô sẽ bị chóng mặt, nhưc đầ u đấ y. Mà thôi, tôi phải đi đây... Cô biế t số điện thoại của tôi rô i đấ y. Nế u cô có câ n gì... câ n bắ t cứ chuyện gì, thì cứ gọi tôi nhé.” Mắ t anh không rời Kathy, và Lacy nhận thấ y lửa đam mê cháy trong mắ t Stan khi anh nhìn xuố ng thân hình nở nang của bạn nàng. Nế u một cái nhìn có thể trao cho ta ái ân nõ ng đượ m, thì Kathy đã vừa nhận đượ những hai lầ n ân ái.

Kathy gậ t đầ u và số ng mũi lắ m tắ m tàn nhang của cô ứ ng hồ ng. “Vâng. Anh sẽ gửi hóa đôn thanh toán cho tôi, đúng không?”

“Thôi để tôi ghé qua đưa cho cô.” Giọng anh tràn trề hy vọng.

Kathy hít gập khăn ăn vào rồi lại mở ra. “Thôi anh gửi qua bưu điện đi.”

Mắt Stan đã y ả p nổi thấ t vọng. “Cũng được.” Vừa quay lưng dợm bước ra cửa, anh chợt hỏi, “Ô, thế Tommy đâu rồi?” Anh quay lại rút ví.

“Ở nhà bố nó.”

Anh bước lên một bước còn Kathy lùi cho đến khi hông cô đụng vào cạnh bàn ăn.

“Vậy cô đưa cái này cho cháu họ tôi. Hôm nay tôi đã hứa sẽ trả công cho cháu vì đã giúp tôi.” Anh đưa cho Kathy tờ giấy bạc năm đô la.

“Anh không cần phải làm thế,” Kathy từ chối.

“Tôi biết. Nhưng thặng bé dễ thương quá. Với lại, tôi đã hứa với cháu rồi.” Anh quay lưng bỏ đi mà không chào tạm biệt.

Cả Lacy lẫn Sue đều quay lại nhìn Kathy trước khi Sue lên tiếng nhận xét trước. “Tớ thấy anh ấy không giống người xấu, Kathy ạ. Stan có vẻ... dễ mến và hấp dẫn nữa. Với lại, anh ấy khen Tommy dễ thương kìa.”

Kathy ngò i xuông rót thêm cho mình một ly Jack Daniels “thử”. “Chính vì thế tớ mới tránh đây chứ. Hò i trước, tớ cũng tưởng chò ng cũ của mình dễ mến. Giờ thì các cậu thử nhìn xem, anh ta trở thành loại người gì rồi.”

“Tớ tưởng tụi mình sẽ là những cô nàng ly dị lẳng lơ như bao phụ nữ ly dị khác chứ?” Sue quàng tay qua vai bạn.

Kathy nhíu mày. “Tớ sẽ bắt đầu từ ngày mai.”

“Thế ra muốn lắng lơ cũng giống như bắt đầu ăn kiêng vậy. Lúc nào cũng để ngày mai hẵng bắt đầu.” Sue tặc lưỡi. “Nếu vậy thì, ngày mai tớ sẽ gọi điện mời thanh tra Dodd đến thăm vấn tớ. Có thể coi hết quần áo cho anh ấy lục soát luôn. Còn cậu, cậu sẽ gọi cho ai, Lacy?”

Lacy biết thanh tra Dodd bạn nàng vừa nhắc đến chính là Jason, người đã sờ soạn nàng đêm qua. “Chẳng cho ai cả.”

Nàng đã có sẵn tên đàn ông xấu xa trong nhà rô-i. Lacy nhìn xuống hai bàn tay mình. Một phần trong con người nàng muốn khuyên Kathy hãy quảng gánh lo đi và đừng bỏ lỡ cơ hội ở

bên anh chàng sửa ống nước. Nhưng nàng là ai mà dám khuyên bạn như thế chứ? Trời đất ơi! Khi về đến nhà rô-i, nàng biết phải làm gì đây? Nghĩ đến đó, bất giác Lacy lại rom róm nước mắt.

Chờ mãi không thấy Jason đến, Chase quay số điện thoại di động của chiến hữu. Không thấy trả lời. Anh chờ thêm mười lăm phút sau rô-i gọi lại. Lần này Jason có nghe máy.

“Dodd nghe đây.”

“Tớ đây mà. Tớ tưởng cậu bảo...”

“Giờ không nói chuyện được,” Jason gắ t. “Lát nữa tớ gọi lại.”

Chase không thích kiểu giọng của bạn, nhưng thôi, nếu có chuyện không hay thì sau này thế nào Jason cũng kể hết với anh. Ít nhất thì anh cũng hy vọng như thế.

Cảm giác như hổ bị nhốt trong chuồng, anh đứng lên đi tới đi lui trong nhà. Lát sau, anh không thể ngồi yên thêm được nữa, Chase

bền đi nấu ăn.

Vài giờ sau, anh đã nấu xong món mì pasta và gà nướng với nước sốt rượu vang, và khi không thấy Lacy về, anh cất đồ ăn vào tủ lạnh để dành cho hôm sau. Xong xuôi, anh lấy túi bánh xốp ra gói nhúm nháp trước đống lửa anh nhóm sẵn trong lò sưởi. Chase tự hỏi Lacy sẽ về trễ đến giờ nào. Anh tự hỏi lẽ ra mình có nên ngăn nài lại không. lát sau, anh ra tủ chìm đọc hành lang lấy chăn mềm. Sau khi đuổi chó mèo đi hết, anh trải drap lên ghế sofa. Nếu nài có về nhà, anh muốn nài biết rằng việc có ngủ với anh hay không là hoàn toàn do nài quyết định. Chuyện họ đã mua hai hộp bao cao su không quan trọng. Nếu nài muốn anh ngủ ngoài ghế sofa, anh sẽ nhất nhất làm theo.

Dù rất muốn được ân ái với nài, Chase luôn biết có mà điên mới vội vã làm bừa. Đức tính kiên nhẫn sẽ luôn được đền bù xứng đáng. Từ từ rồi nài cũng sẽ xiêu lòng. Hoặc cũng có thể không. Khả năng “có thể không” này đốt cháy ruột gan Chase.

Anh ngả người trên ghế sofa và Fabio cùng hai chú mèo leo lên nài với anh. Vừa vuốt ve con mèo lông hung đỏ, anh vừa mở lại cuốn băng video đến lần thứ tư. Lúc này, anh lục bộ sưu tập băng đĩa của nài và tìm được một cuốn băng làm anh thực sự thích thú. Trên gáy cuộn băng là tên nài được viết bằng bút dạ. Chase bỏ băng vào đầu video và hy vọng nó đúng như anh nghĩ. Quả thật, anh đã không phải thất vọng.

Có người, chắc là mẹ Lacy, đã chuyển hệ mọi băng ghi hình gia đình cũ vào một cuốn băng duy nhất, nhờ đó, suốt ba tiếng đồng hồ qua Chase được biết đôi nét về quá khứ của nài. Cuốn băng bắt đầu bằng đoạn phim cam trắng đen ghi lại cảnh bé Lacy ba ngày tuổi vừa được mang từ bệnh viện về nhà. Sau đó là cảnh mặt bé Lacy dính đầy thức ăn. Tiếp đến là cảnh cô bé lẫm chẫm biết

đi và bế con mèo mướp màu vàng. Chase bật cười khi xem cảnh tã giã y tuột xuống mắt cá chân cô bé nhưng Lacy cứ thản nhiên dầm lên và đi tiếp, tay vẫn ôm chú mèo ngoan ngoãn năm im.

Rồi đoạn băng chiếu cảnh bà Karina Callahan còn trẻ bông bé Lacy trên tay và khóc ròng. Hai mẹ con đều mặc đồ đen. Khi ông kính lia đến cỗ quan tài có phủ cờ Mỹ, Chase đoán đó là đám tang bố của nàng. Từ đoạn ấy, có nhiều chỗ Chase không hiểu nổi. Hình như là cảnh đám cưới, cảnh nào cũng thoáng thấy bà Karina ăn diện ngút trời, nhưng Chase nghĩ chắc là mình lầm, vì anh để m dễ có đến bốn đám cưới khác nhau. Giữa nhiều đoạn quay lễ nghi cưới hỏi là cảnh Lacy lớn lên theo năm tháng. Có cảnh Lacy đang tập đi xe đạp. Nàng bị ngã, và tìm Chase thực sự nhói đau khi phải nhìn nàng vừa ôm cánh tay trái xước vừa tránh ông kính trong lúc môi nàng run run như sắp khóc. Cảnh kết tiếp cho thấy tay nàng bị bó bột và Chase thấy lòng mình xót như xát muối.

Thời gian đi, cuộn băng tiếp tục, và Lacy trên màn hình đã thành cô nữ sinh phổ thông trung học. Chase được xem nàng chần chừ với váy đầm màu xanh trong buổi khiêu vũ của trường. Trời ạ, ngay từ hồi ấy, nàng đã đẹp mê hồn. Nhưng Chase không thêm quan tâm rằng gã thiếu niên nhảy với nàng dường như cũng nghĩ như anh. Tên này không thể rời mắt khỏi ngực áo của Lacy. Và ngay cả Chase lúc này cũng vậy.

Cho đến lúc này, đoạn khó xem nhất là đoạn băng ghi cảnh đám cưới Lacy. Nàng cực kỳ xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng muốt. Và tình yêu trong mắt nàng khi nàng ngược nhìn thẳng không Peter khiến Chase nổi giận đùng đùng. Khi hết băng, anh lập tức nhún nút tua lại.

Chase đẩy con mèo khỏi lòng mình vì sốt ruột. Anh đứng dậy, nhún nút PAUSE. Nụ cười thoáng trên môi anh khi Chase nhận ra

mình vừa tình cờ dừng ngay ở đoạn bím của cô bé Lacy bị tuột. Chase vào bếp lấy điện thoại và quay số di động của Jason. Đây là lần thứ ba anh thử liên lạc với bạn mình.

“A lô?” Jason nói nhanh nghe như anh đang vội.

“Tớ đây mà.”

“Shelly, anh sẽ gọi lại sau.” Đường dây tắt ngúm.

Thốt nhiên Chase cảm thấy bất an. Anh đi đi lại lại trong phòng khách có lẽ đến mười phút đồng hồ. Điện thoại reng lên. Chase vừa định nhấc máy thì chợt nhớ anh không thể trả lời trừ phi anh biết rõ đó là Jason. Điện thoại của Lacy này giờ đã réo không ngừng. Chase đã nghe đến đầy cả tai lòi nhẩn của mẹ nàng và của Eric.

“Chase đây à?” Nghe tiếng Jason vang lên trên hệ thống âm thanh, anh nhẩn nút trả lời.

“Ừ?” Im lặng một thoáng và Chase gắng hỏi. “Lúc này có chuyện gì vậy?”

“Lại Stokes ấy mà,” Jason đáp. “Tự nhiên tình hình bệnh trạng của cậu ấy xấu đi. Bác sĩ đã được mời vào. Hình như họ buộc phải đưa Stokes trở lại phòng mổ thì phải.”

“Zeke có tiếp cận cậu ấy không?” Chase nắm chặt bàn tay khi nghĩ đến vợ con của Stokes.

“Không. Tụi tớ cứ t cữ nhau trực ở đây suốt mà. Tớ bảo anh em là chớ để Zeke một mình lên vào chỗ cậu ấy nữa.” Lại im lặng.

“Nhưng giờ lại phát sinh chuyện khác. Zeke đang nhẩn vào hai đứa mình. Hẩn gợi ý với đồn trưởng là tớ tiếp tay cho cậu làm bậy đấy.”

“Chết thật!” Chase bực bội thốt lên. “Thế đó ờn trường bảo sao?”

“Cậu cũng biết tính đó ờn trường mà. Ông ấy vốn thẳng tính. Ông đã gọi tớ vào hỏi thẳng.”

“Thế cậu nói gì với ông ấy?”

“Tớ bảo tớ không tin cậu phạm bất kỳ tội gì. Tớ bảo rằng nếu tớ thích cá cược, tớ sẽ đem bi trái của mình ra cá rằng chính Zeke là cóm bản. Sau đó, tớ nói đó ời là tớ không nghe tin gì về cậu hết.”

Chase nhả m mắ t kể cho Jason nghe chuyện Zeke đến nhà và gặp Lacy. “Tớ xin lỗi vì khiến cậu bị liên lụy,” anh nói thêm. “Nghe này, cậu phải hết sức cẩn thận. Zeke làm thật đấy.”

“Tớ biết. Sau vụ này, cậu phải đến tớ chai bia đấy nhé.”

“Tớ biết u cậu cả hộp sáu chai luôn.”

Hai người tiếp tục trao đổi bàn bạc. Jason bảo anh đang xem lại hồ sơ những vụ Zeke đã làm. Còn Chase phàn nàn về việc ý tưởng vào ngõ cụt mỗi khi thử tìm động cơ khiến Zeke hãm hại mình.

“Theo cậu thì sắp tới ta nên làm gì?” Chase vuốt mặt hỏi. “Giờ đã đến lúc tớ nên vào cuộc chưa?”

Sâu trong tâm khảm, Chase nghĩ đến khả năng anh sẽ bị sa cơ vì những gì mình đã không làm. Anh nghĩ đến khả năng bị tước đoạt cơ hội có thực với Lacy. Mắ t anh quay lại nhìn cô bé trên màn hình, mộng để trầ n, tay ôm con mèo, và ngực anh thắ t lại.

Chase luôn tin rằng tình yêu phát triển nhờ vào thời gian và lòng tương kính lẫn nhau. Anh đã hẹn hò với Sarah trong nhiề u tháng trước khi tình yêu xuấ t hiện sâu đậm đến vậy. Nhưng rồi, thời gian

cùng Lacy thật căng thẳng. Có thể nào đây là tình yêu? Trong một thoáng, những suy nghĩ về Lacy lẫn Sarah cùng hiện diện trong đầu khiến Chase thấy mặc cảm tội lỗi đan xen trong ngực.

“Chưa nên đâu,” Jason khuyên. “Cứ chờ thêm vài ngày xem thế nào đã. Ngày mai, hoặc tomorrow gọi lại hoặc tomorrow sẽ ghé chỗ cậu nhé. Giờ tomorrow phải đi đây.”

Chase trả điện thoại vào chân đế sạc rồi trở ra phòng khách. Vừa ngồi xuống, anh đã nghe có tiếng ai đó ngoài cửa trước. Tiếng chìa khóa tra vào ổ vang vọng trong không gian yên tĩnh, nhưng với chỗ giấu chìa khóa là đồng phân chó giả trước nhà, thế này thì thật chẳng an toàn chút nào, Chase anh chưa vội tin đó là Lacy.

Anh nín thở. Con Fabio nhảy xuống ghế sofa, vừa sửa vừa gầm gừ suốt dọc đường ra cửa chính.

Chương 20

“Chào Fabio.” Lacy quỳ xuống cạnh con chó lai và gãi sau tai nó như thường lệ. Rồi sau đó, nàng lặp lại lần nữa cho Fabio yên tâm. Thực lòng nàng chỉ muốn ngồi bệt ở ngay cạnh cửa ra vào và gãi tai Fabio cho đến khi lông trên đầu nó rụng sạch. Làm bất cứ gì chỉ để nàng không phải đi diện Chase.

Tiếng chuông đồng hồ quả lắc to tướng đứng trong góc nhà vừa điểm mười tiếng, mỗi tiếng chuông phát ra từ quả lắc lại làm tăng thêm cảm giác lo sợ trong nàng. Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ nàng bị giằng xé bởi nhiều cảm xúc phức tạp như thế. Sự ham muốn, nỗi khát khao, và nhu cầu đòi được thỏa mãn đấu tranh với sự suy xét khôn ngoan, óc logic và những suy nghĩ thực tế. Nàng dăm dăm nhìn Fabio và nghe tiếng bước chân đang đến gần. Anh hiện ra ngay ngưỡng cửa, cao ráo và quyết rũ. Một chàng trai xa tuyệt đời.

Fabio lui ngay sang phòng khác. Lacy vẫn quỳ giữa sàn nhà lát gạch hoa, ngẩng mặt nhìn Chase và cảm thấy choáng ngợp. Cơ bắp chân nàng căng lên nhưng nàng không nhúc nhích.

“Tôi nay em đi chơi vui chứ?” anh hỏi.

Nàng lắng nghe, tưởng rằng trong giọng nói của anh có pha lẫn chút mai mỉa, nhưng tuyệt đời không hề có. “Cũng vui.” Tự nhiên nàng thấy rất cần phải giải thích thêm. “Chúng em họp mặt mỗi tối thứ Sáu. Nếu em không đến đó, thế nào hai cô ấy cũng kéo đến đây.”

“Anh không hề nghi ngờ điều đó.” Anh bước đến và chìa tay ra ý muốn kéo nàng đứng dậy.

Nàng nhìn cánh tay đang vươn thẳng trước mặt mình, biết rằng dù chỉ một cái đụng chạm bình thường nhất cũng là vô cùng nguy hiểm. Và rất tuyệt vời. Ôi, nàng muốn có cái cảm xúc tuyệt vời ấy biết chừng nào. Lacy run rẩy đặt tay mình vào tay anh.

Anh kéo nàng dậy, đan những ngón tay mình vào tay nàng và họ cùng vào phòng khách. Khi họ bước đi bên nhau, hông anh cọ sát bên hông nàng. Bất chợt nàng ngửi thấy mùi gỗ cháy. Anh đã đốt lửa trong lò sưởi. Ánh lửa phủ khắp căn phòng trong bóng phản chiếu lung linh dịu dịu. Rồi còn nhiều mùi khác nữa, mùi thức ăn thịnh soạn vờn quanh mọi giác quan của nàng.

“Anh có nấu ăn nữa à?” nàng hỏi.

“Ừ, gà nướng, mì pasta và nước sốt rượu vang. Anh không biết em đi bao lâu.”

“Em đã ăn rồi. Xin lỗi anh nhé,” nàng đáp. Tay anh thật vừa vặn, nắm chặt lấy tay nàng. Thật ấm áp, thật dễ chịu. Trời ơi, nàng biết làm gì đây? Nắm bắt cơ hội đi, một giọng nói từ sâu trong tâm khảm như đang gào lên xúi giục.

“Anh cất hết thức ăn vào hộp rồi. Ngày mai mình ăn cũng được mà.”

Nàng quay sang nhìn tivi. Trên màn hình sáu mươi inch là cảnh nàng lúc mới mười tám tháng tuổi với tã giấy tụt xuống ngang mắt cá và tay đang ôm Sunshine, con mèo đầu tiên của nàng trong tay. Nàng nhận ra cảnh này trong cuốn băng là quà tặng Giáng sinh từ mẹ nàng mấy năm trước. “Anh... anh xem băng video gia đình của em à?”

“Em có nói anh muốn xem băng nào cũng được mà. Anh hy vọng em không phiền chứ?”

Một cảm giác lạ lẫm chợt đến khi biết anh vừa chứng kiến vài phần đời của mình. “Em có phiền gì đâu. Chỉ có điều em không nghĩ anh quan tâm đến những gì có trong băng âm thôi.”

“Anh quan tâm đến em. Và cuốn băng âm là về em.” Anh đặt tay kia lên vai nàng, mắt anh long lanh phản chiếu hình ảnh trên màn hình. Một nụ cười giãn nở trên môi anh. “Cảnh quay này là vô giá.”

Nàng nhìn lên đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo và qua khước mắt nàng chợt nhận ra anh đã trải tấm drap trên ghế sofa rồi. Bao câu hỏi ập đến. Cùng với chúng là cảm xúc gần giống như thất vọng. Phải chăng anh đã chán nàng và quyết định sẽ ngủ ngoài ghế? Chẳng lẽ nàng là bánh xốp vani nhạt nhẽo đến nỗi chỉ một chút cố gắng nữa để chinh phục nàng anh cũng không buồn làm? Cảm xúc này không thể nào là thất vọng đâu. Mà là nhẹ người đầy ứ. Và tan nát! Thôi được, nàng đang cay đắng thất vọng vậy.

Câu nói người xưa, Anh ta trải giường và rồi anh sẽ nằm ngủ trên đó, vang vọng trong tâm trí nàng.

Bàn tay Chase đỡ dưới cằm nàng và nâng mặt nàng hơi ngược lên. “Em à, ta có chuyện cần nói cho rõ”.

Nàng lắc đầu và lùi lại một bước. “Không, khuya lắm rồi. Anh đã trải giường rồi... em chỉ định...”

“Không đâu!” Anh vòng tay ôm ngang eo nàng. “Anh biết em nghĩ gì, và cả đời em chưa khi nào em nghĩ sai như lúc này đâu.” Anh dìu nàng đến bên ghế sofa, kéo nàng ngồi xuống và anh ngồi sát vào nàng. Chiếc ghế kẹt lên khe khẽ. Lửa trong lò hắt lên những tia sáng lung linh.

“Anh không biết em đang nghĩ gì đâu. Em...”

Lúc ấy anh hôn nàng, như thể hôn qua quýt để ngăn nàng đừng nói thêm gì nữa. Nhưng nụ hôn chớp nhoáng lạc lối khi bàn tay anh trượt xuống làn da cổ mịn màng của nàng và lưỡi anh vuốt ve môi dưới của nàng. Lacy ghé sát gần anh hơn và nhận thấy vị ngọt từ lưỡi của anh. Anh hơi ngửa đầu ra như thể chiếc hôn làm anh ngộp thở.

“Lacy em.” Hơi thở anh hắt ra cùng tên nàng. “Anh soạn giường chỉ để em không cảm thấy bị áp lực mà thôi. Chiều nay, em chạy khỏi cửa nhà như chú mèo con bị mắ c đuôi vào lửa. Hơn tất cả mọi thứ trên đời, anh chỉ muốn bế em vào phòng ngủ và làm tình với em theo hai mươi tư cách khác nhau. Nhưng anh không thể là người duy nhất muốn làm chuyện đó.”

Rồi đây, nàng nghĩ, đã đến lúc nàng phải quyết định. “Em sợ, anh ạ.” Sự thật bất giác buột khỏi miệng nàng.

“Sao em lại sợ?” Anh chạy ngón tay dọc má nàng.

“Sợ lý trí,” nàng đáp, và nhìn thấy túi bánh xốp hương vani trên bàn. Hóa ra anh thích bánh xốp thật.

“Hãy cho anh cơ hội được dẹp yên những nỗi sợ hãi của em, em nhé. Hãy để anh được yêu em.” Anh cúi xuống và lại áp miệng anh lên miệng nàng. Tay anh luồn vào dưới gấu áo len cotton và vuốt lên da bụng trần của nàng. “Hãy nói em muốn anh làm thế này đi, Lacy.”

Nàng ghen thờ. Nhưng hình như giây phút này việc thờ không còn quan trọng nữa. Nàng muốn điê u này. Tay anh trên làn da trần của nàng, môi anh hôn lên người nàng, ở mọi chỗ. Nàng muốn anh. Nàng muốn anh đè lên nàng, đi vào trong nàng. Nàng không thể nào muốn có anh vĩnh viễn. Nhưng nếu có thì sao? Nếu nàng không thể nào kiểm soát được nỗi khát khao bất diệt ấy thì cũng

chẳng phải là tận thế gì, bởi Chase không loại đàn ông của hôn nhân; anh lão luyện tình trường, hiên dăng lạc thú nhưng không bao giờ gả n bó.

Miệng nàng rời xa anh chỉ để hỏi một câu: “Anh là tên mấ t nế t, phải không?”

Chase nghe rõ câu hỏi. Anh sững sờ, không phải câu chữ nàng dùng, mà là do cái cách nàng nói lên những lời ấy.

“Em muố n anh mấ t nế t à?” Anh suốt môi qua khóe miệng nàng, nế m trọn vị whisky lẫn Lacy. Sự hòa trộn thật say sưa mê mẩn.

“Vâng,” nàng trả lời, giọng lạc đi vì khao khát.

“Vậy anh sẽ mấ t nế t hế t toàn diện,” anh thì thầ m. Luồ n tay ra sau lưng nàng, anh gỡ móc áo lót. “Anh sẽ cho em xem anh mấ t nế t đế n như thế nào.”

Anh đặt lưng nàng lên ghé v và kéo áo nàng lên. Gạt áo lót ra, anh hé miệng ngậm lầ y nàng. Hông nàng uốn lên khỏi mặt ghé v và anh luồ n tay chạm vào nàng qua lầ n vải jean. Nàng áp sát vào anh, kéo lưng áo anh và cho tay chạy dọc bụng anh. Những ngón tay mề m mại của nàng rê lên ngực Chase khiế n anh mù người, rô i bấ t chợt nàng ngập ngừng.

“Anh uố ng thuố c kháng sinh chưa vậy?” nàng hỏi.

Miệng anh rời khỏi nàng, nhoẻn cười, và anh ngắ ng đầ u lên nhìn nàng, ánh lửa vàng vàng tạo nên một quầ ng sáng dịu nhẹ quanh những đường nét khuôn mặt nàng. Ôi trời, nàng tuyệt đẹp.

“Dạ rô i, thưa bác sĩ.” Anh ngồ i lên cởi phắ ng áo, rô i kéo khóa quầ n jean xuố ng để khi câ n cởi bỏ hắ n chiế c quầ n, anh sẽ không gặp khó khăn nhiề u nữa.

Nàng nằ m bắ t độn g, áo len dồ n thành đố n g lù n g bìn g quanh vai. Anh cho tay xuố n g kéo áo qua đầ u nàng. Áo lót của nàng cũ n g tuộ t theo, anh no nê n gắ m nghĩa thân hình nàng, đượ c để trầ n từ eo trở lên. Đầ u ngực nàng vên h lên đầ y khiêu gọ i.

Anh mậ n mê ngực nàng, mắ t anh gắ m nhìn mặ t nàng. Lacy bặ m lầ y môi dưới khi anh đư a tay kia đế n khóa quầ n nàng. “Anh muố n gắ m toàn bộ cơ thể em,” anh bảo.

Khóa quầ n nàng dễ dàng tuộ t xuố n g. Anh chỉ ngun g tay nghịch nú m vú nàng trong chồ c lát để đẩ y quầ n nàng. Nàng nhắ c hông lên để quầ n jean tặ t xuố n g qua đườ i, để lộ chiế c quầ n nhỏ bằ n g lụa trắ n g đầ y gọ i cảm. Khi anh từ từ kéo quầ n nàng đế n ngang bắ p vế , nàng cô đắ bay đò i giầy đi.

“Đừ n g em,” anh nói, một tay giữ lầ y hai chân nàng. “Anh sẽ lo đế n chúng.” Anh cúi xuố n g thoán g hôn lên ngực, rồ i chầ m chậ p rê nư hôn xuố n g bụn g người tình. Chiế c hôn nắ n ná quanh rồ n nàng trong khi Chase ấ n mạnh đầ u lưỡ i vào nó. Nàng bắ t giác thờ dồ n. “Em thíc h thề , phải không Lacy? Thề còn dưới này thì sao?”

Thậ t chậ m rấ i, anh lướ t tay xuố n g dưới và lách một ngón tay vào bên trong quầ n nhỏ của nàng. Lacy thờ đứ t quấ n g và hông nàng lại ưỡ n lên. Chase nhíc h mình trượt xuố n g một chút để lưỡ i anh có thể lầ n theo con đườ n g ngón tay anh vừa đi qua.

“Ồ i, thậ t là...”

“Thậ t là sao hả em? Hấ y nói anh nghe em cảm thầ y sao nào.”

“Thậ t là dễ chặ u,” nàng đắ p.

“Dễ chặ u à?” Anh lại cúi xuố n g, ầ u yế m nó qua làn vắ i lụa của nàng. “Chỉ dễ chặ u thôi sao?”

“Thật tuyệt vời,” nàng rên lên.

“Anh cần nghe nhiều hơn chỉ là tuyệt vời đây Lacy. Anh cần biết chi tiết. Chuyện này đã làm em cảm thấy thế nào? Nói anh nghe đi em.”

“Nó... nó... Bây giờ em không nghĩ được đâu. Anh cứ làm tiếp đi mà.”

Anh tắc lưỡi. “Em muốn làm rõ i, đúng không?”

“Vâng, em xin anh đây.” Nàng đẩy người lên, áp sát mình vào miệng anh.

“Nói anh nghe đi,” anh không chịu thôi, lại quét lưỡi qua nàng. “Nói anh nghe nào, rõ i anh sẽ trao em những gì em muốn.”

“Nó làm em đau đớn và muốn được nhiều hơn nữa. Nó làm em sẵn sàng đón nhận anh. Sẵn sàng đón nhận tất cả. Nào anh, xin anh đây. Làm đi anh.”

“Thế hay hơn nhiều rõ i,” Chase bảo, sau đó trao cho nàng phần thưởng. Nàng đã rất sẵn sàng. Nàng thở hắt ra thật dài. Anh co người xuống trượt đôi xăng đan ra khỏi chân nàng. Nhấc một bàn chân nàng lên, anh lướt một ngón tay lên đường cong dưới gan bàn chân nàng. Đoạn, hạ chân nàng xuống, anh kéo hẳn chiếc quần jean khỏi hai chân nàng.

Nàng với tay xuống định cởi hết phần còn sót lại. Anh với tay ra ngăn nàng lại. “Đừng. Đó là nghĩa vụ của anh. Việc của em là tận hưởng và kiên nhẫn.”

“Em chịu không kiên nhẫn được. Em muốn anh và em đã phát điên lên rõ i.” Nàng ngó i lên, bò vào lòng anh, ngó i lên anh, và môi

nàng ép chặt môi anh. Chase thả người xuống ghế sofa mà tận hưởng.

Khi nụ hôn ngày càng thêm đắm đuối, nàng dịch người gần hơn đến phần nhức nhối của anh. Nàng nhấc người lên xuống, miệng không ngớt rên lên khe khẽ. Tay nàng day xoa ngực anh và móng tay nàng cào lên đầu ngực anh. Thế rồi, nàng vuốt ve xuống dưới, len lỏi vào bên trong và nắm trọn lấy anh.

Phản xạ của anh tự động theo bản năng; anh đảo tròn hông trên ghế. “Ôi!” Anh xuýt xoa kéo tay nàng ra. “Em sẽ làm anh nổ tung mất. Chuyện ấy chỉ xảy ra hồi anh mới mười lăm tuổi thôi.” Anh đẩy nàng nắm xuống mặt nệm sofa.

“Yêu em đi anh,” nàng van vỉ.

“Chưa đâu, Lacy. Lần đầu tiên dùng bao giờ kết thúc quá nhanh.” Anh đứng lên và cởi hẳn quần dài. Nàng nhìn xuống. Khi mắt nàng mở to lúc trông thấy phần đàn ông cứng cứng của anh, một cảm giác thỏa mãn làm anh nở nụ cười. “Em thấy được không cung?”

Nàng ngược nhìn anh và dù chỉ với ánh lửa bập bùng từ lò sưởi anh cũng đủ thấy má nàng hồng lên thẹn thùng. “Cũng... được.”

“Em không chắc à?” Chase thích thú được trêu ghẹo nàng.

“Em chỉ... em chỉ nghĩ là nếu lúc sáng mình không lấy bao lớn ngoài cỡ thì không biết bây giờ phải làm thế nào.”

Chase bật cười; rồi anh từ từ cúi xuống nhẹ nhàng bế nàng lên.

“Anh định làm gì vậy?” nàng đẩy một tay lên ngực anh.

“Mang em vào giường.”

Khi anh vừa vào sảnh, nàng liếc ra sau hỏi. “Anh không muốn làm trên ghế sofa à?”

“Cho làm đầu thì không,” anh trả lời. “Anh muốn em nằm ngửa với hai chân dang rộng. Anh muốn được tận hưởng từng li từng tí cơ thể ngọc ngà của em. Mình sẽ rửa tội ghế sofa sau. Có khi ngay sau khi làm phép cho bàn bê p á y.”

“Bàn bê p,” nàng lập lại, giọng khàn hản đi.

“Em không thích à?”

“Không phải thế!” nàng kêu lên rồi e thẹn hỏi thêm, “Hay cả trên nền nhà và khi tắm vòi sen nữa, anh nhé?”

“Bất cứ chỗ nào em thích.” Anh đặt nàng nằm trên giường và nhanh chóng kéo phăng quần lót, mặc nó bay trên sàn nhà. “Anh là của em, cho em được thỏa mãn.” Ánh sáng ngoài sảnh hắt vào chỉ đủ sáng cho anh tận hưởng cảnh quan, nhưng cũng vừa đủ cho không gian lãng mạn.

Anh lại hôn nàng, rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới thân thể nàng. Anh thưởng thức từng chút từng chút cả cơ thể nàng như lúc này. Khi xuống đến nơi vùng đất mơ ước, anh quyết định để dành phần tốt đẹp nhất để tận hưởng cuối cùng, thế là anh bỏ qua nó.

Lacy lập tức phản đối. Lời than van của nàng ngừng bật khi anh đưa một ngón tay vào trong nàng, môi miệng anh vuốt ve đùi nàng.

Anh chỉ mới xuống đến đầu gối nàng thì nàng đã bắt đầu rên rỉ, đẩy hông lên xuống, ngón tay anh trượt ra trượt vào trong nàng. Anh rút tay ra trước khi nàng rơi qua ngưỡng.

“Đừng,” nàng kêu lên. “Em sắp p...”

“Chưa được đâu em. Anh muốn thưởng thức lấy em khi em đạt đỉnh.” Anh tiến vào trong sự chào đón của nàng. Anh chẳng kịp bắt đầu làm gì thì nàng đã kêu tên anh và nắm chặt tấm drap trải giường trong tay.

Anh leo lên nắm cạnh nàng và vòng tay ôm chặt nàng trong lúc toàn thân nàng run bần bật. Với tay lên bàn cạnh giường lấy hộp bảo vệ anh để sẵn từ trước, Chase luống cuống mãi mới mở được nắp hộp. “Giờ em đã sẵn sàng cho anh chưa nào?”

“Rồi! Nhưng em đã...”

“À, em sẽ lại có một lần nữa thôi mà. Anh sẽ làm điều ấy xảy ra!” Anh rút một tay ra khỏi người nàng để mở hộp giày và xé túi thiếc. Xé túi giày bạc xong, anh định tự đeo vào nhưng rồi lại chợt nảy ra một ý. Anh đặt vòng cao su vào lòng bàn tay nàng. “Em làm nhé?”

Nàng ngòi lên và anh thấy thoáng lưỡng lự trong ánh mắt nàng. “Em chưa bao giờ...”

Anh hướng dẫn và giúp nàng hoàn tất. Khi xong việc, nàng vẫn chưa chịu rút tay về. Thay vào đó, nàng lại nắm chặt anh trong tay như thằm đánh giá, cảm nhận anh. Lacy biết anh đang chăm chú nhìn mình nên nàng mỉm cười pha chút ngượng ngùng.

Chợt anh nhớ ra. “Thế to hay dài nào? Bọn em đã có kết luận cuối cùng chưa?”

Mắt nàng mở lớn và hai má thì hồng rực. Hơi thở của Chase lắng đọng trong ngực. “Trời, em đẹp quá!” Anh hôn nàng. Ba từ anh yêu em đã chực chờ ngay đầu lưỡi, nhưng Chase kịp ngăn chúng lại. Thay cho lời nói, anh di chuyển lên trên người nàng. Đặt cơ thể anh giữa hai chân nàng, anh áp hông mình lên hông Lacy. Anh lại thong

thả đặt thêm nụ hôn lên môi nàng. Nàng nẩy người lên đón chào anh. Anh, căng cứng và sẵn sàng, tìm thấy lối vào của nàng. Anh nhẹ nhàng, chậm rãi tiến vào, trong lúc bản thân phải nghiến răng khi cơ thể của nàng đón nhận, bao bọc lấy anh.

“Ôi, kỳ diệu quá,” nàng hào hển, đẩy hông lên để có được anh nhiều hơn nữa.

Vì muốn cuộc mây mưa được kéo dài, anh cố giữ nhịp di chuyển thật thư thái, nhưng Lacy hình như có ý định khác thì phải. Anh chưa kịp vào hết bên trong thì nàng đã tự lùi hông lại rồi thúc lên nhanh hơn. Nàng vòng tay ôm ngay lưng anh, lặn xuống thấp hơn, ôm chặt lấy Chase. Anh không thể ngăn nàng cũng như anh chẳng thể ngăn cho thời gian trôi trôi mãi. Vậy nên anh nương theo, kết hợp với nhịp chuyển động của nàng, kiên nhẫn chỉ bằng chút lý trí mỏng manh, quyết tâm phải cho nghe bằng được nàng kêu lên trước khi bản thân anh cũng trượt vào đỉnh đam mê của chính mình.

Vào đúng lúc anh gần như không thể kiểm soát được nữa, anh nghe thấy một âm thanh thoát ra sâu trong họng nàng. Hai tay nàng ôm ngang lưng anh, móng tay nàng bắt đầu chặt vào da thịt anh. Bên trong nàng bắt đầu co thắt, kéo anh vào cơn đỉnh điểm, tiếng kêu trầm đục dâng lên từ sâu trong lòng ngực anh không giống tiếng người làm chính anh cũng phải ngạc nhiên. Và đúng lúc anh tưởng cảm giác xuất thần trong khoảnh khắc sắp kết thúc thì thốt nhiên một đợt sóng mãnh liệt hơn lại dâng lên. Anh vỡ òa trong lạc thú, tiếp tục sập vào bên trong nàng.

Anh chẳng còn thở được nữa và sém chút buông xuôi đổ sập trên người nàng, nhưng rồi không hiểu từ đâu anh có được sức mạnh lấn sang bên và kéo nàng theo anh, quyết không rời thân thể nàng. Đây mới là cảm giác mê ly mà một cuộc mây mưa đáng ra phải có. Quý thật, từ trước đến nay anh chưa biết cách tận hưởng nó hoàn toàn.

Anh nghe tiếng nàng khe khẽ nấc vào. Anh ghì chặt nàng hơn, vòng hai tay ôm siết lấy nàng. Thế rồi tiếng thổn thức của nàng lớn thêm và sự nhận thức như viên đạn găm thẳng bụng anh: Lacy Maguire không chỉ là đang cố gắng lấy lại nhịp thở. Nàng đang khóc – một cơn nức nở suốt mười phút nghiêm trọng.

Chương 21

Anh nhích ra sau để nhìn mặt nàng. “Anh... anh làm em đau à?”

Nàng vừa nấc lên nghẹn ngào vừa lắ c đầ u phủ nhận. Nhưng thấ y nàng không nói lên lời khiế n cơn sợ hãi của anh càng tăng thêm. Anh á p khuôn mặt nàng trong hai bàn tay mình và chăm chú quan sát mắ t nàng. “Chuyện gì vậy cưng?”

Nàng không trả lời, chỉ tiế p tục khóc. Chase chỉ còn biế t lầ y hai ngón tay cái gạt nước mắ t nàng đi. “Lacy, em làm anh sợ rô i đây này. Nói anh nghe xem có chuyện gì đi.”

Nàng dụi đầ u lên vai anh.

Anh lại quàng tay ôm nàng vào lòng. “Anh xin lỗi,” Chase thì thầ m. “Vì bấ t cứ lỗi gì anh đã phạm đi nữa, anh xin lỗi em.” Anh vừa âu yế m xoa lưng nàng vừa tự rửa mình là đầ u tô i.

Nhiề u phút trôi qua. Nàng thoi run rẩy và tiế ng sụt sịt cũng thưa đầ n. Anh hơi ngửa đầ u, lau nước mắ t vương trên má nàng và xoa mặt nàng buộc nàng nhìn thẳng vào anh. “Em không sao chứ?”

Nàng gật đầ u.

“Anh có gì không phải với em à?”

“Không. Em... em chỉ không biế t là xảy ra chuyện gì thôi. Em không kiểm soát được nữa.”

“Vậy là... khóc vì vui mừng ư? Nước mắ t hạnh phúc à?” anh ngập ngừng hỏi.

“Chắ c vậy,” nàng đáp, rô i lại nắ c.

Anh triu mé' n vuô' t tóc nàng. “Chuyện này phải má' t chút thời gian để làm quen đây. Em làm anh sợ chề' t được đấ' y, em yêu.”

“Em xin lỗi,” nàng sụt sịt.

“Đừng! Đừng có mà xin lỗi. Chẳng qua anh tưởng... đã làm gì đó không đúng.” Anh hôn cắ' m nàng, rô' i hôn lên mặt nàng mãi cho đế' n khi anh hôn khô' hế' t nước má' t trên mặt nàng, Rô' i anh ôm nàng chặt hơn. “Đấ' y, em yêu, đấ' y là cuộc làm tình ngoạn mục nhấ' t trên đời.”

Nàng nhoẻn cười dù má' t nàng vẫn còn ươn ướt. “Anh nói thật chứ?”

“Em không thấ' y thề' sao?” Chase hỏi, đột nhiên thấ' y bất an.

“Ừm, có, nhưng em không nhiê' u kinh nghiệm trong chuyện... chuyện yêu. Em thì chắ' c lắm là so với những lâ' n làm tình ngẫu hứng khác của anh, thì lâ' n này chỉ là...”

Lời nàng nói khiế' n anh hoàn toàn bị bất ngờ. “Ngẫu hứng ư?”

“Chẳng phải đấ' y là cách anh gọi tình dục không có tình cảm gắ' n bó đó sao?”

Anh mở miệng định nói ngay rằ' ng những gì anh và nàng cùng chia sẻ không hề' ngẫu hứng chút nào. Nhưng quý thật, linh tính mách bảo Chase rằ' ng nế' u chuyện này có dính líu sâu đậm gì hơn thì Lacy sẽ thố' i lui ngay. Mà tại sao cơ chứ? Đủ loại khả năng xảy ra trong đầ' u anh; nhưng rô' i câu trả lời anh từng nghĩ đế' n lúc trước trở về' dính nhắ' ng nhắ' ng vào tim anh như bã kẹo cao su dính vào đế' giày tennis vậy. Peter! Có phải chỉ vì hắ' n mà nàng khóc nắ' c lên như vậy không? Vì mặc cảm có lỗi với chồ' ng, hoặc vì nàng ước giá' anh là chồ' ng cũ của nàng thì hay biế' t má' y?

Vén tóc vương trên má nàng, anh tự nhủ sự sở hữu chiế m đê n chín phầ n mười luật của trò chơi rô i. Và ngay lúc này đây anh đã sở hữu rô i đó thôi. Thân xác nàng vẫn còn run rẩy sau hai lâ n cực khoái anh mang đê n. Môi nàng vẫn còn ẩm ướt và sung mọng sau những cái hôn của anh, và hương vị của nàng vẫn còn vương trên lưỡi anh cơ mà.

Anh sẽ làm nàng thay đổi cách nhìn nhận. Lacy Maguire rô i sẽ thay tình đổi ý. Anh sẽ không chịu ngồ i yên nhìn nàng thuộc về tay kẻ khác. Và Chase Kelly có thể chiế n đầ u đê n cùng để có được thứ gì mình khao khát.

Nàng chớp mắ t bên anh. Anh ngắ m nhìn Lacy, ước mong muố n được biế t mọi điề u về nàng. Thê nhưng dù cơ thể anh đang ngân nga khúc ca hạnh phúc, trái tim anh vẫn đau đáu về Stokes. Thử nghĩ mà xem, anh đã gây ngắ t với cuộc truy hoan trong khi chiế n hữu của anh lại đang trên bàn mỗ vật lộn với sự số ng: cảm giác tội lỗi đê n gõ cửa tâm hồ n anh tựa người khách không mời. Nhưng cho dù mặc cảm tội lỗi có đeo bám lâ y mình, Chase biế t dù anh có hay không có làm gì đi chắ ng nữa thì anh cũng không thể giúp được Stokes.

Chase hít một hơi sâu, nguyện câ u cho Stokes sẽ qua khỏi để hai con trai anh á y khỏi phải số ng cuộc đời không có bố . Nhớ lúc trước, dù anh đã mười bảy tuổi nhưng khi mắ t cả cha lẫn mẹ, Chase vẫn thắ y ngỡ ngác như cậu bé mới lên ba. Không một đứa bé nào đáng phải cảm thắ y thế . Rô i anh nhớ đê n Angie, vợ Stokes, và những ký ức về việc mắ t đi Sarah lại chồ ng chắ t trong tâm trí anh. Lạy trời, hãy để cho anh á y được số ng.

Zeke tựa hẳn vào lưng ghê bệnh viện, ngửa mặt nhìn trầ n nhà trắ ng toát và cô quên da hắ n đang ngứa râm ran. Một nhóm cảnh sát và thanh tra đứng đầ y trong phòng đợi nhưng không ai nói câu

nào. Sự im lặng lúng lờ trong căn phòng như cái chết. Zeke hy vọng đây là cái chết. Hắ n cầ u mong đây là cái chết. Có lẽ hắ n sẽ phải xuô ng địa ngục khi cầ u mong những điề u tội lỗi, nhưng đễ sau này khi hắ n thoát khỏi cái địa ngục trầ n gian này đã rồ i hắ ng lo đễ n điề u này.

Vợ Stokes ngồ i trong một góc phòng, lặ ng lẽ khóc, xung quanh là người thân vây quanh. Zeke cô ́ không nhìn họ, vì hắ n sợ họ sẽ nhìn lại, sợ họ đợc đợc những gì trong mắ t hắ n. Zeke không còn quan tâm đễ n nỗi đau mắ t người thân của họ nữa. Hắ n chỉ cầ u Stokes chết quách cho rồ i. Nế u anh chết, hắ n sẽ bớt đi một việc cầ n làm trong nỗ lực thoát khỏi cảnh khô n khô n sở này. Hắ n nhắ t địn h phải thoát. Hắ n xứng đắ ng đợc đeo đờ ng hồ ` vàng, cũng như xứng đắ ng đợc hưởng hai trăm ngàn đô la hiện đắ ng nắ m im chờ hắ n trong một tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ.

Hắ n có dự địn h làm việc này đầ u. Hắ n và đờ ng sự cũ tham gia một vụ tá n công vào hang ổ của bọn buôn ma túy, và trong lúc hai viên cảnh sát cùng đội mắ i đầ u theo tên tội phạm chạy trồ n, hắ n và James xông vào trong. Những tờ bạc mệnh giá một trăm đô la vương vãi khắ p phòng, James đầ u mắ t nhìn hắ n và lập tức cả hai đợc đợc suy nghĩ của nhau. Trước khi hai bạn cùng đội quay về , hắ n và James đã giắ u đợc gầ n hế t số tiề n trong phòng á y.

Từ đố , chuyện lắ y tiề n trở nên đễ dàng hơn và họ cùng lắ y tiề n quỹ của bọn buôn lậu ma túy trước khi cò ng tay chúng. Sau đố , James hiế n cho hắ n nhiề u kế rừ a tiề n từ khoản thu nhập bá t minh á y. Còn nữa, nhiề u tên buôn lậu ma túy sẵn sàng trả những khoản tiề n không lồ ` cho vài lời đắ m bảo của hắ n và Zeke chỉ cầ n làm ngơ như không biế t gì là xong.

Một trong những lầ n Zeke đắ ng nhận “hậ tạ” thì Martinez bá t quả tang hắ n vừa nhét một xắ p tiề n đễ kiế m vào túi vì đã thủ tiêu

bằng chứng về một nạn nhân dùng ma túy quá liều. Nạn nhân chỉ là một con điếm. Thực ra thì chính Zeke từng chơi ả này một hai lần gì đó rồi.

Chưa muốn tỉnh giấc sớm, Lacy trở mình, trên người có vài chỗ ran rát mà đã lâu lắm nàng chưa đau ở những chỗ ấy. Trong tích tắc nàng đã hiểu ra nguyên do của những nơi ê ẩm ấy. Trời ạ, trong một đêm họ làm tình đến ba lần. Nàng đã về đích ghi điểm những sáu lần. Bốn lần trên giường, một lần trên sofa và một lần dưới nệm nhà.

Lacy hé một bên mắt, cố gắng xác định vị trí, xem nàng đang nằm một mình trên giường hay Chase vẫn còn ở bên nàng. Chưa mở hết mắt ra thì một mùi thơm hấp dẫn đã tán công mọi giác quan của nàng và Lacy biết Chase đang náu nướng chuẩn bị cho bữa điểm tâm. Nàng có thể quen dần với chuyện này.

Không, cô không được thế! Tiếng cô gái ngoan trong lương tâm vọng đến.

Thầy Samantha đứng định đến gần, Lacy ngó lên vuốt ve chú mèo ngoan trong lúc nó giương cặp mắt xoe tròn lên nhìn nàng. Nàng chợt nghĩ nếu con mèo biết nói, nó sẽ lên lớp nàng ra trò về chuyện không nên tin người lạ.

“Đừng lo mà,” nàng thủ thủ cùng Samantha, tay gãi gãi lên tấm lưng vồng của con mèo. “Đây chỉ là chuyện tạm thời thôi. Máy ngày nữa, anh ấy sẽ... đi mà.” Tim nàng thắt lại. “Chỉ là tình dục ngẫu hứng thôi.” Nàng nhắm mắt, hờ hững; và ngạc nhiên với chính mình vì nàng lại yếu say đắm. Và rồi, không cảm lòng được, nàng quẳng ra bốn chữ làm tình ngẫu hứng, nửa vì muốn thử xem nghị lực của mình mạnh đến đâu sau cuộc mây mưa và nửa lại hy vọng anh sẽ bảo rằng nàng đã lắm.

Chase chỉ im lặng. Mà thôi, chính nàng cũng muố n thế mà. Có phải không nhi?

Bấ t chấ p một sự thật là tim nàng vừa nhói lên, như thể có sợi dây thật mảnh nớ i nó với góc tâm hồ n chấ t chứa bao cảm xúc đô n nén, nàng đã cố gắ ng tồ n tại. Nàng đã không câ u xin anh lấ y mình; nàng đã không bắ t đầ u quyế t định xem nên chọn loại bánh cưới nào cho tiệc tân hôn hay tương tượng con mình sau này sẽ giồ ng mẹ hay giồ ng bố .

Vậy thì vì có gì sau cả ba lâ n làm tình, nàng đầ u không kiểm soát được tình cảm và bật khóc như trẻ nhỏ. Chase đã bắ t đầ u tin chuyện đó với nàng là hoàn toàn tự nhiên. Mà biế t đâu có thể là thế thật. Có lẽ đấ y là phản ứng của cơ thể sau khi đạt chuồi cực khoái liên hoàn. Nhưng điề u quan trọng là nàng đã số ng sót. Không kể đầ n chuyện nàng đã làm tình thật kỳ diệu không giồ ng như trước giờ.

“Và tao sẽ vẫn số ng khỏe thôi, mà y ạ,” nàng nói với con mèo. “Tao là phụ nữ hiện đại và trầ n tục. Là người tự nhiên lại thích tơ tương về ` bánh kem trắ ng nhân mút quả cherry tại tiệc cưới của mình.”

“Thôi chề t!” Nàng hoảng hồ t đưa tay bụm miệng đắ suy nghĩ đó ngược về ` lỗ đen trong tiề m thức của mình.

Nàng lắ c đầ u, bò xuồ ng giường và vào phòng tắ m với tay lấ y chiế c áo choàng ngắ n màu xanh nhạt loại mặc trong nhà đang treo trên móc sau cánh cửa. Nàng đầ n trước gương, ưỡn thẳng hai vai và sắ soi hình bóng mình trong gương. “Mày trông khá lắ m. Mày cảm giấ c rắ t ôn. Ủ thì bên dưới hơi đau tí, nhưng mày đã làm tình những ba lâ n cơ mà. Chúng thật tuyệt vời.”

“Mình có thể làm thêm lâ n bồ n đấ y.” Tiề ng của Chase dội lại từ phía sau nàng. “Nế u như... bên dưới không đau lắ m.”

Chương 22

Lacy quay phắ t lại và đở mặt vì thắ y Chase cỏi trắ n mặc quắ n jean đàng đứ ng ngay cửa nhà tắ m mím cười tự mắ n. Nhìn anh, nàng nhớ mắ y siêu mẫu nam quắ ng cáo cho các hắ ng quắ n jean, một anh chàng đở ngực trắ n có thân hình cực kỳ hắ p dẫn trong chiế c quắ n jean và biế t rõ là mình hắ p dẫn.

Anh tiế n lại gắ n địn h hôn nàng, nhưng nàng lùi xa, đư a tay lên che miệ ng. “Em chưa đắ nh rắ ng,” nàng lúng bứ ng.

Anh hôn trán nàng. “Sau nhữ ng gì mình cùng làm đêm qua, anh tưở ng tụi mình đắ qua khỏi cái giai đọ an em-chưa-đắ nh-rắ ng á y rô i chứ.”

Mặt nàng càng nóng bùng hơn làm Chase tặ c lưỡ i. “Thôi em đắ nh rắ ng đi rô i anh sẽ đỏi bữa sáng lắ y một cái hôn của em.”

Nàng gắ t đầ u còn anh đi ra khỏi cửa.

Chase vừa vào bắ p thì chuồ ng địn h thoại reo. Sáng nay, anh gọi cho Jason nhữ ng bớ n lắ n và thắ m khắ n trờ i cho anh đượ c nghe tin vui từ tình hình bệ nh trạ ng của Stokes. Lúc này, anh chỉ chặ c nhắ c ó ng nghe lên thôi, nhưng anh đầ nh nín thở chờ tiế ng máy ghi âm tự độn g.

“Chase à?” giọ ng Jason vang vọ ng trong phò ng.

Chase vô ắ lắ y ó ng nghe. “Báo tớ vài tin vui đi nào.”

“Cậu á y qua khỏi rô i,” Jasaon đắ p, giọ ng hân hoan nghe như vừa trứ t đượ c gắ nh nặ ng. “Stokes chưa hoàn toàn thoát khỏi con nguy kị ch, nhưng cậu á y can trườ ng lắ m.”

“Có thể chứ!” Chase giờ nắ m đắ m lên không trung. “Đó mới thực là tin vui. Giờ cậu hãy bảo vệ anh ấy. Đừng để Zeke đé n gầ n Stokes nhé.”

“Tớ hứa mà. Ô , tớ gọi lại cậu sau.”

Điện thoại tắt ngắ m. Jason cúp máy đột ngột như vậy chắ c chắ n do có người đang đé n gầ n, thông điệp quan trọng đã được truyề n đi – Stokes đã qua khỏi.

Chase hít đầ y không khí trong lành của buổi ban mai. Vài hình ảnh hồ i tưởng từ đêm trước lại rón rén lên vào tâm trí anh. Anh mỉm cười và cảm giác biế t ơn chúa trời chỉ vì vẫn được tiế p tục số ng ủa đé n với anh. Hôm nay quả là một ngày tồ t lành.

Khi Lacy vào bê p, Chase đang trong tâm trạng hân hoan. Anh hôn nàng và khi môi miệng quắ n quýt với môi nàng, anh ôm ngang eo và cùng nàng khiêu vũ ngang qua căn bê p nhỏ.

“Em đói chứ?” anh hỏi khi cuố i cùng hai người cũng rời nhau ra để thờ. “Anh hy vọng em thích trứng omelette.”

Nàng gật đầ u. Tay anh xoa dọc lưng nàng khi anh đưa nàng đé n bên bàn ăn có ly cà phê nóng hổi đang chờ sẵn, hơi nước nghi ngút uố n lượn bay lên từ miệng ly. Nàng ngò i xuố ng ghề , toàn thân rạo rục, trong lúc anh đé n bên lò. Đúng lúc ấy, điện thoại lại reo lên.

“Đêm qua mẹ em có gọi đé n đầ y.” Anh giờ nắ p chiế c chảo nhỏ và lắ y bàn xẻng trong ngăn để muố ng trên tủ bê p.

“Anh không nói chuyện với mẹ đầ y chứ?” nàng hỏi, thầ m để ý thắ y anh đi lại trong bê p mới thoải mái làm sao. Có anh ở đây thật thoải mái biế t bao. Anh vừa vắn với cuộc đời nàng như tầ m áo ngủ

mềm mại vừa vặn ôm lấy thân nàng trong một đêm trời lạnh vậy. Vừa vặn như in. Anh thậm chí còn thích cả chó mèo nhà nàng nữa.

“Không, anh không trả lời.” Anh ngẩng lên sau khi đặt một miếng trứng hình bán nguyệt trông rất ngon mắt lên đĩa. “Nhưng mẹ em có nhớ lại rất nhiều đâu.” Chase nhoen cười. “Em biết không, mẹ em tính tình rất đặc biệt. Nhưng không đến nỗi khó chịu lắm đâu.”

“Đó là vì anh chưa biết mẹ em đâu thôi.” Lacy nhấp một ngụm cà phê.

Chase lấy bàn xẻng khác và xúc khoai tây chiên vào đĩa nàng. Rồi anh lại nhìn lên. Ánh mắt lộ vẻ lo lắng. “Mẹ em khó đến mức nào vậy?”

Lacy nghe rõ câu hỏi và hiểu ẩn ý đằng sau câu hỏi ấy. “Mẹ không ngược đãi hay đánh đập em đâu. Không phải thế. Mẹ em thương con lắm. Chỉ là...” Nàng im bặt khi giọng nói đầu dây bên kia vang lên qua loa điện thoại.

“Chào, Lacy oi? Anh, Eric đây mà. Bác sĩ thú y mà em tín nhiệm đây. Vì tớ qua em không gọi lại cho nên anh đoán em đi chơi. Nhưng tớ nay thì sao nhỉ?”

Chase nhíu mày xĩa bàn xẻng về phía điện thoại. “Gã này làm anh bực mình rồi đây!” Đúng lúc ấy Fabio sửa vang và Chase cúi xuống nhìn con chó. “Fabio cũng không ưa hẳn đâu. Đêm qua, nó vừa tâm sự với anh xong.”

Lacy bật cười. “Phải, nhưng bởi vì anh ấy kiêu ngạo lắm nên nghề nghiệp chó mà.” Lacy hỏi lòng hỏi dạ. Chase Kelly đang ghen! Chắc chắn điều này phải có nghĩa gì đấy chứ, nhỉ? Anh đặt đĩa

trước mặt nàng, xoay chình đĩa như thể trình bày cho ngon mắt, rồi hôn lên cổ nàng trước khi quay lại bếp lấy trứng cho mình.

Họ vừa ăn vừa nói chuyện và cười vui. Chase kể thêm cho nàng nghe về chị anh, về đứa cháu trai anh mong sẽ sớm có ngày hai cậu cháu được gặp nhau. Anh vừa nói vừa cọ chân lên bắp vế nàng. Lacy không nhớ ra có bao giờ mình được hạnh phúc như thế. Chuông điện thoại lại reo. Lần này người gọi tên là Bradley, thợ sửa ống nước, báo là sẽ đến nhà nàng trễ hơn giờ hẹn trước vài phút. Nàng để ý là giọng này nghe như của cùng người đàn ông tối qua. Lacy chăm chăm nhìn vào đĩa và nhớ đến Kathy cùng sự gắng gượng không muốn nghe theo tiếng gọi của con tim của bạn.

Nàng ăn thêm một miếng, và bàn chân Chase đang lên đến đùi nàng. Khi liếc nhìn lên, nàng tự hỏi không biết Chase có cảm thấy những gì như nàng đang cảm thấy không – sự thích hợp, nỗi ám ảnh đang khuấy động trong lòng. Tại sao chứ, anh đã bảo nàng rằng tối qua rất tuyệt vời. Và giờ anh ấy lại ghen. Và anh còn nấu ăn cho nàng nữa! Đàn ông đâu có nấu ăn cho bạn tình khi đã y chỉ là ngẫu hứng qua đường, phải không nhỉ? Những chữ nàng đọc được hôm qua vang vọng trong đầu Lacy. Nấu bữa tối và lên giường với Jessie.

Trời đất! Nàng nhìn xuống miếng trứng ốp la trên đĩa, khẩu vị chợt đắng nghét, những mẫu dằm trong tim bắt đầu từ từ trôi dạt. Với anh, nàng chỉ là một cô Jessie khác, không hơn không kém. Nàng cắn môi, đưa chân ra chỗ khác tránh bàn chân anh.

“Sao thế?” anh hỏi khi đang cắn dở miếng bánh mì nướng, khiến nàng chú ý trở lại.

Bơ từ miếng bánh mì làm môi anh bóng nhẫy. Vài vụn bánh dính trên mép anh. Nàng ngậy ngậy nhìn anh đưa đầu lưỡi liếm vụn

bánh và bơ dính trên miệng.

“Chẳng có gì. Chỉ là em no rồi.” Nàng ngó thẳng lưng, thêm chút bột hồ vào xương sống. Nàng không cho phép mình quan tâm đến anh. Chase chỉ là...

“Em gầy như không đụng đến thức ăn kia mà.”

“Em ăn hết gầy nửa đĩa rồi còn gì.” Nàng vỗ nhẹ vào bụng. “Em không muốn phát phì. Lúc đó thì không ai muốn qua đêm với em nữa.” Nàng đứng dậy, bước lại gần bồn rửa chén, nhưng nàng cảm nhận được anh đang chăm chú nhìn mình, bột hồ nơi sống lưng nàng nàng bắt đầu nhả ra.

“Chuyện này là vì Peter, phải không?” Anh đến sát lưng nàng và đặt mỗi tay lên một bên vai nàng.

Làm cho đồ ng bột hồ trở nên nhão nhoét! “Peter làm sao cơ?” Lacy quay ngoắt lại nhìn anh.

“Chuyện chúng mình ấy. Em đang thối lui. Trước đây em sợ phải ngủ với anh. Rồi sau khi ân ái, em còn khóc nữa. Có phải do hấn không, Lacy? Em vẫn còn yêu hấn.”

“Gì chứ? Ý em là, tại sao...” Ô, nàng hiểu ý anh định nói gì, nhưng làm thế nào mà anh lại kết luận là nàng vẫn còn yêu Peter cơ chứ? “Cả năm nay rồi em có gặp anh ấy đâu.”

“Hấn lừa dối em phải không Lacy?”

Nàng chớp mắt. “Vâng, đúng vậy. Anh ta đã n cô thư ký phạm pháp trong thang máy. Đáng lẽ em cũng không biết đâu. Nhưng có một tay khùng nào đó bắt được bằng ghi hình từ máy quay an ninh trong thang máy và tung cảnh ấy lên mạng.” Lacy không hiểu vì đâu

nàng ăn nói chanh chua như vậy, nhưng giờ nói xong rồi, nàng chẳng làm gì làm hối hận cả.

Chase vung tay như thể đang bực bội ghê lắm. “Vậy thì bỏ thà ng khôn ấy đi cho rồi. Quên hẳn đi. Hẳn không đáng được em nghĩ đến nữa. Một lần cũng không!”

Nàng quay đi và bắt đầu đổ nước rửa chén lên đĩa bẩn, nhưng nàng không tìm được nên buột miệng hỏi anh, “Đây là những gì anh khuyên Jessie về chèn cũ cô ấy đấy à – cứ quên hẳn đi là xong chứ gì?”

Anh nắ m hai vai nàng và xoay người nàng quay lại đối diện với anh. “Jessie thì liên quan gì đến chuyện này?”

“Chẳng có gì,” nàng tiếp tục quay lưng lại với anh. “Cũng giống Peter thôi. Chẳng đáng quan tâm.”

“Được thôi,” anh gắ t và quay ra lau bàn ăn. Sau đó họ cùng rửa chén đĩa nhưng không ai nói với ai câu nào. Lúc đầu, sự im lặng làm cả hai cùng khó chịu nhưng không khí nặng nề giảm dần và cuối cùng chỉ là sự yên tĩnh bao trùm. Khi nàng xếp chiếu đĩa cuối cùng lên kệ, Chase ôm ngang eo nàng và vùi mặt vào tóc nàng. “Tha lỗi cho anh vì anh đã nhắc đến Peter, em nhé? Hãy quên tất cả những gì anh nói. Đó chỉ là... Quý thật! Toàn những chuyện không đâu.”

Nàng quay mặt lại, dựa đầu vào ngực anh và lắng nghe nhịp đập nơi tim anh. Có thể nàng chỉ còn vài ngày bên anh nên Lacy không muốn phí thời gian vào những cuộc cãi vã. Khi anh đi rồi – mà anh chắc chắn sẽ đi trừ khi nàng quá tuyệt vọng và còng tay anh vào đầu giường – thì nàng sẽ phải ngò i nhặt những mảnh vỡ của con tim mình trong một thời gian rất dài. Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó. Nàng ngẩng lên. “Cảm ơn anh vì bữa sáng nhé.”

Anh hôn nàng. “Thế để anh pha nước tắm trong bồn Jacuzzi của em nhé?” Anh cười. “Anh nghe nói cách ấy làm giảm đau rất hiệu quả lắm.”

Đúng là ngâm mình trong nước ấm đỡ đau thật. Anh và nàng ngò i quay mặt vào nhau, chân người này âu yếm ve vuốt chân người kia.

“Lại đây nào, em. Để anh kỳ lưng cho,” tuy nói thế nhưng ánh mắt anh bộc lộ ý định hoàn toàn khác.

Lacy xoay người trong nước, sẵn lòng đón nhận mọi thứ anh sắp trao cho mình. Một tiếng thở dài se sẽ thoát ra từ cổ họng nàng khi anh dùng mảnh khăn tắm sữa tắm và xoa vào giữa hai bả vai nàng. Sau đó, nàng không thấy khăn nữa và chỉ thấy hai bàn tay anh đã y bọt xoa từ trên lưng xuống dưới rồi vòng ra trước ôm hai bả u ngực. Ngón trở và ngón cái trơn trượt vì sữa tắm nhẹ nhàng vân vê hai đầu ngực nàng.

Nàng cảm nhận được anh đang cương cứng áp vào lưng nàng; da thịt giữa hai đùi nàng bắt đầu đập dồn và van vỉ được anh chạm đến.

“Em có nghĩ mình còn quá đau quá không thể...”

Chuông cửa reo cắt ngang câu hỏi của anh. Lacy, đang khát khao đến choáng váng, vội vã bật dậy nhanh đến nỗi suýt ngã.

Vì nghĩ người gọi cửa có thể là Zeke – hoặc Sue, cô này thì sẽ cứ tự nhiên mà đi vào – Lacy để chân ướt đi như trượt trên nền nhà tắm. Nàng nhặt vội chiếc áo khoác dưới đất, nhanh nhẹn xỏ tay, thắt dây buộc quanh lưng và chạy vào phòng ngủ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chúa ơi!”

“Ai đây em?” Chase theo nàng vào phòng ngủ, vẫn trăn trờng, nước nhỏ giọt từ thân thể anh. Giọng nói anh nghe nghiêm túc và lo âu, nhưng bằng chứng của những gì họ cùng làm trong bồn tắm Jacuzzi vẫn rất đanh thép không thể không nhìn thấy. Cứng ngắ c.

“Thợ sửa ống nước.” Nàng vuốt áo cho thẳng, đặt bàn tay lên tim đang đập dồn và thở sâu một hai nhịp để tự trấn tĩnh. Sau đó, nàng vươn thẳng lưng, dợm đi ra cửa. “Em sẽ chỉ chỗ bể phốt cho anh ta.”

Nàng nghe tiếng Chase gọi với theo khi nàng bước ra khỏi phòng ngủ, nhưng vì chuông lại réo lên lần nữa nên Lacy quyết định chỉ tập trung làm cho xong một việc thôi. Kéo cao cổ áo để không phải phơi bày ra thứ gì, Lacy mở then cửa.

“Chào.” Nàng lộ đầu ra ngoài.

Anh chàng mắt xanh hay quên tuổ c nơ vít tên Bradley đang chăm chú nhìn vào tập giấy liề n ngắng lên. Đôi mày anh chau lại. “Không phải cô là...”

“Bạn của Kathy.” Nàng mỉm cười. “Hôm qua em đã thấy tên anh nghe quen quen rồi. Thế anh biết bể phốt ở đâu chưa?”

“Tôi biết rồi.” Anh ngập ngừng như muốn nói điề u gì với nàng. “Cô này, Kathy ấy mà... cô ấy... có người yêu chưa vậy?”

Lacy không biết phải trả lời anh thế nào. “Chưa, cô ấy vẫn một mình – nhưng lúc này cô ấy chưa cởi mở để nhận lời hẹn hò với ai cả.”

“Cô ấy ‘không cởi mở’ đến mức nào?”

Nàng huých vai mở cánh cửa hé rộng hơn và đứng tựa cửa trả lời anh. “Em không dám nói đâu.” Nàng ước sao mình có thể nói gì đó để anh ta hy vọng, nhưng thực lòng nàng không biết bạn mình sắ t đá

đến mức nào với cái nguyên tắc “nói không với đàn ông” ấy. Chỉ đôi ba ngày trước, nàng còn khẳng khẳng tuyên bố mình sẽ không bao giờ là con mồi rơi vào cái bẫy của sức hấp dẫn từ phái mày râu. Vậy mà, thử nhìn nàng bây giờ xem.

“Tôi có nên cho đây là ý dờ và quên nó đi hay tôi nên tiếp tục tận công vậy?”

Lacy cân nhắc câu trả lời, đoạn nói, “Chẳng ai thích kẻ bỏ cuộc cả, anh ạ.”

Bradley mỉm cười và gõ nhíp cây bút chì lên tập giấy. “Chút nữa tôi sẽ ra xem bể phốt. Hôm nay tôi chỉ kiểm tra sơ thôi. Tôi sẽ quay lại thao tác sau. Trước khi về, tôi sẽ gọi cửa đưa cho cô hóa đơn nhé. Mà này” – anh đưa mắt nhìn xuống tủm tỉm cười...” cô có biết là cô mặc áo trái không?” Dứt lời, anh quay lưng bỏ đi.

Nàng vội nhìn xuống áo và ngẩng lên nói với theo. “Này anh – kiểm tra bể phốt có lâu không ạ?”

Anh không nghe tiếng nàng nên cảm cú đi tiếp. Lacy khép vội cánh cửa, chạy vào bếp lấy lon soda và định quay lại phòng ngủ. Chuông cửa lại reo. Chắc anh ta lại quên tuốc nơ vít rồi, nàng tặc lưỡi nghĩ thầm. Miệng vẫn tươi cười, nàng ra mở cửa. Nụ cười tắt ngấm trên môi và lông ngực nàng thụt lại. Không phải là anh thợ sửa ống nước.

Chương 23

“Peter hả?” Lon sô đã trượt khỏi má y ngón tay nàng rơi xuống đất và nước bọt đã u chảy lênh láng trên lối đi.

“Chào mừng,” Peter lên tiếng, nhìn xuống lon sô đã đang xoay vòng dưới đất. “Anh vào được không?”

Lacy nhìn trần trụi vào đống nước văng tung tóe trên nền gạch men, nhưng đầu óc nàng lại nghĩ đến Chase đang trong phòng ngủ. “Ừ hử.”

Peter vội bước hẳn vào trong và đóng cửa lại. “Không phải em nên lấy gì đó lau chỗ này đi à?” Anh ta chỉ tay xuống nền nhà.

Nàng quay lưng bước đi vào bếp, lấy cuộn khăn chùi tay đoạn trở ra sảnh và ném một đống khăn giấy lên vũng nước. “Anh muốn gì?” nàng hỏi, đặt cuộn khăn giấy lên bàn máy khâu cũ, ngay cạnh túi xách.

Chờng cũ của nàng khoanh tay trước ngực và nhìn nàng từ đầu đến chân. “Em có biết là em đang mặc áo trái không hả?”

Ồ, biết chứ, tôi chuẩn bị làm tình thì có người gọi cửa mà. Nếu giờ mà nàng có thể nói ra sự thật thì mất gì nàng cũng chịu. Nhưng vì Chase đang nấu nên nàng không dám mạo hiểm. “Vâng, tôi biết. Anh muốn gì nào?”

Anh ta cười cười. “Chờng cũ ghé qua thăm vợ không được à?” Anh ta giơ tay chạm vào mái tóc ướt của nàng. “Anh ghé qua đúng lúc em đang tắm đấy à?”

“Không, tôi chẳng đang tắ m gì cả, và không, anh cũng không được đé n nhà tôi.” Nàng né đầ u tránh.

Chuông cửa lại réo lên. Tưởng Bradley quay lại, nàng giật mở túi lắ y số séc và bút mực. Ngay sau khi nàng thanh toán để anh thợ đi về , nàng sẽ bảo Peter phải cuố n gói. Lacy vội vàng mở cửa, vừa giở số vừa hỏi. “Tôi nợ anh bao nhiêu nhi?”

Không phải Bradley. Với mái tóc vàng, mắ t xanh sẫm và thân hình vạm vỡ như câ u thủ bóng bầ u dục, Jason Dodd đẹp trai hế t chỗ chê. Không phải là Lacy hứng thú gì với kiểu đẹp này; nàng thích tóc sẫm màu hơn, thích người ít cơ bắ p hơn và... nói tóm lại là nàng thích Chase hơn.

“À, chỉ khoảng hơn trăm ngàn đô để mua chiế c Porsche thôi mà,” Dodd trả lời, mắ t ánh lên tia hóm hình.

“Cho nó vào danh sách quà Giáng sinh đi anh,” nàng đùa lại. “À, anh vào nhà đi. Nhưng cẩn thận nhé. Em vừa làm đổ chút sô đa.” Nàng mở rộng cửa và lùi xuố ng để Jason vào nhà, đoạn nàng cá t lại số séc vào túi xách.

Jason khựng lại giữa lố i vào khi nhạc thầ y Peter đang đứng dựa lưng vào tường. Lacy hế t nhìn anh lại quay sang chồ ng cũ và nàng không biế t nên làm gì tiế p. Sự im lặng sượng sùng buộc nàng phải lên tiế ng.

Nàng khoa tay giữa hai người đàn ông. “Jason... Peter. Peter... Jason” Nàng nhìn chắ m chặ p vào chồ ng cũ và đành giọng. “À, mà tôi tính nói gì với anh á y nhi? À, phải rồ i, đé n lúc anh về rồ i đầ y, Peter.” Nàng chỉ tay ra cửa.

Vẻ mặt sững số t trên mặt Peter khiế n nàng thố t nhiên mỉm cười. Hóa ra, hắ n tưởng... hắ n tưởng Jason là người yêu của nàng.

Muôn nghĩ gì thì cứ nghĩ đi, con giun hèn hạ thích rúc vấy thư ký kia. Đây chính là tình huống gây hiểu lầm mà nàng sẽ không dính chính. Nàng thậm chí còn muôn bị hiểu lầm thêm bằng cách nhích lại gần viên cảnh sát tóc vàng và vờ cười tình tứ với Jason.

Jason liếc qua mặt Peter một cái, anh giơ tay lên ra ý đã hiểu chuyện gì đang ngầm diễn ra trước mắt anh. “Anh sẽ đợi em ngay trong này nhé,” anh nói đoạn đi thẳng vào phòng khách.

Khi Jason mới dờn bước thì chuông cửa lại ngân lên. Lacy lấy ngay sổ séc và mở cửa thật nhanh.

“Ngạc nhiên chưa?” Sue thân nhiên từ ngoài bước vào và dẫn Kathy vào theo. “Chúng tớ đi shopping đồ cũ và quyết định ghé qua chỗ cậu đi vệ sinh nhờ và rủ thử cậu có muôn đi cùng cho vui không. Chúng tớ tìm thấy nguyên bộ nội thất phòng ngủ đẹp lắm nhé – chỉ có điếu Kathy và tớ điếu không cần.” Sue nói liến thoắng. “Tớ thấy ngoài sân nhà cậu có mấy chiếc xe. Có người đến chơi điếu à?” Cô nàng chỉ ngừng điếu thời gian để ngó nghiêng. Mắt cô tròn tròn.

“Ai thế này?” Sue liếc qua Peter rồi liếc lại. Rồi mắt cô nàng ngó Lacy từ điếu điếu chân. “Này, cậu có biết là cậu mặc áo trái không điếu?” Chưa dứt lời, sự chú ý của cô đã quay ngoắt sang Peter. “Thế nào, cậu có định giới thiệu chúng tớ không điếu?”

Nàng nhìn chòng cũ và biết ngay hai bạn mình đang nghĩ gì. Tuy nhiên, bây giờ nàng chưa tiện giải thích dài dòng. “Sue và Kathy này, đây là Peter.”

“Tớ đã bảo cậu là cô nàng lại ngủ với hấn rồi mà,” Sue nói, trừng mắt nhìn Peter rồi quay sang Kathy. “Tớ biết ngay mà. Khóc lóc như thế. Tớ biết có chuyện đang xảy ra mà.” Sue quay người trên gót giày sang gờm gờm nhìn Peter. “Tớ chỉ mong lần này hấn

đừng rút ra trước khi xong việc thôi. Rút lui sớm là tội đáng xử phạt đấy.”

“Biết đâu hấn đã dùng thuốc thì sao,” Kathy chêm vào bằng giọng mỉa mai sâu cay không kém. Tim Lacy ngập tràn yêu thương. Chỉ có bạn bè thật tốt với nhau mới đem chôn cất cũ đi nướng chín giùm nàng.

Peter há hốc như thể vừa bị vả vào mặt. Lacy mém sặc vì nín cười; rồi chuông cửa tiếp tục reo. “Cái gì thế này? Nhà tôi hay ga tàu điện ngầm trung tâm đây?” Lacy lẩm bẩm.

Nàng bực bội mở cửa, đứng đấy là anh thợ sửa ống nước, nhưng không chỉ mình anh ta. Đứng sau lưng anh là... Trời ơi là trời!

“Mẹ à?” Lacy lạc cả giọng. “Mẹ đang làm gì ở đây thế?”

“Còn anh thợ sửa ống nước nhà tớ cũng đang làm gì ở đây vậy?” Kathy ngạc nhiên. Câu hỏi làm Lacy quay lại nhìn bạn, và nàng bối rối nhìn về mặt thẳng thốt của Kathy. Peter háng giọng và lườm nguýt Sue ra trò.

“À ừ.” Đầu óc Lacy quay cuồng.

Chỉ tay vào Bradley, Kathy cau mày nói với nàng bằng giọng thoang thoảng ghen tuông. “Cậu đã dàn xếp vụ giảm giá cho tớ rồi cơ à?”

Lacy lắc đầu. “Đâu có.”

“Giảm giá gì cơ?” Bradley hỏi, nụ cười và ánh mắt toàn tâm toàn ý hướng về Kathy. “Thật là ngạc nhiên được...”

“Trời đất quý thần ơi!” Đúng lúc ấy, mẹ Lacy rít lên chì chiết khi nhìn thấy Peter. “Hấn làm cái giống gì ở đây thế hả?”

Lacy quay lại nhìn Peter. Với năm người khách đứng ngay lối vào và đống khăn giấy sũng nước sô đa dưới sàn nhà, Lacy chẳng còn chỗ mà di chuyển.

“Lacy ngủ với hă n đấ y cô ạ,” Sue cáo buộc, mắ t lại trừng Peter. “Cháu không ngờ con nhỏ này vẫn ngủ với hă n. Theo cháu thì...” Giọng Sue tiế p tục huyền thuyên, nhảy nhót quanh không gian chật chội, làm Lacy nhức đầ u không thể tả.

“Tôi không có ngủ với Peter,” Lacy nạt ngang.

“Thế ậ u có ngủ với thợ sửa ống nước nhà tớ không?” Kathy hỏi át cả tiế ng Sue đang thao thao bất tuyệt.

“Với tôi ư?” Bradley hỏi, hoàn toàn sừng sồ t. Giọng anh khô khô c.

“Con ngủ với cả anh này đấ y à?” Giọng tông cao chói với của mẹ nàng lạnh lạnh trong sảnh.

“Hóa ra ậ u đang ngủ với anh ấ y ư?” Kathy chưa chịu thôi.

Miệng Lacy há ra, nhưng nàng không thể nghĩ, không thể nói được nữa. Sue thì, xin Chúa rủ lòng thương, vẫn mắ ng nhiề c Peter thậm tệ, Kathy vẫn hỏi dò n về ậ u quan hệ của nàng với Bradley, còn mẹ nàng liên tục ta thán về ậ u cảnh Peter và cô thư ký trong băng video an ninh ở thang máy.

“Làm ơn nói với mẹ là con cũng không ngủ với Peter nữa đi.” Tiế ng mẹ nàng lạnh lốt át hế t bản đồ ậ ng ca.

“Ít nhấ t thì tôi cũng từng cưới xin đầ ng hoàng với cô ấ y,” Peter phản công, giọng cáu tiế t. “Với lại, phải chào hỏi nhau cho phải phép chứ, bà Callahan.”

“Đừng nói chuyện phép tắc với ta, cái đồ ... cái đồ khùng giờ trò trong thang máy. Sao cậu dám tụt quần khoe mông với một nửa dân số Hoa Kỳ rồi xử luôn thư ký trong khi vẫn kết hôn với con gái ta hả?”

Mẹ Lacy gạt phắt Bradley và chen lên đứng trước mặt nàng. “Con có biết là con đang mặc áo trái không đấy?”

“Có, con có biết ạ,” Lacy trả lời, cố gắng kiềm chế hết sức để không phải gào lên.

“Tôi không có đang quan hệ với cô ấy,” Bradley phân trần với Kathy.

Sue bắt đầu chuyển sang đề tài gì thì có trời mới biết được, đến lúc này Lacy chỉ muốn đưa tay lên bịt tai. “Im lặng!” nàng hét lên. Tất cả mọi người có mặt đều nghe theo, trừ mẹ nàng.

Bà Callahan nói to và rành rọt. “Thế mà mẹ cứ tưởng con ngủ với Jason Dodd cơ đấy.”

“Với ai cơ?” một giọng nói từ trong phòng khách dội ra.

“Với Jason Dodd,” bà Callahan nhắc lại, quay nhìn người đàn ông từ phòng khách bước ra sảnh. “Cậu là ai thế?”

“Ôi trời!” Sue túm lấy khuỷu tay Lacy. “Sao cậu không kể với tớ là cậu ngủ với anh ấy? Ý tớ là, ít nhất cậu cũng nên nói trước với tớ một tiếng chứ.” Giờ đến lượt giọng Sue mang vẻ ghen tị, còn Lacy chỉ muốn khụy xuống nền nhà lênh láng sô đa, vương vãi khăn giấy ướt nhẹp mà khóc toáng lên.

“Cô ấy ngủ với ai cơ?” Jason Dodd hỏi lại, rồi nhìn sang Sue cười niêm nở. “Chào em. Chúng mình gặp nhau...”

“À, tôi thì không tận mắt nhìn thấy hai người làm gì,” mẹ Lacy tiếp tục kể lể, mắt trừng trừng dán chặt vào Peter. “Không như một số người, hai đứa chúng nó không làm chuyện ấy trước camera. Nhưng chúng có những hai hộp bao cao su. Tôi tin chắc con tôi tận hưởng từng cái một.”

“Đủ rồi!” Lacy quát. “Mẹ thôi ngay đi cho.” Khi mọi người chú ý vào nàng, Lacy xoay vòng một lượt, khăn giấy ướt lướt rít dưới chân trần của nàng. “Xin mọi người biết cho là tôi có biết mình mặc áo trái và trong căn phòng này không có người đàn ông nào tôi đã ngủ cùng suốt một năm qua.”

Bradley lập tức quay sang giải thích với Kathy. “Năm ngoái tôi cũng không ngủ với cô ấy đâu.”

Thế là cuộc bàn tán lại rộ lên rôm rả.

“Dừng lại!” Lacy lớn tiếng. Nàng quay sang người mà nàng muốn ra khỏi cửa nhà mình trước nhất. “Peter! Cuốn gói khỏi đời tôi ngay!”

Khi Peter đi ra cửa, nàng quay sang anh thợ sửa ống nước. “Anh nhớ gửi hóa đơn qua đường bưu điện cho tôi nhé. Giờ thì tạm biệt.” Nàng phẩy tay về phía cửa.

Anh thợ ống nước liếc lại Kathy. “Tôi sẽ gọi em sau.” Đoạn anh theo bước Peter.

Lacy quay lại đối diện với mẹ mình. “Con rất mừng vì mẹ ghé qua chơi. Giờ thì mẹ về giùm.”

Mẹ nàng giận dữ nói lớn. “Tôi nay gọi lại cho mẹ.” Bà cúi kính thêm. “Chúng ta phải nói về chuyện con lại gặp thằng Peter.” Bà hít tấ m khăn san màu tía qua vai và bỏ đi.

Lacy hít một hơi thật dài rồi đổ mồ hôi mặt với Sue và Kathy. “Để tớ nói cho rõ nhé: tớ chẳng có ngu với bất cứ anh nào mà hai cậu từng mơ tưởng được quan hệ cùng. Bây giờ, nếu hai cậu nhất định phải đi vệ sinh thì xin mời, rồi đi về giúp tớ, tớ sẽ gọi hai cậu sau.”

Sue và Kathy bỏ qua màn đi nhờ vệ sinh và bám nhau ra cửa. Lau hai tay rịn mồ hôi vào áo choàng mặc trái, Lacy quay sang Jason Dodd. Anh chàng đang nhìn theo Kathy và Sue đi ra, mắt anh ta chủ yếu là đeo dính vào Sue.

Cửa vừa sập lại, anh đã nhìn Lacy cười toe toét. “Những hai hộp bao bảo vệ cơ à, Lacy? Tôi cũng giỏi đấy chứ, nhỉ!”

Tiếng Jason gọi tên mình khiến Chase đã háp tấp mở cửa phòng ngủ.

“Ê.” Chase bước lui. Jason, mặt cười rạng rỡ, bước vào phòng ngủ. “Cậu có nghe được chuyện ở ngoài kia không?” Jason liếc quanh, tập trung nhìn vào giường ngủ bên bên.

“Tiếng được tiếng mất.” Chase đáp, cảm nhận được cơn bí bách của mình lên đến đỉnh điểm khi phải lần trốn sau những cánh cửa đóng chặt như tên tội phạm nguy hiểm bị truy nã. Nhất là khi có cả đám đàn ông ngoài kia vờn quanh cô gái anh đang sắp đưa lên giường ân ái. “Nghe như cái chợ vỡ ấy. Trông gã đó, cái tên Peter ấy, thế nào hả?”

“Trông như trí thức rơm rã ấy mà.” Jason cười toe. “Nhưng nếu cậu rất muốn nhìn tận mắt thì ta sẽ được thấy móng hấn và vài bộ phận khác nữa trên Internet đấy. Hay ít ra thì đấy là những gì mẹ vợ một thời của hấn nói.” Jason ôm bụng cười phá lên. “Đấy là vở hài kịch chât nhất đấy.”

“Tớ nghĩ là có nghe tiếng mẹ Lacy.” Chase chống một tay lên tường, lúc này không có khả năng tiếp nhận chuyện khôi hài được. “Thế còn ai khác nữa không?” anh hỏi mà không để ý đến cơn rũ rượi của bạn.

“Tay thợ sửa ống nước. Tay này bị chụp mũ là có ngủ với Lacy.” Jason liếc qua chiếc giường bên bạn. “Nhưng mà này, trông như thế là...”

“Thợ ống nước nữa à?” Chase chống tay lên mặt. “Lúc đầu là nhân viên FedEx, sau đến bác sĩ thú y, rồi tên chống cũ tệ bạc, và bây giờ lại đến thợ sửa ống nước ư?” Chase tin chắc Lacy không ngủ với anh ta, hay với bất kỳ người nào trong số những tay anh vừa kể, thế nhưng liệu danh sách người-muốn-ngủ-với-Lacy còn dài đến cỡ nào nữa? “Thật điên rồ! Đếch chịu được.”

Jason giơ tay lên ngăn lại. “Ấy! Người bị Lacy phản bội là tớ cơ mà. Nhất là sau khi tớ đã đầu tư đến hai hộp bao cao su cơ đấy!”

“Tớ có nghe đoạn ấy.” Chase đi ngang qua phòng và lúc này thì không thể không cười. “Tớ mượn tạm tên cậu ấy mà.”

Jason bật cười. “Hóa ra tên tớ cũng hay đấy chứ, cậu nhỉ?” Thấy Chase lại nhú mày, Jason nói tiếp. “Nói thực nhé, tớ không tin Lacy gài gủi tay thợ sửa ống nước đâu. Và cô nàng thế rằng mình và Peter không gài nhau hơn một năm nay rồi. Theo tớ thì anh thợ kia thích cô nàng tóc đỏ cơ. Không có gì đáng trách cả. Cả cô nàng ấy và Sue đều là loại xinh

xả n hết.”

“Họ vẫn còn ở ngoài ấy à?” Chase hỏi, biết rằng lúc này chắc Lacy chỉ muốn chết vì xấu hổ.

“Không.”

Chase ra cửa sổ chính để xem xe hơi đã đi hết chưa. Tất cả đã đi hết; trừ một chiếc. “Bạn đang chạy chiếc xe gia đình ấy à?”

Jason gật đầu. “Sao hả? Tớ không có tương lái xe gia đình sao?”

Nóng lòng muốn gặp Lacy, Chase quay lưng bước ra cửa phòng ngủ. Đúng lúc ấy, Lacy cũng đi ra cuối sảnh. Khi hai người gặp nhau giữa đường, anh nâng cằm nàng lên nhìn vào mặt nàng. “Em không sao chứ?” Hai má nàng còn đỏ bừng.

“Thật không khác gì trò hề. Giống như kiểu hay thây trên máy phim truyền hình dài hơi ấy,” Lacy trả lời. “Thật kinh khủng, ghê gớm, thật là...”

“Thôi, ổn hết rồi mà em.” Anh ôm nàng vào lòng.

“Không, không có ổn gì cả. Mẹ em tưởng em ngủ với bốn người khác nhau.” Nàng gục đầu vào ngực anh, hít một hơi sâu đoạn ngẩng đầu lên. “Mà chuyện ấy mẹ cũng chẳng quan tâm làm gì nếu như một trong số đó không phải là chồng cũ của em. Dù mẹ em cố xúi cho phong trào tự do luyện ái của thập niên sáu mươi, nhưng bà dứt khoát có một nguyên tắc riêng về việc không bao giờ lên giường với chồng cũ. Chưa hết, hai cô bạn gái của em đều tưởng em đàn dúi với hai người đàn ông mà các cô ấy mơ ước được chung đụng nếu các cô không quá nhát gan không dám cho máy ảnh ấy lại gần. Còn nữa, anh thợ sửa ống nước thì tưởng em sẵn sàng lên giường với anh ta chỉ để được giảm giá dịch vụ. Với lại, mọi người đều tưởng em làm tình hai mươi tư lăm với... anh kia.” Nàng chỉ Jason vừa bước ra sảnh. “Cuối cùng là từ đầu đến cuối tập phim, em lại mặc áo lộn trái.”

Chase cô' nhin cười. "Anh đã cô' bảo em về` chuyện đó rô' i." Anh cú' xuô' ng hôn má nà'ng.

Jason hắ' ng giọng. "Trước khi hai người vào phầ' n thứ 25, tôi xin đượ' có vài phút."

Lacy càng đỏ' mặt thêm và, vùng người ra khỏi vòng tay Chase, dợ' bước đi về` phòng ngủ, mắ' t không nhìn qua Jason.

"Lacy này?" Jason làm như chợt nhớ ra điề' u gì.

Lacy quay lại thắ' y anh đang tùm tùm cười.

"Khi cô' đê' cập đê' n hai người đàn ông mà hai cô' bạn muố' n yêu lắ' y á' y mà, không phải tình cờ' tôi lại là một trong hai người đàn ông đắ' y chứ nhĩ? Bởi vì nê' u tôi có thể phụ giúp tháo gỡ đượ' gì cho một trong hai cô' á' y, thì..."

"Anh làm ơn bắ' n anh á' y hộ em nhé?" Lacy quay sang bảo Chase.

Chase cười toe nhìn nà'ng đi xa dầ' n. Khi anh quay lại, Jason đang ngó anh đắ' m đắ' m và mặt thì nghếch ra. "Gì thê' ?" Chase hỏi.

Jason vổ' vai bạn. "Tớ chưa thắ' y cậu nhìn cô' nào triu mê' n như thê' cả từ khi... từ lâu lắ' m rô' i." Jason thở dài. "Tiê' c là người ta lại tương tớ' với cô' á' y mới chề' t chứ."

"Buồ' n cười nhĩ," Chase quạc lại. "Cậu câ' n nói với tớ' chuyện gì nào?" Thê' rô' i một khả năng đáng sợ làm anh choáng váng. "Stokes không sao chứ?"

Nụ cười của bạn anh tắ' t ngúm. "Cậu á' y vẫn đang trụ lại, nhưng tình hình như màn' chỉ treo chuông. Tô' i qua, có lúc cậu á' y còn ngừng thờ' nữa kìa."

Chase vào phòng khách và chán nản ngồ`i phịch xuô`ng ghé sofa. “Và cậu vẫn chưa tìm ra gì hế`t phải không?”

“Tớ vẫn chưa xem hế`t tài liệu mà,” Jason muô`n an ủi, nhưng giọng anh hã`n lên nổi bực bội.

“Trong khi đó, việc trô`n chui trô`n nhủi làm tớ thấ`y tội lỗi đầ`y mình.” Chase gục mặt vào lòng bàn tay và hai tay siế`t lắ`y thái dương.

“À mà tớ có tìm thấ`y một chi tiế`t lạ lắ`m nhé,” Jason tiế`t lộ, ngồ`i xuô`ng bên cạnh Chase. “Lúc đọc lại hồ` sơ, một trong những vụ hai người tham gia cùng nhau thì báo cáo bị mấ`t một mớ trang. Là vụ Brandy Lakes, cậu còn nhớ không? Cô á`y chế`t vì dùng ma túy quá liê`u nhưng cậu và Zeke không bắ`t được ai cả.”

“Có, tớ có nhớ.” Chase nhìn lên. “Trong báo cáo á`y bị mấ`t những gì thê`?”

“Chỉ mấ`y trang đó thôi. Lúc đầ`u, tớ chỉ nghĩ nó bị thấ`t lạc do rơi ở đâu đó nhưng... tớ thấ`y nên nói với cậu. Biế`t đâu lại khiế`n cậu nghĩ ra gì đó.”

Chase hít vào thật sâu. “Để coi có nhớ lại được gì không, nhưng nếu tớ nhớ không lằ`m thì trong quãng thời gian đó, dường như Zeke không làm gì khả nghi cả. Tắ`t nhiên là, dù tụi tớ làm việc cật lực hế`t mức, có vẻ như tụi tớ không sao lằ`n ra đầ`u vế`t của đường dây buôn ma túy. Tớ nhớ là sự thật á`y đã làm tớ tức phát điên.”

“Cậu cứ nghĩ tiế`p đi nhé. Trong thời gian này tớ phải xa cậu một lúc. Đừng có gọi cho tớ nữa. Vài ba ngày nữa tớ sẽ gọi cho cậu, hoặc có khi sớm hơn nếu tớ phát hiện ra điề`u gì.”

“Cậu thực sự cho rằng Zeke đang tìm cách hãm hại cậu ư?” Chase hỏi.

“Ừ. Hôm nay có người còn theo dõi tớ nữa đấy. Một tên to béo. Ăn mặc lòe loẹt lắm.”

“Bruno đấy,” Chase bảo. “Vũ công Bruno,” anh thêm vào khi nhớ lại vụ việc trên cậu.

“Tiếp này, tớ đậu xe lại nhà Shelly, nhảy qua cửa sổ, mượn chiếc xe gia đình của mẹ cô ấy. Theo tớ thì bây giờ bọn mình càng ít liên lạc càng tốt.” Jason đứng dậy. “Tớ sẽ giữ liên lạc với cậu. À quên, cậu cầm số điện thoại của Shelly này.” Anh rút mảnh giấy từ túi sau quần jean ra. “Nếu cần gì, cậu cứ gọi vào số này rồi nhắn lại nhé. Tớ sẽ tìm cách gọi lại cho cậu sớm nhất có thể.”

“Shelly là ai thế?” Chase hỏi.

Jason nhướng một bên mày. “Cô nàng sắp thành người yêu cũ của tớ rồi.”

“Cô ấy đã làm gì thế?” Chase bật cười. “Lỡ miệng nhắc đến từ bắt đầu bằng chữ G à?”

“Sao cậu biết hay thế?” Jason nhún vai, đoạn mỉm cười. “GẤ N với chả BỐ.”

“Cậu tôi quá đi, Dodd.”

“Phải, nói tớ nghe điều gì mà phân nửa con gái ở thành phố Houston chưa biết đi.”

“Thế cậu chưa bao giờ tính chuyện lâu dài à?” Chase hỏi.

Jason nhìn xuống cuống mũi. “Tớ sẽ tính chứ, nếu cậu không nhanh tay giành lấy toàn các cô nhât phẩm trước khi tớ kịp mó tay vào.”

“Cậu chớ có bèn mắng đê n đó,” Chase cảnh cáo.

“À, đừng lo. Hồ i đó, tớ cũng đâu có cướp Sarah của cậu, đúng chưa?”

“Có đâ y. Tớ biê t cậu có ý đồ`.”

“À, phải. Hình như tớ có nghĩ đê n chuyện đó, nhưng lúc đó tớ không biê t cô â y là ai.” Một chôt sau Jason ra về, Chase còn nán lại phòng khách nghiê n ngẫm về` những thông tin vừa nhận được. Tình trạng sức khỏe của Stokes không tô t. Zeke lại quay sang tìm cách hãm hại anh và Jason và cho người theo đuôi Jason. Một số` trang hồ` sơ của vụ Lakes đã bị mấ t. Peter là gã trí thức rỏm, và Lacy đã đuổi hắ n đi trước hế t. Như thế` đã đủ kế t luận cô â y không còn tơ tưởng đê n hắ n chưa nhi? Hay chỉ là cô â y quá thực tế, sợ Peter phát hiện ra chuyện cô â y có người tình mới – một cảnh sát tự dưng bị cảnh sát truy nã – đang nấ p trong phòng ngủ?

Anh tựa hẳn vào lưng ghê` và nhắ m nghiê n hai mắ t. Tình hình trở nên xấ u đi rồ i đây. Để càng lâu thì Chase nhận ra khả năng Zeke thoát tội gài bẫy anh lại càng cao. Mẹ kiế p!

Zeke nằ m bất động trên giường, mắ t trần trần nhìn trầ n nhà phòng ngủ mà trong đầ u căng thẳng cũng như khi hắ n ở trong bệnh viện. Giấ c ngủ không chịu đê n; thay vào đó bụng dạ hắ n trở chứng tô ng ra a xít như giàn khoan bom dầ u ở Iraq. Cuối cùng, hắ n ngồ i dậy, chộp lấy lọ thuố c antacids trên bàn nhỏ cạnh giường và nhai cả nắ m trong lúc đầ u óc nghĩ tận đâu đâu.

Mỗi một khoảnh khắc đều làm cho sự thật đau đớn thêm đau đớn. Stokes đã trụ lại. Kelly chẳng xuất hiện dù còn sống hay đã chết. Trong khi đó Dodd lẩn như trạch và cắt đuôi Bruno hết lần này đến lần khác. Từng mảnh từng mảnh khôn nạn của cuộc đời hắn đang rời rã.

“Mẹ nó!” Hắn bật dậy, xỏ chân vào quần jean, lấy súng giắt theo người và ra khỏi nhà. Chuyện tôi thiếu hắn có thể làm được bây giờ là hắn tiếp tục lục tìm khu vực quanh hồ. Biết đâu hắn tìm được xác Kelly giạt vào đâu đó, hoặc biết đâu lại là chút manh mối chó chết nào đó. Hoặc có lẽ hắn chỉ cần nhảy búng qua thành cầu là xong.

Lacy trở mình, thấy thiếu u hơi ấm từ Chase, cảm giác như mất đi một nửa của chính mình. Lúc nàng sắp ngủ, anh vẫn còn ôm nàng và lặng lẽ hôn hai vai cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ. Nàng ngó lên và nhìn đồng hồ. Gần ba giờ sáng. Anh ấy đi đâu được nhỉ? Nàng vuốt ve ba con mèo và Fabio đang nằm dưới chân giường. Chúng đã ngoan ngoãn nhường khoảnh khắc giường của mình cho người lạ – cho dù lạ lưng thay, nàng không còn cảm thấy Chase là người lạ nữa.

Lúc bước xuống giường, Lacy thấy cơn đau rất lại trở về giữa hai đùi nàng. Nàng nhớ ra họ đã cùng ái ân với nhau thêm hai lần nữa sau khi Jason ra về. Một lần vào buổi chiều, lúc họ chờ thức ăn anh nấu hôm trước đang hâm nóng trong lò. Từ nay nàng sẽ không thể xất cà rớt trên quầy bếp ấy mà lại không hề tương. Còn lần thứ hai, sau khi họ đã đi ngủ. Lúc ấy nàng gằn như ngủ thiếp đi rồi, đang cuộn người bên phần giường của mình thì hai tay anh luồn vào giữa hai đùi nàng. Những cái vuốt ve chậm rãi làm nàng phải chuyển mình theo anh. Phần đàn ông của anh, cứng ngắc và sẵn sàng, ép sát phía sau đùi nàng. Lacy định quay lại thì anh đã đi vào trong nàng, những lời anh thì thầm lên cổ nõn nõn.

“Đừng, em cứ nắ m im như thế . Anh muố n chiế m lắ y em như thế này thôi.” Và anh đã đoạt lắ y nàng.

Lacy mỉm cười, thong thả ra hành lang vào phòng khách, những tưởng sẽ nhìn thắ y anh ngồ i tư lự ngoài sofa. Anh chẳng ngồ i ở đắ y, rô i khi nhận ra bắ n phía không có ánh đèn, tim nàng nhói lên. Nỗi lo sợ và cảm giác đau đớn dằng ngậ tâm hồ n làm nàng nắ m chặt hai tay thành nắ m đắ m: Né u một ngày kia anh tự nhiên biế n mắ t khỏi nhà nàng thì sao? Nàng tìm kiế m khắ p nhà, vào từng phòng một, căn phòng sau lại càng tro ng vắ ng hơn căn trước. Nỗi tro ng trải đũa nàng trở về thời điể m trước khi Chase bước vào cuộc đời nàng.

Nàng đi ra đế n cửa trước, thắ y cửa đã khóa. Lacy tựa lưng vào khung cửa gỗ, nước mắ t bắ t đầ u ứa ra. Anh thậm chí đã không nói lắ y một lời từ biệt.

Chase đi sâu vào rừng. Anh không tài nào ngủ đượ c, hội chứng u uắ t do giam hãm đã khiế n anh nghẹt thở. Anh thắ y câ n phải ra ngoài, hít thở không khí trong lành. Giờ anh đang đi giữa hai hàng thông, giẩ m lên những bóng cây đẩ m ánh trắng, những suy nghĩ về Zeke, về Stokes bám chắ c vào đầ u óc tỉnh táo của anh. Thế rô i tâm trí anh quay sang một hướng hoàn toàn khác. Sarah.

Yêu nàng.

Mắ t nàng.

Và sau đó, anh đánh mắ t chính mình vì đau thương. Anh đã quá mắ t phương hướng đế n mức đem mạng số ng của mình ra làm trò đùa, lao vào mọi nguy hiểm mà thách thức tử thắ n. Phải câ n đế n một hợ ng súng chĩa vào đầ u anh mới thức tỉnh. Không, câ n đế n thứ khác nữa chứ.

Phải cẩn thận để n một họng súng và Lacy.

Hình ảnh của nàng ùa về tâm trí Chase. Anh nhớ nàng quay quắt, chỉ muốn quay về lại bên nàng. Để cảm nhận cơ thể nàng vừa vặn trong anh. Để nghe được hơi thở của nàng.

Anh quay bước về phía nhà nàng, vừa định băng qua lối nhỏ để đến thêm nhà, thì một chiếc xe chạy vào ngõ nhà nàng. Xe của Zeke! Chết thật! Chase rờ tìm khẩu súng nhưng chợt nhớ anh quên không mang theo. Mình làm sao thế này? Anh càng lúc càng mất cảnh giác. Lùi ngay vào bóng tối, anh lom khom nấp sau gốc cây. Nếu Zeke đến gần cửa, anh sẽ phải hành động thôi. Dù có súng hay không, hắn cũng phải chết trước khi đụng được một ngón tay vào nàng.

Nghĩ đi, nghĩ đi chứ! Ruột gan anh quặn thắt và lòng ngực anh đau nhói. Vừa lúc đó, xe của Zeke bắt đầu lùi lại. Chase lùi xuống vài bước để phòng ánh đèn pha từ xe hắn lia tới chỗ rặng cây anh đang nấp.

Chỉ khi đèn hậu của chiếc xe hơi nhỏ dần và biến mất hẳn thì Chase mới thở phào. Tuy nhiên, thực tế như mũi dùi nung đỏ dí vào người anh. Anh ở đây sẽ đặt Lacy vào nguy hiểm.

Lacy ngồi trên sofa, ngó trân khoảng không trước mặt, tâm nhìn nhòe nhoẹt. Vừa nghe tiếng động ngoài cửa chính, nàng đứng bật dậy nhón chân đi ra. Cửa bật mở. Chase vừa bước vào đã giật nảy mình khi thấy nàng.

“Em đang làm gì vậy?”

“Em vừa ngủ dậy nhưng không thấy anh đâu cả.” Nàng chớp mắt giấu những giọt buồn, nhưng nhìn vẻ mặt anh thì rõ là nàng đã chớp không kịp nhanh rồi.

Anh bước đến gần lau nước mắt cho nàng. “Anh cần phải ra ngoài một chút. Bị cảm chân nên thấy u uất. Sau đó thì...” Anh ngưng lại. “Anh không định làm em... phải lo lắng thế này.”

Nàng lắc đầu. “Đúng đấy.” Những muốn chạy trốn khỏi bao cảm xúc trái ngược giằng xé con tim mình, nàng quay lưng bỏ anh mà đi.

Tiếng bước chân nàng vang vọng trong hành lang, nhưng nàng biết anh vẫn đang nhìn theo mình. Một phần trong nàng cău trời xui khiến anh chạy theo, mong muốn anh vòng tay ôm ngang eo nàng, buộc nàng phải thú nhận những điều nàng không muốn nói. Rằng nàng sợ. Rằng nàng không muốn anh bỏ đi. Không những tội nay. Không chỉ tội mai. Sao anh không ở lại đây mãi mãi? Lacy thậm chí còn đi chậm lại, nhưng chẳng thấy gì. Chase không đến bên nàng. Anh cũng không phải mẫu đàn ông chỉ biết yêu mãi một người. Nàng buộc phải chấp nhận điều đó.

Chương 24

Chase đã u tranh cường lại khát khao muốn chạy theo Lacy buộc nàng phải thú thật lòng mình. Nàng tưởng anh đã đi rồi nên nàng khóc, như thế có nghĩa nàng có quan tâm đến anh, dù nàng có muốn hay không. Nhưng anh đã không chạy theo nàng.

Nhắm nghiền hai mắt, anh cố làm dịu đi cơn hoảng loạn vẫn đang lùng bùng trong ngực. Năm phút trước, anh đã định vào nhà lấy hết đồ tùy thân và đi ngay. Nhưng sau đó anh bừng tỉnh; anh có bỏ đi cũng không ngăn cho Zeke quay trở lại. Và nếu hắn quay lại và Lacy, với khả năng không biết nói dối của mình, sẽ không thể làm hắn tin là nàng chưa từng gặp Chase, lúc đó rất có thể Zeke sẽ làm hại nàng. Đi hay ở, Chase cũng đã đặt Lacy vào vòng nguy hiểm mất rồi. Tuy nhiên, nếu anh ở lại thì ít nhất anh cũng có mặt để kịp thời che chở cho nàng.

Vậy nên anh sẽ ở lại. Nhưng anh phải tỉnh táo. Anh không thể hứa hẹn gì với nàng. Quý thân ơi, chắc chắn là không. Chuyện giữa anh và nàng không phải là qua đường, nhưng rồi nó sẽ đi đến đâu chứ? Anh có gì để cho nàng đâu? Nếu không có cách gì lật ngược thế cờ thì anh, Chase Kelly, sẽ buộc phải chạy trốn hoặc ra đầu thú. Đầu thú rồi sau đó anh chắc chắn sẽ phải đi tù. Dù tính đường nào, anh cũng không thể để Lacy khổ lụy vì mình.

Vậy nên bây giờ, dù có muốn bộc bạch tình cảm thật của mình với nàng đến thế nào đi chăng nữa, anh vẫn không thể – không thể làm thế cho đến khi biết được tương lai sẽ mang đến những gì.

Gần một giờ đồng hồ sau, khi Lacy vẫn còn nằm thao thức thì Chase nhẹ nhàng nằm xuống cạnh nàng. Nàng không nói, anh

cũng lặng thinh. Tiếng đồng hồ kêu tích tắc nghe sao chậm chạp như thể sắp hết pin vậy. Nàng hít vào thật sâu và ngửi thấy mùi cơ thể anh – mùi khí trời bên ngoài của gió và cây cỏ. Nhịp thở của anh hòa theo nhịp thở của nàng làm dấy lên trong căn phòng tôi một cảm giác chờ đợi kỳ lạ về những gì sắp xảy ra. Không chỉ là sắp xảy ra trong năm phút tới, mà là chờ đợi đoán trước về bước tiếp theo trong quan hệ giữa hai người.

Nàng nghe tiếng anh xoay người năm nghiêng. Mặt nệm khẽ xoay chuyển khiến tim nàng chùng xuống. Rồi sẽ chóng thôi anh sẽ đi khỏi đây. Sẽ không còn ai làm nệm của nàng lún xuống như bây giờ nữa. Tất nhiên, Fabio và ba con mèo vẫn năm bên nàng nhưng sẽ không có gì thay thế được anh.

“Không ngủ được à?” anh hỏi.

“Vâng,” nàng lúng búng nhưng vẫn hạ quyết tâm là nàng sẽ không khóc hoặc không cầu xin anh đừng bao giờ bỏ rơi mình. Nàng lao đầu vào chuyện này vẫn biết là chẳng phải chuyện lâu dài, một bài học về tình dục không gấn bó. Và Chase Kelly chắc chắn đã giảng dạy phần tình dục thật xuất sắc. Chỉ có cái phần không gấn bó mới là trực trặc.

“Anh cũng không ngủ được.” Anh cọ đầu mũi vào má nàng. “Em có nghĩ ra được trò gì” – đầu lưỡi anh thò vào tai nàng – “bất cứ trò gì giúp ta ngủ được không?”

“Chơi cờ đi. Chơi cờ luôn làm em muốn ngủ.”

“Phải em mới nói là ‘chơi cờ người’ chẳng?” Tay anh len lỏi trong áo nàng. Những lời lẽ của anh, tinh nghịch và đầy cảm dỗ, khóa lấp tai nàng. “Món đó thì anh chơi được.”

Đầu ngực nàng phản ứng tức thì, đành lại ngay khi bàn tay ấm sục của anh vừa dịu dàng lướt qua. Ôi Chúa ơi, nàng yêu bàn tay anh quá. Nàng nhắm mắt và cố không rên lớn tiếng. “Hai đứa mình xử sự như một cặp thỏ ấy, anh biết không?”

Chase bật cười. “Em vừa gợi ý một tu thế mới đây à?”

“Em không biết.” Lacy nả m nghiêng, áp má lên gối mềm để nhìn anh. Dù trong phòng tối, nàng vẫn thấy cặp mắt xanh lục bảo và nụ cười làm nàng tan chảy. “Thỏ yêu nhau thế nào cơ?”

“Theo cách của thỏ chứ sao,” anh thì thào, hôn lên khóe môi nàng. “Đừng nói với anh là em chưa thử cách của thỏ nhé?” Đoạn anh dịch người ra sau. “Em chờ anh một phút.” Tay anh rút ra khỏi áo nàng và anh nhảy xuống giường.

Nàng nâng hai vai khỏi mặt giường và trông theo anh đi ra khỏi cửa phòng ngủ. “Chờ gì mới được chứ?” nàng hỏi căn phòng vắng lặng.

Chắc anh vừa bật đèn nên nàng thấy ánh sáng ấm áp vừa xua đi bóng tối lạnh lẽo ngoài sảnh. Giây lát sau, nàng nghe tiếng nước phun từ vòi sen trong phòng tắm bên ngoài. Phải chăng anh quyết định tắm nước lạnh thay vì kết thúc những gì anh vừa bắt đầu?

Bất ngờ, anh hiện ra ngay ngưỡng cửa. Không quần áo và... căng cứng. “Đi theo anh nào.”

“Đi đâu?” Quan trọng gì chứ. Nàng sẽ theo anh đến cùng trời cuối đất, dù có phải đi qua sa mạc nóng bỏng hay giẫm lên mặt đất trải vụn thủy tinh. Nàng chống khuỷu tay lên nhìn anh.

Chase chìa tay về phía nàng. “Không phải lúc trước em có nói em thích mình yêu nhau dưới vòi sen à?”

“Hình như là có,” giọng nàng nghèn nghẹt vì ham muồn, ánh mắt dừng chệ t ở phầ n thân anh cương cứng đang chĩa thẳng lên trầ n nhà. Một cảm giác trố ng hồng, nhức nhố i tràn ngập giữa hai chân nàng. Thôi đượ c, nàng đứng là thỏ rô i.

Anh tiế n đê n bên giườ ng và nắ m tay nàng kéo xuố ng đầ t.
“Em đùa anh đầ y à?”

“Em có thể bị thuyê t phục mà.” Hắ m hỏ nhắ y tung tung cả lên thì trông không có gì khêu gợi cả, nên tồ t hơn thì chơi trò ranh mãnh khó bắ t tí – một con thỏ với tí lương tri. Nàng theo anh vào phòng tắ m.

“Để xem anh có thể làm gì để thuyê t phục đượ c em nào.” Anh xoay công tắ c trên tường phòng tắ m và ánh đèn dịu xuố ng mức lắ ng mạn. Bướ c đê n gầ n hơn, anh cho tay xuố ng eo nàng, nâng vạt áo mỏng manh của nàng và kéo qua đầ u.

Mắ t anh không rời hai bầ u ngực nàng. Anh đưa tay lên, ngậ m một ngón tay vào miệ ng. Ngón tay khi rút ra đã bóng nhắ y và tron ướ t, đê n thẳng hai đầ u ngực nàng, chậ m chậ p rê quanh thành nhữ ng vòng tròn lườ i biế ng. Đầ u gồ i Lacy nhữ n ra, nàng phải tựa người vào bầ n rửa trong nhà tắ m để khỏi ngã.

Anh quỳ xuố ng, len ngón cái vào dây lưng quầ n ngủ của

nàng và, thật từ tồ n, anh kếp cạp quầ n xuố ng. Chấ t vải cotton mê m mại trượt trên da đùi khời lên cảm giác rạo rự c xoáy ngược lên khắ p cơ thể nàng. Tay anh lầ n lượt nắ m hai cổ chân nàng nhắ c lên và ném chiế c quầ n ngủ lên trên áo của nàng dưới đầ t. Anh không đứng dậy. Thay vào đầ y, anh chỉ ngược lên tìm ánh mắ t nàng, đắ m đườ i nhìn mắ i. Tim nàng bắ t đầ u đập dồ n.

Nàng đứng đó, hoàn toàn trăn trờ trong lúc anh quỳ ngay trước mặt nàng. Năm phầ n trăm trong nàng lấ y thể làm gương ngừng, còn chín mươi lăm phầ n trăm còn lại hùng hực lửa đam mê. Có lẽ mới chỉ có chín mươi lăm phầ n trăm con người nàng là thờ. Nàng nắ m chặt mép kệ trong nhà tá m, lắ ng nghe tiế ng nước chảy rào rào và run rẩy chờ xem anh sẽ làm gì tiế p.

Nhích lên trước một chút, anh áp mặt vào bụng nàng. Lacy thờ gắ p. Nhưng như thể chẳng vội vàng gì, anh chạm vào mắ t cá chân phải của nàng, rô i chạy ngón tay anh dọc lên trên, lên trên nữa, qua bên trong bắ p vé , qua đầ u gồ i, và lên nữa, cho đế n khi đế n bên trong đùi nàng. Súc nóng ẩm ướt đầ n ú giữa hai chân nàng chờ đợi. Thôi được, dứt khoát một trăm phầ n trăm nàng là thờ rô i.

Tay anh vẫn nhích lên từ từ. Gầ n đế n ngay nơi đang nhúc nhố i nhắ t thì anh thôi không lên trên nữa. Nàng dang rộng hai chân, hy vọng anh hiểu lời mời gọi. Tay anh vẫn không nhúc nhích.

Thay vào đó, anh hôn lên mu nàng. Hôn như hôn lên môi nàng vậy, môi quỵện lấ y môi rô i... Anh nhích xuố ng một chút. Đầ u lưỡi anh lách vào khe giữa hai môi dưới, lầ n tìm đỉnh đầ u be bé nhạy cảm và búng lưỡi nhẹ qua. Lacy thờ dô c, nắ m nghiề n mắ t và dựa hẳn vào kệ.

“Lacy.” Tiế ng anh gọi xuyên qua màn sương mờ ảo của nhục cảm đang chụp xuố ng người nàng. “Em mở mắ t cơ mà, nhớ chưa nào?”

Nàng làm theo anh. Chase ngắ ng lên nhìn nàng.

“Nhìn anh này.” Anh lại đánh lưỡi qua nàng thêm hai lầ n nữa, trong lúc nàng làm đúng như anh bảo, mắ t nàng không rời anh khi anh điê u luyện mang đế n cảm giác đê mê nàng chưa từng biế t đế n trong đời. Khi anh ngắ đầ u ra sau, mắ t anh tìm ngay ánh mắ t nàng.

“Thế đã đủ thuyết phục chưa?”

Nàng không thể làm gì hơn là khẽ gật đầu.

Anh tủm tỉm cười – nụ cười thật sexy mà lẽ ra phải được cảnh báo: Anh mất hết đầu óc, nhưng chắc chắn em sẽ phải thích anh.

“Em thích tắm vòi sen bây giờ chưa?” Miệng hỏi thế nhưng anh lại đưa một ngón tay vào trong nàng, tằm thân nàng dịch về phía kệ phòng tắm. Nàng không cần sex dưới vòi sen; làm tình trong nhà tắm là đủ tốt rồi.

Ngón tay anh đi vào trong thêm hai lần nữa, sau đó anh rút hẳn ra ngoài. Anh đứng lên, cầm tay nàng dặt vào bồn tắm, phía sau tắm màn che, nơi hơi nước ấm áp bốc lên như mời mọc đợi chờ.

Dòng nước ấm mơn trớn cổ nàng lúc Lacy nhìn anh đeo bao cao su. Xong xuôi, anh tìm bánh xà phòng thoa khắp ngực nàng và cả ngực anh nữa. Sau đó, anh đặt tay lên vai nàng ép nàng sát vào tường. Hơi nước chưa hâm nóng kịp lớp gạch men trắng ốp tường khiến lưng nàng lạnh lạnh, nhưng không hiểu sao cái lạnh chỉ làm cho mọi thứ thêm khiêu khích.

“Ấn ái dưới vòi sen sẽ rất là... đáng nhớ,” Chase bảo. “Có hai tư thế phù hợp nhất.” Anh đưa tay xuống nắm hai chân nàng và nhấc bổng nàng khỏi mặt bồn tắm trắng men. Anh đè người mình vào nàng để giữ nàng áp sát vào tường.

Da ngực anh trơn trượt chà lên hai gò bồng đảo căng tràn sức sống và làm hai đầu ngực nàng đã rã lại càng cứng hơn.

Anh nhích lên một chút để đưa nàng vào đúng vị trí trước. Anh hơi chùn đầu gối và hít hông lên. Thanh gươm sắc ngọt rã chắc của anh thọc sâu. Sâu. Sâu hơn nữa. Cảm giác nóng bỏng, ngọt ngào

vê` anh làm nàng quàng hai chân mình quanh eo anh mà quẩ`n quại. Nàng rên lên nho nhỏ hòa với tiế`ng gầ`m gừ khe khẽ thoát ra từ lồ`ng ngực anh. Hai cánh tay anh đỡ dưới cánh tay nàng góp phầ`n giữ nàng áp chặt vào tường. Sau đó, anh bắ`t đầ`u ấ`n thúc nhịp nhàng. Vào. Ra.

Cao hơn. Nàng lên cao hơn mãi..

Nàng nghe tiế`ng anh thờ gấ`p hơn, gấ`p gáp thành tiế`ng, cảm nhận sức mạnh anh xả tràn. Nàng buông theo.

Mụ`m mắt trong nhịp chuyển động, trong cơn cực khoái đảo điên, Lacy không buồ`n gương lại khi Chase trượt chân té. Anh ôm chặt nàng trong nỗ lực nhắ`m chở che cho nàng khi cả hai cùng mắ`t thăng bắ`ng. Anh ngã ngồ`i đánh “thịch” xuồ`ng bồ`n tắ`m đầ`y nước. Nàng rơi xuồ`ng ngồ`i xoạc trên người anh.

Nàng ngẩng mặt ra khỏi khuôn ngực dính đầ`y bọt sữa tắ`m của anh.

“Có sao không?” Cả hai cùng cá`t lời.

Lacy thờ dồ`n, cơn đạ`t đỉnh thiên đường kia vẫn còn làm cho nàng run rẩy. Nhưng anh đã trượt ra ngoài tự lúc nào.

Nàng lại thêm một lầ`n siế`t hai đùi lại khi sóng tình dịu đi, rồ`i nàng đổi tư thế` tránh đề` đầ`u gồ`i lên bụng dưới của anh. “Em không sao.” Nước ấ`m từ vòi sen phun lên lưng nàng. “Lẽ ra ta không nên... Anh chắ`c là có sao không đầ`y?” Nàng nhìn lên về`t thương trên vai anh. Đáng ra nàng phải dừng chuyện này lại chứ; cơ thể` anh chưa thật lạnh lặn đẽ` mà...”

“Chắ`c mà.” Cô` nén đau, anh cười gương. “Ngoại trừ mảng tím bầ`m to tướng ở`mông, thế` thôi.”

Đến lúc đó thì Lacy phải cười sặc sụa. “Thì anh cũng bảo yêu nhau dưới vòi sen là rất đáng nhớ cơ mà.”

Thốt nhiên anh cũng bật cười theo. Lacy không rõ hai người ngồi đó bao lâu – trên truồng, thoải mái trong bồn tắm, vòi sen tưới nước ấm lên da lên thịt, và cả hai cùng cười vật vã. Nhưng chừng đó cũng đủ cho nàng nhận ra rằng chẳng có bao nhiêu thời gian ở bên Chase Kelly là đủ cả. Nàng muốn anh mãi mãi bên nàng.

Sáng hôm sau, Lacy tỉnh dậy trước và năm ngoái Chase đang say giấc nồng. Chúa ơi, Người đã tạo nên sự hoàn hảo nơi người đàn ông này. Khi Lacy say sưa ngắm anh – vành tai anh, cái rốn tròn tròn trên bụng anh – nàng nhận thấy mình đang nghĩ đến điều cá m kỳ: tưởng tượng một bé trai có vành tai và cặp môi giống anh, còn sống mũi giống nàng. Hoặc một bé gái mắt xanh màu ngọc lục bảo sáng lấp lánh giống anh và những lọn tóc xoắn giống nàng.

Lacy không thể phủ nhận nàng thích có con với anh lắm lắm. Nhưng bây giờ chuyện này là không thể. Lối thoát duy nhất để nàng thoát khỏi chuyện này mà không phải đeo nhẫn cưới là Chase thực chất không phải mẫu đàn ông của hôn nhân. Nhưng thậm chí nếu anh có như thế thật, nàng vẫn còn muốn làm anh đổi ý nữa là.

Nàng khẽ khàng rời phòng ngủ và đến cửa phòng tắm với niềm hạnh phúc tràn đầy. Nàng dừng bước để mặc ký ức buổi tắm đêm qua xâm chiếm tâm não mình điên đảo, cùng một thoáng ngưng ngừng, rồi nàng vào bếp chuẩn bị bữa điểm tâm. Đã đến lúc nàng phải chứng minh rằng anh không phải người duy nhất biết nấu nướng.

Nàng làm bánh bông lan cà phê phủ bơ. Đầu óc lâng lâng vì nỗi hân hoan khi khát khao nhục thể dồn nén được thỏa mãn, nàng dùng hết trứng trong tủ lạnh vào tô lớn. Sau đó, nàng xào sơ hành

tây, ớt chuông và nắ m dự định sẽ chề biề n với trứ ng lúc anh ngủ đây. Nàng lục qua tủ đờ ng, lôi ra dầ tây, rắ c chút đườ ng lên đờ rô i đờ ra ngoài rắ đờ ng.

Không thắ y đờ ng tĩ nh gì từ Chase, Lacy len lén vào phòng ngủ nhìn anh hồ i lâu. Chase vẫn ngủ say, và nàng quyề t định đờ anh ngủ cho đầ y giắ c. Nàng ra phòng khắ ch, mở tivi nhứ ng tắ t tiề ng rô i ngồ i xuồ ng sofa. Nàng lật qua cuồ n tạp chí, đừ ng lại ở vài trang đờ ngắ m nghĩa mắ y kiề u tóc mới – toà n kiề u rắ t hợp cho cô dầ u trong ngày cướ i. Lại nữa! Thắ t là vô vờ ng quá đi. Cái kiề u làm tĩ nh gì mà cứ hể ân ái xong là đầ n nàng thắ ng vào con cuồ ng đắ m cướ i á y nhĩ?

Mắ y phút sau, nàng nhìn lên xem bản tin thờ i sự và hình ảnh minh hợ a cho tin mới nhắ t hiệ n trên màn hình tivi to tướ ng. Nàng với lắ y remote và tắ ng âm lượ ng tivi.

Nữ phỏ ng việ n truyề n hình đầ ng đứ ng trướ c đờ ng sông. Tóc cô ta bó i cao, và Lacy thắ m hình đứ ng kiề u tóc á y trong tắ m voa n trù m đầ u của cô dầ u. Giắ t mình nhận ra mình không lắ ng nghe gì cả, Lacy bắ t mình tập trung vào lời bình luậ n của cô gắ i tóc và ng.

Nữ phỏ ng việ n tiề p tục nói, Lacy cô gắ ng nghe cho hiề u.:

“... ngay đây, tại hồ ` Canvas này.”

Lacy ngồ i thắ ng lên. Họ đầ ng nói đờ n vụ của Chase.

“Chú ng tôi vừa đượ thông báo,” cô phỏ ng việ n nói tiề p, “rắ ng xác của Chase Kelly, thanh tra cảnh sát thuộ c sở cảnh sát Houston, đầ đượ tìm thắ y.”

Zeke đứ ng trên vữ ng bùn quan sát mắ y người trên thuyề n khiề ng cái xác lên. Lúc nắ y hắ n đầ ng trên đườ ng đờ n nhà con-điề n-

thích-uông-trà thì nghe tin có người nhìn thấy một cái xác của người chết trôi.

Kéo cao cổ áo tránh cái lạnh cắt da giữa tiết trời tháng Hai, hấn như bé con hồ i hộp chờ quà Giáng sinh vậy. Mong là xác Chase Kelly. Tỷ lệ ăn may là bao nhiêu đây? Năm mươi-năm mươi thôi. Kelly không phải người đầu tiên nhảy xuống từ mặt cầu này. Tất nhiên, cái người đầu tiên ấy đã chết ngay tại chỗ.

Hấn sốt ruột vuốt tóc và nheo mắt quan sát những gì đang diễn ra quanh mình. Đằng kia, sĩ quan Candace đang nhìn qua mạn thuyền, như đang nhận dạng cái xác. Thành linh, anh ta vật người sang mạn thuyền bên kia và thế là cả bữa sáng đi tong. Thậm chí títt đằng này, Zeke còn nghe tiếng Candace nôn ọe. “Có phải hấn không vậy?” hấn gọi lớn.

Một người trong nhóm cảnh sát đang xúm lại quanh chiếc thuyền nhìn lên hết trả. “Đúng hấn rồi i.”

Zeke phải cắn bên trong má tự ngăn mình không toét miệng ra cười. Tình thế lại xoay chuyển theo hướng có lợi cho hấn vào thật đúng thời điểm. Giờ thì hấn chỉ còn mỗi việc trừ khử Stokes là xong. Biết đâu Nữ thần May mắn sẽ cũng lo chuyện ấy giùm hấn. Biết đâu Stokes sẽ chết trên giường bệnh. Phải rồi, điếu đó có thể xảy ra lắm chứ.

Lacy đánh rơi tờ tạp chí, hơi thở nàng tá c nghẹn, kinh hoàng nhìn lên màn hình. Nàng lập tức rời ghế sofa, chạy vào phòng ngủ, và đẩy cửa mạnh đến nỗi cánh cửa đập âm âm vào tường. Chase nhào nhào lao xuống giường, mắt trợn ngược đằng đằng sát khí. “Gi thế?” anh hỏi.

“Họ nói...” Lời nói nghẹn lại trong họng. Nàng với chiếc remote của tivi trong phòng ngủ trên bàn và bấm loạn nhấn nút. Màn hình

hiện lên quảng cáo ngũ cốc trộn trái cây khô hiệu Fruity Pebbles.

“Nói gì cơ?” Chase đưa tay lên vuốt ngực, những ngón tay anh lẩn trong đám lông ngực mềm mại.

“Họ nói... đã tìm thấy xác của anh.”

Chase cau mày suy nghĩ rât lung. Lần này thì hai tay anh lần lượt vuốt mặt. “Chắc em nghe lầm hay sao chứ,” anh nói, hai mắt còn sưng mọng vì chưa tỉnh ngủ hẳn.

Lacy những muốn đồng tình với anh ngay. Người ta không thể tìm thấy xác Chase được. Cả thân hình cao gần 1m9 ấy đang đứng cạnh giường, lỏa thể đến kêu gọi và hờm hờm hứng tình. Có lẽ nàng nghe lầm thật. Nhưng ngay sau đó, bản tin quay trở lại. Ảnh của Chase choán một góc tivi, phần còn lại dành cho phóng viên đang ngồi trước micro. “Chúng tôi nhận được tin thi thể của thanh tra Chase Kelly sẽ được chuyển sang nhà xác.”

Lacy liếc sang Chase, lúc này đang nhìn trân trối vào màn hình, mắt tròn tròn sưng sột. Nàng quan sát cục yết hầu trên cổ anh nôn nóng chạy lên chạy xuống.

Mãi sau, anh khẽ ch mép nặn ra một nụ cười ngái ngủ và quay sang nàng. “Em biết gì không?” Anh đưa tay kia lên vuốt ngực. “Là người chết nhưng anh lại đang cảm thấy thật khỏe đấy.”

Chuông điện thoại reo. Không màng đến khả năng người gọi có thể là mẹ mình, Lacy nhấc vội ống nghe. “Tôi nghe đây.”

“Lacy, tôi Jason đây. Chase... cậu ấy còn ở đó không?” Giọng Jason khản cả đi vì lo lắng, cho nàng thấy u hiều tình bạn thân thiết họ dành cho nhau.

Nàng nhìn sang Chase. “Có ạ. Và anh ấy vẫn còn thở đây này.”

Từ đầu dây bên kia tiếng Jason thở hắt ra nghe rõ mồn một.
“VẬY hai người đã xem tin mới nhất rồi nhỉ?”

“Ừ.”

“Tôi nói chuyện với cậu ấy được không?”

Nàng trao óng nghe cho Chase. “Jason đã ấy.”

Lacy quanh quẩn bên anh để lắng nghe, nhưng cả nửa cuộc nói chuyện của họ làm nàng chẳng hiểu gì cả. Khi Chase gác máy, nàng nhìn anh hỏi. “Sao rồi anh?”

“Jason cũng ngạc nhiên không kém mình. Cậu ta sẽ đến nhà xác xem thử có tìm câu trả lời nào hay không.” Chase từ mép giường bên kia đi vòng sang và đặt một cái hôn lên trán nàng. “Em từng mây mưa với người chết bao giờ chưa?” anh cười cười.

Nàng cười đáp lại. “Chưa. Nhưng sau khi biết thế nào là khoái cảm tuyệt vời rồi, em thấy hai người tình duy nhất của em đáng mang ra xử bắn vì tội kỹ năng thiếu sót.”

Anh bật cười. Rồi anh vòng tay dịu dàng kéo nàng sát lại cơ thể không mảnh vải và vẫn còn sống của anh, mà hôn. Lát sau, khi anh rời ra để thở, anh ngẩng đầu hít hà. “Mùi gì thơm quá. Em nấu ăn đấy à?”

Nàng cười gật đầu.

“Nhưng nấu ăn là việc của anh mà.” Anh vuốt nhẹ má nàng.

“Vì anh chết rồi nên em cho anh được nghỉ một ngày!” Nàng ném quần jean cho anh rồi kéo tay anh sang bên.

Cả ngày hôm đó, họ ngồi chờ điện thoại và xem tivi nhưng tất cả đều vô ích. Chase lại bày những mảnh giấy ghi chép trình tự thời gian ra và anh lập thêm bản liệt kê các chi tiết từ vụ Lakes. Nếu anh kết hợp hai ghi chép này với nhau, biết đâu anh sẽ tìm được mối liên hệ. Chase cũng đặt kè kè súng bên mình. Nếu Zeke có quay lại, anh sẽ không phải bị động.

Lacy dành không gian cho anh làm việc, chỉ khi thấy cần nàng mới đến bên anh mà thôi. Nàng nấu ăn cho anh, mang thuốc kháng sinh và đồ ăn nhẹ vào cho anh, và hôn anh mỗi khi anh căng thẳng vì công việc.

Sau bữa trưa, Chase vẫn làm việc rất căng. Anh hết xào xáo giấy tờ của vụ này rồi lại quay sang lật giở ghi chép từ vụ kia. Giữa lúc đó, Lacy mang giỏ quần áo bước vào. “Cậu bé to xác ơi, cởi quần ra đi nào.”

Anh ngẩng lên nhìn. Chúa ơi, anh yêu nàng. “Sex, sex, sex. Anh càng trao cho em, em càng đòi thêm nữa. Em không nghĩ được chuyện gì khác ngoài chuyện ấy à?”

Nàng tặc lưỡi. “Anh cởi quần ra để em mang đi giặt cơ mà.”

“Muốn anh cởi quần thì em cũng phải cởi luôn mới được,” Chase mặc cả.

“Không được đâu. Anh đang bận.” Nàng chỉ về đồng hồ giấy tờ.

Cách nàng nói chữ bận làm anh thất cắc mắ c liệu không biết nàng có thấy bị bỏ rơi không. À thôi, anh sẽ chữa cháy ngay. “Bận ư? Xem nào, bận đập đầu vào tường...hoặc làm tình với cô nàng kêu gọi nhát bang Texas. Hừm, để nghĩ xem sao.” Anh gãi đầu. “Thôi được, làm tình thối ng rồi.” Anh nhướn nhướn mày. “Cởi quần ra đi.”

“Không, em không đùa đâu. Em không muốn anh đánh giá em là loại con gái... không ai chịu nổi. Anh còn phải làm việc.”

Anh nhíu mày, trêu nàng. “Cái đang không chịu nổi là của anh, không phải của em.” Anh đứng lên, dềnh dàng cởi nút và kéo khóa quần xuống. Nàng đảo tròn mắt chịu thua.

Anh đé n gâ n nàng. “Vội lại, anh không thích bị từ chối đâu.”

Nàng đùa theo, bước sang bên tránh anh và vẫy vẫy ngón tay từ chối, nhưng nụ cười khêu gợi trên môi nàng còn hơn lời mời gọi. Anh giật rỏ quần áo trên tay nàng. Quần áo bắn rơi ra vung vãi. Lacy cười khúc khích chạy theo nhặt rỏ. Anh bắt kịp nàng ngoài sảnh và cởi quần nàng ngay đấy, làm tình với nàng ngay đấy – ngay giữa sàn nhà ngoài sảnh cùng bốn con thú cưng ngo ngác đứng nhìn. Ngay cả Samantha cũng đã quen với sự có mặt của anh trong nhà... hoặc có thể con mèo mướp ấy thấy lạ nên chăm chú ngắm nhìn. Chase mặc kệ; lúc này anh chỉ muốn được tận hưởng cùng nàng. Người chết trôi mà được như anh thì không có gì đáng phải phân nân cả.

Sau đấy, Lacy giật lấy quần jean của Chase và xỏ chân vào quần len của nàng. Nàng trông hài lòng, dục tình thỏa mãn. “Thật điên rồ! Nhìn xem con gái sẵn sàng làm những gì để anh chàng của mình được mặc quần áo sạch kìa.”

Trên trụ nầm trên nệm nhà, Chase xoa xoa hai đầu gối đau rát vì cọ sát xuống nệm nhà. Lời nàng nói vang lên trong tâm trí anh. Nàng vừa gọi anh là “anh chàng của mình”. Chase vừa muốn nhảy lên vì vui mừng vừa muốn từ chối không dám nhận.

Sau khi tìm được chiếc quần len anh từng mặc lúc trước, Chase trở lại sofa và đọc lại những ghi chép lộn xộn. Anh nôn nóng muốn

giải quyết cho xong vụ này, khi thật, để anh được làm anh chàng của nàng.

“Cậu nói không phải hă n nghĩa là cái quái gì đâ y hử?” Zeke quát vào mặt viên cảnh sát từ ban chuyên án giết người thật xui xẻo vì phải đi báo tin cho hă n. “Candace đã nhận diện và xác định là hă n cơ mà. Thằng â y còn nhìn thẳng vào xác chết rồi mới nói đó là Chase.”

“À, vâng, anh ta đã sai. Tay được vớt từ con sông có lẽ giống Chase Kelly thật, nhưng thực tế đó không phải là hă n. Người này gốc Mỹ la tinh. Không phải Kelly!”

Zeke nhắm nghiền mắt và thấy cả thế giới quanh hă n đang sụp đổ.

“Tụi tôi đang lấy vân tay của xác người chết trôi và có lẽ chúng sẽ cho biết thêm vài điều.”

Vân tay thì cũng chẳng nói cho Zeke những thứ khôn nạn mà hă n chưa biết. Hă n biết rõ rành rành danh tánh nạn nhân được trục vớt ngoài sông kia; chính hă n là người bắn vỡ sọ thằng nhóc đó mà lại.

Zeke quay ngoắt người bỏ đi dọc hành lang.

“Anh đi đâu đâ y?” viên thanh tra hỏi với theo. “Tôi đang định hỏi anh mấy câu đây.”

Zeke không trả lời; hă n không dừng lại. Nhưng hă n biết mình đang đi đâu. Xuống Địa ngục chứ còn đi đâu nữa. Nhưng trước hết, hă n phải chắc chắn rằng hă n sẽ không xuống đó một mình.

Đầu tiên là Stokes, sau đó đến Kelly. Phải, hẳn sẽ không xuống đó một mình đâu.

Chương 25

Chiều hôm ấy, Lacy cầm máy chụp hình kỹ thuật số nhỏ xíu chạy vào phòng khách. Nàng đang đuổi theo con mèo trắng mặc trang phục ông già Noel.

“Sweet Pie!” Nàng gọi nhưng con mèo chui xuống gầm ghế sofa. Đặt máy ảnh cạnh chân Chase, nàng quỳ xuống ngó vào gầm ghế. “Sweet Pie, tao sẽ cho mày một hộp cá Fancy Feast... nếu anh Chase chịu ăn chung với mày.” Nàng ngẩng lên nhìn anh cười; rồi quay lại con mèo. “Ra đây nào, cưng. Tao chỉ cần chụp một tấm là xong thôi.”

Chase nhặt máy ảnh lên ngắm nghía. Có gì đó khơi gợi ký ức anh. Thốt nhiên, chỉ trong chớp mắt, mọi chuyện bỗng ăn khớp với nhau. “Mẹ kiếp. Ra là thế.”

Lacy ngẩng phắt lên. “Thế là gì thế?”

Đầu óc anh quay cuồng. “Pablo Martinez. Sao trước đây anh không nhớ ra chuyện ấy nhỉ?”

“Trước đây nhớ ra chuyện gì?” nàng hỏi.

Anh chạy đến bên điện thoại. Đưa tay ra sau sờ túi quần, đến lúc ấy anh mới nhớ mình đang mặc quần len. “Quần jean của anh? Quần anh đâu rồi?”

“Trong máy giặt rồi. Anh nhớ không? Lúc nãy yêu nhau xong, em mang đi luôn mà.”

“Chết thật!” Chase phóng như điên ra phòng giặt và thâm nhập vào phòng giặt trên màn hình máy ảnh không bị nhòe đến mức không

đọc được. “Chết tiệt!” anh chửi rủa khi giặt cửa máy giặt lôi chiếc quần khỏi đống nước xà phòng. Nước từ quần anh chảy lên láng trên nền nhà. “Thế em không kiểm tra túi trước khi giặt à?”

“Xin lỗi nhé, chắc là cuộc làm tình trong hành lang đã làm em ngỡ ngàng chút ít.” Chân mày nàng cong lên vẻ hơi khó chịu.

Anh nhẹ tay rút mảnh giầy và giờ ra xem. Mực có bị nhòe nhưng vẫn còn đọc được.

“Anh định gọi cho ai vậy?” nàng hỏi, và anh đã thấy cơn hờn giận trong ánh mắt nàng.

“Chờ anh một phút đã.” Anh nhả n số trên tờ giầy.

Chuông điện thoại reo ròi ngay sau đó máy ghi âm tự động bật lên. Anh nghiên rắng. “Jason, gọi ngay cho tớ đây.” Dứt lời, anh tức tốc dập mạnh điện thoại.

“Có chuyện gì thế?” Lacy hỏi. Vẻ nghiêm trọng trong giọng nàng khiến anh phải quay lại.

“Là Martinez. Chính hắn là điểm chung giữa vụ Lakes và máy ngày gần đây.”

“Martinez là ai? Với lại vụ Lakes nghĩa là gì?” Lacy hỏi.

Chase vuốt mặt. “Hắn là tay chỉ điểm. Thằng nhóc con lai, lúc nào cũng tưởng mình là James Bond. Hắn thích những thiết bị lạ lùng, như máy ghi âm cực nhỏ, và... máy ảnh của em làm anh chợt nhớ đến hắn đây. Martinez luôn mang theo máy quay chụp bé tí tẹo mà. Có lần, hắn khoe với anh chiếc máy ảnh chỉ nhỏ bằng hộp diêm và bảo hắn dùng máy ấy bí mật chụp hình những vụ buôn bán ma túy ngoài đường phố.” Chase đi đi lại lại trong bếp.

“Tuần trước hẳn gọi cho anh, bảo có chuyện cần cho anh hay. Hẳn muốn anh đến chỗ hẹn của bọn anh để lấy thứ gì đó.”

“Chỗ gì của bọn anh?”

“Nhưng anh không để ý những gì hẳn nói. Em không hiểu đâu, Martinez kỳ cục lắm. Thường thì hẳn toàn đưa thông tin vụn vặt, chẳng hạn một thằng nhóc bán có một điều cần sa thôi. Nhưng đúng là có một lần, thông tin hẳn cung cấp rất quan trọng bởi nó dẫn đến vụ một cô gái bị chết thảm. Tên cô ấy là Brandy Lakes. Nhưng không hiểu sao sự vụ chỉ dừng ở đó, mãi không tiến triển được. Rất là quý quái. Thế rồi...” Chase anh ngửa mặt lên trời than. “Trời ơi!”

“Gì nữa?” Lacy lại gất.

“Hẳn... vóc người hẳn bằng anh, tóc hẳn cũng màu nâu sậm.”

Lacy chớp mắt. “Thế có gì không tốt nào?”

“Nếu hẳn vừa được trục lên khỏi hồ thì xác ư đã ư.”

“Ồ, anh cho rằng... Thế thì kinh khủng quá.”

Chase gật đầu. “Đúng thế đã ư.” Anh vội vã vào phòng ngủ. Lacy đi theo. Chase với lấy áo thun và mặc vào. “Anh cần mượn xe của em.”

“Anh định đi đâu?” nàng hỏi, giọng căng thẳng.

“Anh phải đi lấy thứ Martinez để lại cho anh.”

“Nhưng ở đâu... hẳn để nó ở đâu mới được?”

“Trong một ngăn tủ để đồ trong phòng tập thể hình. Sau vụ Lakes, hẳn có đưa cho anh một thẻ tập của tủ ấy. Martinez bảo

hắ n thuê ngăn tủ đó làm chỗ trao đổi vật dụng cho anh và hắ n. Bảo rằ ng hắ n sẽ liên lạc anh rồ i để thông tin lại trong ngăn tủ đó. Anh thậm chí còn không biế t đã làm gì với cái thẻ quý quái ấy rồ i.”

Chase lấ y ví trong ngăn kéo của nàng và lấ y hế t những gì có trong ví ra. Trong số đó có vài mảnh giấ y nhòe nhoẹt vì ướt nước hồ .

“Phòng tập thể hình nào thê anh?”

“Chế t rồ i!”

“Cái gì cơ?”

Chase lại vơ mọi thứ nhét lại vào ví. “Cái thẻ hắ n ở nhà anh mấ t rồ i.”

“Anh đành phải chờ Jason thôi.”

“Không được. Anh đã lãng phí quá nhiề u thời gian rồ i.”

“Lãng phí ư?” Giọng nàng hờn dỗi khiề n anh phải nhìn lên, nhưng thôi khỏ quá!

“Lacy, giờ anh không có thời gian trả lời chấ t vắ n. Nhấ t định anh phải làm cho xong chuyện này. Đế n lúc đó, mình sẽ cùng ngô i bàn về ...”

“Nhưng nguy hiểm lắ m. Có thể Zeke đang đợi để đón lố ng anh ngoài kia. Có thể ngay lúc này, hắ n đang theo dõi nhà anh, hy vọng anh sẽ trở về đó. Em toàn thấ y thê trên phim thôi. Và rồ i, như một thắ ng khùng, người hùng cứ thản nhiên bước vào rồ i bị...”

“Chuyện này không phải phim ảnh gì cả. Cho anh mượn xe nhé?”

“Anh sẽ bị giế t mấ t. Em không thể để điề u đó xảy ra.”

“Anh không chệ t được đâu mà lo. Đưa chìa khóa cho anh đi, Lacy.”

Nàng cắ n môi. “Hãy để em đi. Để em đi đê n nhà anh. Hắ n không theo dõi em đâu.”

Chase trợn mắ t. “Hắ n nhận mặt được em mà. Em từng mời thắ ng khố n á y vào nhà uố ng trà, không nhớ à?”

“Hắ n nhận mặt anh còn dễ hơn. Còn em, em sẽ... em sẽ đội mũ che mặt hay làm gì đại loại thế . Khoan đã. Em biế t rô i. Em biế t phải làm gì rô i. Em có thắ y trong phim Các Thiên Thắ n của Charlie rô i. Em biế t phải làm gì rô i anh ạ.”

Chase túm lắ y hai vai nàng mà lắ c. “Lacy, đây không phải một tập trong phim Các Thiên Thắ n của Charlie.” Anh hít vào một hơi cô trá n tĩnh. “Cứ đưa chìa khóa cho anh đi. Anh xin em đắ y.”

“Không.” Nàng bướng bỉnh vênh mặt lên, trông vừa đáng yêu vừa làm anh tức không chịu nổi.

“Em không có đi đâu hế t,” anh nói, giọng không cô che giắ u đi vẻ nghiêm trọng lạnh lùng.

“Vậy thì em sẽ không đưa chìa khóa cho anh.”

Anh cúi tiế t đi vòng qua nàng ra phòng khách vì anh biế t rõ nàng để túi xách trong đó. Nàng lẻo đẻo theo anh suố t dọc đường ngang qua sảnh.

“Nế u anh lắ y chìa khóa của em, em sẽ đi theo anh. Em sẽ...”

“Em còn xe nào nữa đâu mà đòi đi theo anh chứ?” Anh giật phắ ng túi xách của nàng và đắ c ngược túi đồ hế t những gì có trong đó xuố ng nề n nhà lát gỗ.

“Em sẽ... Em có danh thiếp của Zeke. Em sẽ gọi cho hắ n.”

Chase chớp lắ y chùm chìa khóa và trợn mắ t nhìn nàng. “Em định báo cho hắ n anh sắ p về nhà ư? Em muố n anh chề t hay sao vậy?”

“Không phải thế. Em sẽ bảo hắ n là em có biế t gì đó. Hắ n sẽ đế n đây, và thế là hắ n sẽ... hắ n sẽ... hắ n sẽ không đón lố ng anh ở nhà anh được.

Chase sừng sồ t nhìn nàng. “Và rô i thay vào đó hắ n sẽ giề t em. Trong phim Các thiên thầ n của Charlie có tình tiế t đó nữa à?”

Chase thắ y có ánh thếp trong cặp mắ t xanh nhạt của nàng. Nàng nghiêm túc đây. Người phụ nữ này đang rắ t nghiêm túc. Nàng sẽ gọi cho Zeke. Tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm. Nàng yêu anh nhiề u đế n nỗi nàng sẽ nhận nguy hiểm về mình.

Lacy nhún vai, ưỡn hai vai như chiế n binh sắ p ra trận. “Anh có cho em đi theo không đây?”

Chase vung chân đá vắ ng túi nàng vào góc phòng. “Lacy, em chớ có làm thế !”

Nàng chồ ng hai tay lên bờ hông bé nhỏ. “Anh đã làm thế thì có. Anh đã kéo em vào vụ này và bây giờ thì quá muộn rô i.”

Hai mắ t Zeke nóng rắ t cùng với dạ dày khi hắ n bước dọc hành lang bệnh viện. Vừa lúc ấy, vợ Stokes dắ t hai đứa con trai từ ngã rẽ gầ n đó bước ra và đứng ngay trước mặt hắ n. Thứ a xít đáng ghét lại bơm mạnh trong bụng hắ n.

“Chào bác Duncun đi các con,” vợ Stokes bảo hai đứa con. “Hai con hãy nói với bác rằng các con rất biết ơn những gì bác đã làm cho chúng ta khi bác ở lại bệnh viện canh bố. Và bác đã kịp thời đến trợ giúp bố.”

Hai đứa trẻ rụt rè ngược lên lí nhí cảm ơn. Rồi vợ Stokes chạm nhẹ vào cánh tay Zeke. Trớ trêu thay, đúng lúc đó hấn chợt nhớ đã lâu lắm rồi mới có một con người chạm vào mình. Chạm có chủ ý. Vài lần hấn có đi chơi gái ăn bánh trà tiêng, nhưng cái chạm tay lần này không phải vì sex, đây là cái chạm giữa người với người. Là sự tử tế mà hấn không xứng đáng có được. Sự cảm động như dòng điện chạy lên cánh tay hấn.

“Cô y tá kể mỗi ngày ít nhất anh gọi điện đến hỏi thăm cả chục lần. Tôi chỉ muốn anh biết điều ấy có ý nghĩa lớn lao đến thế nào.”

Zeke cố gạt đầu, mặc dù một phần trong người hấn đang tê dại. Hấn nhận ra phần tâm hồn ấy đã tê dại từ lâu. Từ khi hấn bị vợ bỏ, từ khi tòa xử quyết giám hộ hai con chung thuộc về vợ. Từ khi hấn phải nhìn thấy một người đàn ông khác vào nhà mình, xen cở trước sân, và đưa con mình đến trường dự họp phụ huynh.

“Tôi... tôi mừng là...” Dạ dày hấn lại dày vò. Hy vọng lại trở về trong đôi mắt của vợ Stokes và nhận thấy điều ấy làm Zeke như người thiếu dưỡng khí. Chẳng phải là đêm qua bác sĩ đã cảnh báo tình trạng không khả quan lắm đó sao? Vậy mà vợ anh ta vẫn hy vọng. Zeke tự hỏi cô ta khùng thật hay có người vừa báo tin vui cho cô ta vậy?

“Cậu ấy sao rồi?” Gắng giọng mãi hấn mới mở miệng.

Vợ Stokes mỉm cười. “Đỡ rồi rồi ạ. Thậm chí có lúc anh ấy còn tỉnh táo, dù chỉ trong một giây thôi. Khoảnh khắc tuy ngắn

ngủ nhưng anh ấy nhìn thẳng vào tôi.” Mắt chị rơm rớm.

A xít lại tràn vào dạ dày Zeke. “Này, tôi... tôi có việc phải đi.” Tiếng bước chân hẫ hẫ vội vã bỏ trốn trên nền nhà bệnh viện bỏ dọ vào tai hẫ hẫ.

Lacy bước vào xe moóc vừa là nhà vừa là tiệm bán hoa của Kathy. Chuông cửa kêu leng keng.

Đang chăm chú cân chỉnh một lọ hồ`ng, Kathy ngẩng lên nhúu mày. “Có chuyện gì thế? Cậu mất số` điện thoại của anh thợ sửa ô`ng nước à?”

“Thế` cậu cũng tin là tớ ngủ với anh ấy sao?”

Kathy bắ m cắ t một phiế`n lá thừa. “Không. Nhưng Sue tin chắ c cậu ngủ với anh cảnh sát của cô ấy.”

“Không, tớ không hề`.” Lacy tựa vào quầ`y.

Kathy rút một bông hồ`ng ra bắ m bỏ cành. “Nế` u vậy chắ c chắ n cậu ngủ với Peter rô`i.”

Lacy chán nản. “Không luôn.”

“Vậy chứ cậu ngủ với ai?” Kathy nhòai người trên mặt quầ`y.

“Có lẽ tớ chẳng ngủ với ai cả.”

Kathy xia mũi kéo về` phía nàng. “Rõ ràng cậu mặc ngược áo nhé. Với lại cậu có biế`t nói dô`i đâu mà.”

Lacy thờ dãi và quyế`t từ nay không nói dô`i nữa. “Thôi được. Tớ có làm chuyện ấy nhưng không phải với Bradley, hay Jason Dodd, càng không phải với Peter.”

Một bên mày của Kathy chạy ngược lên trán. “Thế ra cậu giấ u anh nhân viên FedEx trong phòng ngủ à?”

“Không phải!”

“Hay chàng bác sĩ thú y?”

“Không mà. Kathy này, tớ hứa sau này tớ sẽ kể hế t với cậu. Còn bây giờ, tớ có việc nhờ cậu giúp đây.”

“Việc gì vậy?” Kathy cắ m lại bông hoa vào bình.

“Tớ câ n mượn xe tải Voi Trắ ng và... và một bộ đồ ãng phục của nhân viên giao hoa tận nhà cùng một bình hoa thật to nữa.”

Kathy nghiêng đầ u chăm chú nhìn nàng. “Và cậu làm thế vì...”

“Tớ không thể nói đượ c.” Lacy tiế n đế n sát quầ y. “Tớ xin cậu đầ y, Kathy. Lầ n này cậu phải tin tớ. Tớ chỉ câ n mượn vài tiế ng thôi, với lại tớ sẽ để chìa khóa ở đây. Nế u cậu câ n giao hàng thì cứ lắ y xe tớ.”

Kathy tự ái. “Tại sao cậu...”

“Làm ơn giúp tớ, né Kathy?” Lacy bỏ chùm chìa khóa lên quầ y. “Không hỏi han gì cả. Chuyện tớ i mật. Giờ tớ chưa thể nói gì đượ c. Chỉ làm theo tớ thôi.”

Kathy nhăn mũi. “Cậu biế n thành James Bond từ khi nào vậy?” Cô há t bím tóc đỏ ra sau vai và thở dài. “Thôi đượ c. Nhưng Voi Trắ ng phải trở về không sút mề gì hế t đầ y. Một vế t xước cũng không. Tớ vừa mới cho sơn lại và sơn cả logo của cửa hàng lên đó nữa. Tớ tô n gầ n hai ngàn đô đầ y.”

“Không chút sứt mẻ. Hiểu rõ ì.” Lacy cười hớn hở và chạy vòng ra sau quầ y ôm hôn bạn.

Kathy lắ c đầ u. “Tự nhiên tớ có linh cảm là tớ sẽ phải hớ i hận đây.”

Tự nhiên Chase có linh cảm sau này anh sẽ phải hớ i hận vì đã cho nàng đi cùng. Cục kỳ hớ i hận là đầ ng khác. Trời ạ, nế u Lacy gặp chuyện anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Nhưng Lacy không dọa anh; anh đã đọc được điề u á y trong đôi mắ t xanh lơ của nàng. Nế u anh không cho nàng đi cùng, Lacy sẽ gọi cho Zeke ngay. Điên thật – cô gái này hâm thật rồ i! Lacy đã thật sự quên mắ t thực tại. Anh đã phải lòng một cô gái dai khờ.

Tuy nhiên, anh phải thừa nhận rằ ng ý tưởng mượn xe tải giao hoa và giả vờ mang hoa đế n cho khách hàng trong tòa cao ô c có căn hộ của anh là rấ t có lý. Có lẽ sau khi chuyện này kế t thúc, anh sẽ bắ t đầ u coi phim Các thiên thầ n của Charlie chiế u lại mắ t thôi.

Khi Lacy mặc áo bảo hộ liề n quầ n đầ u đội nón và khệ nệ bung bình hoa hờ ng vàng từ tiệm ra xe, tìm anh lại chùng xuố ng và nỗi sợ hãi lại chề ngự tâm não anh. Anh thà chề t hay rục xương trong tù còn hơn là để nàng bị tổn thương. Trời đầ t ơi, tại sao nàng không chịu nghe lời anh nhỉ?

“Đi thôi.” Nàng mở cánh cửa cạnh ghê tài xế và lắ c lắ c chòm chìa khóa trước mặt anh.

Anh ra khỏi xe và nhìn trừng trừng vào nàng qua mui xe. “Lacy này? Làm ơn ở lại đây đi. Anh sẽ lái xe tới đó và mang hoa vào, được không? Nế u có chuyện gì xảy ra cho...”

“Không đời nào.” Nàng đẩy hông đóng sập cửa lại.

“Em không biết đúng sai gì cả. Quỷ tha ma bắt t!” Anh lo cháy lòng khi bước đến bên nàng.

Nàng ấn bình hoa vào tay anh và mở cửa xe tải.

“Để anh lái cho,” anh đề nghị.

“Không.” Nàng ôm chùm chìa khóa sát vào ngực. “Nếu Voi Trắng có làm sao, Kathy sẽ nghiền nát em làm phân bón.”

“Anh chẳng quan tâm chút gì đến cái xe này hết.” Anh leo lên ghế hành khách. “Lo là lo cho em thôi.” Anh bực bội sập cửa xe. “Đây không phải một tập phim khôn nạn trong Các thiên thần của Charlie đâu.”

Nàng quay đầu sang, vẻ mặt bơ bơ. “Anh sống ở đâu thế?” nàng hỏi và khởi động xe. Thốt nhiên nàng há hốc. “Thật không thể tin được là em đang ăn năn với một người mà thậm chí anh ta ở đâu, em cũng không biết!”

Zeke lái xe về căn hộ của hắn trong khi đầu óc hắn tê bại. Hắn ngơ i trong xe, mắt ngó trần trụi i khoảng không trước mặt. Hy vọng xẹp dần ra khỏi hắn như không khí thoát ra ngoài quả bong bóng đã phơi nắng cả ngày. Hắn lấy khẩu súng ra, đặt trong lòng và đăm đăm nhìn nó. Đoạn hắn chậm chậm cầm súng lên dí họng súng sát vào thái dương mình.

Tay hắn run lẩy bẩy dù hắn tự xi và mình là thằng hèn nhất vô phương cứu chữa. Hắn có thể lấy mạng người khác. Hắn có thể giết người, nhưng lại quá hèn nhất không dám lấy mạng mình. Để chấ m dứt cơn khổ sở. Mẹ kiếp p! Hắn đáng phải chết.

Hắn nhét khẩu súng vào miệng, cảm nhận vị thép lạnh tanh nơi cuống lưỡi. Dạ dày hắn nhộn nhạo làm Zeke rút khẩu súng xuống

sàn xe. Quệt ngang miệng xong, hắ n ngửa đầ u tựa hẳn người vào thành ghê và cắ n môi để n khi hắ n nể m thắ y vị máu.

Con thịnh nộ dâng cao thề chồ cho cảm giác tử thân đè nặng lờ ng ngực hắ n suồ t má y giờ qua. Lỗi tại thắ ng Kelly cả. Zeke với tay để n chìa khóa để mở máy xe. Hắ n sẽ đi tìm Dodd và dầ n cho gã một trận để moi ra sự thật. Nế u Kelly còn sớ ng thì Dodd sẽ phải khai ra, bắ ng không gã sẽ phải chề t.

Hắ n lôi điện thoại từ trong túi ra rồ i bắ m sớ . “Thắ ng đầ y giờ đang ở đầ u?” hắ n hỏi khi Bruno nhắ c máy.

Bruno ngầ n ngừ. “Hắ n vừa trở lại căn hộ của Kelly.”

“Tồ t. Tao sẽ ghé đố ngay.” Zeke nhắ n nút tắ t máy, quắ ng điện thoại xuồ ng sàn xe cạnh khắ u sắ ng.

Có lẽ không chỉ mình Stokes và Kelly xuồ ng đầ ngực với hắ n đầ u. Ngay cả Dodd rồ i cũng phải chề t chung với hắ n.

Chương 26

Lacy nhấ n mấ sô an ninh do Chase đọc lên cho nàng. Lúc nấ, anh khắ khắ bắ t nàng phải lái xe quanh bãi đậu xe của khu nhà đế n bôn lầ n để anh chắ c chắ n không nhìn thấ y ai theo dõi họ. Cuố i cùng, nàng đậu xe và tắ t máy. “Chìa khóa căn hộ của anh đâu? Vớ i lại, em sẽ tìm ra thẻ chìa khóa của ngăn tủ ở đâu mới đượ ?”

“Thay đổi kế hoạch, anh sẽ vào.” Chase đưa tay vuồ t mặt, lại liề c quanh khu đậu xe thêm lầ n nữa.

“Không đượ . Thẻ nào cũng có người nhận ra anh mấ t.”

“ Này Lacy...”

“Dám nói em không đúng ư Chase? Anh thực sự nghĩ là mình vào đượ trong đó mà sẽ không có người bắ m máy gọi cảnh sát ngay ư?”

Lacy nhìn ra sự thật đúng đắ n trong những lời của mình làm anh ngây người, thế là nàng ép tới: “Nghe em đi. Sẽ chẳng ai để ý khi thấ y em đi vào đâu. Em vào mấ y phút rồ i ra ngay thôi. Chẳng có gì phải lo lắ ng cả.” Nhưng dù bề ngoài cô tỏ ra bình tĩnh, nhưng bên trong đầ u óc nàng đang bắ n loạn. Lạy Chúa! Lacy không biế t thế nào mà Chase lại làm việc như thế này hàng ngày đượ nhi.

“Lacy, anh xin em.” Anh vuồ t má nàng dỗ dành. “Em hãy ở trong xe đi. Anh sẽ vào trong đó.”

“Thế ngộ nhớ hôm nay anh bị bắ t thì sao nào? Anh sẽ bị bắ t giam trước khi anh phơi bày ra ánh sáng việc làm bắ t lương của tên Zeke. Anh biế t em nói đúng mà.” Nàng nhắ m mắ t cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh. Nàng yêu anh mấ t rồ i. Ngộ ra điề u này lẽ ra

sẽ làm tim nàng bất ổn cả lên, nếu như lúc này tim nàng đã không rộn rạt bất ổn cùng gan ruột.

“Chìa khóa.” Nàng chìa tay ra. “Chúng mình đang lãng phí thời gian đây.”

“Căn hộ 215.” Anh nghiên chặt hàm nhưng vẫn thả chìa khóa vào lòng bàn tay nàng. “Thẻ chìa khóa màu xanh da trời có in chữ ‘Ace Gym’. Nó chỉ có thể nằm ở giỏ quần áo trong tủ phòng tắm, hoặc trong ngăn kéo trên cùng bên trái của tủ gương trong phòng ngủ của anh. Em vào đó lấy thẻ rồi ra ngay nhé. Anh chờ em ba phút thôi rồi sẽ xông vào đây.”

“Mười phút,” nàng nài nỉ. “Cho em mười phút đi.”

“Năm.”

Nàng cúi xuống ôm bình hoa đặt trên thanh đỡ giữa chiếc ghế. Hương hoa hồng dâng đầy mũi nàng. Lacy mở cửa xe, và quay lại thoáng mỉm cười với anh.

“Nhớ vào rồi ra ngay nhé Lacy,” anh dặn nàng lần nữa khi nàng đóng cửa xe lại.

Nàng gạt đầu, tay ôm bình hoa che một phần khuôn mặt. Lúc bước trên bậc tam cấp dẫn lên cửa chính của tòa cao ốc, cảm giác sợ hãi theo máu từ tim nàng truyền đi khắp cơ thể. Nàng sờn gai ốc và những sợi tóc nhỏ sau gáy nàng như muốn dựng đứng lên. Nhưng trong thâm tâm, nàng phải công nhận rằng nàng cảm thấy táo bạo và hơi chút hưng phấn. Một thiên thần đích thực của Charlie, nàng thà nghĩ.

Tầng trệt khu nhà có nhiều người qua lại. Lacy vào thang máy, mặt được che chắn bởi máy cọng măng non. Cửa thang máy bắt

đầu khép lại thì bất thành linh, chẳng biết từ đâu một bàn tay len vào giữa hai cánh cửa. Lacy cắn môi, nhưng rồi nhẹ cả người khi thấy hai cô gái vội vã bước vào. Nàng lùi lại một bước nhường chỗ cho bọn họ.

Cô gái tóc nâu có cặp mắt nâu to tròn bước đến cạnh nàng, còn cô tóc vàng cao lớn, khá chải chuốt và sành điệu trong bộ vét lụa màu hồng đứng trước mặt nàng.

“Kìa Jessie, chào cô,” cô tóc nâu chạm vào tay cô tóc vàng.

Jessie ư? Phải chăng đây là cô Jessie nấu-bữa-tôi-và-lên-giường cùng ấy? Lacy hé mắt nhìn qua khoảng trống giữa những bông hoa hồng mong nhìn kỹ hơn cô gái tóc vàng nhưng khổ nỗi cô ta đứng quay lưng lại nên nàng không thấy gì ngoài sóng tóc đỏ dài. Tóc đẹp thật.

“Chào,” Jessie đáp lời. “Tình hình tìm việc làm của cô thế nào rồi?”

“Chán lắm,” cô tóc nâu đáp, chợt liếc sang Lacy và tỏ vẻ quan tâm. “Có phải cô mang hoa lên căn hộ số 400 không? Một cử chỉ ngọt ngào cũng có ích cho tôi mà. Hay là một công việc vậy.”

Lacy lắc đầu. “Không phải ạ. Xin lỗi nhé.”

“Hay là căn 230 thế?” Cô tóc vàng tặc lưỡi và từ từ quay lại nhìn Lacy.

“Rất tiếc là không phải ạ.” Lacy hạ bình hoa xuống để nhìn cô ta rõ hơn, trong bụng thầm mong cô này có mũi khoằm hoặc cằm lẹm.

“Con gái chỉ biết có hy vọng thôi.” Jessie nhún vai mỉm cười.

Phải rồi, Lacy nghĩ thầm. Con gái chỉ biết có hy vọng, nhưng vài hy vọng chỉ là hão huyền. Mũi Jessie không khoằm – hơi tí khuyneh hướng khoằm cũng không. Cô ta trông như người mẫu trên tạp chí. Chủ trách Chase gặp cô gái này hai lần một tuần. Lacy chớp mắt cố kiềm chế bao cảm xúc sục sôi dâng lên bóp nghẹt tim nàng.

“Tôi nghe nói cô sắp chuyển ra ngoài và rao bán căn hộ,” cô tóc nâu hỏi khi thang máy chuẩn bị ngừng.

“Mình và chồng cũ lại tái hợp,” Jessie đáp.

Nhưng cô vẫn ngủ với người tôi yêu hai lần một tuần. Lacy siết chặt bình hoa trong tay.

“Vậy thì chúc mừng nhé,” tóc nâu nói khi cửa thang máy mở ra. “Mà này, cô có nghe tin gì về tay cảnh sát ở cùng tầng với cô không? Họ nói hẳn là có bản và bây giờ họ cho là hẳn đã chết.”

“Có, mình có nghe. Đúng là đáng sợ thật.” Jessie cau mày như thể tin báo tử của Chase làm cô ta băn khoăn vậy. Nhưng chẳng lẽ cô ta chỉ hơi khó nghĩ một chút thôi ư? Lacy bặm môi. Phải chăng tình nghĩa cô ta dành cho anh chỉ bấy nhiêu thôi sao? Cô ta thậm chí không lên tiếng bênh vực anh, hay cũng không rơi nước mắt khi nghe nhắc đến khả năng rất có thể anh đã chết.

Cô không xứng đáng với anh ấy.

“Gặp lại sau nhé.” Jessie bước ra khỏi thang máy.

Lacy chợt nhận ra đáng lẽ mình cũng phải bước ra. Cằm cúi nhìn xuống bình hoa, nàng lách qua cô tóc nâu. Nàng rảo bước trên hành lang trải thảm màu be và nghe tiếng bước chân Jessie đi về hướng ngược lại. “220. 219.” Nàng lầm nhảm đọc số trên cửa từng nhà và

thầm cảm ơn trời nài đã đi đúng hướng. Cuối cùng nài tìm thấy căn hộ 215 ở cuối hành lang. Có tiếng cửa mở rồi đóng lại ở đầu hành lang kia. Cửa nhà Jessie.

Tim Lacy bắt đầu tăng nhịp. Nài nắm chặt chìa khóa và ngoái nhìn đằng sau để chắc chắn không ai nhìn theo mình. Lacy nghẹt thở khi nài mở khóa cửa và lách vào trong nhà. Vẫn nâng bình hoa lên che mặt, nài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nài nhìn bao quát căn hộ. Căn hộ của Chase. Nài quan sát tình trạng bị lục tung của căn hộ – nài ghé sofa màu nâu nhạt bị kéo xô xệch, nài máy trò chơi điện tử nằm dưới sàn nhà và các tai nghe cùng thiết bị âm thanh nổi vương vãi khắp nơi. Có người từng đến đây... và có khi họ vẫn đang trong nhà này. Nài liếc ra cửa và cố lấy lại tự chủ để không ù té chạy.

Cổ họng khô đắng, Lacy đóng tai nghe ngóng trong im lặng, tự nhủ rằng mình chỉ có một mình. Nhớ rằng mình không còn nhiều thời gian, nài đặt bình hoa lên mặt bàn nước bằng kính mờ và bước nhanh qua đồng hồ bên dưới sàn để ra hành lang.

Nài mở cánh cửa đầu tiên và ngó đầu nhìn vào phòng tắm trang trí theo tông vàng. Đồ đạc trong tủ bị vút tung tóe trên sàn nhà. Một tiếng cọt kẹt nhỏ xíu chém vào không gian yên tĩnh. Lacy quỳ xuống quờ quạng tìm bất cứ thứ gì trong tầm tay nài. Nhìn thấy cây thụt bồn cầu, nài cho rằng nó có tác dụng bảo vệ hiệu quả hơn con cá.

Nài từ từ đứng dậy và lùi lại dựa vào tường. Lưỡng lự, nài đóng tai lên nghe ngóng. Hình như tiếng động ấy phát ra từ căn hộ trên lầu, nài bớt lo một chút, tuy nhiên nài chưa định buông cây thụt bồn cầu xuống.

Cánh cửa cạnh phòng tắm dẫn đến một phòng khá nhỏ chỉ có một bàn làm việc và một máy vi tính. Giấ'y tờ và thiế't bị văn phòng rải đầ'y trên nê'n thảm màu be. Lacy đi thêm vài bước nữa. Cánh cửa đóng kín ở cuố'i hành lang phải là đầ'y rô'i đầ'y: phòng ngủ của Chase. Nàng thầ'm câ'u trời rằ'ng đò' đặc trong phòng á'y không đầ'n nổi bừa bộn để nàng dễ dàng tìm thầ'y thẻ chìa khóa của ngăn tủ đựng đò'. Lacy run rẩy nhìn quầ'nắ'm cửa. Mỗi một cánh cửa đóng kín hình như đầ'u gọi cho nàng nghĩ đầ'n khả năng có ai đó bên trong. Nắ'm chắ'c cây thụt bô'n câ'u trong tay, nàng huých vai mở cửa. Tiế'ng bản lê' kệt lên khiế'n nhịp tim nàng tăng vọt.

Đập ngay vào mắ't nàng là chiế'c giường bằ'ng đò'ng cỡ đại kê sát vào chính giữa bức tường đò'i diện với cửa. Gồ'i to nhỏ và chần mê'n đủ loại vương vãi trên giường. Lacy chẳng đặ'ng đừ'ng phải nghĩ đầ'n liệu Chase có đưa Jessie sang nhà anh. Có làm tình với cô ta tại đây không. Ngọn lửa hờn ghen thiêu đò't trong tim khi nàng hình dung cô nàng tóc vàng cao như người mẫu quầ'n lầ'y Chase ngay trên chiế'c giường này.

Rời mắ't khỏi đò'ng chần gồ'i lộn xộn, nàng nhìn quanh quầ't. Mọi ngăn kéo của tủ gương tung tóe trên sàn nhà. Lacy nhú' mầ'y. Phải mắ't một lúc lâu mới tìm đượ'c chiế'c thẻ quẹt đầ'y. Bước hẳn vào trong, nàng quầ' xuố'ng nhặ't từng vậ't một, hy vọng nhìn thầ'y chiế'c thẻ màu xanh da trời.

Lacy lật một khung hình lên. Những mảnh kính vỡ rơi ra khỏi khung hình lớn. Đầ'ng sau tá'm kính không còn nguyên vẹn là bức hình buộ'c nàng phải chú'y. Tim Lacy ngừng đập. Nàng trầ'n trồ'i nhìn tá'm ảnh có Chase cực kỳ bảnh bao trong bộ lễ phục đứ'ng cạnh một phụ nữ... mặc váy cưới. Khung hình tuộ't khỏi tay nàng và rơi xuố'ng ngay cạnh cây thụt bô'n câ'u.

Cúi gằm nhìn bức hình trong đó, Lacy không tin vào mắt mình. Tại sao anh chưa bao giờ nói với nàng rằng anh đã có vợ? Câu hỏi ấy như tảng thịt bò còn chảy máu treo trong trái tim lạnh như tủ đông của nàng. Thế rồi một ý nghĩ ghê gớm lạnh lẽo trỗi lên. Ngộ nhớ...

“Không thể nào!” Nàng lắc đầu. Chase đang qua đường cùng Jessie. Thế thì anh không thể nào đang có vợ được. Nhưng nàng không thể kiên chế được ý muốn kiểm tra quanh nhà, tìm kiếm dấu hiệu cho thấy có vợ anh ở đây.

Nàng nhìn thấy hộp nữ trang lẫn lóc trên sàn cạnh mép giường. Khuyên tai cùng dây chuyền ngọc trai vương vãi găn đó. Bụng nàng quặn thắt. Lậy hét sức đứng dậy, Lacy vợ theo cây thụt bồn cầu đi nhanh đến chỗ tủ đứng. Khi nàng nhìn thấy khoảng mười bộ váy áo và áo len màu lam nhạt treo cạnh dãy áo sơ mi nam, Lacy chỉ muốn phát nôn.

Nàng nhắm mắt lại khi khung cảnh xung quanh mờ đi. Chả trách lúc này Chase không muốn nàng lên đây. Lacy quay lưng và ngón chân nàng đụng vào ngăn kéo. Trong ngăn kéo, ngay cạnh máy đồ giặt xu lể và hộp bao cao su cỡ lớn là tấm thẻ màu xanh có chữ Ace Gym ghi bằng mực tía.

Nàng nhặt thẻ và nắm chặt nó trong tay. Tâm hồn tê tái, nàng trở ra hành lang, qua phòng khách và đi khỏi căn hộ của anh.

Sáu phút rồi. Chase ngồi cạnh ghế tài xế, mắt không rời đồng hồ đeo tay. Một phút nữa mà không thấy nàng ra thì anh sẽ vào đó. Anh vừa định mở cửa thì cùng lúc ấy xe của Zeke phóng vào bãi đậu và dừng ở dãy đỗ i diện với xe anh.

“Khi thật!” Chase vói tay nhặt súng dưới sàn xe, mắt dán chặt vào lối ra vào tòa nhà của anh.

Cửa trước bật mở và Lacy vội vã đi ra, tay cầm... cây thụt bôn cáu ư? Bình hoa nàng dùng để che mặt đầu quái rôi à ý nhi?

Chase chủ yếu tập trung vào nhìn Lacy trong khi anh nổ máy xe. Động cơ xe rộ lên. Liếc về phía Zeke, anh thấy hấn đang bước ra khỏi xe.

Lacy vẫn tiếp tục đi về hướng xe tải. Zeke ra khỏi xe đi được mấy bước, dừng lại và sừng sốt nhìn nàng. Chase biết chính xác khoảnh khắc hấn nhận ra nàng vì anh thấy hấn sừng lại, sờ tay lên thắt lưng tìm súng. “Mẹ kiếp!”

Dù đang ngồi trong cabin, Chase vẫn nghe tiếng Zeke gọi to. Lacy, hoặc không nghe thấy hoặc giả vờ không nghe hấn, bởi nàng cứ cặm cúi đi đến chỗ xe tải, tay nàng lăm lăm cầm cây thụt bôn cáu như cầm kiếm.

Chase nín thở khi thấy Zeke ngán ngừ. Sau đó, hấn đứng nhìn theo Lacy như thể hấn vừa có ý khác. Chase siết chặt khẩu súng trong tay.

Khi còn cách anh hai chiếc xe, nàng dừng lại như thể nghe thấy tiếng động cơ. Zeke lại gọi lớn. Lacy quay ngoắt lại. Vừa nhìn thấy hấn, nàng kêu thét lên và hoảng hốt chạy về phía cửa xe tải. Zeke phóng theo ngay sau.

“Zeke kia!” Lacy nhảy lên ghé tài xế và quăng cây thụt bôn cáu và thẻ khóa từ vào người anh. Giây sau thì nàng đã gài số cho xe giật nảy lùi.

Zeke lộ mặt ngay trước mũi xe. “Dừng lại!” Hấn giơ súng lên.

Từ ghế mình, Chase nhào sang. Anh túm tay Lacy và cúi người nàng xuống. Viên đạn xuyên thủng kính chắn gió bay sượt qua Lacy chừng vài xăng ti mét. Nàng kinh hoàng nhìn anh, hai mắt thất thần.

Chẳng còn thời gian mà an ủi nàng lúc này, Chase luôn xuống dưới thân trên của Lacy để ngó i ghé lên ghé bên nàng. Anh đạp lên chân nàng đang để nhả n ga. Một tay anh cúi nàng nắ m úp xuống lòng mình. Bàn tay cắ m súng của anh xoay vô lắ ng của chiế c xe tải.

Chiế c xe mới chạy đượ chừng ba mét thì một viên đạn nắ bắ n thủng qua kính chắn gió. Phát đạn này trúng cửa sổ cạnh ghé hành khách. Lacy gào toáng và giấ y giụa định ngó i lên.

“Nắ m yên dưới đó!” Lái xe trong tư thế này gắ n như là không thể khi anh đang ngó i ghé mông lên ghé , nửa người trên của nàng vắ t qua lòng anh còn hai chân nàng choán gắ n hế t không gian sàn xe.

Lacy ngó i phắ t dậy. Hành động đột ngột á y khiế n Chase giậ t mình, người anh lượ xuống khe giữa hai ghé . Lacy giành lắ y vô lắ ng. Chase ngắ ng mặt lên đúng lúc chiế c xe tải đắ m vào chiế c Buick màu đỏ đậ u gắ n đó.

“Ôi chế t rô i!” Lacy lắ m bắ m.

Xe tải rùng mình hắ t Chase xuống sàn xe, anh lắ m cắ m bò lên ghé . “Tránh ra.” Anh hắ t chân nàng khỏi thắ ng xe và đắ p mạnh chân ga. Nàng giậ t mạnh vô lắ ng khiế n xe đắ m thẳng vào vỉa hè.

“Thôi rô i!” nàng kêu lên, người đổ về phía anh.

Thêm một phát đạn bắn thủng sườn xe. Lacy lại giật tay lái sang phải.

“Đề anh lái!” Chase quát.

“Không!” Một viên đạn nữa văng trúng đuôi xe. Tiếng súng làm Lacy giật nảy mình và kết quả là xe nàng đâm vào một chiếc bồn cỡ nhỏ màu đen. “Làm ơn nói đó toàn đạn giả đi anh!”

“Đề anh lái!” Anh túm chặt cánh tay nàng và giật mạnh nhưng nàng nắm chắc vô lăng tử thủ. Khi chiếc xe rít lên ôm cua, thanh giảm xóc đã ngã trước đâm vào cột điện.

“Kathy giết em mất!”

“Tránh ra đi!” Chase nhìn ra cửa sổ và thấy Zeke đang chạy ngược về xe hắn.

Lacy đạp thắng khi nàng tiến đến công ra, trong khi Chase lại nhún mạnh chân ga. Tiếng thanh gỗ gãy rời và tiếng kim loại loảng xoảng vang lên khi Voi Trắng lao qua.

“Ôi trời ơi!” Lacy lại ré lên. “Tôi tiêu rồi! Chết mất! Chết đây!”

“Rẽ phải đi,” Chase quát. “Rẽ đi, nhanh lên.”

Lacy giở tay lái sang phải. Bánh xe rít lên trên mặt đường, mùi cao su cháy bốc lên xộc vào xe qua lỗ cửa kính vỡ.

“Giờ rẽ trái ngay.” Chase liếc qua vai, rồi trợn mắt nhìn nàng. “Rẽ đi!”

“Kathy sẽ giết em mất thôi!” Lacy nhấc chân khỏi chân ga.

“Zeke sẽ làm hộ cô ấy nếu em không phóng đi ngay. Giờ thì hoặc cho xe chạy tiếp, hoặc tránh ra cho anh lái.”

Nàng quắ c mắ t nhìn anh. “Em chạy tiế p.”

Anh quắ c mắ t nhìn lại. “Vậ thì nhanh lên.” Anh lại đạ mạnh lên chân nàng đặt trên chân ga.

“Thôi đi!” Nàng nhắ dụng lên khi chiế c xe lạng sang phải. “Làm thế ́ sao em lái đượ.”

“Vậ để anh câ m lái,” anh kiên quyế t.

“Không.” Thắ y đèn vàng, nàng cho xe chạy chậm lại.

Đủ rô i đắ y; Chase nắ m chặt khuỷu tay nàng giậ mạnh, nàng ngã trượt qua người anh để anh có thể giành lắ y vô lắ ng. Nàng rơi thật đầ xuố ng hai gố i vào khoảng trố ng giữa hai ghế ́. Lacy lầu bầu gì đắ y, nhưng anh mặc kệ. Sau này anh tha hồ ́ xin lỗi nàng; còn bây giờ anh phải đầ nàng ra khỏi vòng nguy hiể trước đầ.

“Em đầ lái mà,” Lacy cắ n nhắ n và bò lên ghế ́ hành khách.

“Và lái thắ y kinh,” anh đồ p lại. “Gài dắ an toàn lại.”

Hai tay anh nắ m chặt vô lắ ng. Chase cho xe rẽ gắ p ngay ngã tư đườ ng, nhắc thắ y xe của Zeke đầ phóng như bay đầ theo xe anh.

“Chế t tiệ t.” Anh nhắ n chân ga hế t cỡ xuố ng sát sàn xe. Tiế ng bánh xe lại rít lên ken két. Tiế ng còi xe cảnh sát từ xa vọng tới. “Biế t ngay là không nên để em làm việc này mà. Em không liên quan gì đế n...”

“Tại sao chứ, vì em có thể phát hiện ra là anh có vợ chứ gì?” Lacy gào tướng. “Chính vì thế ́ anh không muố n cho em vào nhà anh, đầng chưa?”

Anh nghe thấy hét, nhưng vẫn giữ mắt nhìn vào đường trước mặt lẫn kính chiếu hậu để quan sát xe Zeke đang đua đuổi theo sau.

“Anh không có vợ.” Chase giật vô lăng cho xe cua rất gấp vào ngã tư kẻ tiếp, cua gắt đến độ chiếu xe chỉ bám hai bánh xuống mặt đường.

“Chúa ơi!” Người Lacy va mạnh vào cánh cửa.

“Gài dây an toàn vào đi, trời à!” Chase có thể nghe thấy tiếng còi hú và anh chấp nhận có chạy trốn cũng vô vọng. Điều duy nhất hiện giờ anh quan tâm là sự an nguy của Lacy.

“Đồ nói dối. Em thấy hình cưới của anh với cả quần áo treo trong tủ rồi.”

Lời buộc tội của nàng khiến anh nao núng. Anh rẽ phải thêm lần nữa và chiếu xe loạng choạng trên đường. Anh nghe đằng sau có tiếng bánh xe rít ken két trong nỗ lực bám theo xe anh. Anh liếc nhìn kính chiếu hậu và lập tức hy vọng tràn trề. Phóng như bay cạnh xe Zeke là chiếc Mustang của Jason, đèn xe cảnh sát loang loáng trên đầu xe.

Chase quay sang Lacy dặn dò. “Jason đang ở sau xe mình đây. Khi nào đến địa điểm thuận tiện, anh sẽ đỗ xe lại. Anh sẽ ra khỏi xe, còn em ngồi yên tại chỗ và nhớ chú ý đầu xuống. Em nghe chưa nào?”

Nước mắt chực trào ra khỏi mi nàng. Nỗi đau khổ tột cùng anh nhìn thấy trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp kia làm lòng anh đau nhói.

“Sao anh lại dối em? Sao anh lại làm thế chứ?”

Chase quay lại nhìn con đường trước mặt. “Lacy, anh không có nói dối. Vợ anh mất rồi. Anh chỉ... anh còn giữ vài thứ của cô ấy

trong nhà thôi. Anh chưa muốn quên cô ấy. Anh thậm chí không lường đến việc em nhìn thấy chúng.” Anh liếc quan sát bên trái, rồi bên phải. Con đường trống trải. Đã đến lúc kết thúc cuộc chơi này rồi. Anh quay nhìn hai làn đường phụ thêm lần nữa, anh không muốn dân thường bị vạ lây.

“Anh tắt xe vào lề đường đây.” Anh quay sang và nhìn mặt nàng, anh biết nàng tin những gì anh vừa tâm sự về Sarah. Đến đây, Chase như trút được gánh nặng.

Lacy bước bình yên mặt lên theo một vẻ quen thuộc. “Em ra với anh cơ.”

Cảm giác nhẹ nhõm tan tành thành khói. “Không được!”

“Được chứ!” Nàng chùi nước mắt trên má. “Cảnh sát sẽ không bắn anh nếu có em ở đó.”

“Đó là Jason mà. Cậu ấy không bắn anh đâu.”

“Nhưng Zeke cũng ở đó. Hắn sẽ bắn anh ngay, Chase ạ. Anh cũng từng bảo hắn sẽ giết anh cơ mà.”

Chase nghiêng răng. “Jason không đời nào để hắn bắn vào anh.”

Nàng khẳng khái. “Nhưng em cứ ra với anh đây.”

“Trời ơi em ơi là em! Em không có ra khỏi xe gì hết!” Chase cúi tiết đập mạnh thắng. Tiếng còi xe cảnh sát nghe gần hơn. Tiếng bánh xe lăn sau phanh gấp rít trên mặt đường. “Em cấm có nhúc nhích.” Anh chỉ ngón tay vào nàng, nghiêm giọng lại. “Anh không giỡn chơi đâu. Em ngớ ngẩn đừng xuông ghế cho anh.”

Anh nghe tiếng Zeke hét toáng từ đằng xa. “Hắn có súng! Coi chừng đây!” Jason hét lên đáp trả, nhưng Chase không nghe rõ là gì. Chase mở cửa, vung tay ném mạnh khẩu súng ra xa hết cỡ và hét lên. “Tôi ra đây! Tôi không có súng đâu.”

Quay sang nhìn nàng lần cuối, Chase ước anh có thời gian trao cho nàng một câu an ủi dịu dàng hoặc cái vuốt ve trìu mến. Nhưng những điều bình dị ấy giờ trở thành quá xa xỉ. Anh bước xuống xe, đóng sập cửa lại, hít sâu một hơi cố trấn tĩnh và hiểu rằng rất có thể đó là lần cuối cùng anh được thở. Lúc này anh nói vậy để an ủi Lacy chứ thực ra anh biết Zeke chỉ muốn anh chết. Thấy anh ném súng ra xa, Zeke có thể ngậm ngừ giây lát nhưng trong tình thế này, hắn thừa sức bắn anh trước rồi giải thích với mọi người sau.

Chase giơ tay hàng và bước thêm hai bước dài vì anh muốn đứng xa chiếc xe tải – cách xa khỏi Lacy.

“Kelly, mày đứng ngay đó cho tao!” Zeke quát.

“Đừng!” Lacy thét lên.

Chase quay sang nhìn, nghệt cả thở. Lacy đã thò một chân ra ngoài cửa xe, tay hua hua cây thông bòn củ như thể đó là vũ khí của nàng. “Trở vào xe ngay đi!” Chase gào lên, mắt canh chừng Zeke.

Jason sang sáng gọi, “Zeke, bỏ súng xuống ngay.”

“Thằng chó!” Zeke rửa xả, nâng súng lên.

“Đừng có làm thế.” Jason hét. “Vụ này kết thúc rồi, Duncun.”

“Chưa xong được đâu!” Giọng Zeke lạnh như băng, Chase chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hứng đạn. Nhưng trời ạ, anh chưa muốn chết.

“Mày sẽ phải trả giá vì chuyện này,” Zeke lên tiếng. Bằng giá trong giọng nói của hắn giờ thể hiện rõ trên nét mặt.

“Bỏ súng xuống ngay.” Jason chìa khẩu Glock vào Zeke.

Chase liếc nhanh Lacy và tránh xa nàng thêm một bước nữa. Anh liếc lại Zeke.

Hắn gầm gừ. “Lúc trước tao muốn mày chết chung với tao. Nhưng bây giờ tao có cách làm cho mày đau khổ còn hơn cái chết.”

Trước khi tên khốn kịp hành động, Chase đã biết hắn định làm gì. “Không!” Anh quăng mình về phía Zeke.

Zeke vung súng sang hướng khác, nhắm vào chiếc xe tải, nhắm vào Lacy, và nhắm đạn.

Chương 27

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lacy không biết làm gì hơn là nắm chặt cây thông bòn cây trong tay và đối mặt với tình huống đang xảy ra. Súng được rút ra, chĩa vào nhau. Hai bên lờ qua tiếng lại một hồi trước khi Chase hét lên và lao về phía trước.

Tiếng súng nổ đinh tai gâ n như đồng thời với âm thanh “bình” đã trở nên quen thuộc khi Voi Trắ ng hứng thêm một viên đạn nữa. Kê đê n là tiếng “thịch” nặng nề khi hai thân người lao vào nhau. Chase và Zeke ngã xuố ng mặt đường, tay chân vung loạn xạ.

Họ vật nhau, hê t lăn sang phải lại sang trái. Cuối cùng, Chase ngồ i đè lên Zeke. Zeke giơ tay lên cao, nắm chắ c khẩu súng. Chase, một tay nắm cổ tay hắ n, tay kia đắ m túi bụi xuố ng mặt hắ n. Zeke đắ m trả không tiế c tay.

Hai người họ lại lăn tiế p và lâ n này Zeke đè lên Chase. Cánh tay câ m súng của hắ n duỗi dài và Chase vẫn nắm chắ c cổ tay hắ n.

Lacy nhìn sang Jason. Anh đứng cách Chase và Zeke chừng năm bước chân và la quát không ngừng. Khẩu súng trong tay anh chĩa vào họ nhưng hê t nhích sang bên này rồi lại chuyển sang bên kia.

“Anh làm gì đi chứ!” Lacy gào lên, nhưng dù có nói thê , nàng biê t vì sao anh không bắ n được. Khả năng Chase bị trúng đạn là quá lớn.

Nàng quay lại nhìn Zeke và Chase. Như trong đoạn phim quay chậm, cánh tay Zeke từ từ hạ xuố ng, họng súng chầ m chậm di chuyển xuố ng dưới, dưới nữa, và sắ p chĩa vào Chase.

Lacy nhảy ngay đến. Sau lần vung tay thứ nhất, cây thông bôn cây đập trúng đỉnh đầu Zeke. Đòn thứ hai trúng cái trán hói bóng lưng của hắn. Cú đánh ấy chắc hẳn làm hắn nhất thời choáng váng bởi sau đó, Chase lấy lại thế chủ động. Anh lật người và đè lên Zeke.

Rủi thay, Lacy đang trên đà vụt xuống và đòn thông cây thứ ba đánh trúng mặt Chase.

Thốt nhiên nàng vừa chớp mắt đã thấy Jason lao vào cuộc ẩu đả. Lacy nhảy lò cò chung quanh, cầm cây thông bôn cây như cây thủ bóng chày cầm gậy vụt bóng, cố tìm cách tấn công mục tiêu là gã Zeke mất rấn trong lúc ba người họ cùng lẫn lộn trên mặt đất.

Nàng vụt xuống và nghe tiếng gầm gừ. Lacy không biết mình vừa đánh trúng ai nhưng có nghe Jason buột miệng rủa. Nàng lại đánh tiếp và lần này đập vào tai Zeke.

Tiếng lanh canh của súng rơi xuống lề đường đúng lúc thêm nhiều tiếng còi xe cảnh sát và tiếng xe thủng gập vây quanh chỗ họ đang đứng.

Chase, máu trào ra từ miệng, lao đảo đứng lên và nắm hai vai Lacy. Hai bàn tay anh bắt chặt vai nàng khi anh nhìn nàng từ đầu đến chân. “Em không bị thương! Em không bị thương,” anh lầm bầm như đang tự nói với mình.

Lacy chờ anh ôm ghì nàng vào anh; nhưng thay vào đó, anh buông vai nàng và giơ nắm tay trước mặt nàng. “Giờ em đã hiểu tại sao anh bảo em ở yên trong xe không được ra chưa hử? Suýt chút nữa hắn giết em rồi còn gì.”

“Hắn có giết được đâu.” Lacy nhe răng và cố kiềm chế để không khóc òa lên.

Tiêng Jason Dodd lạnh lạnh. “Chúng tớ bắt được hắ n rô i,” anh nói lớn với các viên cảnh sát đang bước ra khỏi xe tuầ n tra.

Chase nhìn Lacy ôm khư khư cây thông bô n câ u vào ngực như thể đấ y là một con gấ u bông. Sau đó, anh quay sang nhìn Jason còng tay Zeke. Hai tay anh run run khi anh dẫ n lòng không lao vào đấ m không tiế c tay vào mặt hắ n.

Chồ ng gồ i lên lưng Zeke, Jason ngẩng lên nói với anh. “Stokes tinh lại rô i. Chính cậu á y tô cáo tên chó đẽ này đấ y.”

Zeke ngẩng phắ t đầ u lên nhìn Chase. “Hắ n hắ n cũng dính líu vào vụ này nữa! Hắ n...” Zeke phì phì lúng búng khi Jason đập mặt hắ n xuồ ng via hè.

Chỉ khi Jason đứng lên và hai viên cảnh sát tiế n đế n áp giải tên Zeke mặt đỏ lựng vì tức tô i ra xe, Chase mới thở phào nhẹ nhõm. Anh hít vào một hơi run rẩy và chùi máu dính trên miệng mình. Chợt nhớ nguyên nhân gây ra vế t thương tậ hại á y, anh phun ra vị máu, vị cao su và nước toilet dính trên lưỡi mình.

Thế rô i, ánh mắ t anh tìm đế n nàng. Lacy đứng cạnh cửa xe, tay vẫn ôm cây thông bô n câ u ngớ ngẩn á y vào ngực. Anh lắ c đầ u, giận nàng không chịu nghe lời anh thì ít – mà giận chính mình đã đẩy nàng vào vòng nguy hiểm thì nhiề u.

Anh đi đế n chỗ nàng và khi cách nàng một tâ m tay với, anh mới thấ y da mặt nàng trắ ng bệch. Trên nề n da cắ t không ra máu á y, cặp mắ t xanh của nàng đã phát ngôn hùng hô n cho những gì nàng đã phải trải qua. Nàng buông rơi cây thông câ u, và anh thấ y cầ m nàng run run. Tim anh cũng muồ n rơi theo.

“Em là cô gái búng bình, cứng đầ u nhấ t mà anh từng gặp qua,” anh cầu nhàu; đoạn anh vòng tay quanh người nàng.

Nàng tựa vào anh, vòng tay ngang lưng anh và ghì chặt như một cô gái không bao giờ có ý buông tay. Chase nhắm nghiền mắt mặc cơ thể rã rạc của anh cảm nhận tầm thân mềm mại của nàng. Anh tin chắc rằng trên đời này không có gì tuyệt vời hơn thế.

“Kết thúc rồi em ạ,” anh thì thầm.

Lacy ngò i trong căn phòng nhỏ và xoay xoay ly cà phê chỉ còn phân nửa trong tay. Cứ vài phút nàng lại ngẩng lên nhìn bốn bức tường và phân vân tự hỏi ai đang theo dõi nàng. Những cảnh phim trong đồn cảnh sát nàng từng xem thường có hoặc là gương hai chiề u hoặc thiết bị gì đấ y để quan sát người ta loay hoay vắn vẽ trong má y loại phòng này.

Suố t một tiế ng đò ng hồ vừa qua, nàng cũng loay hoay vắn vẽ hế t phầ n của mình rồi. Nàng khai với hai viên cảnh sát khác nhau thật tỉ mỉ về tình huố ng nàng gặp Chase Kelly. Tấ t nhiên, nàng không khai tấ t tậ t. Nàng không muố n gây thêm rầ y rà cho Chase, nên nàng thay đổi câu chuyện một chút, loại bỏ chi tiế t lúc đầ u nàng từ chố i, không chịu giúp anh và nàng cũng bỏ luôn đoạn sau đó nàng không thể từ chố i anh bấ t cứ thứ gì.

Cửa mở kèm theo tiế ng bàn lê` kêu rít, và Jason Dodd bước vào. “Cô không sao chứ?” anh hỏi.

Lacy đứng lên chìa cô c nước ra. “Ai mà pha ly cà phê này đáng bị bắ t giam.”

“Xin lỗi nhé. Quán Starbucks ở ngay góc phố kia thôi.” Jason mỉm cười và thoáng ngập ngừng. Đoạn đưa tay ngang cầ m. “Cô biế t không, giờ tôi mới nghĩ cây thông bòn cầ u lại thành vũ khí chế t người đấ y nhé.”

Nàng gượng cười. “Tôi xin lỗi. Lúc á y tôi nhắ m tên Zeke cơ.”

Jason quay lui trên gót. “Tôi biết mà.” Một thoáng im lặng đã ын ын ý. “Tôi đã cho người mang xe tải của cô ra trước cửa kia rồi.” Anh thả chùm chìa khóa vào tay nàng và gật đầu mỉm cười thay cho lời tạm biệt. “Giờ cô về được rồi.”

“Thế còn Chase thì sao?” Lacy nắm lấy chìa khóa.

“Bên IA cần giữ cậu ấy ở đây thêm vài giờ nữa. Cậu ấy bảo tôi qua nhà cô cứ về trước đi.”

“Tại sao họ giữ anh ấy?” Lacy vòng tay ôm ngang hông, hy vọng chặn đứng cảm giác nôn nao trong dạ. “Tôi tưởng Stokes đã minh oan cho anh ấy rồi chứ?”

“Đúng vậy. Nhưng vẫn còn câu hỏi về số ma túy họ tìm thấy trong nhà Chase.”

“Nhưng chính Zeke đem ma túy đến bỏ vào nhà anh ấy cơ mà.”

“Tôi biết thế, cô cũng biết thế, nhưng họ thì đâu có biết.”

“Vậy ta sẽ nói cho họ biết. Họ đang ở đâu nào?” Lacy dợm bước ra cửa.

Jason nắm cánh tay nàng lại. “Lacy, họ không nghe chúng ta đâu. Chính Chase phải thuyết phục họ tin anh ấy cơ. Sẽ phải mất thời gian, nhưng rồi cậu ấy sẽ thoát thôi. Việc tốt nhất cô có thể giúp cho Chase trong lúc này là về ngay nhà, Lacy ạ. Cậu ấy dặn đi dặn lại tôi là phải đảm bảo cô làm đúng như cậu ấy yêu cầu.”

Lacy bậm môi, nhớ lúc trước Chase bảo nàng mọi chuyện kết thúc rồi. Phải chăng anh định nói chuyện giữa họ kết thúc rồi? Ông không, nàng không muồn tin đâu. “Họ sẽ giữ anh ấy trong bao lâu nữa thế?”

“Giá mà tôi biết được. Nếu gặp người quá quắt, họ có thể kéo dài đến vài ngày. Họ cũng đã cử người đến phòng tập thể hình để xem Martinez có để lại chứng cứ gì giúp mình oan cho Chase không.”

“Nếu vậy tôi sẽ đợi.” Nàng quay trở lại ghế.

“Cô nên về đi. Ông ấy đây không giúp gì được đâu. Chase sẽ phải tự mình tìm cách giải quyết vụ này thôi.”

Nàng nhìn lên và hàng ngàn câu hỏi kéo đến xếp hàng trong đầu nàng như đội quân xếp hàng chờ ra trận. Nàng nuốt khan, sợ phải lên tiếng hỏi, sợ phải biết những điều mình không muốn biết. Nhưng nàng nhất định phải biết. “Vợ anh ấy mất bao giờ vậy?”

Jason ngạc nhiên mở to mắt. Anh ngần ngừ như thể anh không rõ có nên trả lời không. “Hơn hai năm trước.”

“Sao chị ấy mất thế?”

Lacy thấy sự đau đớn thoáng hiện trong mắt Jason. Sự đau khổ ấy mách cho nàng biết rằng cả Jason cũng rất thân với vợ Chase. “Ung thư não.”

“Tình cảnh lúc ấy chắc khó khăn lắm.” Nàng nghĩ về những gì mà Chase hẳn phải cảm nhận được, mất vợ sau khi phải đối mặt với cái chết của cả bố lẫn mẹ.

“Đã rất khó khăn cho cậu ấy.” Jason thoáng nhíu mày.

“Chắc anh ấy yêu vợ lắm.” Nàng cảm thấy mọi khi cảm xúc chuyển sang một hướng khác.

“Hai vợ chồng cậu ấy gần bó lắm. Họ từng... Sarah là người tốt.”

“Tốt như thế nào cơ ạ?” Nàng thấy ngớ ngẩn làm sao khi ghen với người chết, nhưng đây là những gì nàng đang cảm thấy: ghen tuông, trong sáng và giản dị. Thôi được, nàng tự nhận mình không trong sáng lắm.

“Chắc cô nên hỏi Chase thì hơn. Cậu ấy nói sẽ gọi cho cô đây.” Jason nhìn ra cửa và nặn ra thêm một nụ cười trên mặt, nhưng nét mặt anh không dấu được tâm tình trong mắt. Phải chăng đó là sự thương hại? Lạy Chúa, đúng là vậy rồi. Anh ấy thương hại nàng vì... vì...

Jason đã ngừng háng. “Vội lại, cho tôi gửi lời hỏi thăm Sue bạn cô nhé.”

Lacy chớp mắt và nghe sóng mũi mình cay cay. “Liệu anh ấy có gọi cho tôi thật không? Hay Chase chỉ nói thế để tôi yên tâm đi về thôi?”

Jason mở miệng định nói gì đó, nhưng lại thôi.

“Anh cứ nói đi,” nàng gặng hỏi. “Tôi lớn rồi, tôi chịu đựng được mà. Có phải anh ấy vẫn còn yêu vợ phải không?”

Jason chống tay lên lưng ghế nàng đang ngồi. “Cậu ấy sẽ là thằng ngốc nếu không gọi lại cho cô. Và nếu cậu ấy cứ theo cách...”

“Nhưng anh ấy là thằng ngốc phải không? Anh ấy có, sao nhỉ, thế này hay gì đó rằng sẽ không bao giờ vâng vương ai nữa sau khi vợ mất không? Có phải chính vì thế... chính vì thế anh ấy mới quan hệ với những người như Jessie không?” Bỗng nhiên, mọi chuyện rõ như ban ngày. Chase muốn dấn dúi với những người thờ ơ với anh vì anh không muốn quan tâm đến họ. “Hãy nói là tôi sai đi,” nàng nài nỉ.

Jason không trả lời. Mà anh cũng không cần nói; vẻ mặt anh đã cho nàng biết điều nàng không muốn biết. Nàng vội lấy túi xách trên bàn rồi đi ra trước khi cảm giác cay sóng mũi biến thành cơn hồng thủy của nước mắt.

Lacy cố cầm cự không khóc suốt quãng đường từ trong đồn ra cửa. Nàng không nhỏ giọt nước mắt nào khi đi xuống hết bậc tam cấp. Nhưng rồi khi nhìn thấy Voi Trắng đậu ngoài cửa, kính chắn gió nứt vỡ, thanh giảm xóc xệ xuống, vết đạn lỗ chỗ trên hàng chữ Kathy's Florist mới sơn cùng bao nhiêu vết trầy xước dọc hai bên thân xe, Lacy vỡ òa nức nở.

“Không một vết trầy nhỏ nhé.” Nhớ lời Kathy dặn, nàng càng khóc to hơn.

Giờ chỉ còn lại một quyết định cuối cùng thôi, đó là nàng muốn được chôn hay hỏa táng, bởi vì Kathy nhất định sẽ giết nàng.

Chương 28

Lacy đậu xe tải trước xe moóc của Kathy rồi vừa nấc cụt, vừa lau nước mắt, nàng bước xuống xe. Sau tiếng gõ cửa nàng đã nghe tiếng Kathy gọi với ra bảo nàng cứ vào tự nhiên.

Lacy lấy lại bình tĩnh và bước vào, lòng thầm hy vọng nếu Kathy có giết nàng thì hãy nhắm thẳng vào tim nàng, vì bây giờ tim nàng đau đến nỗi thà cắt bỏ nó một lần cho xong.

Kathy nhồm dậy từ bàn nơi bé Tommy đang ngồi với cuốn tập rộng mở trước mặt. “Tớ bắt đầu thấy lo đây.” Kathy vươn vai mở miệng định ngáp thì khựng lại khi nhìn thấy nước mắt của nàng. “Có chuyện gì vậy, Lacy?”

Lacy nấc lên và nước mắt lại tuôn như mưa xuống mặt nàng. “Dị ứng ấy mà,” nàng nói, nhìn qua Tommy. “Chào cháu.”

Tommy cười hồn nhiên. “Cháu chào dì Lacy. Con cá hồ i này thế nào hả dì?”

“Nó khỏe. Vẫn hát như thường.” Lacy gượng cười. “Cá ngoan lắm m Tommy. Không thấy đòi ăn gì cả.”

Kathy lắc đầu. “Tommy này, con vào phòng mẹ xem tivi đi nào.” Cô hôn trán con xong thì quay lại nhìn Lacy. “Sao, có chuyện gì nào?”

Lacy đến bên bàn ăn, ngồi phịch xuống ghế và chớp mắt lia lia để cố nín khóc. “Cậu sẽ giết tớ mất.”

Kathy kéo ghế ngồi đối diện nàng. “Vậy là cậu có ngủ với anh thợ sửa ống nước chứ gì?”

“Không.” Lacy sụt sịt lắ c đầ u. “Là Voi Trắ ng kìa.”

“Ô, thê ra cậu ngủ với Voi Trắ ng nhà tớ à?” Kathy trêu.

Lacy bặm môi rô i buông ra ngay. “Còn nhớ cậu dặn tớ không được làm xước một đường nào trên xe không?”

Hai mày Kathy chau lại. Cô nhìn ra cửa chính. “Xe trắ y xước có nặng không?” Cô đẩy hộp khăn giắ y về phía bạn.

“Nặng. Nhưng cậu biế t là tớ sẽ trả tiề n sửa mà. Không thiế u một xu đầ u. Tớ thề tớ sẽ trả hế t.” Lacy rút một tắ m khăn giắ y và xì mũi.

“Liệu tớ có phải khóc khi nhìn thắ y nó không đây?” Kathy đứng lên.

“Có lẽ cậu không nên nhìn nó thì hơn. Tớ sẽ lái nó về nhà tớ để mai tớ đem đi sửa luôn.”

Kathy đi thêm hai bước ra cửa rô i ngắ n ngữ hỏi. “Không ai bị thương chứ?”

“Không. Chỉ mình Voi Trắ ng thôi.”

“Thế nó, kiêu như là, chỉ đi khắp khiễng thôi hay là ngáp ngáp thở hơi cuố i cùng rô i?”

“Cả hai.”

“Xe bị hỏng đắ ng đầ u hay đắ ng mũi?”

Lacy nhăn mặt. “Cả hai.”

“Phải hay trái?”

“Cả hai.” Lacy chỉ muố n gục đầ u xuố ng bàn khóc nức nở.

“Xe hỏng cả bên bên cơ à?” Kathy đặt tay ngang ngực. “Cậu đâm vào máy xe tất cả thế?”

“Chỉ hai xe thôi,” Lacy giải thích, cảm thấy một cơn lo lắng đang chực chờ trỗi dậy trong nàng. “Nhưng hai bên sườn thì bị trúng đạn.”

“Trúng đạn ư?” Cặp mắt màu hạt dẻ của Kathy mở lớn. “Có người bắn vào xe tớ à? Bắn trúng thật chứ?”

“Tớ đâm vào chiếc Buick đỗ đậu bên trái và va quệt chiếc bên chỗ màu đen bên phải, rồi sau đó tớ đâm thẳng vào cổng bảo vệ của tòa cao ốc. Đạn trúng sườn phải xe và cả đuôi xe nữa. Đạn bắn vỡ kính chắn gió. Còn thanh giảm xóc, tớ nghĩ họ làm hỏng lúc họ kéo xe về đồn cảnh sát. Với lại cửa xe phía ghế hành khách coi như đi tong rồi.” Mắt Lacy lại ngấn nước. “Tớ rất xin lỗi cậu.” Nàng nấc lên.

Kathy lấp bắp, mặt mày thảng thốt. “Đồn...ồn cảnh sát ư? Sao họ lại kéo xe tớ về đồn cảnh sát? Còn nữa, a..ai bắn vào voi của tớ thế?”

“Chuyện dài lắm.” Lacy hỉ mũi và trong người nàng lại bắt đầu run rẩy. “Tuần trước, Fabio tìm thấy anh ấy gần nhà kho.”

“Tìm thấy ai cơ?”

“Chase. Người tớ đã ngủ cùng.”

Kathy đan hai tay vào nhau kê dưới cằm. “Cậu làm tình với người bị chó nhà cậu lôi vào nhà ư?”

“Fabio không lôi anh ấy vào nhà tớ. Nó chỉ tìm thấy anh ấy thôi. Sau đó tớ phát hiện nó ở gần anh ấy. Anh ấy bị trúng đạn và tớ tưởng anh ấy định bắn Fabio và rồi anh ấy còng tay tớ vào đầu giường rồi uống thuốc kháng sinh chống viêm nhiễm phụ

khoa của tớ.” Nàng sụt sịt. “Rồi Sue đến rồi bắt đầu lái nhái về việc trở thành đồng tính nữ.”

“Thế cậu bị suy sụp thần kinh hay sao vậy?” Kathy nhúm mày. “Vì tớ có Prozac đây.”

“Không. Tớ không suy sụp gì đâu.” Lacy lắc đầu. “Nhưng tớ yêu anh ấy.”

Kathy há hốc cả mồm. “Cậu yêu anh chàng bị chó nhà cậu tìm thấy rồi anh ta còng tay cậu vào đầu giường rồi uống thuốc kháng sinh chống viêm nhiễm phụ khoa của cậu ư?”

Lacy gật đầu và lại nấc lên. “Ừ. Bây giờ họ đang giam anh ấy để thẩm vấn. Không phải vì tội bán tay cảnh sát kia. Họ biết anh ấy không bán người kia, nhưng họ vẫn tưởng anh ấy lấy cắp thuốc.”

Một bên mày Kathy nhướng lên. “Rồi, anh ấy không bán cảnh sát. Nhưng họ đang thẩm vấn anh ấy tội lấy cắp thuốc kháng sinh của cậu ư?”

“Không. Họ nghi anh ấy lấy cắp cocaine.”

Kathy lại há hốc lỗn nữa. “Vậy ra cậu đã ngủ cùng và bây giờ lại phải lòng tay buôn ma túy luôn à?”

“Không phải. Anh ấy là cảnh sát cơ mà.” Nước mắt chảy ròng ròng trên má nàng.

Kathy giơ cả hai bàn tay lên trời. “Khoan đã. Nãy giờ tớ chẳng hiểu cậu nói gì cả. Thế anh ấy là cảnh sát à?”

“Ừ. Cậu có biết tay cảnh sát bữa giờ họ đang tìm kiếm anh ấy không?”

Kathy trợn tròn mắt. “Là tay cảnh sát đó à? Có phải sáng nay họ tìm thấy xác của hắn ngoài hồ không?”

“Ừ,” Lacy đáp. “Anh ấy đã y. Tớ phải lòng anh ấy.”

Kathy cúi xuống đặt hai tay lên vai Lacy. “Cậu cứ ngồ i đây chơi nhé, còn tớ đi lấy thuốc Prozac đây.”

Chương 29

Chase thấy mình giống món khoai tây nghiền cả nhà ăn còn thừa từ tối qua. Đầu đau như búa bổ, vai nhức nhối và móng đau ê ẩm vì té trong bồn tắm nhà Lacy. Chỗ nào cũng đau. Anh còn không ngủ suốt ba mươi sáu tiếng đồng hồ qua.

Anh tra chìa vào ổ và đẩy cửa nhà mình. Nhìn đồ đạc trong nhà bị lục tung lên, anh nổi giận đùng đùng và chỉ muốn quăng món đồ gì đó, hay tốt hơn là đập ai đó một trận như tử. Anh mong được thoi ngay vào thanh tra Short, một tay điếu tra bên IA đã thẩm vấn anh suốt mười ba tiếng đồng hồ vừa qua.

Cứ như là họ chẳng có bằng chứng nào áy. Cuối số có đầy hình chụp, thông tin về các nhân chứng, và nhiều ghi chép chi tiết của Pablo, anh chàng vẫn mơ được làm cảnh sát, đã buộc tội Zeke ngập đến tận mặt. Có một điếu hệt sức đặc biệt là Pablo đã thực hiện một cuộc điếu tra cực kỳ hiệu quả.

Trong ghi chép của mình, Pablo đã nói rằng mình tình cờ gặp một người nghi Zeke bán ma túy – số ma túy mà Zeke đã tịch thu từ một vụ bắt giữ trước đó. Pablo đã thu thập được khá nhiều chứng cứ, nhưng Zeke phát hiện ra và đến lượt gã bị Zeke theo dõi và truy đuổi. Pablo thấy rằng mình đang trốn chạy để giữ mạng. Đây là lúc Pablo cất bằng chứng vào tủ để đồ trong phòng tập thể hình bởi gã biết Zeke sẽ giết gã nếu biết gã có bằng chứng chống lại hắn.

Tất nhiên, tuy trong tay có đầy đủ bằng chứng, bên IA vẫn muốn nhiều hơn thế. Họ đã bảo Chase, “Chỉ vì Zeke có tội không có nghĩa là anh vô tội.”

Anh biết mình cần phải làm gì. Tên Bruno Béo! Ngay khi IA cho anh về, anh và Jason đi tìm và cuối cùng thấy Bruno trong một câu lạc bộ và đang nhảy nhót điên cuồng trong tiếng nhạc hip-hop. Giờ thì Bruno có thể yên tâm nhảy như thế trong mười năm nữa. Zeke sẽ không thoát tội dễ dàng; nói chung quy chế ngành xử rất nặng tay những cảnh sát bản, còn đối với Zeke mà nói thì cái bản đã bám chặt vào đế giày lẫn móng tay của hắn rồi, giết người là bản nhát rồi.

Theo lời của Bruno, Zeke đã bắn Pablo rồi chặt vãn. Lời cuối của Pablo là Chase đã biết hết mọi thứ và sẽ xử lý Zeke.

Lời thú tội của Bruno đã minh oan cho Chase, nhưng câu hỏi của IA vẫn làm anh nhức nhối. “Tại sao là đồng sự của hắn mà cậu lại không biết hắn là cóm bản?”

Lời giải đáp làm anh đau lòng và nó buộc anh phải đối mặt với sự thật một lần nữa. Suốt hai năm qua, anh đã sống thu mình cách xa mọi người, nếu anh có thể gọi đây là sống.

Chase bước qua dàn âm thanh nổi trị giá ba ngàn đô la bị quăng lảo đảo dưới sàn nhà để đi vào phòng ngủ. Vừa nhấc công tắc bật đèn, anh đã rên lên khi nhìn thấy cả phòng bị lục tung. Xét theo một khía cạnh nhất định thì đồng đồ đạc trong phòng anh đang phản ánh chính xác cảm xúc của anh lúc này.

Anh mất anh quét một vòng và dừng ở một điểm giữa sàn nhà nơi có bức hình của anh và Sarah. Anh nhật khung hình lên, ngắm nghía khuôn mặt người vợ yêu, ghi nhớ nụ cười dịu dàng của cô. Nỗi đau trong tim anh tăng gấp đôi. Tuy nhiên đó không phải cùng là một nỗi đau anh sẽ cảm nhận được ở tuấn trước nếu lúc đó anh cũng ngắm bức hình này. Nỗi đau của ngày hôm nay có một cái tên hoàn toàn khác. Anh không còn đau vì mất vợ. Anh đau vì đã đến lúc già

từ. Đau vì đã đến lúc anh phải công nhận rằng cuộc sống vẫn tiếp diễn. Đau vì biết rằng khi yêu người ta phải đau khổ đến thế nào. Đây là nỗi đau vì tình yêu rất đáng để người ta chịu khổ đau.

Và anh yêu Lacy.

Anh yêu nàng cũng mãnh liệt như anh yêu Sarah vậy. Anh sẽ ra sao nếu Lacy gặp mệnh hệ gì? Anh sẽ ra sao nếu một tai nạn hay một căn bệnh hiểm nghèo cướp nàng khỏi tay anh? Liệu anh có đứng vững được không nếu chẳng may một người thân yêu nữa phải ra đi? Liệu anh có hiên ngang ngẩng cao đầu khi đứng nhìn một chiếc quan tài nữa hạ dần xuống đáy mộ sâu? Khoảng trống thu mình, cái khoảng trống rợn người choán hết hai năm của cuộc đời anh ấy, bỗng trở thành nơi trú ẩn an toàn.

“Em đã thấy ảnh cưới lần đầu tiên áo treo trong tủ”. Anh nhớ Lacy đã bảo anh thế. Chase đứng lên, đặt khung hình lên bàn trang điểm rồi đến bên tủ đứng. Anh không giữ hết mọi đồ đạc của vợ, anh chỉ giữ những món đồ gắn liền với những kỷ niệm khó quên.

Anh vuốt tay lên chiếc váy mùa hè màu vàng nhạt. Sarah đã mặc váy ấy trong buổi hẹn hò đầu tiên với anh. Chật vải lạnh đã bạc màu trở nên mềm như lụa trượt trên những ngón tay anh. Và chính thời điểm ấy là lúc anh bị giằng xé giữa quá khứ và tương lai, bị mắc kẹt giữa việc hoặc bước thêm bước cuối cùng để tiến vào thế giới thực tại, một thế giới cực kỳ đáng sợ, hay quay trở lại khoảng trống thu mình nơi ngay cả nỗi đau cũng đã thành quen thuộc. Sự quen thuộc chiếm lợi thế vì nó dễ dãi với anh. Sự quen thuộc mà anh biết mình có thể chống chọi được.

Bốn mươi tám giờ trôi qua mà không một lời nhắn nhủ. Mẹ Lacy vào phòng ngủ của nàng, tay bung khay có tô canh cà chua có rắc

rau thơm và ly trà nóng vào cho nàng. “Mẹ không cần phải vất vả thế này,” Lacy bảo.

“Cần chứ con.” Bà Karina xua Leonardo khỏi giường. “Nếu để con phải đói khát thì mẹ còn làm mẹ kiểu gì được nữa?”

“Con không nhịn đói đến chết đâu. Tôi qua, lúc ở nhà Kathy, con ăn cả ký kem sô cô la hương bạc hà cơ mà. Và rồi Sue còn đến mang theo bánh pizza nhân dưa cho bữa điem tâm nữa.”

Mẹ nàng đặt khay lên chiếc bàn thấp cạnh giường và nhẹ nhàng đến ngồi bên mép giường. “Ôi con yêu. Mẹ có thể làm được gì để con vui lên đây? Hay mẹ chạy ào ra cửa hàng mua vé cho con thêm ký kem sô cô la hương bạc hà nữa nhé? Hay con thích kẹo sô cô la hơn? Mẹ có thể gọi cho anh chàng chuyên gia mát-xa nhờ anh ta mang bàn đến đây mà xoa bóp cho con đã đời. Hoặc mẹ sẽ thuê sát thủ trừ khử tên đầu cẳng ấy.”

Lacy gượng cười qua nỗi đau. “Con không sao đâu, mẹ ạ.” Nàng nhoài sang trườn mình vòng tay ôm bà. Mẹ nàng dù lắm lúc làm nàng phát cáu, nhưng hễ khi khó khăn ập đến thì Karina luôn có mặt, sẵn sàng thu dọn giải quyết cho nàng.

Bà Karina bóp nhẹ vai con gái. “Con biết không, điếu duy

nhất còn đau đớn hơn cả một trái tim tan nát là việc phải nhìn thấy con mình đương đầu với thương tổn vì yêu. Con thật đặc biệt, nếu chẳng đặng đừng ấy không biết thế, hẳn không xứng với

con đâu.”

“Không phải lỗi anh ấy đâu mẹ ạ,” Lacy bảo. “Ngay từ khi bắt đầu chuyện này, con đã biết anh ấy không sẵn sàng cho việc gắn

bó lâu dài. Con chỉ nghĩ là... con tưởng mình có thể giữ cho con tim đứng ngoài cuộc.”

“Con tim là thứ rất lạ lùng, Lace ạ. Con không thể kiểm soát được nó. Khi muốn yêu thì nó sẽ yêu.” Bà Karina đưa cho con gói ly trà và vén món tóc ra sau tai cho nàng. Trong khoảnh khắc, Lacy thấy như mình bé lại, và nàng muốn cuộn mình trong chiếc kén an toàn của tình mẫu tử mẹ dành cho nàng.

Nhưng cả cái kén ấy cũng để cho vài cảm xúc len lỏi vào. Lacy nhìn xuống ly nước và lấy hết can đảm hỏi mẹ nàng câu hỏi nàng thắc mắc từ rất lâu rồi. “Mẹ có yêu tất cả họ không hả mẹ? Mẹ có yêu những người mẹ đã lấy không?”

Mắt mẹ thần thờ. “Mẹ nghĩ cũng có yêu lúc này lúc khác. Nhưng nói thật là, không, không phải mẹ yêu tất cả bọn họ đâu. Mẹ thích họ và” – bà nhoèn cười – “chuyện phòng the lúc nào cũng tuyệt vời cả.”

Lacy giơ một tay lên. “Thôi, con xin mẹ đấy.”

Mẹ nàng phớt lờ cử chỉ phản đối ấy. “Không, con phải nghe mẹ. Có lắm lúc mẹ cảm thấy có lỗi khi nghĩ về mức độ ảnh hưởng của những sai lầm trong đời mẹ tác động đến con. Con có biết là mẹ đang phải gặp bác sĩ tâm lý không?”

Vừa nhấp ngụm trà, Lacy phát sặc. “Mẹ có à?”

“Ừ.” Bà nhìn con. “Mẹ không bao giờ cố chấp đến nỗi chối bỏ rằng mình cần giúp đỡ đâu Lace.” Bà thở dài sườn sượt. “Ông Black, bác sĩ tâm lý của mẹ, đã chỉ cho mẹ thấy nhiều khía cạnh về bản thân mẹ mà thực ra mẹ không muốn nhìn nhận.”

“Như là khía cạnh gì vậy mẹ?” Lacy đặt chiếc ly ngay ngắn trong lòng.

“Mẹ quá yêu bố con. Lúc ấy, bố mẹ còn quá trẻ và... ngây ngô. Chúng ta không biết hôn nhân đòi hỏi những gì ở mình. Khi ly dị, mẹ tưởng mình chết ngay đi được. Mẹ yêu bố con như chưa từng yêu ai nhiều hơn thế. Và bố con cũng yêu mẹ. Đây là một tình yêu vừa vặn đến từ hai phía, như khi mình xỏ tay vào găng tay bằng lụa vậy. Vừa in hoàn hảo. Nhưng bố mẹ khi đó còn ít tuổi và... đã để cho những chuyện khác xen vào hủy hoại tình cảm vợ chồng.”

Bà Karina cầm hai bàn tay con. “Bố mẹ đã định tái hợp thì bố con nhận lệnh đến chiến trường Đức trong sáu tháng. Bố con nhắn mẹ hãy đăng ký kết hôn lại trước khi ông lên đường nhưng... mẹ muôn từ từ, để chắc chắn. Mẹ những tưởng trong sáu tháng đó, bố mẹ sẽ có thời gian suy ngẫm thấu đáo. Thế rồi sau đó...” Bà nhìn trân trối vào mảng tường trước mặt. “Bố con tử trận.” Bà vuốt đi nếp nhăn trên tà váy. “Điều ân hận lớn nhất trong đời mẹ là đã không chớp lấy cơ hội hàn gắn với bố con. Mẹ đã bỏ lỡ cơ hội, con ạ. Vậy nên bây giờ hề có ai ngỏ lời cầu hôn, mẹ lại...” Bà áp móng tay sơn tía cẩn thận lên môi.

“Mẹ lại sợ sẽ lặp lại sai lầm cũ,” Lacy nói hộ cho bà.

“Mẹ cần tình yêu.” Giọng bà nghẹn ngào. “Và mẹ không muôn cơ hội tuột khỏi tầm tay.” Bà nâng cằm con gái. “Nhưng con khác mẹ, cưng à. Con không thể quyết định đời mình dựa trên những sai lầm của đời mẹ. Thậm chí, có lắm lúc ta không nên quyết định dựa vào những sai lầm của ta trước đó. Ta hãy đặt lỗi lầm và nỗi sợ hãi lên bàn cân, rồi sau đó để con tim và khối óc ta đấu tranh cho những gì là đúng.” Bà Karina vuốt tóc Lacy. “Con có thực lòng yêu tên khờ đó không con?”

Lacy nhìn xuống ly trà, chợt thấy không rõ là có bao nhiêu phần trong việc mình không chịu gọi cho Chase là do nàng tin anh không cần nàng, hay là do nỗi lo sợ của chính nàng về việc kết hôn

và sợ nàng sẽ giết mẹ mình. “Con nghĩ là có, nhưng con sợ. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Lúc đầu con nghĩ anh ấy sẽ giết con, nhưng thoắt cái con đã mơ đến chuyện bắt anh ấy mặc thử quần áo chú rết! Lỡ con đang lừa dối chính mình thì sao hả mẹ? Lỡ chúng con cưới nhau xong rồi mới biết hai đứa không hợp nhau thì sao đây?”

“Mẹ mới quen con bố con được năm ngày là đã cưới, nhưng ông luôn là tình yêu đích thực của đời mẹ. Mẹ không bảo anh ta hợp với con. Mẹ chỉ muốn nói rằng con không nên không cố gắng giải quyết mọi chuyện chỉ bởi vì con còn e sợ. Cũng giống như là mẹ không nên cưới ngay ông nào tiếp theo sẽ cầu hôn với chỉ vì mẹ sợ mất ông ấy.”

Bà Karina thở dài. “Nếu con nghĩ con yêu nó, thì con mặc nợ nó và nợ cả chính con một cơ hội đầu tranh cho tình yêu của mình. Này!” Bà bóp nhẹ tay con gái. “Mẹ đâu có nuôi dạy con thành kẻ bỏ cuộc đâu nào.”

Lacy cắn môi, nhớ lại những điều nàng mới phát hiện về Chase. “Con không có bỏ cuộc đâu ạ. Nhưng... anh ấy vẫn còn yêu người vợ đã khuất. Chase không muốn yêu ai nữa. Anh ấy...”

Bà Karina đặt một ngón tay lên môi nàng muốn nàng im tiếng. “Vợ nó là quá khứ. Mẹ đã thấy ánh mắt nó nhìn con. Chase đã sẵn sàng đón nhận tương lai rồi.”

Lacy nhìn mẹ, bụng cũng muốn tin lời bà, cũng muốn đẩy lùi sợ hãi đi xa, một lần và mãi mãi.

Mẹ nàng háng giọng. “Mẹ không xui con lấy nó. Nhưng con ghé qua chỗ nó, nói hết tình cảm của mình với nó thì có hại gì đâu? Biết đâu Chase lại đang đợi con đi nước đầu tiên đây.”

“Mẹ nghĩ thế thật à?” Lacy hỏi.

“Ừ, và nếu nó làm con thất vọng, mẹ sẽ thuê sát thủ.”

Lacy mỉm cười há t chẵn ra. “Mẹ nói đúng. Ít nhất con cũng nên khám phá xem con ở vị trí nào.”

“Thế mới là con gái của mẹ chứ.”

Sau khi mẹ nàng đi rồi, Lacy cởi áo thun có in hàng chữ Ly dị, Tuyệt vọng, và Dễ thương và đi tắm vòi sen. Cảm thấy chút tuyệt vọng và biết mình hơi dễ thương, nàng lục sâu trong góc tủ, tìm đến đồ trang phục thời tiền chiến dịch bài-trừ-đàn-ông của mình. Nàng cần một bộ cánh kêu gọi, một bộ cánh khiến người ta phải trầm trồ, một bộ cánh khiến nàng có thể cạnh tranh với Jessie. Một cảm giác ghen tuông độc kỳ trời dậy nhưng nàng mặc kệ.

Một chiếc váy lụa màu đỏ ôm sát thân hình có cổ khoét khá sâu là bộ cánh khiến người ta trầm trồ nhất mà nàng có. Lacy cười rạng rỡ và quyết định một bộ đồ lót tiếp màu sẽ khiến cho bộ cánh được trầm trồ gấp đôi.

Sau khi sấy khô tóc thành những lọn lớn, nàng thậm chí còn trang điểm phớt qua. Một đôi giày đỏ, một cặp khuyên tai tròn bằng vàng và chút nước hoa hiệu Red là những nét chấm phá cuối cùng cho vẻ ngoài rạng rỡ của nàng. Nàng soi gương và mỉm cười, nháy mắt. “Chase Kelly, anh coi chừng đấy!”

Nàng biết rất có khả năng Chase sẽ từ chối nàng nhưng Lacy đang rất lạc quan. Dù sao thì nàng cũng phải đối mặt với những gì sẽ xảy đến. Nếu anh không muốn tiếp tục nói lại với nàng, thì thôi, Lacy cũng sẽ dang tay đón tương lai. Có thể nàng sẽ nhờ mẹ cứ việc thuê sát thủ, nhưng Lacy Maguire sẽ thôi không trở n tránh nữa.

Nàng lái xe trong dòng xe cộ nườm nượp của giờ tan tã m để đến chỗ anh. Như không khí trong những quả bong bóng được để cả tuần, đến khi nàng tắt máy xe thì sự can đảm của nàng đã xẹp lép. Bụng quặn thắt và hai tay rịn mồ hôi, nhưng nàng ép mình ra khỏi chiếc Saturn và bước lên bậc tam cấp của tòa cao ốc. Vì còn nhớ mã vào cửa nên nàng đã tự nhập số và đi vào. Trên đường đến thang máy, nàng thấy có anh chàng dừng lại mỉm cười, nhìn nàng từ đầu đến chân với ánh mắt tán thưởng. Lập tức, sự can đảm của nàng lại tăng thêm một bậc. Tuy nhiên, khi cửa thang máy mở rộng trước hành lang tầng hai, tim nàng lại bắt đầu đập dữ dội.

Nàng hít thở sâu để trấn tĩnh, bước vào hành lang đi về phía căn hộ của Chase. Đi thêm hai bước nữa, nàng nghe thấy ai đang huýt sáo một điệu nhạc quen thuộc và tươi vui. Lacy dừng lại và lời bài hát vang trong tâm trí nàng. Đó là bài “Tuần lộc đèo lên người bà”.

Nàng dừng lại và liếc ra sau. Ở ngay đây, chỉ cách nàng khoảng hai mươi mét, lưng quay về phía nàng, là Chase đang thông thả đi xuống cuối hành lang. Lacy vừa định mở miệng gọi anh, nhưng tiếng gọi nghẹn lại trong lồng ngực. Anh đang cầm bó hoa hồng đỏ thắm ở một tay, tay kia xách túi đựng thực phẩm. Anh dùng chân, xóc xóc những món đồ trên tay và gõ vào cánh cửa. Cửa nhà Jessie.

Lacy chột lạng. Đôi lúc, sự thật rất khó chấp nhận và nàng đã phải cố vài bận mới nuốt được sự thật ghê gớm này xuống cổ họng đắng nghét của mình. Sự thật là Chase thích những phụ nữ không quan tâm đến mình, và việc anh quay lại với Jessie chỉ có một cách giải thích mà thôi. Anh đã không hề quan tâm đến nàng. Hai lá phổi của nàng như ngừng hoạt động và vết dằm trong tim nàng lại bắt đầu trào xoáy, lần này là vĩnh viễn.

Cửa nhà Jessie bật mở. “Chase à? Ôi, lạ Chúa!” Tiếng reo mừng của cô ta như viên đạn bay vút giữa hành lang và xuyên trúng điềm giữa hai mắt Lacy. “Em lo cho anh đến phát ốm lên đây này. Trời đất! Anh còn mua hoa tặng em nữa à?”

Quay ngoắt người, Lacy liên tục nhấn nút mở cửa thang máy. Cửa vừa mở, nàng cuống quýt vào trong và nhấn nút đóng cửa để nó bật lên liên tục. Mắt mũi nàng lại cay xè nhưng Lacy cố không khóc, nhớ đến lời thề sẽ tiếp tục vui sống. Nàng không chung diện để quay về nhà mà nãm khóc – để sau này khóc cũng được. Một anh chàng nào đó, ở đâu đó, sẽ được tận hưởng bộ cánh đỏ này. Và có thể cả đôi lót bên trong nó nữa.

Chase tiếp thêm củi vào lò sưởi và đi tới đi lui trong căn phòng khách có nền nhà lát ván gỗ của Lacy. Bốn con thú cưng của nàng ngò i trên sofa gương mắt nhìn anh, đầu chúng hết quay sang phải lại sang trái theo hướng anh đi. Anh đã vạch sẵn kế hoạch cho cả đêm nay. Tuy nhiên, mọi kế hoạch của anh lại có một lỗi lớn.

Khi phát hiện nàng không có nhà, anh quyết định sẽ làm nàng ngạc nhiên. Anh lái xe vòng ra sau nhà và giấu ở đó rồi vào trong nhà bữa tối, thẳm cảm ơn trời đã cho anh chút thời gian để lựa lời mà thổ lộ với nàng những gì cần nói. Nhưng đó là chuyện của ba tiếng đồng hồ trước. Cho đến bây giờ, anh đã tập phát biểu nhiều đến nỗi có lẽ đến con Fabio cũng đã thuộc lòng rồi. Leonardo chán ngán bỏ vào bệp gặm hết những bông hoa bi bi nhỏ xíu trắng muốt căm xen với hoa hồng đỏ. Bữa tối đã nguội ngắt từ lâu. Chiếc đồng hồ quả lắc điềm mười tiếng. Nàng có thể đi đâu đến mười giờ tối thứ Ba được chứ?

Chợt đèn pha xe hơi rọi vào cửa sổ sáng lòa. Chase vội chạy ra cửa định mở thì anh nghe tiếng người nói chuyện. Anh liền đến bên

cửa sổ phòng ăn hé mắt nhìn ra. Tim anh chột lặng rơi xuống đất.

Là Lacy, đang mặc chiếc váy quá mức kêu gọi không phù hợp để đứng cạnh bất cứ người đàn ông nào trừ anh. Vậy mà, nàng đang đứng trên lối vào nhà, cạnh một gã trai lạ hoắc.

Chương 30

Ghen tuông tràn vào máu Chase như nọc độc. Anh ra lệnh cho mình phải hít thở, không được phản ứng như kẻ ngu xuẩn.

“Anh không phải chạy xe theo em như thế đâu Eric,” Lacy nói. “Em đã nói là em đi được mà.”

Chase nhăn nhó. Hóa ra đây là tay bác sĩ thú y thiêu u kiên nhẫn, kẻ chỉ muốn được chia sẻ tội lỗi cùng người yêu anh. Có lẽ mình nên phản ứng như tên ngu xuẩn mới phải.

Eric khẽ chạm tay trên cánh tay trần của Lacy. “Anh là loại người gì đây nếu không biết bảo đảm cho em được về nhà an toàn chứ?”

Là loại người chết ngã c nếu mày còn chạm vào cô ấy lần nữa. Tay Chase nắm chặt hơn khi gã kia cúi xuống. Nhưng Lacy đã quay mặt đi nên môi gã chỉ chạm được vào má nàng. Nhưng dù thế, Chase vẫn không muốn môi gã ở bất cứ chỗ nào gần nàng hết.

“Cảm ơn anh đã cho em vào phòng khám của anh hôm nay.” Lacy đặt một tay lên ngực anh chàng để ngăn không cho anh ta hôn nữa. “Thôi, em phải vào nhà đây. Ngày hôm nay dài quá rồi.”

Chase quyết định cho Eric hai giây để hiểu thông điệp đuổi về của Lacy, sau đó anh sẽ bắt hẳn hiệu thông điệp của mình. Anh thấy thất vọng khi Eric chỉ nhún vai và bỏ đi. Lacy đứng nhìn hẳn lên xe và rời ngõ nhà nàng sau đó quay lại mở khóa cửa.

Nàng bước vào, thả túi xách trên bàn máy khâu kiểu cũ. Anh đứng trong phòng ăn, cách nàng vài bước chân, không nhúc nhích, không

tạo một tiếng động dù nhỏ. Chắc hẳn nàng cảm nhận được anh, vì nàng đã quay ngoắt lại.

“Trời ạ! Anh làm em sợ ghê n chề t!”

Anh nhắm mắt anh trằm lên người nàng trong chiếc váy màu đỏ rực. Cổ váy màu đỏ trễ xuống thật sâu, để lộ vụn ngực căng tròn của nàng. Eo váy bó sát người nàng, gấu váy chỉ thả xuống giữa đùi, phô trọn cặp chân trắng nõn. Chase không biết nhiều về thời trang phụ nữ, nhưng anh biết rõ con gái chỉ ăn mặc như vậy khi muốn tán tỉnh người ta.

“Em đi chơi với Eric đây à?” anh hỏi.

Nàng nheo nheo mắt như thể là đang tức giận. Nhưng lúc này Chase còn mãi kiêu chề con thịnh nộ của anh nên anh không còn lòng dạ đâu mà lo dỗi phò với cơn giận của nàng.

“Sao anh vào được nhà em?” Nàng khoanh hai tay phía trước bụng khiên cổ áo võng sâu hơn.

“Em đi chơi với hấn phải không?” anh lặp lại.

“Chuyện đó có liên quan gì đến anh?”

“Anh thầy có liên quan đây!” Anh khoa tay lên xuống. “Em có biết chiếc váy này nói gì không?”

Nàng nhìn xuống như thể cần phải được nhắc nhở là mình đang mặc gì trên người. “Nó nói, ‘ra khỏi nhà tôi ngay,’” nàng gất. “À mà không. Đó là tôi nói đây. Chase, mời anh đi cho.”

Anh bỏ ngoài tai. “Nó nói, ‘cởi tôi ra đi.’ Khi cô nào chọn mặc váy này đều không định mặc nó lâu đâu.”

“Sao anh biế t?” Nàng hỏi. “Hay Jessie cũng có váy giồ ng thê này?” Quay người trên đôi giày đỏ, nàng bước đi một bước nhưng lại rô i quay ngoắ t lại. “Cứ gọi tôi là ích kỷ đi. Cứ trách do tôi là con một nên không biế t chia sẻ đi. Nhưng tôi đã không muố n chia Brian cho cô giáo, không chia Peter cho thư ký, và tôi sẽ càng không chia anh cho Jessie đâu.”

Chase vuố t mặt và ngạc nhiên nhìn nàng. “Sao em lôi Jessie vào đây làm gì?”

“Anh đã ngủ với cô ta. Tôi biế t tôi chỉ là bánh xô p hương vani. Và đấ y là những gì dành cho bánh xô p hương vani. Nhưng sẽ có một ngày, tôi sẽ tìm được người thích bánh xô p đê n nổi không bao giờ câ n phải thử bánh quy bơ.”

Chase rô i trí và không thể giải mã những gì nàng vừa nói. “Anh đã rấ t thẳng thắ n thành thật với em về chuyện Jessie.” Anh tiế n thêm hai bước về phía nàng và ngửi thấ y mùi nước hoa. Há p dẫn thật. “Đê n lúc này, em không thể cứ bực mình vì chuyện â y mãi.”

“À ra vậy.” Giọng nàng mĩa mai chua chát lạ thường. “Vì anh đã kể hế t với tôi nên anh cứ thoải mái ngủ với cô ta chứ gì. Này, nê u chuyện giải quyế t theo cách đó, thì anh cũng biế t về Eric rô i đấ y. Giờ thì trả chìa khóa xuố ng dưới đố ng phân chó và đi ngay đi cho.”

“Em ngủ với Eric rô i à?” Cảm xúc của anh đấ y mâu thuẫn giầ ng xé trong lúc anh cố hiểu lời nàng nói.

“Chưa. Nhưng nê u tôi nói đố i không tồ i thì tôi sẽ bảo với anh là tôi đã ngủ với anh â y rô i.”

“Thế tại quái làm sao mà em lại mặc váy này?”

Nàng nóng nảy đá bay một bên giày. Chiếc giày đỏ bay vèo qua chân anh, vào thẳng phòng ăn. Chiếc bên vút đến và đập mạnh xuống hộp cát vệ sinh của mèo. “Mèo ngoan,” máy ghi âm của chiếc hộp bật mở. “Giờ lấp cát lại đi nào.”

“Anh đoán đúng. Tôi nay tôi có tính được xả trại đấy. Nhưng chuyện không thành. Giờ nói tôi nghe xem nào, anh có may mắn gì hơn tôi không?”

Anh hoang mang vuốt mặt lên nữa. “Em nói thế nghĩa là sao? Có gì anh không hiểu ở đây rồi?”

Nàng giả vờ một chiếc cặp tóc trên đầu xuống. “Làm ơn đi, đừng giả vờ ngây ngô nữa. Tôi đã nhìn thấy anh rồi mà Chase.” Bàn chân trần của nàng bắt đầu nhip nhip.

Lời nàng bắt đầu ngấm và Chase thấy được manh mối đầu tiên cho mớ tơ vò này. “Em thấy anh ở đâu cơ?”

Những ngón tay nàng lùa vào mái tóc nâu sẫm và gỡ chúng duỗi ra. Chase chỉ muốn bước lại gần để giúp nàng. Anh chỉ cần luồn tay vào một hoặc hai lần thôi là tóc nàng đủ đẹp cho một đêm làm tình cuồng dại. Chỉ sau một hai giây kết tiếp là anh sẽ cho áo nàng trượt khóa và chắt đổ xuống quanh mắt cá chân. Anh tự hỏi bên trong nàng có mặc đồ lót đỏ tiếp với màu áo không. Trời ạ, trông nàng kêu gọi quá. Thơm mùi quyến rũ quá. Nhưng nàng mặc đẹp vì Eric, phải không nhỉ? Chân nàng vẫn nhip nhip trên sàn nhà.

Nàng xia ngón tay về phía anh. À, vậy ra Lacy thích xia tay và nhip chân. Chase quan sát ngón tay xinh xinh của nàng bắt đầu run rẩy. Hồi trước mẹ anh cũng hay xia tay, mà nếu anh có học hỏi được gì, thì đó là một khi ngón tay được xia tay, nghĩa là Địa ngục sắp sửa bùng phát. Nhưng Lacy không phải mẹ anh và anh có thể tìm nàng lại.

Anh nắm lấy cổ tay nàng. Mắt nàng nheo lại khi nàng bắt đầu nói. “Anh mang hoa và xách túi thực phẩm. Lại là một... lại là một đêm ngủ-bữa-tối-và-lên-giường-với-Jessie nữa chứ gì. Chẳng màng là cô ta không tí đểm xia đển anh. Ô, mà gượng đã! Chính vì thế nên anh mới thích cô ta nhỉ!”

Sự vỡ lẽ ủa về như cơn gió mát xua đi cái nóng nồm nực tháng Bảy, quý thật có nhẹ nhõm không cơ chứ. “Em đển nhà anh hôm nào nữa à? Em thấy anh gõ cửa nhà Jessie, đúng không? Hèn chi, lúc vào thang máy anh ngửi thấy mùi nước hoa của em.”

“Xin chúc mừng bạn đã tìm ra. Cuối cùng thì anh cũng hiểu rồi chứ gì.” Nàng giật tay về và chột nạnh.

“Vậy ra...” Anh vẫy tay dọc thân nàng. “Váy này và mùi hương này, là dành cho anh hết đấy ư?” Chase cười hớn hỡ, hơi bước lùi ra sau, dành chút thời gian chiêm ngưỡng toàn cảnh.

Lacy không thể tin Chase còn đứng đó tự mãn cười toe toét được. Đồ trắng tráo, đồ tro trên! Sao anh ta dám coi chuyện này có gì buồn cười đây chứ? Đã thế nàng sẽ bảo mẹ nàng thuê sát thủ ngay thôi.

“Anh cầm hoa gì thế hả Lacy?” Anh tiến đến gần hơn. Fabio nhào vào phòng sửa nhặng xỉ.

“Anh biết hoa gì mà.”

Nàng đi giật lùi vào phòng khách, suýt chút nữa tự vấp chân mình khi Fabio đang nhảy nhót giữa đường. Trời đất quý thân ơi, tối nay Chase bảnh trai quá thể. Khoác lên người chiếc quần ka ki dài và áo sơ mi xanh nhạt phanh nút ngực, sức hấp dẫn đầy nam tính ủa tràn từ thân thể anh. Nhưng anh đã ủa hết lên Jessie mất rồi. Cho dù thế, nàng vẫn muồn chạm vào anh. Lacy nhớ anh, nhớ

tiếng cười của anh, nhớ ánh mắt xanh lục bảo tinh nghịch nhìn nàng. Nhưng anh chàng tinh quái mắt xanh kia sẽ phải ra đi, bởi Lacy không phải là người thích chia sẻ tình cảm.

“Có phải là hoa hồng đỏ không?” Anh nhướn một bên mày.
“Giống hoa kia không?” Anh chỉ tay về hướng sau nàng.

Lacy quay phắt lại. Há miệng sừng sốt. Ở đây, trên bàn ăn trong bếp, chễm chệ một bình hồng đỏ thắm cùng nến sáp lung linh và hai chiếc đĩa. Nàng nghe tiếng chân anh bước đến gần.

“Leonardo ăn hết hoa bi rô-i,” anh hời hởi, hai tay vòng quanh nàng. “Anh ghé qua nhà Jessie chúc cô ấy hạnh phúc với chồng cũ và nói lời từ biệt. Chỉ có thế. Chỉ từ biệt.” Anh áp môi lên gáy nàng. “Thế là, em mong được xả trại tôi nay, phải không nhỉ?”

Nàng bô-i rô-i cắn môi và quay lại. “Anh... anh không ở lại nhà Jessie à?”

“Không. Anh đến nhà em nấu món ức gà cuộn phô mai, cơm thập cẩm pilaf, đậu hà lan và hành củ nữa. Và...” Mắt anh nhìn xuống cổ áo nàng. “Anh cũng hy vọng được xả trại như em thôi.”

Anh nhìn lên và nhú mày. “Còn em đi đâu làm gì cả tôi để mình anh loay hoay phục dịch trong bếp thế?”

“Em xem Eric thiến mèo.” Nàng nhoẻn cười. “Anh ấy làm ca tôi ở phòng khám. Thực ra, thiến mèo rất thú vị, anh ạ.”

“Nhớ nhắc anh ngủ mở một mắt nếu có khi nào anh chọc em giận nhé.” Anh cúi đầu tựa trán lên trán nàng. “Thế em không vào vai bác sĩ, hay bác sĩ thú y lúc ở bên hấn đây chứ?”

“Không! Chẳng có gì tạo hứng cả.” Nàng dứt hơi khi bàn tay anh trượt xuống hông nàng và ấn mạnh nàng áp sát vào phần anh

căng cứng trong quăn.

“Thế bây giờ thì sao nào?” anh hỏi. “Em có cảm thấy hứng nào không?” Anh ôm ngang eo nàng, áp vật cương cứng vào bụng nàng, rồi bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ.

Tuy xung quanh không có tiếng nhạc, nhưng cũng chẳng hề gì. Với Chase ở sát bên mình thế này, nàng đã nghe thấy tiếng nhạc rồi. Họ tạo ra vũ điệu cho riêng mình.

“Em cảm thấy gì chưa nào?” anh hỏi lại, trong lúc bàn tay phải lén lên cao và vuốt ve bầu ngực vun đầy của nàng.

“Cũng còn tùy.” Nàng bặm môi.

“Tùy vào cái gì cơ?” Môi anh sượt qua má nàng.

“Chuyện này là qua đường thôi, đúng không?” nàng hỏi.

Anh ngả đầu nhìn sâu vào mắt nàng như muốn đọc suy nghĩ trong đầu nàng. “Em muốn nó là chuyện qua đường ư?”

“Em đã hỏi anh trước.” Nàng ngậm miệng lại để khỏi buột ra lời nàng sẽ chấp nhận anh theo bất cứ cách nào anh muốn, dù lâu dài hay tạm thời cũng được. Nhưng lạ Chúa, nàng muốn được lâu dài.

“Qua đường cũng được,” anh thì thầm, nhìn sâu vào mắt nàng, đoạn nâng cằm nàng lên. “Nhưng anh cũng sẽ tùy hứng bảo cho mấy gã Hunky FedEx, Eric hay nôn nóng, Peter và anh thợ sửa ống nước đi mà tự bán mình đi.” Bàn tay anh luôn xoàng gấu váy nàng và từ từ đi lên cho đến khi chúng ôm trọn hông nàng qua lằn quăn lót lụa. “Gọi là qua đường cũng được nếu như đêm nào anh cũng qua đường với em. Mà thật, vì chúng ta dành thời gian cả ngày bên nhau, anh thấy có sao đâu nếu mình cùng tùy tiện hoàn tất giây tờ để hợp thức hóa luôn thể.”

Anh chậm chậm dìu nàng khiêu vũ khắp phòng, cơ thể anh sát vào người nàng ở những chỗ nàng mong đợi nhất. Anh thở vào môi nàng. Lưỡi anh len vào giữa. “Em biết không, thể nào cũng có ngày, một trong những bao cao su kia bị hỏng rồi một bé Lacy hay nhóc Chase gì đấy lớn dần trong bụng em. Chuyện giãy tở sẽ chỉ giúp cho những chuyện như thế dễ dàng hơn thôi mà.” Bàn tay anh áp vào bụng nàng, như thể đang tưởng tượng ra nàng đang mang thai con của anh vậy.

Nàng vươn tay vịn vai anh. “Và anh nghĩ sao về... về bé Lacy hay nhóc Chase nào?”

“Tuyệt diệu,” anh thì thầm vào tai nàng. “Anh đã ba mươi hai tuổi, đã đến lúc bận rộn rồi.” Đầu lưỡi anh vuốt ve vành tai nàng. “Vậy còn em? Em thích có con không?”

Nàng cười toe. “Em cởi mở mà,” nàng trả lời, không thể giấu được vẻ phấn khích.

“Ừm.” Anh lách chân vào giữa hai đùi. “Mở đến cỡ nào?”

Nàng ấn mình vào anh. “Rất rộng.”

“Anh yêu em,” anh thì thầm khi hai tay vuốt quanh eo nàng. “Vội lại em nhớ này, anh rất thích bánh xốp hương vani. Anh không thích ăn thử bánh quy bơ bên ngoài khi anh có loại bánh ưa thích nhất ở nhà đâu.”

Nàng tắc lưỡi và úp mặt lên khuôn ngực anh ấm nóng. “Em cũng yêu anh,” nàng đáp, vừa lúc dây kéo váy nàng tụt xuống với sự giúp đỡ của anh. Mảnh áo lụa trượt qua vai rồi lướt nhanh xuống cơ thể nàng.

“Ừm.” Anh cúi thấp để nhìn rõ hơn. “Anh cũng hy vọng em mặc toàn màu đỏ.” Anh xoay tròn quanh nàng.

“Anh đúng là mất nết,” nàng bước ra khỏi chiếc áo đang quấn quanh chân trần của mình.

Anh nhướng lên nhướng xuống, ôm nàng sát lại và tiếp tục bước nhảy. “Anh mang theo cả còng tay đây.” Ánh mắt anh lại nhìn xuống người nàng. “Em đẹp quá,” anh trầm trồ, đưa lưỡi liếm môi dưới. Rồi anh ngậy người ngắm mãi chiếc quần lót đỏ tiếp màu với áo lót trên người nàng. “Victoria’s Secret à?”

Nàng gạt đầu, ôm mặt anh trong tay mình. “Mình còn nhiều chuyện cần nói lắm đây.”

Bàn chân anh chậm dần rồi dừng lại. “Đáng lẽ ngay từ đầu anh nên kể với em về Sarah,” anh nói như đọc được suy nghĩ của nàng. “Anh chỉ nghĩ phải nói từ biệt cô ấy trước đây.”

“Anh rất yêu chị ấy,” Lacy cố nén cơn hờn ghen vừa nhen nhóm. “Anh có chắc là...”

“Anh đã yêu Sarah. Rất yêu. Nhưng giờ cô ấy đã khuất và Sarah chắc chắn sẽ mừng cho anh. Anh yêu em. Anh không muốn suốt đời chỉ sống với quá khứ. Anh tin chắc vào điều đó hơn bất cứ thứ gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nàng mỉm cười, tựa đầu lên ngực anh.

“Còn chuyện em với Peter thì sao?” Tay anh vờ lên cánh tay nàng.

Đang áp má vào vai anh, Lacy ngược lên. “Em có còn yêu anh ta đâu. Tình cảm em dành cho Peter đã cạn từ rất lâu rồi.”

“Nhưng anh tưởng...”

Nàng chặn một ngón tay lên môi anh. “Chuyện chẳng bao giờ liên quan đến Peter cả. Ý là, anh ta có làm em đau khổ, chuyện đó cũng chẳng giúp được gì, nhưng... nguyên nhân chính là mẹ và bà em cơ.” Nàng hít một hơi thật sâu. “Bà và mẹ em đạt kỉ lục về số lần kết hôn và ly dị. Em không muốn kết cục mình cũng như hai người.”

“Vậy phần kết hôn với phần ly dị, phần nào làm em khó nghĩ?” Hai tay anh rời vai nàng trở về chiếc eo thon bên dưới. Và hai tay đặt đầy thật tuyệt vời làm sao. Niềm tuyệt vời mà nàng có thể làm quen dần được.

“Dứt khoát là phần ly dị rồi.”

“Tốt. Bởi vì khi anh đã kết hôn rồi – dĩ nhiên là ngẫu hứng thôi – thì anh sẽ không ly dị đâu.” Anh hôn nàng, một thoáng môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, cái chạm nói thay lời cam kết, lời chân thành, lời vĩnh viễn. Nàng biết nàng có thể đặt hết lòng tin vào anh.

Chuông điện thoại reo. Họ mặc kệ. Giọng mẹ nàng chót vót qua loa điện thoại: “Lacy đâu con? Con không sao chứ? Mẹ có cần thuê sát thủ trừ khử tên cảnh sát đó không con? Nếu giết chết hắn thì mười ngàn nhưng chỉ làm bị thương thôi thì hai ngàn đô la. Ý con thế nào hử?”

Cái hôn chết sống trên môi anh. “Úi trời! Mẹ vợ tương lai anh đầy sao?”

Lacy bật cười. “Em đã nói với anh rồi... mẹ em bị mất bộ lọc chỉ chi đó, thế nên mẹ sẽ nói ra trước khi kịp nghĩ.”

“Mẹ nghĩ,” mẹ nàng tiếp tục, “ta có thể chọn nếu muốn làm bị thương ở tay hay ở chân cũng được.”

Chase chỉ còn biế t kêu trời.

“Mẹ nói thê ̣ thôi chứ mẹ không thuê sát thủ đâu.” Lacy khú c khích.

“À, anh cũng hy vọng thê ̣ .” Anh hít một hơi sâu. “Em này, người ta có công nghệ câ y ghép bộ phận mẹ em bị thiê u trong não bộ không thê ̣ ? Anh sẵn sàng chi trả viện phí ngay. Vì Chúa, em tìm ngay bác sĩ cho mẹ giùm anh coi nào.”

Lacy cười. “Mẹ đâu có tệ đê n mức â y. Chính mẹ khuyên em đừng buông xuôi anh đấ y chứ. Cả bộ đò ̣ lót này nữa... Lễ Tình nhân năm nào mẹ cũng cho em một thẻ quà tặng năm trăm đò ở hiệu Victoria’s Secret. Nhờ thê ̣ , em có đầ y một ngăn kéo đựng toàn... bấ t ngờ thú vị.”

“Năm trăm cơ à? Anh bấ t đầ u quý mẹ em rô i đầ y,” Chase vào bê p và nhấ c ô ng nghe lên. “Chào bác Callahan.” Anh dừng lại. “Dạ đúng rô i, thưa bác. Cháu cũng đang định thê ̣ . Không, thưa bác. Cháu hứa sẽ không làm Lacy tổn thương đâu ạ. Cháu nhớ rô i. Dạ, vào máy xay thịt ạ.” Chase áp ô ng nghe vào tai, nhưng mắ t anh rực lửa thềm khát vuố t ve khắ p người nàng. Anh vẫy vẫy ngón tay, ra hiệu cho nàng đê n gầ n anh.

Lacy lượn ngay đê n anh, tay nàng xoa khắ p ngực anh. Nàng chậm rãi mở nút áo thứ nhấ t, rô i nút thứ hai. Cánh tay không vương bận của anh quàng sau lưng nàng; rô i anh cúi xuô ng áp môi lên phầ n cổ nuốt nà của nàng.

“Vâng vâng,” anh cầu nhàu vào ô ng nghe. “Thưa bác Callahan, cháu không muố n ngắ t lời bác, nhưng... con gái bác đang đứng ngay cạnh cháu làm cháu thềm ăn bánh xô p vani quá.” Anh im lặng giây lát. “Thôi để cháu giải thích rõ nhé: cơ bản là cô â y không mặc gì cả, còn cháu chẳng nghĩ đượ gì ngoài việc đập đầ u giường rầ m

rập vào tường. Để lúc khác chúng ta sẽ thảo luận về` ngày cưới được không ạ?”

Lacy úp mặt vào vai Chase cô` nín cười. Nhưng chẳng được, tiếng cười của nàng khanh khách trên ngực anh.

“Vâng, thưa bác.” Anh gác máy và nhìn sâu vào đáy mắt nàng. “Mẹ em nhắ`n là em cứ vui về đi.” Anh hôn lên đầ`u nàng.

Nàng ngắ` đầ`u, tràng cười lại chực bật ra. “Em không ngờ anh nói chuyện ấ`y với mẹ đầ`y.”

“Này, phải có chút lợi thê` gì đó khi có được người như vậy làm mẹ vợ chứ. Nế`u mẹ nói chuyện nhiê`u khi không nghĩ trước, thì anh lâu lâu cũng được miễn lựa lời thưa gởi.” Anh cười hớn hở và tháo móc áo lót cho nàng. “Thôi... tui mình đang làm gì trước khi điện thoại reng ấ`y nhi?”